

Bích Vân Thần Chương

- Hồi 1 : Mưa gió máu tanh
- Hồi 2 : Kim Húc thần kiếm
- Hồi 3 : Tranh đoạt Thiên niên sâm
- Hồi 4 : Giờ phục hận
- Hồi 5 : Sát khí đằng đằng
- Hồi 6 : Ngân Phách Hàn xuất hiện
- Hồi 7 : Đối diện kẻ đại thù
- Hồi 8 : Bạch Cốt Thần Quân
- Hồi 9 : Trên Đoạt Mệnh nhai
- Hồi 10 : Vạn niên chi mã
- Hồi 11 Lang Hú cốc chủ
- Hồi 12 Tuyệt đại mỹ nhân
- Hồi 13, 14 Rơi vào cạm bẫy
- Hồi 15 Thiếu niên áo đen
- Hồi 16 Đà Sơn công tử
- Hồi 17 Bích Phong Tán Nhân
- Hồi 18 Lục Thiều tam quý
- Hồi 19 Bích Vân động thần bí
- Hồi 20 Ác chiến trên đỉnh Cao Sơn
- Hồi 21 Dĩ đào vi thượng
- Hồi 22 Ngưu Mao Tiểu Phi
- Hồi 23 Thăm Bích Ba hồ
- Hồi 24 Nhận chức Bang chủ
- Hồi 25 Máu ngập rừng già
- Hồi 26 Phó hội đêm Trung Thu
- Hồi 27 Huyết tẩy Thiết Hồng bang
- Hồi 28 Rửa sạch mối gia thù
- Hồi 29 Hận thù chồng chất
- Hồi 30 Tái ngộ mỹ nhân
- Hồi 31 Bích Vân kiếm tung hoành
- Hồi 32 Lục chiến quần hùng
- Hồi 33 Quyết vào hang hổ
- Hồi 34 Quần hùng thọ khỏn
- Hồi 35 Oán thù vạn kiếp
- Hồi 36 Lưỡng hổ tranh hùng
- Hồi 37 Trận đại huyết chiến cuối cùng

Hồi 1 : Mưa gió máu tanh

Chính giữa sân trường Phi Long sơn trang bảy vị lão nhân mình vận võ phục, lưng đeo trường kiếm đứng dàn hàng ngang, mắt lộ tinh quang nhìn ra cổng.

Phía sau lưng trên hai trăm môn đồ, võ sĩ, kiếm đao tuốt trần với tư thế sẵn sàng ứng chiến.

Bỗng một trong bảy vị lão nhân cất giọng trầm trầm :

- Đặng huynh! Chúng ta Hung Yên thất nghĩa danh trấn giang hồ há sợ bọn ác đạo Thiết Hồng bang hay sao? Đề quyết cùng bằng hữu một trận tử sinh với chúng.

Một lão nhân khác vỗ kiếm :

- Phải đấy! Đêm nay anh em chúng ta nhất quyết diệt trừ lão Vạn Nhất Thanh, bảo toàn Phi Long gia bảo. Bầu không khí trong ngoài Phi Long sơn trang cực kỳ căng thẳng. Quần hùng im lặng đợi chờ một trận đại huyết chiến sắp xảy ra.

Trăng lên cao!

Đột nhiên từ cánh rừng già có nhiều tiếng hú hải hùng vọng tới.

Phi Long trang chủ Đặng Phổ tuốt thanh bảo kiếm quát :

- Các huynh đệ! Hãy chuẩn bị nhanh lên, bọn chúng sắp đến nơi kia.

Cùng lúc một vị đại hán tay bông một hải nhi từ trong bảo phóng tới đứng trước mặt Đặng Phổ hô to :

- Bâm Trang chủ, thuộc hạ đã chuẩn bị xong rồi...

Đặng Phổ phất tay sang đại hán :

- Vương Kinh! Người hãy tận tâm bảo vệ hải tử Đặng Kiếm Phi. Hãy chạy cho mau kẻo chẳng còn kịp nữa.

- Vâng.

Vương Kinh ứng thình một tiếng, bẻ xóc Đặng Kiếm Phi lên lưng phi thân qua bức tường phía tây, chạy thẳng vào cánh rừng già.

Vương Kinh len lỏi trong rừng khoảng năm sáu dặm, đột nhiên trong rừng có tiếng cười khà khà, liền đó mười hai tên đại hán xông ra.

Tên đại hán cầm quả chùy dây xích mặt mũi hung tợn quát :

- Cầu tặc, biết điều hãy bỏ tay cho sớm, nghịch mạng ta chẻ xác ngươi ra.

Vương Kinh giật mình kinh hãi đặt Kiếm Phi đứng xuống đất, gấp rút :

- Thiếu gia hãy đứng đây, thuộc hạ giết bọn này rồi sẽ chạy.

Hắn bước tới đối diện bọn đại hán :

- Các ngươi là ai?

Tên đại hán cầm chùy trợn mắt :

- Ta là Mạnh Dục, bộ thuộc Vạn Nhất Thanh được lệnh tới đây truy nã các ngươi.

Hắn trở tay sang phía Kiếm Phi đang đứng :

- Các chư huynh đệ mau bắt trời tên tiểu tử kia đừng cho chạy thoát.

Một loạt tiếng hô vang, bốn chiếc bóng phóng tới, nhưng Vương Kinh đã quát :

- Đứng lại!

Cả bọn dừng lại, Vương Kinh quay lại sau lưng nói nhanh :

- Thiếu gia! Hãy chạy cho mau!

Nhưng Kiếm Phi không chạy, thẳng bé tuốt thanh đoản kiếm bên lưng ra tới đứng phía sau lưng Vương Kinh, quay người trở lại đề phòng bọn ma đầu tấn công lên :

Tên đại hán cầm chùy quát :

- Nạp mạng cho mau.

Hắn vung chùy giáng xuống đầu Vương Kinh. Vương Kinh vung kiếm lên, đao quang xuất hiện.

Mười một tên đại hán kia ủa tới vây chặt Vương Kinh và Kiếm Phi vào chính giữa.

Bỗng có một tiếng kêu thảm khốc, đại hán trúng nhăm lưỡi kiếm của Vương Kinh máu tuôn ra xối xả, té quỵ xuống đất...

Sau tiếng kêu đó, đã có một người kêu la thảm khốc và loạng choạng lui về phía sau ngay.

Mạnh Dục cười nhạt một tiếng, tiến hai bước, tay trái khê nhắc, tay phải đẩy mạnh một cái, có tiếng kêu “vù”. Chiếc chùy dây xích đã hóa thành một đạo ô quang nhắm ngực Vương Kinh tấn công luôn. Đồng thời một lưỡi đao khác nhắm ngang lưng Kiếm Phi tấn công tới.

Vương Kinh thấy vậy kinh hãi vô cùng, vội nhảy sang bên một bước, tránh né thế chùy còn đưa thanh đao bên trái về phía sau để đỡ đòn đao địch đang tấn công thẳng vào. Cây đao bên phải của y nhằm vai của tên sử dụng đòn đao chém luôn.

“Coong coong...” đom đóm lửa bắn tung tóe, Vương Kinh đã vội quay bước. Lại có tiếng kêu “vù”, chiếc chùy lại nhắm giữa ngực y phi tới.

Lúc ấy Vương Kinh mồ hôi nhễ nhại, thở hồng hộc như bò rống, múa tít thanh đao khê bảo Kiếm Phi rằng :

- Thiếu gia mau chạy đi!

Nói xong y múa đao nhằm tên đại hán sử dụng đơn đao phía bên trái chém luôn một nhát. Đại hán ấy biết Vương Kinh sức mạnh thấy đao chém tới vội nhảy sang trái tránh né.

Vương Kinh vội đưa tay trái về phía sau, nắm tay Kiếm Phi nhanh nhẹn, chạy luôn.

Bỗng có một tiếng quát lớn :

- Chạy đi đâu?

Lại một chiếc chùy nhằm sau lưng Kiếm Phi tấn công tới. Vương Kinh thấy vậy cả kinh, tay trái đẩy mạnh Kiếm Phi về phía trước, còn tay phải múa đao chém vào dây xích của xích chùy ấy.

Kiếm Phi bị y đẩy một cái, bắn ra ngoài xa, còn Vương Kinh vì thế mà chậm một bước, chỉ nghe tiếng kêu “bộp”, y liền la lớn :

- Ôi chà...

Một khúc côn đã đánh trúng vào vai y, y thấy mình mảy mềm nhũn, chỉ xông lên được hai bước mồm đã hộc máu tươi, vút đao xuống đất. Tiếp theo đó, y lại kêu “hự” một tiếng nữa. Thì ra Vương Kinh lại bị xích chùy đánh trúng vào hông bên phải, y lại hộc thêm một bùm máu tươi nữa, ở dưới đất lăn đi lộn lại, mồm thì kêu gào :

- Chạy... chạy mau...

- Khốn nạn!...

- Ôi chà...

Một lưỡi đao sáng quắc của một đại hán đã chém xuống trúng ngay vào cổ của Vương Kinh, máu tươi bắn tung tóe, thế là một tên đầy tớ trung thành đã bị đối phương bao vây và giết chết.

Lúc ấy Kiếm Phi thấy vận trợn xoe đôi mắt, nước mắt nhỏ rùng xuống...

Độ nhiên y giờ thanh đoản kiếm ở trên tay lên, mồm quát lớn :

- Các người mau thường mạng Vương thúc thúc cho ta đi.

Nói xong, cậu bé xông ngay lại, một tên đại hán thấy vậy cười khì và đáp :

- Tiểu quỷ muốn chết phải không?

Nói xong, y múa đao nhằm đầu Kiếm Phi chém luôn.

Kiếm Phi tiến lên một bước tránh khỏi thế đao, rồi đưa đoản kiếm lên đâm thẳng vào bụng đại hán ấy.

Đại hán không ngờ thằng nhỏ này biết võ, nhất thời bị Kiếm Phi tấn công, khiến y cuống cả tay chân lên, phải lui về phía sau mấy bước mới tránh khỏi thế kiếm đó.

Các người khác thấy vậy đều cười ha hả. Đại hán nọ hổ thẹn vô cùng, hai má đỏ bừng, mồm thì mắng chửi :

- Quân khốn nạn.

Rồi y múa tít cây đao nhằm hai vai của Kiếm Phi chém xuống.

Tuy Kiếm Phi được Phi Long trang chủ dạy cho ít kiếm pháp là Phi Long Phích Lô Thủ Nhật, nhưng chưa hề đánh nhau với ai bao giờ, nên không có kinh nghiệm nào hết.

Lại thêm thấy nhà tan cửa nát, lòng đau đớn khôn tả.

Vì vậy y thấy đao của đối phương chém tới, nghiêng răng mím môi, múa kiếm xông lại nghênh đón tức thì. Chỉ nghe thấy kêu “coong” một tiếng, đao và kiếm của hai người va chạm rất mạnh. Kiếm Phi lão đảo lui về phía sau bốn bước, hổ khẩu đau nhức vô cùng.

Bỗng tên cầm phi chùy quay đầu nhìn về phía sơn trang và nói :

- Thôi mau kết liễu tính mạng của thằng nhỏ này đi.

Y chưa nói dứt, thì đột nhiên kêu lên :

- Ôi chà!

Y vội đưa hai tay lên ôm mặt từ từ ngồi xồm xuống, máu tươi ở trong tay rỉ ra liên tiếp. Sự việc xảy ra một cách đột ngột như vậy, ai nấy đều ngạc nhiên ngẩn người ra không hiểu tại sao hết.

Lúc ấy trong rừng có một tiếng cười nhạt vọng ra, tiếp theo đó có một cái bóng người phi tới nhanh như điện chớp. Chỉ thấy bóng người ấy chạy quanh một vòng, thế là những tiếng kêu la thảm khóc nổi lên. Giết xong mấy người đó, bóng đen ấy lại tới cạnh Kiếm Phi. Thằng nhỏ chưa kịp suy nghĩ đã thấy lưng tê tái, mắt tối sầm lại, ngã lăn ra đất tức thì.

Trong lúc mơ mơ màng màng, y chỉ nghe thấy bên tai có tiếng gió kêu vù vù, hình như đang vùn vụt vậy, rồi dần dần cậu bé mê man, hình như bất tỉnh hẳn.

Hồi 2 : Kim Húc thần kiếm

Trên đỉnh đồi cao vút có hai bóng người đứng đó. Một lão nhân râu tóc bạc phơ và một gã thiếu niên cực kỳ tuấn tú. Chẳng hiểu họ xuất hiện từ bao giờ.

Chợt lão nhân cất giọng trầm buồn :

- Kiếm Phi! Mười năm qua con luyện võ công, giờ đã lớn khôn rồi, hôm nay là ngày con dần thân ra giang hồ tìm thù rửa hận và lai lịch của con, bản sư môn chúc con chóng đạt thành sứ mạng.

Thiếu niên tức Kiếm Phi vòng tay rơi nước mắt :

- Sư phụ! Con xin bái mạng.

Lão nhân thò tay rút thanh kiếm phát ra ánh sáng xanh rờn lạnh lẽo và một pho bí kíp trao cho Kiếm Phi :

- Kiếm Phi! Đây là Kim Húc thần kiếm và bí kíp Áo Thiên quyền phổ, con hãy mang theo luyện tập thêm cho đạt đến mức tinh diệu, có thể đương đầu với những kẻ tử thù.

Kiếm Phi nhận lấy hai bảo vật, cúi xuống lạy lão nhân một lạy, đứng dậy lùi người :

- Sư phụ! Con đi đây!

Chàng đưa mắt nhìn lão nhân lần chót, rồi quay mình phi thân xuống núi.

Lúc ấy mặt trời đã lên tới đỉnh đầu, trên đường cái quan đi Trịnh gia thôn, có một thiếu niên áo trắng đang thung thỉnh tiến bước. Người đó chính là Kiếm Phi mới rời khỏi núi Bát-ha-nô ở tỉnh Giang Tây.

Đột nhiên có tiếng vó ngựa ở phía sau vọng tới. Chàng quay đầu lại nhìn, thấy hai người đang cỡi ngựa phi nước đại tiến tới, chàng vội nép sang bên để tránh. Hai con ngựa đó lướt qua người chàng phi thẳng về phía trước, nhưng mặt chàng đã bị phủ một lớp bụi cát khá dày.

Chàng ngẩng đầu lên hậm hực nhìn hai người ấy một cái. Chàng thấy hai đại hán đó ăn mặc võ trang kiêu quan ngoại, khi chúng phi ngựa qua cạnh chàng, một tên trong bọn còn quay lại lườm nhìn chàng, mồm thì mắng chửi :

- Quân khốn kiếp, chắc ngươi không muốn sống chăng?

Tiếng nói đó chưa dứt, thì ngựa của chúng đã đi xa rồi.

Kiếm Phi vừa đưa tay vừa phui bụi, rồi tiến thẳng về phía Trịnh gia thôn.

Khi tới Trịnh gia thôn thì vừa đứng ngo, chàng đã thấy đói bụng, liền vào trong phố lớn, tới trước cửa tiệm Trịnh Kỳ bán thịt bò. Mùi thịt thơm ở bên trong bốc ra đã làm cho chàng thêm rõ đói. Tên phở ký thấy chàng đứng ngẩn nhìn, vội chạy ra vái chào nghênh đón :

- Mời khách quan vào xơi thịt bò, thịt của chúng tôi ngon lắm, và tiệm của chúng tôi cũng là một tiệm rất có tiếng ở bốn thành.

Kiếm Phi liền vào trong tiệm, thấy tiệm khá lớn rộng nhưng rất ồn ào vì khách ăn đông đảo vô cùng. Chàng đang đói bụng, vừa vào tới nơi đưa mắt nhìn chung quanh thấy khách ăn đa số là đại hán mặc võ trang nhưng người nào người nấy mãi cúi đầu ăn hay nói chuyện chứ không ai để ý đến chàng cả.

Chàng thấy không có chỗ nào trống đang định đi ra thì bỗng thấy có đôi mắt sáng quắc đang ngăm nhìn mình, chàng giả bộ không để ý tới, ngo đi phía khác. Hai đại hán cỡi ngựa đi qua lúc nãy đang ngồi ở cái bàn gần đó, một tên chú ý chàng, chính là tên mắng chửi. Chàng ngược đầu nhìn lên lầu, thấy trên đó rất yên tĩnh, đoán chắc vắng vẻ không có ai nên thung thỉnh bước lại cầu thang để lên trên lầu, ngờ đâu lúc chàng lên cầu thang, thì tên nọ cũng đứng dậy, dùng tay chỉ vào mặt chàng quát bảo :

- Dừng lại.

Chàng quay lại hỏi :

- Có chuyện gì?

Tên đại hán nọ liền đột ngột xông tới tấn công, nhưng Kiếm Phi nhanh tay hơn đánh cho hắn một quyền ngã nhào.

Gã chương quỳ hốt hoảng chạy ra nói :

- Khách quan xin dừng tay lại, chuyện này khách quan gánh không nổi đâu.

Kiếm Phi giơ tay chỉ cái ghế ở trước mặt mời chương quỳ ngồi, mặt chàng tỏ vẻ ngờ ngác hỏi :

- Chương quỳ nói như thế có nghĩa là gì?

- Mấy người mà khách quan vừa đánh đập, họ có người oai lực rất mạnh đỡ đầu.

Ngày hôm nay thiếu chủ của chúng đã đặt bữa tiệc ở trên lầu này, theo ý mỡ thì quan khách mau lên đường tránh mặt ông ta thì hơn.

Kiếm Phi cười nhạt một tiếng rồi bụng bảo dạ :

- “Hừ, người còn giả bộ có lòng tốt với ta như thế làm chi. Bảo ta mau lên đường, trên đường vắng người để các người ra tay hạ thủ ta tiện hơn chứ gì?”

Nghĩ đoạn, chàng vừa cười vừa đáp :

- Cảm ơn chương quây đã có lòng chỉ bảo cho, tại hạ sẽ tự biết lo liệu lấy...

Chàng đang nói thì bỗng đằng xa có tiếng vó ngựa nhộn nhịp vọng tới, người chương quây hơi biến sắc mặt, nhưng lại giữ được bình tĩnh ngay vừa cười vừa hỏi :

- Khách quan quý tính đại danh là gì?

Kiểm Phi không trả lời, trái lại còn hỏi tên chương quây ấy rằng :

- Thiếu chủ của chúng là người như thế nào?

Người chương quây ha hả cười và đáp :

- Khách quan cứ ngồi đây nhậu nhẹt đi, tôi còn phải xuống trông nom công việc dưới nhà.

Nói xong, y đứng dậy đi xuống dưới lầu tức thì.

Lúc ấy tiếng vó ngựa tới trước cửa tửu lầu này đều ngừng ngay.

Một lát sau có tiếng chân bước lên cầu thang rất nhộn nhịp, tiếp theo đó có chín người đại hán trung niên, mỗi người đều ăn vận một kiểu quần áo, dùng đi tới cái bàn đã bày sẵn bát đĩa ngồi xuống. Liền có phở ky chạy lên rót rượu cho mấy người ấy.

Kiểm Phi đưa mắt liếc nhìn, thấy chín người nọ tinh thần sung túc, hai mắt sáng quắc, hai thái dương huyết gò cao. Người nào người nấy hẳn đều là những tay võ công cao siêu thâm hậu cả. Chúng vừa ngồi xuống xong, một đại hán râu ria xồm xoàm cười nhạt một tiếng nhìn Kiểm Phi và nói :

- Nhãi con lại đây.

Kiểm Phi vẫn ngồi yên, ung dung cầm chén rượu lên hớp và cầm đĩa gắp thức ăn bỏ vào mồm nhai như thường chứ không thèm đếm xỉa đến tên ấy.

Đại hán nọ thấy thái độ thản nhiên của chàng tức giận vô cùng, liền đứng dậy quát hỏi :

- Nhãi con! Lão gọi ngươi tới ngươi có nghe thấy không?

Kiểm Phi lạnh lùng ngừng đầu lên liếc nhìn y một cái. Tên đại hán đó ngẩn người ra, rung mình kinh hãi và nghĩ thầm :

- “Đôi mắt của tiểu tử này sao sắc bén thế?”

Nhưng y thấy bộ mặt vênh váo của chàng thì làm sao mà chịu nhịn được liền cầm đĩa lên nhắm hai mắt chàng ném tới. Kiểm Phi vừa gắp một miếng thịt bò lên định ăn, thấy vậy thuận tay hất một cái, đồng thời chàng giơ đôi đũa lên khê gạt đôi đũa của địch, chỉ nghe thấy hai tiếng kêu “bộp bộp”.

Đôi đũa của đại hán nọ đã bị đũa của chàng hất bay sang bên và cắm sâu vào trong vách lầu.

Đại hán nọ thấy một miếng thịt bò bay nhanh tới vội né đầu tránh, nhưng lạ thay miếng thịt bò ấy bay tới chỗ cách y chừng hai thước thì đột nhiên ngoẹo sang bên rồi như chớp vòng trở lại, lại một tiếng kêu “bộp” thực lớn, tiếp theo đó có tiếng kêu “nguy tai”. Thì ra miếng thịt bò đó đã bắn trúng ngay vào mồm tên nọ, máu ở hai bên mép y nhỏ rò rỉ xuống, tên đại hán mắt to mày rậm, râu tóc hoa râm ngồi ở cạnh y thấy vậy vội đứng dậy quát mắng :

- Tiểu tử kia giỏi thực...

Y vừa nói vừa lớn bước đi tới trước mặt Kiểm Phi. Còn tên bị miếng thịt bò ném trúng cổ hết sức mới nấp được miếng thịt bò ấy ra và có ba cái răng rớt xuống theo. Y tức giận khôn tả rút ngay thanh cương đao sáng quắc ra mà quát hỏi :

- Các anh em chữ “Hợp” (Các anh em trong giới hắc đạo), con gà tơ này dám đến đây hất sà nhà phá rối (đây là tiếng lóng của hắc đạo, đại ý là thằng nhỏ này dám đến tận cửa gây hấn với chúng mình).

Y vừa nói vừa nhảy xổ tới trước mặt Kiểm Phi. Người đi trước mới đi được có mấy bước, thì đại hán râu xồm đã vượt qua mặt tên đó múa đao nhảy xổ tới. Kiểm Phi thấy vậy cười nhạt một tiếng và hỏi lại :

- Ngươi muốn chết phải không?

Nói xong chàng đột nhiên đứng dậy, quay tới phía sau đại hán nọ giơ chân trái lên đá vào mông đít của tên đó một cái, tên ấy chỉ kêu được một tiếng “ôi chà” rồi té lăn ra mặt đất ngay.

Đại hán ấy võ công khá cao siêu, nhưng không hiểu tại sao ở trước mặt Kiểm Phi y lại tầm thường đến như thế, bị chàng đá một cái người ngã vào mặt bàn rồi bắn ra ngoài xa hơn năm thước ngã lăn ra đất. Hai mắt trợn ngược, mồm mũi hộc máu tươi ra như suối.

Kiểm Phi vừa đá tên nọ rồi bỗng phía sau có một luồng sức mạnh lấn áp và đè xuống vai mình rồi. Chàng vội ngồi xổm xuống tránh né và bước về phía trước hai bước, rồi quay lại dùng tay phải lạnh lẽo chụp luôn cổ tay của tên nọ nhấn sức đưa về phía trước một cái.

Người nọ chỉ kêu “hự” một tiếng, lão đảo bước về phía trước mấy bước rồi mới đứng vững.

Còn bảy người đang ngồi yên ở trên bàn đều đứng dậy hết, mồm quát tháo lia lịa, và cũng rút khí giới ra xông lại vây đánh Kiểm Phi.

Kiểm Phi thấy vậy cười nhạt một tiếng, vẫn ung dung như thường, chàng chờ chúng xông tới nơi đang định chống đỡ thì bỗng đằng đầu cầu thang có người quát lớn :

- Ngừng lại.

Bảy người kia nghe tiếng quát vội đứng yên không dám cử động. Kiểm Phi đưa mắt nhìn thấy đầu cầu thang có một thiếu niên anh tuấn mình mẩy vạm vỡ ăn mặc áo lụa vàng.

Thiếu niên ấy trông thấy Kiểm Phi liền bước đi tới ngẩng nhìn một hồi rồi chấp tay chào và lớn tiếng nói :

- Tại hạ là Vạn Thích, vừa rồi các anh em thủ hạ thất lễ với nhân huynh, mong nhân huynh lượng thứ cho.

Y chưa nói dứt, bỗng có một luồng gió mạnh nhằm ngực Kiểm Phi đè tới. Kiểm Phi vừa cười vừa đáp :

- Không dám, không dám, tại hạ là Đặng Kiểm Phi đi qua quý địa...

Chàng vừa nói vừa dồn năm thành công lực vào hai tay giơ lên trước ngực khê đẩy luồng kinh lực kia bắn trở lại.

Vạn Thích mặt hơi biến sắc, người lão đảo lui về phía sau một bước, còn Kiểm Phi cũng thấy khí huyết rạo rực, người cũng hơi chéch sang bên, nhưng chân phải chỉ đưa về phía sau nửa bước thôi. Sau khi so sánh âm kinh với nhau, mọi người thấy Kiểm Phi thắng hơn Vạn Thích nửa bước.

Vạn Thích cười ha hả nói tiếp :

- Nội lực của huynh đài mạnh thực, đệ tự nhận thấy còn kém huynh đài xa và rất lấy làm hổ thẹn...

Nói xong y ra hiệu bảo các tên thủ hạ rằng :

- Mau bảo dọn thức ăn lên.

Đồng thời y lại quay sang vái chào Kiểm Phi một cái và mời rằng :

- Mời Đặng huynh lên ngồi thượng tọa.

Thấy người ta lễ phép như vậy Kiểm Phi không tiện từ chối, chàng đỏ bừng mặt đáp :

- Vạn huynh... Vạn huynh khách khí quá...

Lúc ấy Vạn Thích đã kéo tay chàng mời lên ngồi thượng tọa, còn y thì ngồi cạnh chàng để tiếp. Hai người ngồi xuống xong, Vạn Thích cười ha hả nói với Kiểm Phi :

- Chuyện vừa rồi xin huynh bỏ qua cho đệ, muốn được kết bạn với huynh, mong huynh đừng từ chối.

Kiểm Phi vừa cười vừa đáp :

- Vạn huynh khiêm tốn quá, vừa rồi quả thực tại hạ vô tâm...

Chàng chưa dứt lời thì Vạn Thích đã vội ngắt :

- Đã bảo xin huynh đừng nhắc nhở chuyện đó nữa, đó là do thủ hạ của đệ sinh sự trước làm cho Đặng huynh bực tức một phen.

Lúc ấy tên phổ ky đã bung thức ăn và rượu lên, Vạn Thích rót một chén mời Kiểm Phi rồi mình cũng rót một chén, vừa cầm lên vừa nói tiếp :

- Lại đây, người ta sống ở trên trái đất này đâu mà chả gặp gỡ nhau, đệ với Đặng huynh vừa mới gặp đã hợp rồi. Chén rượu này coi như đệ thay các anh em xin lỗi Đặng huynh, nào mời Đặng huynh cạn chén.

Kiểm Phi có vẻ ngượng, cầm chén rượu lên cùng vào chén rượu của đối phương vội mỉm cười đáp :

- Sao Vạn huynh lại khách khí đến thế.

Rồi hai người cùng uống cạn chén rượu đó, không bao lâu phổ ky lại mang thêm rượu và thức ăn lên, mọi người đều vui vẻ nhậu nhẹt chuyện trò.

Nhất là Vạn Thích với Kiểm Phi, hai người càng chuyện trò tình cảm càng khăng khít thân mật thêm. Đột nhiên có tiếng “bộp”, trên khoảng cửa sổ lầu ấy bỗng có một mũi tên ở đâu bắn tới cắm sâu vào khung cửa và còn kèm theo một tờ giấy nữa.

Mọi người đều yên lặng, một đại hán chạy lại chỗ mũi tên ấy lấy ra tờ giấy đi tới trước mặt Vạn Thích, rồi hai tay cầm tờ giấy cung kính trao cho gã.

Vạn Thích mặt nghiêm nghị đỡ lấy tờ giấy ấy mở ra xem.

Kiểm Phi đưa mắt liếc nhìn thấy tờ giấy ấy viết rất tháo vát viết rằng: “Khải Tử đã tới Tam giang khẩu, đằng sau còn có Đô Cước Kê, người trên chiến tuyến (người trong giới hắc đạo)”.

Mấy chữ đó tuy rất mơ hồ nhưng Kiểm Phi đã biết rõ liên, chàng nghĩ thầm :

- “Vạn Thích này cũng không phải là người tử tế gì, để ta thử xem y thuộc vào bang phái nào, chưa biết chừng do y mà ta lại tìm ra chỗ ở của Vạn Nhất Thanh cũng nên?”

Vạn Thích đọc xong tờ giấy ấy rồi mặt biến sắc vội vàng đứng dậy chấp tay chào Kiểm Phi và nói :

- Đệ có một việc cần phải đi làm ngay, nếu huynh có rảnh chúng ta sẽ tái kiến ở Tam giang khẩu.

Kiểm Phi cũng vội đứng dậy đáp :

- Vạn huynh cứ tự nhiên, chúng ta sẽ gặp lại nhau ở Tam giang khẩu cũng được.

Vạn Thích vội dẫn mọi người cáo từ Kiếm Phi rồi đi luôn. Một lát sau chàng nghe thấy tiếng vó ngựa nhộn nhịp nổi lên ở ngoài cửa rồi xa dần, chàng chờ chúng đi xa rồi mới từ từ xuống dưới lầu. Tên chưởng quầy đã hí hí chạy lại nghênh đón và nói :

- Thiếu chủ vừa dặn bảo, Đặng gia cũng là người nhà cả và tiểu nhân đã sửa soạn sẵn một con ngựa cho Đặng gia rồi.

Kiếm Phi khiêm tốn một hồi rồi đi ra ngoài cửa, quả thấy một con ngựa vạm vỡ được đóng sẵn yên cương cột ngay gốc cây dành cho mình. Chàng vội cảm ơn người chưởng quầy rồi phi thân lên trên mình ngựa phi thẳng về phía Tam giang khẩu.

Từ Trịnh gia thôn đến Tam giang khẩu có đường cái quan thông suốt, chàng đi tới lúc trời tối thì sắp tới Tam giang khẩu. Chàng đưa mắt nhìn chung quanh thấy nơi đó rất hoang vu và có rất nhiều rãnh ở cạnh đường, chỗ cách đó không xa có một khu rừng tối om, nếu kẻ giặc ở đó cản đường cướp bóc thì thực giãn tiện vô cùng.

Chàng đang suy nghĩ thì đột nhiên đằng xa có hai người cưỡi ngựa phóng nhanh như bay phi thẳng vào luôn trong rừng. Chàng ngừng đầu lên trời thấy mặt trăng đã bắt đầu mọc, chàng vội thúc ngựa theo hai người kia. Khi vượt qua khu rừng đó, chàng thấy hai người nọ đã đi vào trong một cái rãnh ở giữa cánh đồng hoang.

Chàng nằm rạp xuống lưng ngựa cũng phóng chạy vào trong rãnh ấy. Đột nhiên chàng nghe thấy đằng xa có tiếng vó ngựa nhộn nhịp, biết bọn Vạn Thích đã tới, chàng liền ngừng đầu phi ngựa ra ngoài rãnh. Quả nhiên thấy phía đằng trước có mười mấy người đang phóng ngựa tới, chàng nằm phục người xuống, thúc ngựa chạy luôn một hồi nữa, bỗng trông thấy phía đằng trước có một tảng đá lớn, chàng vội nhảy xuống ngựa và núp sau tảng đá ấy để xem những người ở phía đằng trước làm gì?

Lúc ấy bỗng có một tiếng còi rú lên phá tan cả bầu trời, không khí tịch mịch trong đêm khuya.

Hồi 3 : Tranh đoạt Thiên niên sâm

Kiểm Phi ẩn núp ở sau một tảng đá nhìn về phía trước, bỗng thấy đằng xa có hai bóng xám xuất hiện nhanh như sao sa, khi tới cạnh rừng chỉ thấp thoáng hai cái đã mất dạng chúng liền.

Bỗng phía đằng xa bên cạnh đường cái lại thấy một cái bóng nữa xuất hiện, dưới ánh trăng chàng đã thấy rõ bóng đen đó là một người nhà quê cuỡi một con lừa già đi thùng thảng ở trên đường cái và tiến thẳng về phía cánh đồng hoang này. Chàng thắc mắc vô cùng, không hiểu ông già quê này đi đến đây làm chi?

Lúc ấy người đó đã đi tới chỗ cách chàng không đầy trăm trượng nên chàng đã trông thấy rõ mặt của y rất đen, đầy nét nhăn, tóc trắng và thưa, mặc bộ quần áo cũ rách, tay cầm một cái ống điều vừa đi vừa hút, con lừa thì vừa gầy vừa già, mình dính đầy những bùn bẩn trong rất khó coi.

Đột nhiên trong rừng có tiếng cười nhỏ vọng ra, tiếp theo đó có một bóng người phi thân thẳng đứng lên trên cao ba trượng, rồi ở trên không lượn một vòng mới từ từ hạ xuống dưới đất. Bóng đen nọ chỉ nhảy nhót vài cái đã tới trước mặt ông già nhà quê ngăn cản lối đi. Người vừa hiện thân ra đó tuổi chừng bốn mươi, mũi kết, hai má sâu hóp, mình mặc áo dạ hành màu xanh, y vừa hạ chân xuống đất đã chấp tay chào ông già nhà quê và nói :

- Lý đại hiệp, chuyện này phát tài như vậy mà không giúp cho những anh em nghèo nàn một chút.

Ông già nhà quê kéo một hơi thuốc thật mạnh, khê phun khói ra vừa cười vừa đáp :

- Tiêu lão sư, nói thực cho lão sư biết, mỗ Lý Nghĩa Thiên đây có phát tài gì đâu mà nói như thế.

Kiểm Phi nghe thấy hai người đối đáp như vậy, rung mình một cái bụng bảo dạ rằng :

- “Thế ra Lý Nghĩa Thiên danh trấn Hà Sóc lại là một ông già quê mùa cục mịch như thế này. Thực ra trông mặt mà bắt hình dong thì thế nào cũng lắm...”

Chàng đang suy nghĩ thì đại hán họ Tiêu đã cười khì và nói tiếp :

- Lý đại hiệp nói rất đúng, Tiêu Ưng này không muốn gì hết, chỉ muốn Lý đại hiệp cho tại hạ mượn xem cây sâm vương nghìn năm ở trong người thôi, như vậy Tiêu mỗ cũng được mãn ý lắm rồi.

Nói xong y lại cười khì khì hai tiếng.

Kiểm Phi nghe thấy hai chữ Tiêu Ưng thì giật mình kinh hãi, chàng không ngờ tên độc hành đại đạo Tiêu Ưng đã khét tiếng mười năm về trước cũng tới đây. Xem như vậy tới hôm nay thế nào cũng có một tấn tuồng rất náo nhiệt.

Lý Nghĩa Thiên trợn ngược đôi mắt lên nhìn Tiêu Ưng cười ha hả đáp :

- Tiêu sư lão nói lắm rồi, sâm vương nghìn năm chính là vật Lý Nghĩa Thiên này mong mỏi mãi, bằng không việc gì phải đi xa ngàn dặm từ quan ngoại vào đây. Còn trong người mỗ có hay không thì mỗ cũng chả cần phải hỏi lại lão sư, vậy trong người lão sư có cây sâm đó xin đem ra cho mỗ được xem một chút, để lão già đang khát vọng cây sâm đó dùng để chữa bệnh tật kinh niên được sáng mắt ra.

Tiêu Ưng cười một tiếng lạnh lùng tiếp :

- Lý đại hiệp, họ Tiêu này không phải là quen tay nuốt gió bắc mà sinh trưởng đâu, mong đại hiệp nên nghĩ kỹ đi thì hơn.

Lý Nghĩa Thiên cũng cười nhạt một tiếng, thuận tay kéo dây cương một cái, thúc con lừa tiến lên cười khẩy :

- Xin lỗi Tiêu lão sư, tại hạ không có thì giờ ở lại tiếp lão sư được.

Tiêu Ưng cười khì một tiếng, rút đôi Phán Quan bút ra và nói tiếp :

- Lý đại hiệp không thích uống rượu mời mà cứ uống rượu phạt thì khó nói quá, nếu ngày hôm nay đại hiệp không để món hàng hóa ở trong người xuống thì đừng có hòng qua khỏi Tam giang khẩu này.

Lý Nghĩa Thiên nhìn thẳng vào Tiêu Ưng hỏi lại :

- Chả lẽ Tiêu lão sư không chịu để cho lão già nua qua khỏi nơi đây hay sao?

- Lý đại hiệp là người thông minh, mỗ chỉ muốn lấy hàng hóa thôi, chứ có định làm khó dễ Lý đại hiệp đâu!

Lý Nghĩa Thiên không nói năng gì cả, thúc lừa chạy chéo sang bên phóng đi luôn.

Tiêu Ưng cười nhạt một tiếng giờ hai cây Phán Quan bút ra nhắm hai bên hông của Lý Nghĩa Thiên đâm tới.

Lý Nghĩa Thiên xoay lưng một cái, tả chưởng hơi đẩy vào con lừa, người đã tung lên cao rất khéo léo tránh khỏi được hai thế bút của Tiêu Ưng tấn công rồi, mồm thì cười ha hả nói :

- Tiêu lão sư có thể tha thứ người được thì nên tha thứ, việc gì mà lão sư cứ áp bức già này liên tiếp như thế?

Mồm tuy nói như vậy mà tay ông ta không nhàn rỗi chút nào, múa tít cái ống điều nhằm lưng Tiêu Ưng gõ xuống.

Tiêu Ưng thấy thể công của mình đã hụt, vội giơ hai cây bút lên chống đỡ thể công của đối phương, chỉ nghe một tiếng “coong”, đom đóm lửa bắn tung tóe, thân hình của hai người bắn sang hai bên, sắc mặt của Tiêu Ưng trông khó coi hết sức, thì ra trong khi y chống đỡ, thuốc lá đang cháy ở trong lòng điều bắn tung tóe rớt cả vào người y.

Lý Nghĩa Thiên cười hì hì chấp tay chào và nói tiếp :

- Cảm ơn Tiêu lão sư đã nương tay, nhường nhịn cho. Hào ý của Tiêu lão sư già này xin tuân lãnh.

Nói xong, ông ta đã phi thân nhảy lên trên lưng con lừa, đột nhiên có tiếng cười nhạt khác và tiếng nói vọng tới :

- Họ Lý kia! Còn có một người bạn thân nữa mà người chưa tiếp đãi đấy!

Tiếng nói vừa dứt, một cái bóng xám ở trong rãnh nhảy lên hạ chân xuống mặt đất cách chỗ Lý Nghĩa Thiên không xa. Kiếm Phi đã trông thấy người đó gầy gò, dong dỏng cao, dùng một miếng vải xám bịt mặt, quần áo võ trang màu xám.

Lúc ấy Lý Nghĩa Thiên đã lùi về phía sau một bước, giơ ngang ống điều lên với giọng khàn khàn hỏi :

- Bạn kia là người của chiến tuyến nào thế?

Người áo xám bịt mặt ấy cười nhạt một tiếng đáp :

- Gặp núi ăn nhờ vả núi, gặp nước ăn nhờ vả nước, gặp Diêm Vương thì ăn nhờ tiểu quý, hì hì, biết điều thì đưa vật nọ ra đây.

Nói xong y chìa tay trái ra đòi hỏi.

Lúc ấy Tiêu Ưng cũng tiến lên hai bước, hai mắt nhìn thẳng vào trong đầu trường.

Lý Nghĩa Thiên đã biết sự bí mật của mình không còn là bí mật nữa, chỉ bằng tìm cách thoát thân ngay thì hơn.

Nhưng y lại sợ không bảo tồn được tính mạng già nên y vừa nghe thấy người bịt mặt ấy đòi hỏi như vậy liền ngừng mặt lên trời cả cùng một hồi rồi đáp :

- Được, các bạn thân trên chiến tuyến chiếu cố đến già này, thế nào già này cũng xin làm hài lòng...

Y chưa nói dứt đã múa ống điều ra tay tấn công vào hai nơi yếu huyệt ở trước ngực người áo xám bịt mặt kia ngay.

Lý Nghĩa Thiên vừa ra tay thì Tiêu Ưng cũng đã lẳng lặng giơ thể “Chi Thiên Vạch Địa” đưa cây bút bên tay phải đâm vào huyệt ở dưới xương sống và bút bên tay trái thì gõ vào sau ót của y.

Người áo xám không ngờ Lý Nghĩa Thiên lại đột nhiên ra tay như vậy, y liền cười nhạt một tiếng xoay người giơ hai ngón tay phải lên, nhanh nhẹn điểm luôn vào khúc trì huyệt của đối thủ.

Lý Nghĩa Thiên vừa ra tay tấn công một thể, lại đứng một chân xoay người múa tit ống điều điểm vào đơn điểm huyệt của Tiêu Ưng.

Tiêu Ưng giật mình kinh hãi, vội giơ bút bên phải lên gạt ống điều và bút bên trái thì đâm xuống. Nghĩa Thiên thấy vậy cười nhạt thấu ống điều lại, nhưng mới thấu tới nửa đường lại đột nhiên đưa ra, điểm vào Bạch hải huyệt ở dưới đùi và tả chưởng thì nhanh như điện chớp nhằm đầu vai của Tiêu Ưng đánh xuống.

Tiêu Ưng thấy vậy cả kinh thất sắc vội lui ngay về phía sau, trong lúc chớp nhoáng ấy người bịt mặt áo xám cũng đã liên tiếp tấn công luôn hai thức, song chưởng của y nhằm sau lưng Nghĩa Thiên bổ xuống...

Tiêu Ưng vừa rút lui thì Nghĩa Thiên đã kêu hừ một tiếng, chân hơi cử động đã nhanh nhẹn đào tẩu ngay vào trong rừng. Người áo xám bịt mặt cười khi khi vội đuổi theo luôn. Tiêu Ưng thấy Nghĩa Thiên đào tẩu lo âu vô cùng khê quát bảo :

- Đi đâu?

Trong tiếng quát lòng lộng, Tiêu Ưng đã bắn mình theo Nghĩa Thiên, vồ vào lưng một chưởng.

Nghĩa Thiên phát giác có luồng kinh phía sau lưng liền day lại chống đỡ.

Bộp!

Chỉ vì ngồi trên lưng lừa nên Nghĩa Thiên thất thế nhào ngay xuống đất.

Tiêu Ưng phóng tới vồ thêm một chưởng vào người, Nghĩa Thiên rú lên thê thảm rồi nằm bất động. Thế là Nghĩa Thiên vỡ sọ bắn tung tóe ra chết tốt, tên nọ nhanh tay khám người ông già ấy một hồi.

Cùng một lúc đó người bịt mặt tới sau và đánh ngã Nghĩa Thiên cũng kêu “hự” một tiếng vì y bị một hòn đá ném trúng rồi trượt qua tay trái của y, tay áo cũng bị rách một mảnh, máu tươi rỉ ra như mưa.

Kiếm Phi không ngờ Lý Nghĩa Thiên lại bị chết dưới tay bọn này một cách nhanh chóng như thế, chàng định nhảy xộc ra trả thù họ, nhưng sau chàng nghĩ lại, và trù trừ một hồi mới đành yên lặng xem tình thế biến chuyển ra sao.

Vạn Thịch nhanh như gió nhảy xuống dưới rãnh.

Người áo xám cao lớn vội bảo người béo lùn rằng :

- Không thấy vật đó ở trong người, chúng ta đừng tìm nữa.

Xong cả hai tên vội quay người đi nhanh như sao sa, ven đường rãnh mà chạy luôn.

Kiểm Phi nhận thấy nếu lúc này mình không ra, cứ ở đây ần núp hoài thế nào cũng bị người ta phát giác. Nên chàng liền quay người phi thân lên trên mình ngựa phóng đi luôn.

Vạn Thích đang ở dưới rãnh bỗng thấy Kiểm Phi ở sau tảng đá chạy ra liền ngạc nhiên nhưng y vội cười và hỏi :

- Đặng huynh có thấy người vừa rồi lấy được một vật gì ở trong người ông già nằm chết không?

Kiểm Phi khẽ gật đầu đáp :

- Nhất thời hiệu kỳ, tiểu đệ mới núp ở đây xem. Ô! Người nọ đã đi quá xa rồi.

Lúc ấy hai người bịt mắt đã mất dạng, đột nhiên Kiểm Phi chỉ về phía đằng sau và nói tiếp :

- Mau xem kia.

Vạn Thích vội quay nhìn lại về phía sau chỗ tay chàng đang chỉ, quả thấy hai cái bóng xám ở dưới rãnh phi thân nhảy lên trên mặt đất, chỉ thấp thoáng mấy cái nhảy vào trong rừng ngay. Y vội nói với Kiểm Phi rằng :

- Xin Đặng huynh hãy đợi chờ một chút để đệ đi đằng này giây lát sẽ quay lại ngay.

Y chưa nói dứt người đã đi luôn, đồng thời để hai ngón tay lên môi huýt một tiếng còi miệng. Sau tiếng còi hiệu ấy nhiều người xuất hiện, người nào người nấy tay cầm đao sáng quắc tiên thẳng về phía rừng rậm đuổi theo hai người bịt mắt luôn.

Một lát sau mới thấy Vạn Thích các người uể oải trở về. Y đi tới gần, Kiểm Phi đã dắt ngựa tiến lên nghênh đón và hỏi :

- Chẳng hay Vạn huynh có được vật đó về không?

Vạn Thích lắc đầu rầu rĩ đáp :

- Chúng đào tẩu mất rồi.

- Vạn huynh có biết hai người đó là ai không?

- Không biết, chúng bịt mắt nhất thời làm sao mà nhận ra được. Hà, lần này thực ra mất cả nhãn hiệu.

Kiểm Phi giả bộ không hiểu câu tiếng lóng đó vội hỏi :

- Vạn huynh, cái gì là nhãn hiệu đấy?

- Nhãn hiệu là mặt, là sĩ diện, vừa rồi Đặng huynh có trông thấy rõ động tác của hai tên ấy không?

- Đệ chỉ trông thấy rất mờ mờ, thấy chúng hai người một trước một sau đánh té ông cụ, rồi chạy lại khám người ta một hồi lấy ra một cái bọc gì nho nhỏ xong đi luôn.

- Chúng có lên tiếng nói chuyện gì không?

- Có, hình như chúng bảo đừng để lộ mặt, tiểu đệ chỉ nghe thấy chúng nói có một câu như thế thôi.

Vạn Thích nghe xong kêu “hử” một tiếng rồi lẩm bẩm nói :

- Dù sao chúng cũng không thể thoát ra được bàn tay của chúng ta đâu!

Kiểm Phi nghe nói động lòng và bụng bảo dạ :

- “Ồ ngoài quan ngoại có thể lực lớn nhất phải nói là Vạn Nhất Thanh. Chẳng lẽ Vạn Thích với Vạn Nhất Thanh có liên can gì chăng?”

Nghĩ như vậy chàng liền lên tiếng hỏi tiếp :

- Chẳng hay Vạn huynh có biết Vạn Nhất Thanh không?

- Đó là gia phụ, chẳng lẽ Đặng huynh...

Về mặt của y trông rất kinh ngạc hình như y cho không ai là không biết y là công tử của Vạn Nhất Thanh vậy. Kiểm Phi tủm tỉm cười đáp :

- Tiểu đệ mới ra giang hồ, hãy còn non nớt, mong sau này được Vạn huynh dìu dắt cho.

Vạn Thích cười ha hả đáp :

- Đặng huynh khách sáo quá!

Nói xong, y liền quay đầu lại nói tiếp :

- Chúng ta thử xuống xem cái xác của ông già kia đi.

Kiểm Phi gật đầu rồi cả hai cùng đưa ngựa cho một tên đại hán đứng cạnh đó giữ rồi bước đi xuống rãnh, thấy Lý Nghĩa Thiên đang nằm phục ở dưới đất, sọ vỡ máu chảy lai láng, chết một cách thảm khốc. Vạn Thích dùng chân lật ngửa xác của ông già lại, cúi xuống khám xét một hồi rồi thở dài nói :

- Quả nhiên đã bị chúng cướp mất rồi. Hử, chúng ta đi thôi!

Kiểm Phi vừa nghĩ đến cây sâm ở trong người vừa đưa mắt nhìn xác chết thảm khốc của Nghĩa Thiên, chàng bỗng thương tiếc và khản trầm :

- Nếu linh hồn của lão tiên bối linh thiêng thì xin cứ an nghỉ đi, tại hạ thế nào cũng trả thù được cho lão tiên bối.

Đồng thời chàng nhìn Vạn Thích và hỏi :

- Vạn huynh, chúng ta nhân lúc này chôn hộ xác cho y nhé!

- Đặng huynh mới bước chân vào giang hồ có khác, chắc huynh không thấy quen sự tàn sát như thế này phải không?

Nói xong, y nhảy ra ngoài rãnh trước rồi ra lệnh cho bộ hạ :

- Mau chôn xác ông già họ Lý này đi.

Kiểm Phi theo sau Vạn Thích, chàng đỡ lấy cương ngựa vừa cười vừa nói tiếp :

- Cám ơn Vạn huynh đã tặng ngựa.

- Việc nhỏ mọn như thế Đặng huynh hà tất phải nói cám ơn làm chi, sau này tiểu đệ còn nhờ Đặng huynh giúp cho rất nhiều.

- Vạn huynh khách sáo quá.

Vạn Thích đột nhiên nghiêm nét mặt lại, rất thành khẩn hỏi :

- Tiểu đệ mới gặp Đặng huynh đã hợp nhau rồi, hình như chúng ta đều nhận thấy gặp gỡ nhau hơi muộn vậy. Nên đệ muốn mời Đặng huynh về tề xá ở ít bữa, chẳng hay Đặng huynh nghĩ sao?

Kiểm Phi nghe nói cả mừng, bụng bảo dạ rằng :

- “Ta hãy nhân dịp này đi tới đó để dò thám xem, may ra thừa cơ có thể trả mối thù cho gia phụ với Phi Long sơn trang”.

Vạn Thích thấy chàng võ công cao siêu hơn mình mà lại mới ra giang hồ nên y muốn lôi kéo chàng vào hùa để giúp y một tay. Cho nên thấy chàng suy nghĩ đã vội cười và nói tiếp :

- Nếu Đặng huynh không có gì quan trọng thì xin huynh đừng từ chối.

- Chúng ta mới gặp gỡ và quen biết nhau lần đầu, được Vạn huynh tặng ngựa và còn mời đến quấy nhiễu quý trại, tiểu đệ nhận thấy...

Vạn Thích cả cười vỗ vào đầu vai chàng một cái rồi nói tiếp :

- Thôi Đặng huynh đừng có khách sáo như thế nữa, chúng ta đi thôi.

Rồi hai người song song nhảy lên ngựa theo đường cái quan phóng như bay.

Hồi 4 : Giờ phục hận

Một trang viện đồ sộ xây ở dưới Lãnh Ha Đạt cao chót vót cách Song Hà chừng mười dặm. Trước cửa trang viện có trồng một cò cao hơn bốn trượng, trên có treo một lá cờ rất đơn giản, giữa lá cờ thêu một chữ Vạn thật to. Con đường ở trước cửa trang viện ăn liền với đường cái quan. Trang viện ấy chính là phân đàn của Thiết Hồng bang và cũng gọi là quan ngoại đàn của bang phái ấy.

Mặt trời đang lặn về tây, trên đường cái quan cát bụi bay mù mịt, rồi mười mấy người cưỡi ngựa phóng về tới trang viện ấy. Khi vừa tới cử thì hai tên đại hán đi đầu đã la lớn :

- Thiếu trang chủ tới, chuẩn bị nghênh tiếp.

Hai cánh cửa lớn bỗng mở rộng, mười mấy người nô vôi xuống ngựa đứng sang hai bên, tay buông xuôi xuống trông về rất cung kính.

Cửa sau có một cái phòng lớn, bỗng cửa phòng mở toang, bên trong có mấy chục đại hán võ trang vôi vàng chạy ra đứng thành hai hàng đợi chờ nghinh đón.

“Soạt”, một mũi tên vút lên trên và rớt xuống trong trang viện...

Không bao lâu trên đường cái quan đã có tiếng vó ngựa nhộn nhịp vọng tới. Tiếp theo đó hai con ngựa một trắng một đỏ đi sát cánh nhau. Hai người ngồi trên mình ngựa trông rất anh tuấn, thân hình vạm vỡ. Hai người đó chính là Thiếu trang chủ Vạn Thích với Đặng Kiếm Phi. Hai người vừa đi vừa trò chuyện không bao lâu đã tới trước cửa trang, bọn tráng sĩ đều cúi rạp mình chào.

Vạn Thích khẽ gật đầu một cái coi như là đáp lễ rồi. Y vừa cười vừa nói với Kiếm Phi rằng :

- Tệ xá bé nhỏ chật hẹp lắm, xin Đặng huynh đừng chê cười nhé!

Kiếm Phi vội đáp :

- Trang viện to lớn đồ sộ quá, quả thực đệ chưa thấy một trang viện nào to bằng quý trang viện.

Sự thực lúc ấy chàng lại nghĩ tới Phi Long sơn trang của mình xưa kia.

Phi Long sơn trang tuy không đồ sộ bằng sơn trang này, nhưng khí phái không kém gì nơi đây. Chàng lại nghĩ đến nghĩa phụ Phi Long Xích Lôi Thủ Đặng Phô, chàng nghiêng răng mỉm cười thầm :

- Nghĩa phụ linh thiêng hiện hồn về giúp Phi nhi trả thù cho nghĩa phụ.

Vạn Thích thấy chàng cúi đầu ngẫm nghĩ liền ho một tiếng, và nói :

- Nơi đây dơ bẩn lắm, quả thực không đáng để cho...

Đặng Kiếm Phi vội đỡ lời :

- Đầu có, tiểu đệ chỉ mong được ở đây mãi mãi.

Vạn Thích đắc ý cười ha hả nói tiếp :

- Nếu Đặng huynh thích ở đây thực thì tiểu đệ rất hoan nghênh.

Nói xong y dùng chân thúc vào bụng ngựa một cái, cho ngựa chạy nhanh thêm và nói :

- Chúng ta mau đi yết kiến Trang chủ đi.

Thế là hai con ngựa phóng nhanh như bay, chỉ trong nháy mắt đã vào tới cửa thứ hai. Cửa này cũng có mười mấy đại hán võ trang châu chực sẵn, thấy hai người vội cúi đầu chào luôn.

Vạn Thích dùng tay ấn vào yên ngựa, khẽ tung mình nhảy xuống rồi quay lại nói với Kiếm Phi rằng :

- Đặng huynh, chúng ta đi bộ vào bên trong nhé!

Kiếm Phi vâng lời nhảy xuống ngựa, liền có một đại hán chạy tới dắt ngựa chạy vào bên trong.

Vạn Thích với Kiếm Phi đi sát cánh nhau qua cửa thứ hai vào thẳng trong nhà.

Chàng thấy qua cánh cửa đó tới một sân rộng, cỏ dưới đất xanh rì, trăm hoa đua nở, lại thêm có cả hồ sen đình các, cầu nhỏ, núi giả, nước suối chảy róc rách thực không khác gì chốn tiên cảnh vậy, khiến chàng tấm tắc khen ngợi thầm.

Vạn Thích cười vẻ kiêu ngạo, nói :

- Vườn hoa này gia phụ đã tốn rất nhiều tâm huyết, vận tải hoa bốn mùa từ các nơi về trồng ở trong vườn này, Đặng huynh xem có ngoạn mục không? Kiếm Phi vội tắc lưỡi khen :

- Không những ngoạn mục mà phải nói là tuyệt mỹ thì đúng hơn.

Tuy chàng khen ngợi như vậy nhưng trong lòng lại nghĩ thầm :

- “Cảnh này đẹp thực! Tiếc thay chủ nhân của nó lại là kẻ bất lương, thực phí mất những sơn thạch hoa cỏ này”.

Chàng đang nghĩ ngợi thì phía đằng trước bỗng có một người tuổi trạc trung niên, thân hình gầy gò và cao, mặt thâm trầm, mắt lồi má hõm tiến tới cúi chào Vạn Thích và nói :

- Thưa Thiếu trang chủ, Trang chủ hiện đang đợi chờ Thiếu trang chủ đấy.

Vạn Thích trả lời bằng một tiếng “ừ” rồi quay lại nói với Kiếm Phi rằng :

- Vị này là Hắc Ty Viên Hạ Phi, người Tổng quản của bốn trang.

Kiểm Phi vội chấp tay chào và hỏi :

- Hạ tổng quản mạnh đấy chứ?

Hạ Phi giơ tay trái ra mời khách và đáp :

- Tiểu nhân không dám, xin mời công tử vào.

Kiểm Phi sực nghĩ lại một việc, bụng bảo dạ rằng :

- “Người bịt mặt mặc áo xám gầy gò và cao, chìa tay ra khỏi Nghĩa Thiên lấy cây sấm cũng chìa tay trái...”

Nghĩ đoạn, chàng ngấm nhìn đối phương giây lát, nhận thấy thân hình của Hạ Phi quả giống hệt người nọ thực.

Hạ Phi nhìn chàng cười vẻ xảo trá một tiếng rồi vội vàng đi luôn.

Vạn Thích vừa cười vừa nói với Kiểm Phi :

- Tệ trang có hai vị Tổng quản, tức Hạ Phi vừa rồi và còn một người nữa là Phiên Sơn Hồ Triệu Trình Ty, lát nữa thấy y, đệ sẽ giới thiệu cho huynh ngay.

Nói xong hai người đã đi tới trước một tòa lầu nhà đồ sộ, chỉ xem bên ngoài thấy tráng lệ vô cùng.

Hai người bước qua ngưỡng cửa vào bên trong, thấy trên mặt đất phủ bằng chiếc lông cừu, đi mấy bước đã tới đại sảnh. Trong đại sảnh bố trí rất hào hoa, không kém gì nhà của một vương công hầu tướng, các đồ gỗ đều làm bằng gỗ đàn. Hai bên tường lại treo rất nhiều tranh của danh nhân và đối liễn. Vạn Thích vừa cười vừa nói :

- Mời Đặng huynh ngồi chơi ở khách sảnh, tiểu đệ vào trong nội đường giây lát rồi sẽ ra tiếp huynh ngay.

Nói xong, y vội vã đi vào cửa trong.

Kiểm Phi khoanh tay về phía sau thung thảng đi lại trong sảnh để thưởng thức những tranh vẽ và đối liễn, chàng rất cảm khái và nghĩ thầm :

- “Nghĩa phụ ta cũng hay chơi tranh và đối liễn lắm...”

Đột nhiên chàng thấy nơi góc sảnh có treo một bức tranh vẽ tám con ngựa gọi là Bát tuần đồ, nét bút rất cổ kính và hùng mạnh, tám con ngựa tám hình dáng khác nhau trông rất sống động, chàng đã nhận ra bức tranh này là bức tranh chàng ưa thích nhất hồi nhỏ. Chàng phải nói mãi nghĩa phụ mới cho treo vào phòng chàng để ngày đêm thưởng thức, không ngờ đến bây giờ...

Chàng ngấm nghĩ tới đó suýt nữa thì ứa lệ ra, trong đầu óc chàng liền xuất hiện tấn thảm kịch của Phi Long sơn trang, bể lửa, tiếng kêu la gào thét, người bị chém giết máu chảy lênh láng. Cảnh tượng ấy còn như ẩn như hiện nổi lên mặt bức tranh Bát tuần đồ kia, chàng không sao cầm lòng được giọt lệ rơi xuống...

Đột nhiên có tiếng chân người ở bên trong bước ra, đã thấy Vạn Thích hớn hờ đi tới, chàng vội lấy tay áo lau chùi nước mắt rồi gượng cười quay người lại.

Vạn Thích thấy mặt chàng đôi sắc liền ngạc nhiên hỏi :

- Đặng huynh thấy khó chịu ư?

- Không, đệ ngẫu nhiên nghĩ lại gia cảnh đệ mồ côi song thân từ hồi còn nhỏ, phiêu liêu đây đó, cuộc đời rất hẩm hiu nên mới ứa nước mắt ra như vậy, xin huynh lượng thứ cho.

Vạn Thích cúi đầu xuống ngấm nghĩ giây lát đột nhiên ngẩng đầu lên :

- Nếu Đặng huynh không xiêm thì đệ muốn kết nghĩa kim lan với huynh, chẳng hay huynh nghĩ sao?

Kiểm Phi ngạc nhiên nhưng nghiêm nét mặt ngay rồi đáp :

- Sao Vạn huynh lại nói như thế, tiểu đệ là một người lạ mặt được huynh đối xử như vậy đã lấy làm hân hạnh vô cùng rồi, đâu dám với cao như thế? Vả lại chưa chắc bá phụ đã yên tâm cho huynh kết nghĩa với tiểu đệ.

Vạn Thích nghe nói, nhận thấy Kiểm Phi nói cũng phải liền cười và đáp :

- Gia phụ nghe tiểu đệ nói đến huynh rất mừng rỡ, lát nữa gia phụ sẽ ra đây gặp huynh ngay.

Kiểm Phi trong lòng hơi gầy cấn, vì tên đầu não của hắc đạo ở ngoài quan ngoại này lại chính là kẻ thù không đội trời chung của mình, sắp sửa lộ diện ở trước mặt mình rồi.

Vạn Thích thấy mặt chàng có vẻ khẩn trương lại tưởng chàng sợ oai danh của cha mình, nên y vừa cười vừa nói tiếp :

- Gia phụ đối với hậu sanh đều hiền từ vô cùng, xin Đặng huynh chớ có câu nệ điều đó.

Y vừa nói tới đó, bên trong đã có tiếng cười ha hả và tiếng người nói vọng ra :

- Thích nhi, con nói Đặng thiếu hiệp ấy có phải là vị này không?

Tiếng nói chưa dứt, Kiểm Phi đã thấy một ông già thân hình vạm vỡ ăn vận rất xa hoa, râu tóc bạc phơ, trông rất oai vệ.

Vạn Thích thấy ông già đó liền đứng dậy đáp :

- Thừa cha vị này là Đặng Kiếm Phi đây.

Thấy kẻ thù đứng ở trước mặt, hai mắt của Kiếm Phi hầu như nổ lửa, nhưng chàng phải cố nén lửa giận tiến lên, chấp hai tay chào :

- Tiểu bối bái kiến bá phụ.

Vạn Nhất Thanh cười ha hả đáp :

- Người nhà với nhau cả, hiền đệ đừng phải lễ phép như thế, mời hiền đệ ngồi chơi.

Y lại nói với Vạn Thích :

- Thích nhi mau bảo dưới bếp sửa soạn cơm nước để thết khách đi.

Vạn Thích vội vàng vâng lời đi vào nhà ngay. Vạn Nhất Thanh ngắm Đặng Kiếm Phi một hồi rồi bụng bảo dạ rằng :

- “Thằng nhỏ này quả thực là một con rồng trong đám người, nếu rèn luyện cho nó một thời gian sau này nó thể nào cũng trở nên một bá chủ cái thế. Cũng may Thích nhi đã lòi y về đây, bằng không y lọt vào tay kẻ khác thì hậu quả không thể tưởng tượng được”.

Sau nghĩ xong y liền lên tiếng nói :

- Đặng thiếu hiệp, nghe Thích nhi nói thiếu hiệp rất hay đi lại ở trên giang hồ phải không?

Kiếm Phi biết lão giang hồ này ắt phải đa mưu lắm kế và rất hay nghi ngờ cho nên chàng vội đáp :

- Tiểu bối bước chân vào giang hồ không lâu, hiểu biết rất ít, mong Vạn bá chỉ giáo cho luôn.

Vạn Nhất Thanh cười ha hả nói tiếp :

- Cùng là người nhà với nhau, thiếu hiệp nói khách sáo như thế chi. À! Đặng thiếu hiệp thuộc môn phái nào thế, sư phụ là ai, có thể cho già này biết được không?

Kiếm Phi cung kính đáp :

- Gia sư là một ẩn sĩ ẩn cư một núi hoang, thuộc môn phái nào tiểu bối không thấy gia sư nói tới, ngay cả tên hiệu gia sư cũng không cho tiểu bối biết nốt.

Vạn Nhất Thanh nghe nói kêu “ồ” một tiếng, mặt tỏ vẻ kinh dị, nhưng lại thay đổi nét mặt ngay, vừa cười vừa nói tiếp :

- Nhà của thiếu hiệp ở đâu?

Kiếm Phi rầu rĩ đáp :

- Đến giờ tiểu bối cũng không biết nhà mình ở đâu, chỉ nghe thấy ân sư nói tiểu bối là một đứa con hoang, ân sư ngẫu nhiên gặp thấy đem về nuôi nấng, dạy bảo cho tới khi trưởng thành.

- Thế à? Thiếu hiệp có sư huynh đệ đồng môn không?

- Theo chỗ tiểu bối biết, gia sư chỉ có một mình tiểu bối là đệ tử thôi.

Vạn Nhất Thanh nghe nói tỏ vẻ nghi ngờ, nhưng lại đổi sắc mặt ngay, vừa cười vừa nói tiếp :

- Từ nay trở đi, thiếu hiệp đã là người nhà rồi đừng có khách sáo như trước nữa.

Tuy Kiếm Phi rất thông minh, nhưng hãy còn thiếu giang hồ, tuy vừa rồi chàng rất khéo léo giấu giếm lai lịch của mình, nhưng chàng đã khiến đối phương nghi ngờ mà không hay.

Một lát sau, Vạn Thích ở bên trong đi ra mời chàng vào ăn cơm. Rồi Vạn Nhất Thanh tươi cười đứng dậy đi trước. Kiếm Phi, Vạn Thích theo sau.

Cơm nước xong, Vạn Nhất Thanh về phòng nghỉ ngơi trước. Vạn Thích tiếp chàng một hồi rồi dẫn chàng vào một cái lầu nhỏ biệt lập xây ở trong sân nghỉ ngơi.

Đêm đã khuya, bốn bề yên lặng như tờ. Trên không một vầng trăng sáng từ từ nhô lên. Kiếm Phi ở trên lầu nhỏ ngồi tựa cửa suy nghĩ. Chàng đang tính toán cách phục thù như thế nào, sau cùng chàng khoát chỉ cười khi rồi đứng dậy ngó ra bên ngoài nhìn khắp chung quanh một hồi không người nào hết mới khẽ đóng kín cửa sổ lại, móc túi lấy Kim Húc thần kiếm, Áo Thiên quyền phổ và cây sâm nghìn năm rồi cột vào trong người bên ngoài, mặc áo lót mình và áo ngắn, còn áo ngoài và hành lý thì chàng để ở trên bàn, rồi chàng lên giường ngồi xếp bằng tròn vận nội công một hồi mới nằm xuống nghỉ ngơi.

Canh hai đã điểm, bỗng có một bóng đen lướt qua mép lầu lớn rồi nhảy sang lầu nhỏ nơi Kiếm Phi đang ở, nằm phục ở trên mặt hiên ngó vào bên trong.

Lúc ấy cửa sổ ở lầu nhỏ đã đóng kín, y liền lấy một con dao găm khế nạy một cái, cánh cửa sổ từ từ mở ra mà không có tiếng động nào hết. Người nọ vẫn nằm yên ở dưới mái hiên ngó nhìn vào trong lầu, thấy Kiếm Phi nằm ngủ, đang thở rất đều, đủ thấy chàng đã ngủ say. Dưới ánh trăng, thấy người ấy thân hình mập mạp và cũng dùng khăn đen bịt mặt. Y ở ngoài cửa sổ ngó nhìn một hồi, tay khẽ ấn vào mái ngói rồi

nhẹ nhàng lướt vào trong lầu. Xem cử chỉ của y thì hình như cánh tay trái có vẻ ngưng đọng không được linh động cho lắm.

Y từ từ đi lạnh cạnh bàn, cầm bộ áo dài trắng của Kiếm Phi lên khám xét một hồi nhưng không có gì hết, rồi y lại lẹ bước đi tới cạnh giường dùng hai ngón tay điểm vào huyệt ngũ của Kiếm Phi.

Tất cả cử chỉ của người đó không qua được mắt của Kiếm Phi, khi tay người đó đụng vào người chàng, chàng nhanh nhẹn xoay tay chộp ngay yếu huyệt ở cổ tay của y, đồng thời khẽ quát bảo :

- Bằng hữu, tại hạ không phải là Lý Nghĩa Thiên, việc gì mà phải nhẹ tay nhẹ chân như thế?

Người đó nghe rung mình một cái, đột nhiên rút cổ tay phải lại, tay trái liền nhằm yếu huyệt Thiên tinh ở trên vai của chàng điểm luôn, nhưng chàng ung dung nhấn mạnh sức vào bàn tay một chút khẽ hỏi tiếp :

- Chẳng lẽ bằng hữu đã quên việc ở Tam giang khẩu rồi ư?

Người nọ vừa chìa tay trái ra đã cảm thấy yếu huyệt ở bên tay phải tê tái, khắp mình mẩy mềm nhũn, không còn hơi sức nào, liền khẽ đáp :

- Đặng thiếu hiệp, xin thiếu hiệp thứ cho.

Kiếm Phi lại hỏi tiếp :

- Tại hạ còn chưa thỉnh giáo quý tính đại danh là gì?

Người nọ suy nghĩ giây lát chưa kịp trả lời thì Kiếm Phi đã vận sức vào bàn tay nhấn mạnh một cái và hỏi tiếp :

- Bằng hữu có chịu nói thực không?

Người bịt mắt đột nhiên cảm thấy khí huyết trong người rạo rực và như có muôn vạn con kiến bò ở trong huyết quản tê tái buồn nhức khó chịu khôn tả, mồ hôi toát ra như mưa, liền nghiêng răng mím môi với giọng run run đáp :

- Tại hạ là Triệu Trình Ty. Đặng thiếu hiệp...

- Ô, Phó tổng quản đây, ai phái Phó tổng quản tới đây?

Triệu Trình Ty nghe thấy chàng hỏi như vậy mới hơi yên lòng một chút liền đáp :

- Trang chủ.

- Thế sao ở Tam giang khẩu các người lại làm việc riêng như thế?

Triệu Trình Ty đảo tròn đôi ngươi một vòng rồi suy nghĩ và đáp :

- Đó là việc riêng của bọn trang, thiếu hiệp không biết đâu.

- Ô, để mờ hỏi Thiếu trang chủ xem đầu đuôi câu chuyện ra sao?

- Đặng thiếu hiệp, chúng ta đều là anh em nghèo khổ với nhau cả, nếu thiếu hiệp vui lòng giúp tại hạ một lần thì sau này tại hạ thế nào cũng đáp đền. Bằng không dù thiếu hiệp có bức bách tại hạ, đối với thiếu hiệp cũng không có ích lợi gì cả.

- Phó tổng quản, nếu tại hạ tha cho Phó tổng quản đi... Hừ... lòng người xảo trá lắm, biết đâu Phó tổng quản lại chả ở trước mặt Trang chủ đánh đồ tại hạ?

Triệu Trình Ty cũng là một tay lão luyện giang hồ, nghe nói cũng ngạc nhiên vội đáp :

- Mồ Triệu Trình Ty này xưa nay nói một là một, hai là hai. Đặng thiếu hiệp cứ hỏi Thiếu trang chủ là biết liền.

Kiếm Phi nghe thấy đôi phương nói như vậy, suy nghĩ giây lát với giọng êm dịu nói tiếp :

- Phó tổng quản, tại hạ muốn hỏi Phó tổng quản một việc này.

- Việc gì thế?

- Anh em trong bang này có cái gì để chứng minh thân phận của mình không?

- Anh em trong bang mỗi người có một cái thẻ chứng minh.

- Nếu không đem theo thẻ ấy thì sao?

- Không khi nào thẻ thân phận lại không thẻ đem theo trong người được.

- Được lắm, vậy bây giờ tại hạ làm thế nào chứng minh được bằng hữu là Phó tổng quản. Và làm thế nào, chứng minh được Phó tổng quản là do Trang chủ phái tới đây!

Triệu Trình Ty thò tay trái vào túi lấy một cái thẻ bằng sắt hình tròn đưa cho Kiếm Phi và nói :

- Đây là thẻ bài chứng minh thân phận.

Kiếm Phi đưa mắt liếc nhìn thấy trên thẻ bài ấy quả có khắc những chữ như sau :

“Thiết Hồng bang quan ngoại, Tổng đàn Phó tổng quản”. Chàng xem xong liền cầm cái thiết bài ấy vào trong tay vừa cười vừa nói tiếp :

- Thôi được, tại hạ hãy tạm giữ cái thẻ bài này của Phó tổng quản.

Triệu Trình Ty thấy vậy cả kinh vội nói :

- Đặng thiếu hiệp, việc này...

Kiểm Phi đã sầm nét mặt trầm giọng nói tiếp :

- Nếu Phó tổng quản không bằng lòng thì chúng ta cùng đi yết kiến Trang chủ vậy.

Bất đắc dĩ Triệu Trình Ty thở dài một tiếng và đáp :

- Nếu Đặng thiếu hiệp không tin họ Triệu này, tại hạ đành chỉ có một cách nhận thua tùy theo thiếu hiệp muốn xử trí thế nào thì ra tay đi.

- Không phải tại hạ không tin được Phó tổng quản, nhưng vì chúng ta chưa quen biết nhau bao giờ, cho nên bất đắc dĩ tại hạ phải có hành động ấy, mong Phó tổng quản hiểu giùm.

Nói xong, chàng lật tay trái vỗ vào đốc mạch của y một cái rồi nói tiếp :

- Phó tổng quản, tại hạ đã dùng thủ pháp độc đáo điểm trúng yếu huyệt của Phó tổng quản rồi, nếu Phó tổng quản không phản đối, trưa mai chúng ta ra ngoài trang đi dạo chơi một vòng, bằng không quá giờ Ngọ tại hạ không có cách gì cứu kịp cho Phó tổng quản đâu.

Triệu Trình Ty tức giận vô cùng, nghiêng răng kêu cồm cộp bụng mắng chửi thảm :

- “Tiểu tử, không ngờ Triệu Trình Ty này lại bị thua người, thực là cáo già lại mắc hõm cừu non”.

Nghĩ đoạn, y liền đáp :

- Thôi được, miễn xin nghe lời thiếu hiệp.

- Trước mặt Trang chủ mong Phó tổng quản nói giùm một vài câu, như vậy chúng ta sẽ được đẹp cả.

Nói tới đó chàng đột nhiên đưa tay phải ra bên ngoài một cái, người đã ngồi dậy và nói tiếp :

- Phó tổng quản đi đi, tốt hơn hết ta nên coi như không có chuyện đêm nay.

Triệu Trình Ty bị chàng đẩy một cái lui về phía sau mấy bước mới đứng vững rồi rầu rĩ đáp :

- Đặng thiếu hiệp, tại hạ xin cáo lui...

Đột nhiên căn phòng ở bên ngoài có tiếng chân người rất nhẹ vọng tới. Kiểm Phi vội giơ tay ra hiệu bảo Triệu Trình Ty mau đi đi. Đồng thời chàng cũng ngả lưng lên trên giường giả bộ ngủ say.

Triệu Trình Ty không dám ở lại nữa, hậm hực nhìn Kiểm Phi rồi quay mình nhảy ra ngoài cửa sổ đi luôn.

Triệu Trình Ty vừa đi khỏi ngoài cửa đã có tiếng của Vạn Thích vọng vào :

- Đặng huynh, Đặng huynh...

Kiểm Phi ngáp mấy cái rồi ú ớ hỏi :

- Ai thế?

- Đặng huynh có nghe tiếng động gì không? Vì hiện giờ đã có ngoại tặc xâm nhập vào trang.

Kiểm Phi vội ngồi dậy giả vờ kinh ngạc, hỏi lại :

- Cái gì? Có ngoại tặc ư? Đệ không thấy ai qua đây, Vạn huynh hãy đợi chờ một chút để đệ mở cửa cho huynh vào.

Tuy chàng nói vậy nhưng trong lòng chửi thảm và bụng bảo dạ rằng :

- “Hừ... cái trò chơi trẻ con này đừng giở ra với ta nữa”.

Vạn Thích vừa cười vừa đáp :

- Khỏi cần mở cửa nữa, tiểu đệ lo ngại cho Đặng huynh nên mới sang đây hỏi thăm đấy thôi. Thôi ngày mai chúng ta sẽ gặp lại.

Nói xong, y đi luôn. Kiểm Phi thở ra một cái, ngồi dậy đóng cửa sổ xong đâu đấy mới lên giường đi ngủ.

Chàng khấn thầm rằng :

- Nghĩa phụ, Kiểm Phi đã bắt đầu phục thù đây, xin nghĩa phụ phù hộ cho con.

Chàng khấn đi khấn lại mấy lượt rồi ngủ say lúc nào không hay.

Ngày hôm sau mặt trời vừa mọc, chim ở trên cây đang đua nhau hót ríu rít.

Trong rừng rậm ở cách Vạn gia trang không xa có hai bóng người đang lững thững đi sát cánh nhau, một người là một thiếu niên anh tuấn mặc áo dài trắng và một người là võ sĩ béo mập người tầm thước, mặt âm trầm nhưng ăn vận rất xa hoa.

Hai người chẳng nói chẳng rằng đi sâu vào trong rừng tới một bụi cỏ lau và một đồng đá lờm chờm, hai người đưa mắt nhìn chung quanh một hồi không thấy một bóng người nào, lúc ấy Triệu Trình Ty mới dẫn Kiểm Phi vào trong đồng đá vừa cười vừa nói :

- Đặng thiếu hiệp, nơi đây kín đáo nhất, có chuyện gì xin thiếu hiệp cứ nói.

Kiểm Phi đưa mắt nhìn khắp chung quanh một lượt, thấy bốn bề đều là những cây cỏ thụ to bằng hai người ôm, đồng đá lờm chờm ở phía sau mình có thể ẩn núp được mà người bên ngoài không sao biết được, thật là một nơi kín đáo. Nhưng chàng lại nghĩ thầm :

- “Nơi đây bí ẩn thực, không những ẩn núp rất kín đáo mà muốn giết hại người cũng tiện lắm, ta phải cẩn thận lắm mới được”.

Nghĩ đoạn, chàng liền đáp :

- Nơi đây kín đáo. Triệu phó tổng quản chắc quanh đây quen thuộc lắm phải không?

Nói xong chàng nhìn thẳng vào mặt đối phương, nhưng Triệu Trình Ty là một cao thủ hữu hạng của hắc đạo ở ngoài quan ngoại, nham hiểm xảo quyệt vô cùng, khi nào y lại để cho chàng trông mắt bắt hình dong được, nên y nghe chàng hỏi xong liền cười khi đáp :

- Địa hình quanh trang viện này tại hạ đều thuộc nằm lòng hết.

- Triệu phó tổng quản ở đây bao lâu rồi?

- Tính ra cũng được mười hai mười ba năm rồi...

- Ô, nếu vậy Phó tổng quản biết hết tình trạng của giới võ lâm ở ngoài quan ngoại này đấy.

- Có thể nói tất cả những bằng hữu trong giới võ lâm tại hạ đều quen biết hết.

- Nếu vậy hay lắm, tại hạ mới bước chân vào giang hồ, việc gì cũng kém cỏi, có thể nói là kinh nghiệm và duyệt lịch của tại hạ hãy còn non nớt lắm. Sau này còn mong các hạ chỉ dẫn cho nhiều.

Triệu Trình Ty thấy chàng nói như vậy bụng bảo dạ rằng :

- “Tiểu tử giỏi thực, không ngờ người ít tuổi như vậy mà làm việc lại lão luyện ác độc đến như thế”.

Tuy nghĩ như vậy, y vẫn nhanh nhẩu đáp :

- Đặng thiếu hiệp khách sáo thật!

- Triệu phó tổng quản! Tại hạ có một người bạn muốn nhờ tại hạ đem hộ một lá thư cho một người bà con của y. Người bà con ấy hiện đang ở trong Phi Long sơn trang và nghe nói là một vị Đội trưởng thủ hạ của Phi Long Phích Lô Thủ, nhưng tại hạ không biết Phi Long sơn trang ở đâu. Tổng quản rất quen thuộc mọi việc và đường lối ở ngoài quan ngoại này, chắc thế nào cũng biết Phi Long sơn trang ở đâu?

- Tại hạ có biết, nhưng...

- Nhưng cái gì?

- Phi Long sơn trang đã bị hủy diệt rồi.

- Hủy diệt rồi ư? Thế những người ở trong Phi Long sơn trang ấy đâu?

- Sau khi sơn trang bị hủy, những người ở trong sơn trang ấy đều bị giết hết.

- Vì lẽ gì?

- Vì họ bướng bỉnh quá, người nào cũng đầu chí chết mới thôi. Cho nên...

Kiểm Phi nghe thấy y nói như vậy, đau lòng vô cùng, nhưng chàng vẫn phải cố nén làm ra vẻ thản nhiên hỏi :

- Chả lẽ Phi Long sơn trang có thù hằn với ai?

- Không, họ không có thù hằn với ai hết, nhưng vì Bang chủ của Thiết Hồng bang chúng ta ra lệnh cho Vạn trang chủ bắt ông ta phải thần phục để cho Trang chủ được thống nhất võ lâm ngoài quan ngoại.

- Ua! Bang chủ của quý bang là ai thế?

- Tỷ Ngộ Truy Hồn Diêm Vương Thiếp Tả Phong.

- Vụ hủy Phi Long sơn trang ấy, ngoài Trang chủ ra còn có ai tham gia nữa?

Triệu Trình Ty tỏ vẻ nghi ngờ, đưa mắt nhìn chàng một cái rồi trầm giọng đáp :

- Thiếu hiệp hỏi như thế có ý nghĩa gì?

Lúc ấy Kiểm Phi đã tức giận đến tột mức, và đã nổi lòng hung, thấy Triệu Trình Ty hỏi như vậy liền lạnh lùng đáp :

- Khỏi cần hỏi nhiều, Triệu tổng quản hãy cho tại hạ biết các đường đi lối lại, các chòi canh bố trí ở trong trang như thế nào đã.

Triệu Trình Ty nghe nói giật mình kinh hãi, bụng bảo dạ rằng :

- “Tiểu tử này có lẽ tới đây nằm vùng chắc?”

Tuy ý nghĩ như vậy, nhưng dù sao y cũng phải lo đến tính mạng mình trước, đồng thời Hạ Phi lại ẩn núp ở sau đồng đá, quý hồ đối phương giải huyết cho mình một cái là việc gì mình cũng có thể giải quyết được ngay.

Kiểm Phi thấy đối phương đảo tròn đôi ngươi suy nghĩ liền cười và nói tiếp :

- Triệu tổng quản đừng có suy tính gì nữa. Nếu Tổng quản thương tiếc tính mạng của mình thì nên nói rõ cho tại hạ nghe đi.

Triệu Trình Ty cười khi mấy tiếng rồi đáp :

- Đặng thiếu hiệp giải huyết cho tại hạ trước, vả lại thiếu hiệp dùng thủ đoạn này uy hiếp tại hạ không phải là một vị anh hùng. Nói ví dụ, nếu tại hạ nhất định không chịu nói, thì thiếu hiệp cũng không làm gì được tại hạ.

- Nếu Tổng quản không chịu nói, bắt buộc tại hạ phải mời tổng quản ném mui “Phân Cân Thác Cốt Tảo Hồn thủ”.

Triệu Trình Ty nghe Kiếm Phi nói tới bảy chữ đó, rung mình kinh hãi, sắc mặt nhợt nhạt vội nhìn thẳng vào mặt chàng rồi ấp úng hỏi :

- Thiếu... hiệp... ở Thượng Quan bảo hay... ở Hắc Sát trang tới?

Kiếm Phi thấy đối phương hoảng sợ như vậy, trong lòng cũng ngạc nhiên, liền cười và hỏi tiếp :

- Tại sao Tổng quản lại bảo là tại hạ từ Thượng Quan bảo hay Hắc Sát trang tới?

- Thiếu hiệp, trong thiên hạ này chỉ có người Thượng Quan bảo hay Hắc Sát trang mới biết “Phân cân thác cốt tảo hồn thủ” thôi.

- Ô, Thượng Quan bảo với Hắc Sát trang ở đâu thế?

- À? Thiếu hiệp chưa nghe thấy ai nói với Nam trang Bắc bảo hay sao?

- Không!

- Đó là hai Tổng đàn của hai đại bang hội mới nổi lên trong mười năm nay ở giới hắc đạo.

Sự thật Kiếm Phi đã biết rõ hết Nam trang, Bắc bảo, nhưng sở dĩ chàng giả bộ nói như thế là muốn cho đối phương khỏi nghi ngờ mình. Chàng ung dung nói tiếp :

- Triệu tổng quản, sao Tổng quản vẫn chưa chịu trả lời những câu hỏi của tại hạ thế?

- Ủ, ừ...

Triệu Trình Ty ngẫm nghĩ giây lát rồi nghiêm nghị hỏi lại :

- Nếu tại hạ nói ra rồi, thiếu hiệp có dám bảo đảm sự an toàn của tại hạ không?

Kiếm Phi thấy đối phương hỏi như vậy bụng bảo dạ rằng :

- “Việc huyết tủy Phi Long sơn trang thế nào tên Triệu Trình Ty này cũng tham dự, khi nào ta để cho y tẩu thoát được”.

Chàng đã định tâm giết chết đối phương rồi nên lạnh lùng đáp :

- Đến tại hạ còn chưa được an toàn, thì làm sao mà bảo đảm cho Tổng quản được.

Lúc ấy Triệu Trình Ty đã biết rõ đối phương đã tới đây không phải là tay vừa, tính mạng của mình coi như đã hết hy vọng sống còn, nên bất đắc dĩ y phải gật đầu đáp :

- Được, tại hạ xin nói.

Nói xong, y tiến lên mấy bước, nhặt một cành cây khô rồi ngồi xổm xuống nói tiếp :

- Thiếu hiệp, xem này. Đây là cửa thứ hai của bốn trang...

Y vừa nói vừa vẽ một bờ tường ở giữa có cửa.

Kiếm Phi vừa nghe vừa nghĩ thầm :

- “Mình uy hiếp y như vậy, dù y có nói cũng không...”

Nghĩ như vậy chàng liền bước lên một bước, nói :

- Triệu tổng quản, để tại hạ giải huyết cho Tổng quản nhé.

Triệu Trình Ty nghe nói cả mừng, cố hết sức làm ra vẻ trấn tĩnh để cho Kiếm Phi khỏi nghi ngờ. Nhưng y vẫn không sao che lấp nổi âm mưu của mình, bởi nụ cười gian xảo của y. Y vội nói rằng :

- Cảm ơn thiếu hiệp.

Kiếm Phi giơ tay phải lên khê đánh hai chưởng vào hai nơi yếu huyệt của y kêu “bộp bộp” hai tiếng...

Bỗng Triệu Trình Ty ho một tiếng, thổ ra một đống đờm đặc. Y vận khí thử xem quả thấy chân tay đã hoạt động như thường rồi. Y vội tiến lên một bước cúi đầu vái chào Kiếm Phi và cảm ơn tiếp :

- Đa tạ thiếu hiệp...

Y chưa nói dứt đã giơ tay phải lên dùng cành cây khô nhằm yếu huyệt ở dưới rốn của Kiếm Phi, mồm thì cười khinh và nói :

- Nay tiểu tử, cảm ơn mi này.

Hai người chỉ đứng cách chừng ba thước, y lại ra tay rất nhanh, mồm chưa dứt cành cây đã đụng tới bụng Kiếm Phi rồi.

Hồi 5 : Sát khí đằng đằng

Kiểm Phi vừa tránh về phía trái, thì đột nhiên nghe thấy có tiếng gió động và chàng biết ngay có người đã dùng khí giới nhằm ngang lưng mình chém lên.

Chàng giật mình kinh hãi, vội nhún chân nhảy lên trên cao hơn trượng.

Triệu Trình Ty đã khẽ quát một tiếng :

- Chúng ta cùng xông lên diệt y trước rồi sẽ nói chuyện sau.

Y liền rút cây roi gang bảy khúc ra nhằm hai chân Kiểm Phi quật tới. Kiểm Phi cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Được lắm! Tổng quản của Vạn gia trang khép tiếp khách nhỉ?

Chàng ở trên không bỗng khom lưng một cái, hơi co hai chân lên đã tránh được thế roi của Triệu Trình Ty ngay.

Lúc đó cây quỷ đầu đao của Hạ Phi cũng nhằm người chàng chém tới.

Kiểm Phi khẽ quát một tiếng, giương hai cánh tay ra, rồi nhằm đầu của hai địch thủ tấn công luôn hai chương.

Hạ Phi và Triệu Trình Ty cũng song song quát lớn một tiếng, kẻ múa đao người múa roi đều nhằm những nơi trí mạng của Kiểm Phi tấn công.

Chỉ trong nháy mắt, Kiểm Phi đã xuyên vào trong đao quang và tiên ảnh của địch, ra tay nhanh như gió, nhằm các đại huyệt của hai người kia mà phản công. Chỉ đầu được mười hiệp, Hạ Phi với Triệu Trình Ty đã địch không nổi chàng. Hạ Phi lại múa đao nhằm vai bên trái của chàng chém xuống. Triệu Trình Ty thì múa roi nhằm hông bên phải của chàng quét tới.

Kiểm Phi cười nhạt, nhún vai trái xuống, còn tay phải thì nhanh như điện chớp gõ luôn vào mạch môn tay trái của Hạ Phi, đồng thời chàng dùng chân phải đá vào roi bảy khúc của Triệu Trình Ty.

Nói thì chậm, nhưng Kiểm Phi ra tay nhanh khôn tả. Chỉ trong nháy mắt đã biến luôn ba thức, vỡ bốn chương, đá ba cái.

- Ôi chà...

- Hừ!

Sau hai tiếng kêu la đó lại có một tiếng kêu “loảng xoảng”, quỷ đầu đao với cây roi bảy khúc đều đã rớt cả xuống đất.

Hạ Phi khẽ thét một tiếng :

- Tên này cứng rắn lắm, chúng ta chuồn đi.

Thét xong cả hai cùng múa quyền xông lại tấn công một lúc, Triệu Trình Ty sử dụng cả chỉ lẫn chương như vũ như bão lần ất tới. Kiểm Phi cười nhạt :

- Đừng có hòng chuồn chạy gì cả.

Chàng giờ ngay hai thế tuyệt học của sư môn mình ra, hai tay của chàng nhằm hai kẻ địch tấn công tới tấp.

Hạ Phi giật mình kinh hãi, vội la lớn :

- Long Phụng song tuyết chương đấy.

Y vừa nói vừa lui bước và giờ song chương lên đỡ.

Liền có hai tiếng kêu “bùng bùng”. Tiếp theo đó lại có hai tiếng kêu “ôi chà” nữa, hq với Triệu Trình Ty đã bị đánh bắn ra ngoài xa hai trượng, rớt xuống mặt đất, mồm, mũi, tai rỉ máu tươi và tắt thở chết tốt.

Kiểm Phi cũng ngạc nhiên không ngờ thế Long Phụng song tuyết chương lại có oai lực như vậy, chỉ mới có một thế thôi mà đánh cho hai tay cao thủ số một số hai trong võ lâm chết liền. Nếu sớm biết như vậy thì chàng trực tiếp vào xin bái kiến Trang chủ còn hơn.

Chàng đứng ở trong rừng ngẫm nghĩ hồi lâu mới quyết định một kế hoạch như sau :

dùng thủ pháp tuyệt nhanh giải quyết Vạn gia trang rồi sớm quay trở về Trung Nguyên tìm tên Tả Phong, hung thủ chính để thanh toán.

Chàng quyết định xong liền nhặt thanh đao vào trong bụi cỏ đào một cái hố lớn, lục soát hai người một hồi lấy chùm chìa khóa bách hợp với bản đồ lối đi và các chòi canh của toàn trang rồi vứt hai cái xác đó vào trong hố lấp đất lên luôn. Để cho mọi người khỏi biết trong rừng lại có trận đấu như vừa rồi, chàng nấn nót lại quần áo rồi mới từ từ đi ra ngoài rừng.

Chàng về đến Vạn gia trang đã có gia đình nói :

- Đặng thiếu hiệp! Thiếu trang chủ đang tìm thiếu hiệp đấy.

Kiểm Phi vừa cười vừa đáp :

- Ô! Ta biết rồi!

Nói xong chàng đi thẳng vào trong đại đường, vừa vào tới nơi thì Vạn Thích đã vừa cười vừa nói bước ra nói :

- Đệ kiểm huynh đi ăn cơm đây. Chẳng hay Đặng huynh đi đâu thế?

Kiểm Phi cũng cười đáp :

- Tiểu đệ đi ra ngoài tản bộ đây thôi!

Chàng vừa nói vừa theo Vạn Thích đi vào trong phòng ăn, đồng thời chàng bụng bảo dạ rằng :

- “Vạn Thích là người rất tốt, và lại lúc huyết tẩy Phi Long sơn trang y hầy còn nhỏ, lát nữa ta đừng nên giết y”.

Tiếp theo đó chàng lại nghĩ thầm :

- “Nhưng nếu ta không giết y thì sau này thế nào y cũng kiểm ta trả thù”.

Tuy nghĩ như vậy, nhưng chàng thấy Vạn Thích đối với mình rất tử tế, nếu giết y thì thực ra tàn nhẫn quá.

Lúc ăn cơm không thấy Vạn Nhất Thanh ra ăn, chỉ có Vạn Thích với Kiểm Phi hai người ăn thôi.

Chiều hôm đó, Kiểm Phi mời Vạn Thích lên phòng mình nghe chuyện trò. Hai người ngồi xuống, Kiểm Phi vừa cười vừa nói :

- Vạn huynh, tối hôm qua ai lại dám táo gan đến xông pha quý trang như vậy?

Vạn Thích ú ớ một hồi rồi đáp :

- Tối hôm qua... đệ phát giác có nhiều người xâm nhập... Nhưng sau khi tìm kiếm không thấy ai hết.

Kiểm Phi kêu “ồ” một tiếng, cố ý làm ra vẻ nghĩ ngợi một hồi rồi lại tiếp :

- Hôm đó ở Tam giang khẩu, Vạn huynh có chú ý đến hình dáng và dấu vết đặc biệt của người áo xám nào không?

Vạn Thích ngượng vô cùng, liền cười đáp :

- Tiểu đệ chỉ nhớ y dong dong cao, người gầy gò, còn thì không chú ý.

Kiểm Phi lại hỏi tiếp :

- Vạn huynh có nhận thấy người đó trông rất quen không?

Vạn Thích nghe nói giật mình kinh hãi rồi nghiêm nghị hỏi lại :

- Có phải Đặng huynh phát giác người nào khả nghi không? Tiểu đệ chỉ cảm thấy người đó hơi quen thôi.

Kiểm Phi cũng nghiêm nghị hỏi lại :

- Vạn huynh còn nhớ người áo xám ấy nói với Lý Nghĩa Thiên rồi giơ tay ra lấy đồ đạc chúng giơ tay nào không?

- Hình như là tay trái.

- Hình như chúng không muốn gặp Vạn huynh thì phải.

Vạn Thích tỏ vẻ nghiêm trọng rồi khề hỏi :

- Thế còn người áo xám kia thì hình dáng như thế nào?

Kiểm Phi ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp :

- Y hơi lùn và béo, cánh tay trái của y bị tiểu đệ ném trúng một hòn đá.

Vạn Thích lại rùng mình một cái và khề nói tiếp :

- Có phải Đặng huynh đã thấy người đó ở trong tề trang không?

- Tiểu đệ chỉ hoài nghi đây thôi.

- Đặng huynh nghi ngờ ai thế?

- Vạn huynh có phát hiện trong trang có người nào khả nghi không?

Vạn Thích ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp :

- Đặng huynh, chúng ta là người nhà cả, không giấu giếm gì huynh, vì việc này mà tiểu đệ đã bị gia phụ trách mắng nhiều lần rồi. Huynh không nhắc nhở tới thì đệ cũng quên khuấy đi mất, quả thực đệ cũng nghi ngờ người áo xám đó giống hệt Hạ tổng quản.

Kiểm Phi gật đầu nói tiếp :

- Sáng nay tiểu đệ ở phía sau đi ra, định lên trên núi luyện tập võ công, bỗng gặp Triệu phó tổng quản của quý trang, đệ thấy thân hình của y giống hệt người áo xám thứ hai, đệ liền chú ý đến cánh tay trái của y, quả nhiên thấy cánh tay trái của y có vẻ ngượng nghịu lắm, cho nên tiểu đệ mới nghi ngờ. Nhưng hai vị Tổng quản đều có địa vị rất cao ở trong trang chứ không phải là người tầm thường, cho nên không dám xác nhận bừa bãi, nhưng lại không dám không nói, cho nên mời huynh lên đây để chuyện trò là thế.

Vạn Thích gật đầu lia lịa và hỏi tiếp :

- Ủ phải rồi, huynh nói như vậy đệ mới xác nhận là hai tên ấy. Đặng huynh đi với đệ xuống gặp gia phụ đi.

Kiểm Phi vừa cười vừa đáp :

- Không, tiểu đệ cần phải nghỉ ngơi trong chốc lát đã.

Vạn Thích vẽ mặt trầm trọng vội đứng dậy và nói :

- Đặng huynh, tiểu đệ đi một lát sẽ về ngay.

Kiểm Phi thấy vậy hỏi :

- Vạn huynh nhất định đi gặp bá phụ hay sao?

Vạn Thích ngạc nhiên đáp :

- Việc này cần phải có gia phụ xử trí mới được.

Kiểm Phi ngẫm nghĩ giây lát rồi nói tiếp :

- Chi bằng Vạn huynh thử đi xem may ra lấy được vật đó.

Vạn Thích suy nghĩ giây lát rồi nói tiếp :

- Vì chức vị Tổng quản ở trong trang rất cao, đệ sợ một mình làm việc này chẳng thành nên không dám tự ý.

- Theo nhận xét của tiểu đệ thì chúng đã chuẩn bị từ trước kia rồi.

Vạn Thích cúi đầu ngẫm nghĩ rồi nói tiếp :

- Huynh hãy đợi tiểu đệ một lát.

Nói xong y vội vàng xuống lầu tức thì.

Kiểm Phi lẩm bẩm tự nói :

- Đêm nay hy vọng người đừng có ở đây!

Đồng thời chàng cũng chắc chắn tối hôm nay Vạn Thích sẽ vắng mặt.

Không bao lâu Vạn Thích lại vội vàng lên lầu, hậm hực nói :

- Đặng huynh đoán không sai tí nào, hiện giờ hai tên ấy đã lên trốn rồi.

Kiểm Phi lạnh lùng lờm y một cái nhưng không trả lời, Vạn Thích lại nói tiếp :

- Đặng huynh hãy nghỉ ngơi đi, đêm nay tiểu đệ thế phải bắt chúng về hỏi tội.

Kiểm Phi liền hỏi :

- Vạn huynh có gì chắc chắn mà đuổi theo bắt được chúng về?

Vạn Thích lắc đầu đáp :

- Chuyện đó không thành vấn đề. Thiên hạ tuy lớn thật, nhưng không một nơi nào có thể cản trở được Thiết Hồng bang chúng ta khám xét, như vậy chúng làm sao mà trốn tránh được.

Nói xong y vội đứng dậy chào Kiểm Phi và nói tiếp :

- Đặng huynh cứ coi nơi đây là nhà của huynh, muốn gì huynh cứ việc lên tiếng sai bảo để tiểu đệ đuổi bắt hai tên đó rồi quay trở về ngay.

- Vạn huynh, tiểu đệ muốn cáo lui.

- Không được, không được, dù sao Đặng huynh cũng phải chờ đợi đệ quay trở về đã.

Kiểm Phi nghĩ ngơi giây lát rồi mới gặt đầu.

Vạn Thích đi rồi Kiểm Phi dặn bảo tráng đinh tối nay đem cơm lên trên lầu cho chàng ăn. Chàng ở trên lầu ngẫm nghĩ giây lát rồi lấy sẵn một tờ bái thiếp ra. Tờ bái thiếp dài chừng một thước, rộng ba tấc, trên góc có vẽ một thanh Kim Húc thân kiếm dài chừng ba tấc rộng chừng hai tấc. Chàng cầm bút lên đề ở trên danh thiếp ấy rằng :

“Canh ba đêm nay sẽ thu lại món nợ của Phi Long sơn trang”.

Dưới ký tên Kim Húc lệnh chủ.

Lúc ấy đang là buổi chiều, mặt trời chưa lặn, những người ở trong trang đa số còn chưa ngủ.

Kiểm Phi xuống lầu đưa mắt nhìn chung quanh, không thấy một người nào hết liền giờ môn Long Vân Động ra hóa thành một cái bóng trắng tiến thẳng vào lầu lớn ở trong trang.

Khi chàng tới trước cửa lầu liền vận Long Phụng Cương giờ tay khẽ ấn vào giữa cửa một cái, bái thiếp bị dán chặt vào cánh cửa sâu chừng hai phân, rồi chàng mới trở về lầu, trong lòng chàng lúc này thấy hơi gay cấn.

Nhưng căn cứ vào sự dò thám hai ngày liền chàng đã biết trong trang không có một người nào có võ công cao siêu hơn mình cả, nhưng vạn nhất chuyện gì xảy ra thì mình sẽ chết một cách ngậm hờn chứ không sai. Nghĩ đến vụ chém giết đêm nay, chàng lại thấy không đành nhả tâm chút nào, nhưng khi chàng nghĩ lại tầm thăm kịch ngày nợ ở Phi Long sơn trang thì chàng lại nghiêng răng mím môi tức giận vô cùng.

Đó chỉ là cuộc phục thù mới khơi mào, bộ hạ của Thiết Hồng bang đâu đâu cũng có, nhiệm vụ của chàng còn rất nặng nề. Nếu một Vạn gia trang nhỏ nhỏ này mà không nhả tâm hạ thủ thì sau này còn làm được chuyện gì nữa.

Chàng liền nghĩ thầm :

- “Ta còn mối thù hận của sư môn, người anh kết nghĩa của sư phụ là Thượng Quan Hùng với Trần Tinh hiện giờ đã hùng cứ Nam trang và Bắc bảo, một Bảo chủ với một Trang chủ danh chấn thiên hạ”.
Không bao lâu trời đã tối sầm, cơn nước xong Kiếm Phi ung dung đứng ngắm phong cảnh ở phía sau sơn trang.

Đột nhiên chàng thấy có một tráng hán chạy nhanh như bay tới gần tráng đình ở dưới lầu vài câu rồi đi ngay.

Kiếm Phi thấy vậy bụng bảo dạ rằng :

- “Có lẽ chúng nó đã trông thấy bái thiếp của ta rồi?”

Quả nhiên tráng hán nọ đi được một lát sau dưới cầu thang đã có tiếng chân người nhộn nhịp, rồi một tên tráng hán vừa lên tới, cung kính vái chào chàng và nói :

- Đặng thiếu hiệp, Trang chủ chúng ta xin thiếu hiệp đừng có đi ra khỏi căn lầu này, nếu chốc nữa có nghe thấy động tĩnh gì.

Kiếm Phi nghe nói cười thầm, mặt tỏ vẻ kinh ngạc và hỏi lại :

- Chẳng lẽ trong trang này lại có chuyện xảy ra ư?

Tráng đình lắc đầu đáp :

- Điều này tiểu nhân không được rõ, vừa rồi chỉ được Trang chủ phái người đến dặn bảo như vậy thôi.

- Được, ta rất lấy làm cảm ơn.

Tráng đình ấy thấy Kiếm Phi trả lời như vậy liền xuống dưới lầu ngay.

Đêm đã tới, sao ẩn hiện đầy trời, mặt trăng vừa lên tới trên cao.

Đêm ấy Vạn gia trang đặc biệt gây cần hơn những đêm khác, tất cả các chòi canh và những chỗ mai phục ngầm đều chuẩn bị một cách chu đáo.

Trong đại sảnh, Vạn Nhất Thanh đã mặc sẵn võ trang, cau mày lại ngồi ở trên cái ghế gỗ đại hồng, bên cạnh bàn có để một thanh tỳ kim Bát Quái đao, trước bàn gỗ có mấy tên đại hán đứng rất nghiêm trang.

Vạn Nhất Thanh cứ cúi đầu ngồi lặng yên không nói năng gì cả.

Đột nhiên y ngừng đầu trầm giọng nói :

- Dù sao đêm nay cũng bắt cho được địch thủ, mặc dầu phải hy sinh đến thế nào.

Mọi người đều cung kính vâng lời.

Vạn Nhất Thanh cười hì hì mấy tiếng rồi nói tiếp :

- Thôi các vị ai trở về cương vị của người ấy đi.

Một lát sau mọi người đã ra khỏi đại sảnh ấy, riêng có hai đại hán trung niên là vẫn đứng hộ vệ ở hai bên Vạn Nhất Thanh thôi.

Thì giờ trôi qua từng giây từng phút một, ánh sáng lửa của toàn trang sáng rọi như ban ngày. Tất cả các cao thủ đều ẩn thân ở trong những chòi canh.

Trong đại sảnh, Vạn Nhất Thanh với hai người hộ vệ về mặt càng ngày càng gay cần.

Canh đầu đã qua, toàn trang yên lặng như tờ. Vạn Nhất Thanh càng cảm thấy đầu óc nặng trĩu, y đã hoài nghi kẻ phục thù là Kiếm Phi, vì Trang chủ của Phi Long sơn trang họ Đặng, nhưng dù sao y cũng không tin tưởng Kiếm Phi có công lực thâm hậu và tài ba cao siêu đến nỗi ẩn được cái thiếp sâu vào trong cánh cửa hơn hai phân như thế?

Y nhận thấy công lực của người đó cao siêu không thể tưởng tượng được. Ở ngoài quan ngoại trừ mấy tên hung thần nổi danh đã lâu, hành tung phiêu hốt không nhất định ra thì không ai có đủ công lực để chống cự với kẻ phục thù này.

Đột nhiên y quay người lại bảo đại hán đứng ở phía sau rằng :

- Mau thả bò câu báo tin cho Tổng đàn hay, đồng thời lúc nào cũng phải chuẩn bị sẵn mấy con, chờ đối phương xuất hiện một cái, xem hình dáng mặt mũi và tuổi tác của người đó thế nào, viết ngay vào tờ giấy cột luôn vào chân chim bò câu, cấp tốc thông tri cho Tổng đàn chủ.

Một triệu chứng không may hiện lên trong đầu óc Vạn Nhất Thanh, y cầm cái thiếp để trên bàn gỗ đỏ, vừa xem vừa lâm bầm nói :

- Đã hơn trăm năm rồi, chưa thấy Kim Húc thần kiếm này xuất hiện giang hồ. Nếu đêm nay kiếm ấy xuất hiện nơi đây chỉ sợ...

“Cốc, cốc”.

Tiếng mõ đã điểm canh hai, trong trang càng yên lặng hơn trước, người đứng bên phải Vạn Nhất Thanh liền lên tiếng :

- Thừa Trang chủ, có lẽ tiểu tử ấy hãi sợ không dám tới nữa.

Vạn Nhất Thanh chưa kịp trả lời thì ngoài cửa đã có giọng nói rất lạnh lùng vọng vào ồ ồ :

- Xưa nay tại hạ không sai hẹn ước bao giờ.

Vạn Nhất Thanh cả kinh quay đầu lại nhìn đã thấy một thiếu niên mặt đẹp khôn tả, nhưng lắm lì và trông rất khiếp sợ, mặc áo dài trắng.

Thiếu niên đó chính là Kiếm Phi, khách của Thiếu trang chủ.

Vừa thấy Kiếm Phi xuất hiện, bọn Vạn Nhất Thanh ba người đều ngăn người ra, một mặt chúng không ngờ người trả thù lại là Đặng thiếu hiệp, mặt khác khiến chúng phải hoảng sợ là vì chàng bước chân vào trong khách sảnh rồi mà không hay biết một tí gì, đủ thấy khinh công của chàng ta cao siêu đến mức độ nào.

Kiếm Phi đứng yên, trông như một pho tượng, mặt lắm lì, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng với giọng càng lạnh lùng lên tiếng hỏi :

- Vạn trang chủ tự sát hay cần phải tại hạ ra tay?

Dù sao Vạn Nhất Thanh cũng là một lão giang hồ, nghe thấy Kiếm Phi hỏi như vậy liền chấp tay chào và đáp :

- Lão phu kém mắt thật, nhưng không biết thiếu hiệp lại là người có lòng tới đây trả thù như vậy.

- Vạn trang chủ đừng có nói những lời thừa ấy nữa, chẳng hay Trang chủ muốn tự tử hay phải nhờ tại hạ ra tay hộ?

Vạn Nhất Thanh sầm nét mặt lại đáp :

- Nếu thiếu hiệp không phải là người có liên can thật mật thiết với Phi Long sơn trang thì lão phu khuyên thiếu hiệp đừng có đương đầu hộ hộ như thế làm chi. Bằng không, hi hi, Thiết Hồng bang này không phải là một bang phái tầm thường đâu, thiếu hiệp đừng có trêu vào.

Lời nói trên là sự thật chứ không phải là bịa đặt, vì hiện giờ Thiết Hồng bang là bang phái lớn nhất trong giới hắc đạo, ngay Nam trang, Bắc bảo mới nổi lên lừng danh khắp thiên hạ cũng phải kiêng nể Thiết Hồng bang, vì võ công của hai người ấy tuy cao siêu hơn người của Thiết Hồng bang một chút thật, nhưng chúng cũng phải công nhận bang phái này lớn nhất và thế lực mạnh nhất thiên hạ, nên từ trước tới nay bất cứ kiếm khách hiệp sĩ lừng danh nào mà dám gây hấn với phân trại, nhưng từ đó trở đi, người ấy đừng có hòng được yên thân, bất cứ đi tới đâu, hay giờ phút nào cũng đều có người của Thiết Hồng bang theo dõi và giết chết.

Huống hồ Thiết Hồng bang lại giao dịch với Nam trang, Bắc bảo rất thân. Việc này tuy người ngoài không biết nhưng Kiếm Phi thì đã rõ hết, vì Thượng Quan Hùng, Bảo chủ của Thượng Quan bảo và Trần Tinh, Trang chủ của Hắc Sát trang với ân sư của mình là Kim Mộng Hùng đều là đầu mục của quan ngoại Tổng đàn của Thiết Hồng bang. Sau khi Thượng Quan Hùng và Trần Tinh giương danh thiên hạ cũng vẫn giữ tình bạn trong giới hắc đạo với nhau, tuy chúng có kèn cựa nhau ngầm, nhưng bề ngoài vẫn khách khí với nhau và đôi khi còn hợp sức lại đối ngoại nữa. Cho nên gây hấn với Thiết Hồng bang, trừ phi mình tài ba đặc biệt hơn người thì Nam trang, Bắc bảo không những không giúp sức cho Thiết Hồng bang, trái lại còn lôi kéo mình vào hùa để tăng cường thực lực của họ. Bằng không, thiên hạ tuy bao la rộng thật, nhưng đừng có mong sống sót với họ.

Riêng tình hình của Kiếm Phi thì khác hẳn, trong sứ mệnh của chàng không những tầm thù Thiết Hồng bang mà còn cả với Nam trang, Bắc bảo, đó là nguyên nhân chàng ra giang hồ phen này. Nên chàng nghe thấy Vạn Nhất Thanh nói như vậy, liền dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng, rồi đáp :

- Vạn Nhất Thanh, đây là lần cuối cùng tại hạ hỏi ngươi, ngươi muốn tự giải quyết lấy hay phải nhờ đến tại hạ ra tay hộ?

Hai đại hán đứng ở phía sau Vạn Nhất Thanh thấy Kiếm Phi chỉ là một đứa con nít mới hết sợ, nghe chàng nói xong, chúng cùng quát lớn một tiếng rút đao ở sau lưng ra xông lại định tấn công.

Kiếm Phi thấy vậy lạnh lùng nói :

- Thật là đồ ngu không sợ chết!

Chàng chưa nói dứt đã lui lại một bước, vận Long Phụng Cương thân công lên, rồi giờ thế “Long Khởi Vân Ưng” (rồng bay mây cuốn theo), đột nhiên ra tay phản công lại.

Bọn Vạn Nhất Thanh chỉ thấy trên mặt đất bỗng có hai luồng gió lốc từ từ quay tít.

Vạn Nhất Thanh thấy vậy, cả kinh thất sắc, vội cầm thanh bảo đao lên trầm giọng quát bảo hai người nọ rằng :

- Tiên, Vương hai vị mau rút lui, đó là Long Phụng song tuyệt chiêu.

Y vừa nói vừa xông dao lên cứu viện nhưng đã muộn, Tiền - Vương hai người tuy thấy chưởng thế của đối phương rất kinh người, nhưng hành động chậm chạp nên chúng cả mừng, cả hai cùng sử dụng dao răng cưa, một tả một hữu nhằm đầu Kiếm Phi chém xuống ngay.

Nhưng chúng cảm thấy có một luồng sức lực rất mạnh dội tay hai người sang hai bên, và chúng lại nghe thấy Vạn Nhất Thanh cảnh cáo, nên chúng hoảng sợ đến mất hết hồn vía, vội giở toàn lực ra lôi thanh dao răng cưa lại để bảo vệ lấy mình mấy cùng rút lui luôn. Bỗng chúng nghe thấy một tiếng quát lớn :

- Năm xuống!

Chúng thấy áp lực ở bốn bên càng ngày càng nặng và càng nhanh dồn dập tới...

Sau hai tiếng kêu “bùng bùng” và hai tiếng rú rất thảm khốc, Vạn Nhất Thanh đã thấy Tiền - Vương hai người mồm hộc máu tươi, bắn trở ngược về phía sau, va mạnh vào tường ngã lăn ra chết tốt. Những bàn ghế ở quanh đó cũng bị ảnh hưởng bởi chưởng phong, gãy vụn hết.

Kiếm Phi mới giờ có một thế chưởng mà đã đánh chết ngay hai người tại chỗ, Vạn Nhất Thanh không sao chịu được múa tít thanh Bát Quái dao xông lại nhằm đầu chàng chém luôn, Kiếm Phi không dám trì hoãn, vẫn dùng thế Long Khởi Vân Ưng ra tay nhanh như điện chớp, chỉ trong nháy mắt đã tấn công luôn mười chưởng và đá luôn bốn cái.

Vạn Nhất Thanh thấy chưởng và chân của đối thủ nhanh và mạnh như vậy, cũng phải giật mình kinh hãi lắm, y vội giở luôn ba thế dao lợi hại ra mới may mắn thoát khỏi chưởng phong của đối thủ.

Khi nào Kiếm Phi chịu để cho y chạy thoát, lại xông đến tấn công tới tấp.

Lúc ấy trong đại sảnh chỉ có dao quang bóng chưởng làm hoa cả mặt mọi người.

Người trong trang hay biết trên đại sảnh có chuyện náo động vội vàng chạy cả tới, đồng thời bốn bên cửa sổ cũng đều có cung nỏ chờ sẵn, để chuẩn bị bắn kẻ địch chết mới thôi.

Không khí ở trong đại sảnh càng ngày càng gay gắt, chưa đầy mười hiệp Vạn Nhất Thanh đã sắp đại bại đến nơi và y cứ vừa đấu vừa lùi bước một về phía cửa sảnh.

Dưới ánh lửa sáng như ban ngày, mỗi tráng đinh tay cầm đuốc đứng hàng đôi trông như một con rồng lửa. Lúc ấy Vạn Nhất Thanh đã đuối sức dần, từ từ lùi bước một về phía cửa lớn.

Kiếm Phi đột nhiên cười nhạt một tiếng, nói :

- Hừ, tài ba của Vạn Nhất Thanh cũng chỉ có thế thôi.

Nói xong, chàng nhấn mạnh sức cái, chưởng của chàng càng nhanh hơn trước, chưởng phong kêu vù vù và bóng chưởng làm tối cả mặt mũi đối phương.

Vạn Nhất Thanh vội giở hết tuyệt học của pho Bát Quái dao ra chống đỡ, mồm thì nói :

- Phen này lão tử phải thí mạng với ngươi mới được.

Nhờ cây dao Tỳ kim bát quái ấy là bảo đao và y lại liều thân rồi, nên nhất thời y cũng vẫn hồi lại được đôi chút thể quân bình.

Lúc ấy bên ngoài đã có mấy tay đại hán cầm đơn đao lên vào đứng châu chực sẵn ở đó, chúng định vào để giúp Trang chủ một tay, nhưng khi chúng vào tới nơi thấy dao quang, chưởng ảnh quá mạnh nên không sao chen tay vào để cứu Vạn Nhất Thanh được.

Đáng lẽ Vạn Nhất Thanh cũng chưa bị chết nhưng vì mấy tên nọ vào, Kiếm Phi nổi sát khí, bụng bảo dạ :

- “Bọn người này tên nào tên nấy đều muốn giết ta cả, như vậy tên nào cũng là kẻ thù của ta hết”.

Nghĩ tới đó, chàng đang giờ thế thứ bốn của Long Phụng song tuyệt chưởng là thế “Hồi Long Dẫn Phụng”, chàng vội dồn công lực lên tới tám thành, giờ song chưởng tấn công luôn hai thế liền, bắt buộc Vạn Nhất Thanh phải lui về phía sau mấy bước để tránh.

Nhân lúc ấy, chàng vội rút thanh Kim Húc thần kiếm ra khỏi bao, liền có một đạo kim quang làm lóa mắt mọi người.

Những người đứng khắp chung quanh đều kinh hãi, thất thanh là lớn :

- Kim Húc thần kiếm...

Tiếng kêu rú ấy chưa dứt, thì chúng đã nghe thấy một tiếng “coong”. Dao và kiếm của hai người vừa va chạm nhau, tiếp theo đó lại có tiếng kêu rú thảm khốc, máu tươi bắn tung toé. Vạn Nhất Thanh đã bị Kim Húc thần kiếm chém ra làm hai mảnh, lăn lông lốc ở trên đại sảnh.

Sự thể xảy ra một cách quá đột ngột, ai nấy chưa kịp suy nghĩ, Kiếm Phi đã giở Kim Long đoạt mệnh, Áo Thiên kiếm pháp, mọi người thấy trong đại sảnh có một con rồng vàng bao bọc cái bóng trắng, nhanh nhẹn chạy quanh. Con rồng vàng ấy lướt tới đâu là tiếng kêu la thảm khốc với máu tươi bắn tung toé tới đó, đồng thời tay chân gãy văng tứ tung và đầu rụng rơi lông lốc.

Con rồng vàng nọ chạy quanh sảnh một vòng, mấy đại hán định vào cứu Vạn Nhất Thanh đều bị giết chết hết. Thấy không còn kẻ địch để giết nữa, rồng vàng ấy lại lướt ra ngoài sảnh. Những người ở bên ngoài thấy Kiếm Phi đã xông ra vội la lớn :

- Bắt tên.

Thế là tên và nỏ đều nhằm con rồng vàng bắn tới như mưa rào.

Kiếm Phi đột nhiên rú lên một tiếng thật dài, rồi chàng múa tít thanh bảo kiếm tiến tới đâu là tiếng kêu la thảm khốc nổi lên tới đó, chỉ trong nháy mắt ở trên không, chân gãy tay cụt, đầu vỡ máu bắn tung tóe, con rồng vàng như lướt đi trong gió và nhanh như điện chớp vòng quanh đại sảnh với vườn hoa ở trước mắt đó một lượt, chàng tới đâu người Vạn gia trang chết tới đó, dần dần tiếng kêu la thảm khốc và tiếng rên rỉ cũng ngớt hẳn. Tất cả cao thủ trong trang không chết thì bị thương nặng đều nằm ngổn ngang trên mặt đất kêu la rên rỉ, trán đỉnh đã vút khí giới chui rúc cả vào trong phòng ngang ở nhà dưới rồi.

Kiếm Phi chỉ khẽ nhún chân một cái, người đã tựa như một luồng ánh sáng bay lên trên đỉnh nhà cao nhất vào quay người lại quát bảo :

- Nợ máu thì phải trả bằng máu. Tội của Vạn Nhất Thanh còn nặng hơn thế nữa, nhưng ta đã không nhận tái sát các người, vậy mau đào tẩu đi. Mong từ nay trở đi phải cải tà quy chánh, như vậy mới không uổng sự tha thứ của ta ngày hôm nay cho các người.

Nói xong, chàng lại nhảy xuống đất, cầm thanh thần kiếm vào bao, thuận tay nhặt mấy bó thuốc rồi giở “Long Vân Độn” thân pháp ra, người chàng như một con rồng lượn đi lượn lại khắp mọi nơi của Vạn gia trang, hễ chàng tới đâu là ngọn lửa bốc cháy tới đó.

Chỉ trong nháy mắt sơn trang này đã biến thành một cái biển lửa.

Rồi một cái bóng trắng đi nhanh như gió vừa đi vừa cười ha hả.

Thế là tổng trại của Thiết Hồng bang ở quan ngoại tức là Vạn gia trang đã hoàn toàn bị phá hủy hết.

Ngày hôm sau, trên giang hồ có tin đồn Kim Húc thần kiếm tái hiện võ lâm. Người cầm kiếm là một thiếu niên áo trắng, anh tuấn vô cùng. Chàng ta vừa xuất hiện, Thiết Hồng bang đã bị tai vạ ngay, máu rửa sơn trang một cách thảm khốc khôn tả.

Tý Ngộ Truy Hồn Diêm Vương Thiếp Tả Phong, Bang chủ của Thiết Hồng bang hay tin tức giận vô cùng, ra lệnh cho bang chúng ở khắp thiên hạ, bất cứ sống hay chết thể nào cũng phải bắt cho kỳ được Đặng Kiếm Phi đem về xử tội kết liễu vụ án ấy. Đồng thời Nam trang với Bắc bảo cũng bắt đầu chú ý đến người này.

Còn người của chính phái và giới hiệp nghĩa, ai cũng muốn có hân hạnh được gặp Kim Húc thần kiếm Đặng Kiếm Phi, một vị tiểu sát tinh gan to tay trời này. Thế là cái tên Kim Húc lệnh chủ đã lan tràn đi khắp mọi nơi, tất cả những thiếu niên áo trắng nào đi lại trên giang hồ thường thường được người ta tôn kính đặc biệt nhưng cũng thường thường gặp phải sự sát hại bất ngờ.

Thế là trong võ lâm đã thấy xôn xao náo động khá nhiều vì chuyện ấy và cùng sự xáo động đó mà vụ sát kiếp lớn đã bắt đầu mở màn.

Hồi 6 : Ngân Phách Hàn xuất hiện

Mùa hè ánh nắng mặt trời nóng như lửa thiêu khiến người ta chịu đựng không nổi. Trên đường cái quan đi Liễu Dương, một thanh niên mặc áo dài trắng cưỡi ngựa trắng, đang thùng thảng đi. Mặt chàng ta rất anh tuấn, đôi lông mày đen nhánh và dài, đôi ngươi sáng quắc, trông thật là một vị thiếu niên công tử.

Dưới ánh nắng chang chang như vậy mà không thấy chàng mệt mõi chút nào, hai tay chàng cầm cương và cũng không cầm roi, cứ thùng thảng đi, mồm thì ngâm nga bài thơ Trương thiên tử của Lý Bạch...

Thiếu niên ấy chính là Đặng Kiếm Phi, ngâm nga xong bài thơ đó, bèn lẩm bẩm tự nói :

- Sắp tới Liễu Dương rồi!

Đột nhiên phía sau chàng lại có tiếng vó ngựa kêu “lộp cộp”. Kiếm Phi ngạc nhiên vô cùng, liền định bụng bảo dạ rằng :

- “Chẳng lẽ những kẻ địch tìm kiếm ta đã theo dõi tới đây chăng?”

Nhưng chàng vẫn ung dung ngồi trên yên ngựa, thùng thảng tiếp tục đi về phía trước như thường. Đồng thời chàng còn đưa mắt ngăm nhìn khắp chung quanh nữa.

Bên cạnh đường, chỗ cách chàng không xa có một khu rừng nho nhỏ, cây cối rất rậm rạp, nơi đó dùng để nghỉ ngơi rất tốt cho lữ khách đi đường trong lúc mùa hè. Chàng phi ngựa tiến thẳng tới khu rừng đó.

Khi chàng phi ngựa tới cạnh rừng, vội xuống để mặc cho con ngựa tự do đi ăn cỏ, còn chàng thì đi tới dưới gốc cây cổ thụ để nghỉ ngơi như là người xuống ngựa đi hóng mát vậy.

Lúc ấy, một con ngựa đỏ vừa phóng tới, ngừng ngay ở chỗ trước mặt Kiếm Phi.

Trên ngựa là một thiếu nữ tuyệt sắc mình khoác áo đại hồng, mặt trắng như ngọc, hai má đỏ hồng.

Kiếm Phi tòm tòm cười ngấm nhìn nàng nọ hình như có ý muốn hỏi nàng muốn gì vậy.

Thiếu nữ cũng đưa mắt nhìn chàng, bốn con mắt va chạm nhau, nàng tựa như bị điện giật, rung mình một cái, vẻ mặt lạnh lùng của nàng bỗng nảy nở một thái độ như hổ thẹn, như cười và cũng như hăm mợ nữa. Nhưng thái độ ấy chỉ thoáng cái đã mất liền. Nàng lại lạnh lùng như trước và cất tiếng lạnh lạnh hỏi :

- Người có phải Đặng Kiếm Phi mà người ta vẫn gọi là Kim Húc thần kiếm đấy không?

Kiếm Phi rất tao nhã, tòm tòm cười hỏi lại :

- Cô nương quý tánh đại danh là gì? Vội vàng tìm kiếm tại hạ để chỉ giáo gì thế?

Thiếu nữ vẫn vênh váo lạnh lùng hỏi lại :

- Sư phụ của ngươi là ai?

- Tại hạ với cô nương chưa hề quan biết nhau bao giờ, vừa mở miệng cô nương đã hỏi sư môn của tại hạ như vậy! Chẳng lẽ cô nương không thấy đường đột hay sao?

- Quân yêu ma kia! Ngươi không nói, bốn cô nương đã biết sư môn của ngươi là ai rồi!

- Sao cô nương vừa lên tiếng đã có vẻ hằn học như thế rồi! Tại hạ tuy bất tài nhưng có phải là yêu ma gì đâu!

Chàng chưa nói dứt, thiếu nữ áo đỏ tuyệt sắc kia đã quát lớn :

- Trên người ngươi, ngoài Kim Húc thần kiếm ra có phải còn một cuốn “Áo Thiên quyền phổ” phải không?

Kiếm Phi thấy nàng hỏi như vậy, ngạc nhiên vô cùng, bụng bảo dạ rằng :

- “Lạ thật! Sao nàng lại biết ta có “Áo Thiên quyền phổ” như vậy!”

Nhưng chàng vẫn cười tòm tòm đáp :

- Cô nương hỏi như thế có ý nghĩa gì?

- Mau trả lời câu hỏi của ta.

Kiếm Phi nghiêm nét mặt lại đáp :

- Cô nương, tại hạ còn có việc cần phải đi làm, không thể nào tiếp cô nương ở đây được.

Nói xong, chàng từ từ đi đến cạnh con ngựa, đột nhiên nàng nọ quát :

- Đứng lại!

Kiếm Phi tức giận vô cùng, nhưng chàng không muốn nổi giận với một thiếu nữ xinh đẹp như vậy. Chàng liền ngừng bước, trầm giọng nói :

- Cô nương, tại hạ không muốn gây phiền phức vào ngươi, xin cô nương cũng không nên quá trớn như vậy!

- Biết điều thì nộp ngay thần kiếm với quyền phổ cho bốn cô nương. Như vậy, ngày hôm nay bốn cô nương hãy tạm tha chết cho ngươi.

Kiếm Phi cười nhạt một tiếng, chấp tay vào và trả lời tiếp :

- Xin lỗi cô nương, tại hạ không thể ở lại đây tiếp cô nương được nữa.

Nói xong chàng phi thân lên mình con ngựa trắng. Thiếu nữ áo đỏ thấy vậy liền quát lớn :

- Tiểu tặc! Ngươi đừng có hòng thoát khỏi như vậy!

Nàng vừa quát vừa phi thân lên cao trên ba trượng, giơ hai bàn tay ngọc ra, nhắm đầu chàng tấn công xuống.

Kiểm Phi đã phòng bị sẵn rồi nên chàng giơ tả chưởng lên và hữu chưởng khua một vòng, đẩy lên một chưởng, chưởng lực của hai người va chạm nhau kêu đánh “bùng” một tiếng thực lớn.

Kiểm Phi thấy khí huyết trong người rạo rực, hai mắt nổ đom đóm lửa, chân đứng không vững phải loạng choạng lùi về phía trước mấy bước mới đứng yên được.

Còn thiếu nữ áo đỏ cũng bị chưởng lực của chàng đẩy bắn về phía sau ba bước.

Nàng cười nhạt một tiếng, lại múa chưởng xông lên tấn công Kiểm Phi.

Kiểm Phi đứng vững rồi, trong lòng cả kinh, không ngờ thiếu nữ áo đỏ này lại có công lực mạnh như vậy, chàng liền hít mạnh hơi vận “Long Phụng cương khí” chuyển khắp người đồng thời bụng bảo dạ :

- “Nội lực của ta mà thắng không nổi thiếu nữ này thì còn hy vọng gì chuyện trả thù huyết hận nữa”.

Chàng vừa nghĩ tới đó thì đã thấy một cái bóng đỏ thấp thoáng và một luồng sức mạnh đã lần áp tới. Chàng nghiêng răng mím môi, ngấm ngấm vận “Long Phụng cương khí” tới tám thành công lực, hai chân lấy tấn, giơ song chưởng lên nhắm chưởng phong của nàng nọ phản công luôn.

Chỉ nghe thấy kêu “ùm” một tiếng thực lớn. Sau tiếng kêu ấy, những cành lá ở chung quanh đều bay tung, cát bụi mù mịt, mặt của Kiểm Phi đỏ hồng và hai chân đã lún xuống mặt đất hơn hai phân. Thiếu nữ áo đỏ kêu “hự” một tiếng, quần áo của nàng bay phát phơ, người nàng đã bị đẩy bắn ra ngoài xa tám thước mới nhẹ nhàng rơi xuống đất. Nàng giơ tay lên vuốt lại mớ tóc bù, hít một hơi thực mạnh để cho khí huyết khỏi rạo rực và quát bảo tiếp :

- Chúng ta vào trong rừng sâu lại, quyết một phen sống chết mới thôi!

Nói xong, nàng không đợi chờ Kiểm Phi trả lời đã nhanh như một con chim bay vào trong rừng.

Vừa rồi Kiểm Phi cũng bị rung động, mặt đỏ bừng, trống ngực đập rất mạnh, cổ họng như buồn nôn, vội nuốt ngay một miếng nước miếng, dậm chân một cái đã phi thân vào trong rừng đuổi theo thiếu nữ tức thì.

Trong rừng có một bãi đất, cỏ lau mọc cao hàng thước, thiếu nữ vào tới nơi, mặt vẫn lạnh như tiền, mồm thì quát :

- Tiểu tặc! Ngày hôm nay cô nương phải thử xem ngươi có tài ba như thế nào mới được.

Kiểm Phi thấy nàng cứ mắng chửi mình là tiểu tặc, không sao nên nổi giận được liền quát trả lại :

- Mong cô nương nên biết điều một chút, xưa nay tại hạ với cô nương không thù hằn gì cả, thậm chí đến quý tính đại danh cô nương tại hạ cũng không hay biết. Vậy cô nương căn cứ vào cái gì mà lên tiếng mắng chửi tại hạ như thế!

Thiếu nữ áo đỏ kêu “hừ” một tiếng rồi nói tiếp :

- Hừ! Bốn cô nương là Vân Sơn Phi Phụng Ngân Phách Hàn Lý Hồng, chắc ngươi cũng nghe người ta nói đến tên tuổi của bốn cô nương rồi?

Kiểm Phi chưa nghe thấy ai nói đến cái tên này, nhưng chàng đã nghĩ ra một vị hiện ẩn tu hành lâu năm và đã nổi tiếng từ hồi mấy chục năm về trước, nên chàng vội hỏi lại :

- Chẳng hay Lý cô nương xưng hô Vân Sơn thân ni là gì?

Vân Sơn Phi Phụng Ngân Phách Hàn nghiêm nghị nói :

- Danh hủ của gia sư khi nào đến những người như ngươi có thể tùy tiện xưng hô được như thế? Nếu ngày hôm nay ngươi không nộp kiếm và quyền phổ cho bốn cô nương, cô nương thế nào cũng giết ngươi tại chỗ.

Kiểm Phi bị nàng ta áp bức hoài tức giận vô cùng, cười nhạt một tiếng rồi trả lời tiếp :

- Tùy cô nương muốn thế nào tại hạ cũng xin tiếp. Còn cô nương muốn lấy thân kiếm với quyền phổ đi cũng không khó, quý hồ giết chết được tại hạ trước rồi mới có hy vọng.

Lý Hồng là một cao thủ tối cao của hiệp sĩ trẻ tuổi mới nổi lên ở trên giang hồ gần đây. Lại thêm nàng ta là người nhan sắc tuyệt vời, vì vậy mới vương thành một tính kiêu ngạo vô cùng. Nàng nghe thấy Kiểm Phi nói như vậy, liền cười nhạt đáp :

- Ngày hôm nay, cô nương hãy phế ngươi trước rồi nói chuyện sau.

Nói xong, chân nàng hơi cử động một chút đã nhanh như điện chớp xông lại tấn công vào ngực Kiểm Phi một chưởng liền.

Khi nàng tấn tới, trong lòng bỗng thương tiếc mà bụng bảo dạ rằng :

- “Đặng Kiểm Phi quả thực là một nhân tài, nếu y không phải là kẻ thù của bốn môn thì tốt biết bao, nhưng lát nữa, cứ xem y ra tay thì sẽ biết y có phải là môn hạ của đối phương hay không?”

Kiểm Phi thấy nàng ta bướng bỉnh như vậy càng tức giận thêm, bụng bảo dạ rằng :

- “Con nhỏ này đẹp một cách kinh người, nhưng sao nó lại có tánh kiêu ngạo như thế và còn tới đây định cướp đồ của ta nữa. Hừ! Nữ cường đạo, ngày hôm nay thiếu gia phải cho mi một bài học mới được”.

Chàng thấy Lý Hồng ra tay nên chàng cũng không khách khí nữa, vội vận “Long Phụng cương khí” lên bảo vệ lấy toàn thân rồi tay trái định giơ ra thộp lấy cổ tay trái của nàng nọ.

Lý Hồng vội rút tay lại, giờ tay phải ra nhằm yếu huyệt ở vai trái Kiểm Phi vỗ tới, đồng thời giờ đầu gối lên thúc mạnh vào đôn điền của đối phương.

Kiểm Phi cười nhạt một tiếng, giờ hai ngón tay ra điểm luôn vào Lao cung huyệt ở gan bàn tay của nàng.

Lý Hồng bất buộc phải thu tay lại, lùi về phía sau một bước. Đột nhiên nàng quát lớn một tiếng rồi lại xông lên tấn công tiếp.

Kiểm Phi vội giơ Long Phụng Song tuyệt quyền ra đối phó, chỉ trong nháy mắt chàng đã tấn công ngay bốn chưởng, ba quyền và đá năm cái liền.

Trận đấu của hai người kịch liệt khôn tả, những cành lá ở chung quanh bị gãy ra rơi rụng xuống như mưa rào. Bỗng có tiếng kêu “ùm”, thì ra Kiểm Phi đánh hụt một chưởng vào mặt đất. Dưới đất lõm ngay một cái hố khá sâu, cát bụi bay tung tóe, nhưng hai người vẫn tiếp tục kịch chiến như thường.

Sau trăm hiệp, Kiểm Phi nóng lòng sốt ruột vô cùng, càng đấu chàng càng thấy công lực đối phương mạnh khôn tả.

Lý Hồng đấu một hồi lâu đã nhận ra võ công của đối phương giống hệt võ công của mình, và nội lực của chàng nọ không kém mình, vừa tấn công một thế, đối phương đã biết rõ thế thứ hai của mình là gì rồi.

Nên chàng ta đã giở ra thế khác phá giải ngay hay là phản công lại, khiến mình phải rút tay lại để cứu viện. Nhiều lúc khiến nàng bó chân bó cẳng, không sao đấu tiếp được nữa. Nàng biết cứ đấu mãi như vậy chỉ có bại thôi chứ không sao thắng nổi.

Cũng có một vài lần khi tấn đến chỗ rất nguy hiểm thì nàng bỗng chần chừ không chịu thẳng tay tấn công, nhờ vậy Kiểm Phi mới thoát hiểm. Nàng cũng không hiểu tại sao mình lại nương tay như vậy? Sự thực lúc này nàng đã yêu trộm Kiểm Phi rồi mà nàng không biết đấy thôi. Kiểm Phi cũng thế, mỗi khi chàng định hạ sát thủ thì lại bụng bảo dạ rằng :

- “Cô bé xinh đẹp như thế này mà bị ta đánh chết thì thực đáng tiếc quá”.

Hai người cứ đấu mãi như vậy cho tới khi mặt trời lặn về phía tây.

Đột nhiên có tiếng kêu “ùm” thật lớn, kinh phong như vũ như bão đẩy đổ những cây to lớn khiến hai người cùng phải lui sang hai bên.

Kiểm Phi đứng không vững lui về phía sau ba bước mới đứng yên, cổ buồn nôn buồn oẹ, bỗng chàng khạc luôn ra một đống máu tươi. Lý Hồng giật mình kinh hãi vội chạy lại buột mồm hỏi :

- Người...

Kiểm Phi trợn mắt lên nhìn và quát :

- Người đứng lại!

Quả nhiên Lý Hồng không dám đến gần, nhưng nàng vẫn nhìn chàng vẻ mặt đầy lo âu.

Vì tiếng quát đó, Kiểm Phi lại khạc ra vũng máu tươi nữa, chàng thở hổn hển mấy cái rồi đáp :

- Người muốn lấy thân kiểm và quyền phổ thì mau lại lấy đi, lúc này thuận tiện lắm. Bằng không lát nữa công lực của ta khôi phục lại, người phải tấn công mệt sức mới đánh được ta bị thương như thế này.

Chàng vừa nói vừa thở hổn hển, đôi người đã kém tinh anh dần.

Lúc này trái lại Lý Hồng cứ đứng ngẩn người ra nhìn chàng, mặt nàng tỏ vẻ ái ngại vô cùng.

Kiểm Phi kêu la như vậy khi huyết lại rạo rục...

Lý Hồng không hiểu tại sao ngày hôm nay mình lại thay đổi tính nết như vậy.

Ngày thường đối với địch thủ hơi tí là nàng giơ kiếm lên chém luôn không do dự chút nào. Vì vậy biệt hiệu của nàng vốn dĩ chỉ có Vân Sơn Phi Phụng thôi, sau vì ra tay quá ác độc nên người ta mới thêm ba chữ Ngân Phách Hàn như vậy.

Cũng vì vậy mà có rất nhiều người tự cho mình là hiệp sĩ, trông thấy nàng đã tựa như kẻ mất hồn mất vía và van lơn vậy. Trong đó cũng không thiếu gì những anh tuấn đẹp trai nhưng nàng không hề động lòng yêu thương một người nào cả.

Bây giờ người ở trước mặt nàng đây chính là môn hạ của kẻ thù đã làm hủy thân sư tổ của mình, mà sự phụ truyền linh xuống, hề gặp người của kẻ thù thì phải giết ngay chứ không được nương tay, nhưng không hiểu sao bây giờ nàng đã đã thương được Kiểm Phi rồi mà lại chần chừ không nỡ ra tay?

Nếu không nhân lúc này giết chàng ta thì làm sao lấy được thân kiểm với quyền phổ đem về trả lời cho sư phụ, bằng không việc gì ta phải đi xa hàng ngàn dặm ra ngoài quan ngoại này làm chi? Nàng vừa nghĩ

vừa đưa mắt liếc nhìn Kiếm Phi hoài, thấy vẻ mặt chàng ta nghiêm nghị ngồi yên ở trên bãi cỏ dưới gốc cây đang vận công chữa thương.

Nàng ngấm nhìn chàng thấy ngoài vẻ anh tuấn ra, mặt chàng quả thật đẹp khôn tả, nàng lẳng lặng đi tới gần hai bước và ngừng chân lại. Nàng dang tay làm sao mà thò vào người chàng cướp thân kiếm với quyền phỏ đi được. Ngay bây giờ kinh động tới chàng, nàng cũng cảm thấy không yên, huống hồ là ra tay cướp giết như vậy?

Rút cục nàng thở dài một tiếng lẩm bẩm nói :

- Lý Hồng ơi! Lý Hồng, người yêu một người rồi, người đó là kẻ thù của sư môn.

Nàng lững thững ra ngoài rừng dắt con ngựa trắng ra cột ở gốc cây đang định rời khỏi nơi đó nhưng nàng sức nghĩ :

- “Hiện giờ chàng đang vận công không thể để cho một vật gì ở bên ngoài quấy nhiễu được, nhờ lúc này có kẻ thù ở bên ngoài tới có phải là chàng bị nguy hiểm không?”

Nghĩ tới đó nàng lại núp ở trong bụi cây để phòng bị hộ chàng.

Trong khi đứng phòng vệ, nàng cảm thấy trong lòng mâu thuẫn hết sức, vì sứ mệnh của nàng là phải hủy chàng đi, cho nên nàng không muốn nhìn chàng mà chỉ mong rời khỏi nơi đây thôi. Nhưng nàng có đang tâm bỏ đi không? Dù tình thế có cho phép nàng bỏ đi nàng cũng không chịu bỏ đi lúc này. Trong lúc nàng hết sức mâu thuẫn thì thời giờ cứ thế mà trôi dần.

Mặt trời đã về Tây, bên phía Đông mặt trăng đã từ từ nhô lên, chợt ngoài rừng đột nhiên có tiếng người nói :

- Đường chủ, chính là nơi này.

Lý Hồng nghe nói vội chăm chú nhìn ra ngoài rừng, nàng lại nghe thấy một giọng khàn khàn lên tiếng hỏi :

- Phương trại chủ không nhìn sai đấy chứ?

- Báo cáo Đường chủ, chính mắt tiểu chức đã trông thấy thằng nhỏ đầu với một con nhỏ ở đây.

- Ủ, sau rồi thế nào nữa?

- Sau cả hai cùng đi vào trong rừng.

- Cái gì hả, cùng đi vào trong rừng ư?

- Phải đấy, con nhỏ ăn vận áo đỏ hình như là Vân Sơn Phi Phụng thì phải.

- Ô, chúng là người cùng bọn ư?

- Không, chúng đã ở quanh đây đánh nhau một trận kịch liệt rồi.

Lý Hồng lắng tai nghe không lâu quả nhiên nghe thấy tiếng chân người đi vào rừng, nàng đưa mắt nhìn Kiếm Phi biết lúc này là lúc đang gây cản nhất, mồ hôi ở trên đầu chàng nhỏ xuống như mưa, sắc mặt đang nhợt nhạt đã hồng hào dần. nàng bỗng ăn năn hối lỗi, bụng bảo dạ rằng :

- “Tất cả những cái này đều do ta hại chàng hết”.

Thế rồi nàng quyết tâm bảo vệ chàng, lúc này nàng đã yêu chàng nhưng nàng vẫn tự dối lòng mình. Nàng lại lắng tai nghe kẻ địch đi về phương hướng nào.

Tiếng động càng ngày càng gần, hiển nhiên kẻ địch đã đi sâu vào trong rừng rồi.

Nàng nghiêng răng mím môi phi thân lên trên một cành cây cao chăm chú ý vào phía có tiếng động đi tới.

Hồi 7 : Đồi diện kẻ đại thù

Đột nhiên một ông già vừa gầy vừa cao, cằm để râu dê, mắt điều hâu, mũi chim két, mình mặc áo bào đen rất lịch sự đi lướt qua dưới cành cây mà nàng đang ẩn núp. Phương hướng đi của ông già ấy tiến thẳng về phía Kiếm Phi đang ngồi vận thức chữa thương.

Đã trông thấy mặt ông già áo bào đen là ai rồi, Lý Hồng liền chửi thề :

- Quả thực Thiết Hồng bang đang xuất động cả đại đội đến Hắc Linh. Cả Đường chủ Dư Kích cũng ra cả quan ngoại này.

Nhưng thời gian không cho phép nàng suy nghĩ nhiều, nếu để cho Hắc Linh đường chủ đi thêm vài bước nữa sẽ phát hiện Kiếm Phi đang ngồi yên không sao đề kháng được nên nàng vội quát bảo :

- Đứng lại!

Ông già áo đen quả thực bất phàm, vừa nghe tiếng quát bảo của Lý Hồng đã vội quay người lại trợn trừng mắt lên nhìn Lý Hồng đang đứng ở trên cây, cười khinh hỏi :

- Có lẽ nữ hiệp là Vân Sơn Phi Phụng Ngân Phách Hàn lừng danh trên thiên hạ phải không?

Lý Hồng như một đám mây đỏ từ từ nhảy xuống vừa cười vừa hỏi :

- Không dám, không dám, xin hỏi ngài quý tính đại danh là gì?

Hắc Linh đường chủ cười khinh đáp :

- Lão phu là vô danh tiểu tốt, hiện phụ trách điều khiển Hắc Linh đường của Thiết Hồng bang đây.

Lý Hồng nghe vậy giả bộ kinh hãi nói tiếp :

- Ủa, thế ra là Dư đại đường chủ giá lâm đây, tiểu nữ không biết nên mới thất kính như vậy, xin Dư đường chủ lượng thứ cho.

Dư Kích nghe nàng nói như vậy ngăn người ra, không hiểu tại sao bỗng nhiên nàng lại nhã nhặn khách khí như thế.

Tiếp theo đó Lý Hồng lại nghiêm nghị hỏi tiếp :

- Xin hỏi Dư đại đường chủ tới đây có việc gì thế?

Dư Kích không phải là người thường, y chỉ đảo tròn đôi ngươi một vòng đã biết nàng nọ có ý định gì rồi, liền cười hi hi một tiếng rồi nói tiếp :

- Lý nữ hiệp, lão muốn hỏi thăm nữ hiệp một người này...

Lý Hồng không đợi chờ đối phương nói dứt đã sầm nét mặt lại nói tiếp :

- Dư đường chủ còn chưa trả lời câu hỏi của tôi đấy.

- Có phải nữ hiệp đến đây dạo chơi đây không?

- Bất cứ có việc hay không xin Dư đường chủ mau rời khỏi khu rừng này, bằng không đừng có trách Lý Hồng tôi không nói trước.

- Được, lão phu đã chịu cô là có gan mới dám ở trước mặt lão mà ngông cuồng như vậy. Ngày hôm nay lão phu cứ ở trong rừng này để xem cô nương làm gì lão phu nào?

Lý Hồng bụng bảo dạ rằng :

- “Dư Kích cũng không phải là những nhân vật thường, nếu ta để yên thì thế nào cũng làm khó dễ Kiếm Phi, nhân lúc này ta hủy y đi có hơn không?”

Nghĩ đoạn nàng kêu hừ một tiếng rồi trả lời :

- Dư Kích, Vân Sơn Phi Phụng Ngân Phách Hàn cái tên này không phải bỗng nhiên mà có, vậy mong Đường chủ hành sự phải nên suy nghĩ một chút thì hơn.

Nói xong, mặt nàng đã lộ sát khí. Tất nhiên Dư Kích cũng biết sở dĩ nàng ta được cái biệt danh này là vì ra tay ác độc mà nên, nhưng y cũng tự thị võ công của mình cao siêu và có Thiết Hồng bang đỡ đầu thì Lý Hồng cũng không làm gì nổi mình.

Nên y nghe Lý Hồng nói xong liền cười khinh đáp :

- Lý nữ hiệp là người thông minh, mong đừng có làm khó dễ Thiết Hồng bang chúng tôi, sau này chưa biết chừng...

Lý Hồng không để cho ông già nói dứt đã vội quát lớn nói tiếp :

- Đừng nói những lời thừa ấy nữa, bây giờ hãy ra khỏi rừng này đi đã.

Dư Kích nghe nói tức giận khôn tả liền múa chưởng xông lại định điểm ba mươi sáu yếu huyệt của Lý Hồng...

Lý Hồng cười nhạt một tiếng, vận cương khí lên bảo vệ lấy toàn thân, rồi đưa tay phải ra bưng một cái, chỉ phong của nàng nhắm ngay chưởng phong của Dư Kích bắn tới.

Dư Kích nghe tiếng gió hơi khác lạ vội biến thể thủ chưởng lại để tự bảo vệ lấy bản thân trước.

Nhân dịp đó Lý Hồng đã tiến lên, hai tay múa chưởng tấn công như vũ bão.

Dur Kịch chỉ vì lỡ tay một chút mà bị lép vế, nên cứ phải chống đỡ thôi chứ không sao trả đũa được. Sau cùng y phải vận tám thành công lực ra phản công lại một chiêu, chỉ nghe thấy kêu bùng một tiếng, cảnh lá rụng xuống như mưa, cát bụi bay mù mịt.

Lý Hồng áo bay phất phới, đầu bù tóc rối đứng không vững phải lui về phía sau một bước, còn Dur Kịch thì hai mắt tròn tròn xoe, loạng choạng lui về phía sau ba bước, mồm há hốc khí huyết rạo rực.

Lý Hồng đã định tâm tiêu diệt đối phương tất nhiên nằng không nường tay chút nào, vừa đứng vững nằng lại xông lại rút kiếm nhắm đầu Dur Kịch đâm luôn.

Dur Kịch vừa đỡ một chiêu, khí huyết trong người rạo rực, mắt nổ đom đóm lui về phía sau ba bước phải hít một hơi mạnh để điều hòa khí huyết, nhờ vậy mới khỏi bị thổ huyết. Đột nhiên y thấy trước mắt có ánh sáng bạc lấp lánh, y định thần nhìn kỹ mới hay Lý Hồng đã dùng kiếm tấn công, y hoảng sợ vô cùng vội lui về phía sau mấy bước rồi cùng giờ hay tay lên ném một cái, liền có hai luồng ánh sáng đen phi tới.

“Cách”

“Ồi chà!”

Hai cây Phán Quan bút của Dur Kịch va đụng phải Ngân Phách Tỷ Phong kiếm của Lý Hồng liền gãy ngay ra làm bốn. Đồng thời Lý Hồng trầm tay một cái đưa thanh kiếm về phía trước, Dur Kịch kêu lên một tiếng rất thảm khốc, máu tươi vọt ra lai láng khắp nơi rồi y lùi về phía sau hai bước, nhưng ngực của y đã bị rách hai đường dài hơn thước, máu bên trong chảy ra như suối. Lý Hồng không chần chừ một chút nào lại tiến lên một bước đưa mạnh một nhát kiếm nữa.

Dur Kịch chỉ kịp rú lên một tiếng, ngực của y đã bị rách phanh ra, tạng phủ ở trong người đều đổ ra bên ngoài. Y gượng đi được hai bước đã gục xuống chết tốt. Lý Hồng định quay người bỏ đi thì bỗng có bóng người phi tới và quát lớn :

- Con quỷ kia, mi định chạy đi đâu?

Thì ra có bốn đại hán mặc võ trang đã nhảy tới. Chúng vừa quát tháo vừa múa đao xông lại tấn công Lý Hồng tới tấp.

Lý Hồng giận dữ quát mắng :

- Những quân ngu xuẩn không sợ chết, coi kiếm của bốn cô nương.

Nàng liền múa tít thanh kiếm phản công.

Bốn đại hán nọ vốn là Chánh, Phó trại chủ với hay tay thủ hạ đắc lực của Phân trại Liễu Dương của Thiết Hồng bang, võ công khá cao siêu.

Chúng cùng Dur Kịch vào trong rừng lục soát, nhưng chúng vào không lâu thì đã nghe thấy tiếng động, chạy tới phía bên này vừa gặp Lý Hồng giết chết Dur Kịch, chúng liền giận dữ xông lại vây đánh nàng.

Nếu là ngày thường chúng không dám động chạm đến Lý Hồng đâu, nhưng ngày hôm nay chúng quá tức giận và thấy Đường chủ của mình bị chết nên quên cả sự lợi hại mà xông lên đánh như thế. Chờ tới khi thấy kinh phong lần ất tới và kiếm quang làm lóa mắt chúng mới tỉnh táo định rút lui nhưng đã muộn rồi.

Sau mấy tiếng kêu “leng keng” liền có tiếng rú thảm khốc và máu tươi phun ra như mưa. Lý Hồng vội lui ra ngoài xa tám thước để tránh khỏi bị máu tươi phọt vào người mình.

Đột nhiên nàng nghe thấy phía sau có tiếng cười lạt, giật mình kinh hãi quay người lại mới hay dưới gốc cây cổ thụ một thiếu niên anh tuấn vô cùng đang đứng nhìn mình.

Người đó chả là Kiếm Phi là gì? Nàng nùng nịu vội hỏi :

- Đặng công tử, vết thương đã khỏi chưa?

Kiếm Phi đưa mắt nhìn đầu trường một vòng rồi lạnh lùng đáp :

- Cái gì? Cô nương còn muốn đánh thêm một chiêu nữa hay sao?

Ngày thường Lý Hồng có tiếng là nữ sát, tính kiêu ngạo và hung ác khôn tả, có bao giờ lại âu yếm hỏi thăm một người đàn ông như thế, huống hồ Kiếm Phi lại là kẻ thù chỉ định của sư môn, nhưng tình yêu rất lạ lùng, nàng bị phong độ và khí phách cao quý của chàng hấp dẫn cho nên nàng không tiếc tay kết oán với Thiết Hồng bang để diệt trừ một kinh địch cho Kiếm Phi.

Nhưng nàng có ngờ đâu Kiếm Phi lại có thái độ lạnh lùng như vậy đối với mình, nàng tức giận suýt tí nữa thì khóc ra tiếng, liền dùng giọng mũi kêu hừ một cái rồi hỏi lại :

- Đặng Kiếm Phi, ngươi có biết những người này là ai không?

Kiếm Phi thần nhiên đáp :

- Đừng nói những chuyện thừa ầy làm chi, tại hạ không cần biết những người đó là ai cả, nhưng một chiêu của cô nương tặng cho tại hạ thế nào cũng có ngày trả lại được.

Lý Hồng nghe nói đau lòng vô cùng, vội xông đến tát chàng một cái đồng thời với giọng run run quát bảo :

- Người... người không có lương tâm...

Kiểm Phi vội lùi về phía sau năm bước, kiêu ngạo đáp :

- Tại hạ học nghệ chưa được tinh xảo, tự biết địch chưa nổi cô nương. Nhưng nếu cô nương vẫn còn nhất tâm muốn cướp kiếm và quyền phổ của tại hạ thì chúng ta lại so tài lần nữa. Nếu tại hạ không may mà chết thì lúc ấy cô nương tha hồ lấy hết những vật của tại hạ.

Lý Hồng tát hụt một cái lại nghe thấy Kiểm Phi nói như vậy nàng càng đau lòng thêm, quay người ra ứa nước mắt, hậm hực nói tiếp :

- Được, Đặng Kiểm Phi, chúng ta sẽ biết nhau.

Vừa nói xong, nàng đã hóa thành một đám mây đỏ bay lên trên không tiến thẳng vào trong rừng, chỉ trong nháy mắt đã mất dạng.

Kiểm Phi nhìn theo nàng đi rồi thở dài một tiếng lẩm bầm nói :

- Không ngờ một thiếu nữ xinh đẹp như thế lại là một nữ cường đạo giết người không gớm tay!

Chàng định bỏ đi thì đột nhiên có giọng khàn khàn lạnh lùng quát bảo :

- Tiểu tử, hãy dừng lại cho lão phu hỏi.

Kiểm Phi giật mình, nghĩ thầm :

- “Khinh công của người này cao siêu thực, đến phía sau lưng ta rồi mà ta vẫn không hay biết”.

Chàng nghĩ vậy vội quay người lại.

Lúc ấy trời đã tối, chàng thấy ở chỗ cách xa mình có một người áo vàng, tuổi trạc trung niên, hai tay dài quá đầu gối mình, chỉ cao chừng bốn thước, vừa gầy vừa bé nhỏ, đứng vẻ rất kiêu ngạo. Chàng đưa mắt nhìn người đó một cái rồi kiêu ngạo hỏi :

- Các hạ gọi tại hạ dừng lại để hỏi gì thế?

Người nọ lạnh lùng hỏi tiếp :

- Tiểu tử có phải là Đặng Kiểm Phi không?

Kiểm Phi nghe thấy đối phương gọi mình là tiểu tử, trong bụng tức giận lắm, liền kêu hừ một tiếng rồi hỏi lại :

- Phải, chính tại hạ là Đặng Kiểm Phi đây, còn các hạ là ai?

Người nọ đột nhiên ngừng mặt lên trời cười ha hả rồi đáp :

- Lão phu là Hắc Thủy Nhất Sát Tàn Kỳ, Đường chủ Bạch Hồ đường của Thiết Hồng bang. Hà... hà... lão phu lại tưởng Kim Húc lệnh chủ là một nhân vật ba đầu sáu tay gì, không ngờ lại là một tiểu tử chưa hết hơi sữa như vậy...

Nói xong y đột nhiên vỗ tay một cái, liền có hai ông già tuổi chừng sáu mươi nhảy ra, thái độ rất cung kính đứng ở phía sau y.

Tàn Kỳ quay lại nói với ông già dong dong cao đứng ở phía bên phải rằng :

- La tuần tra hãy bắt cho ta tiểu tử này.

Nghe giọng nói của y thì hình như y không thèm ra tay đấu với chàng vậy.

La tuần tra cung kính đáp :

- Thừa lệnh Đường chủ.

Nói xong, y lớn bước đi tới quát bảo Kiểm Phi rằng :

- Tiểu tử biết điều thì đứng yên cho lão phu trói.

Lúc này Kiểm Phi đã kinh hãi thực sự, chàng bụng bảo dạ rằng :

- “Hắc Thủy Nhất Sát Tàn Kỳ là một đại ma đầu khét tiếng trên giang hồ, không ngờ lại gia nhập Thiết Hồng bang. Xem như vậy cao thủ của Thiết Hồng bang đông đảo lắm, việc phục thù của ta không phải là chuyện dễ đâu”.

Nghĩ tới đó thì La tuần tra đã lên tiếng quát bảo rồi, chàng liền sa sầm nét mặt lạnh lùng hỏi lại :

- Các vị đều là hảo hán của Thiết Hồng bang ư?

La tuần tra trầm giọng đáp :

- Tiểu tử hãy nghe cho kỹ, ngày này sang năm tức là ngày giỗ đầu của người đây.

Nói xong y cười ha hả múa song chưởng nhắm đầu Kiểm Phi tấn công tới.

La tuần tra dùng hai chưởng tấn công một lúc mà lại đánh chéo tay như vậy thực khó mà chống đỡ.

Kiểm Phi thấy vậy càng giật mình kinh hãi thêm và nghĩ tiếp :

- Một tên tuần tra thủ hạ của Tàn Kỳ đã lợi hại như thế này, chắc công lực của Tàn Kỳ còn phải lợi hại gấp mấy lần.

Nghĩ đoạn, chàng không dám trì hoãn vội xoay người một cái và cũng dùng chưởng phản công luôn. Vừa ra tay, Kiếm Phi đã giở tuyệt học của sư môn là Long Phụng song tuyệt chưởng ra đối địch. Đôi bên mới đầu được mấy hiệp, cát bụi ở dưới đất đã bay mù mịt.

La tuần tra đây vốn tên là La Thanh cũng có một tên có hạng trên giang hồ, biệt hiệu là Khai Sơn chưởng. Chưởng lực của y rất hùng hậu, y với Nguyên chưởng Hoàng Chính Đường, hai người đã theo Tần Kỳ từ lúc còn ở bên bờ sông Hắc thủy, cho nên Tần Kỳ được Thiết Hồng bang mời nhập bọn và trao cho trách vụ Thủ tịch đường chủ của Đường Tam đường mà kiếm luôn Đường chủ Bạch Hồ đường, nên La Thanh với Hoàng Chính Đường hai người mới là tả hữu tuần tra cho y.

La Thanh tưởng đấu với một thiếu niên trẻ tuổi như thế này chỉ cần đánh vài ba chưởng là đánh bại được ngay, ngờ đâu lúc đấu với nhau mới biết đối phương không phải là tay vừa, và càng đấu y càng hoảng sợ thêm.

Thân hình của Kiếm Phi nhanh như gió, chưởng lực lại hùng hậu, thế võ tinh kỳ.

Khai sơn chưởng tung hoành mấy chục năm cũng phải kinh hãi thán. Hai người càng đấu càng nhanh, chỉ trong nháy mắt đã đấu được mấy chục hiệp liền.

Đột nhiên trong trận đấu bỗng có tiếng kêu hự vọng ra, rồi hai người cùng nhảy lùi sang bên. Thấy Khai sơn chưởng La Thanh tay trái ôm lấy ngực, thân hình loạng choạng lui về phía sau mấy bước rồi mồm cứ học máu tươi hoai. Hoàng Chính Đường đứng cạnh Tần Kỳ thấy vậy khẽ quát lên một tiếng đang định xông lên.

Tần Kỳ đã dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng rồi nói :

- Hoàng tuần tra hãy đỡ La tuần tra sang một bên đã.

Nói xong, y tiến lên hai bước vênh vào ngắm nhìn Kiếm Phi một hồi rồi nói tiếp :

- Tiểu tử, không ngờ ngươi có mấy miếng võ ấy.

Kiếm Phi mỉm cười kiêu ngạo đáp :

- Nếu không chút bản lĩnh sao dám đến Thiết Hồng bang.

Nói xong, chàng ngấm ngấm vận Long Phụng cương khí lên để phòng bị.

Tần Kỳ sầm nét mặt lại, với giọng lạnh lùng nói :

- Tiểu tử! Ngày hôm nay lão phu sẽ không để cho ngươi thất vọng đâu.

Nói xong, y giơ hai cánh tay khô khan ra lấy gân vận sức, không khí liền gây cản ngay. Trận đấu tiên chỉ khẽ va đụng một cái bùng nổ liền.

Tuy mồm nói ngông cuồng như vậy nhưng Kiếm Phi tự nghĩ mình địch không nổi Tần Kỳ, cho nên chàng không dám sơ suất, hai mắt cứ nhìn thẳng vào đối phương.

Chính mắt Tần Kỳ đã trông thấy Kiếm Phi đã trọng thương La Thanh nên y cũng không dám khinh thường đối thủ, vẫn cứ nhìn chòng chọc vào Kiếm Phi.

Hai người đứng coi chừng nhau chẳng nói chẳng rằng, chung quanh cũng yên lặng khôn tả, đến cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe được.

Đột nhiên Tần Kỳ lạnh lùng quát lớn :

- Tiểu tử nộp mạng cho ta đây!

Lời nói của y chấm dứt, y đã xông lại tấn công Kiếm Phi luôn mười hai chưởng.

Kiếm Phi cười nhạt một tiếng rồi giở chưởng ra chống đỡ và chàng càng nhanh nhẹn phản công lại tám chưởng và đá sáu cái một lúc.

Chỉ trong nháy mắt, trận đấu của hai người đều giở hết tài ba võ học của mình ra chống cự Kiếm Phi đã giở Long Phụng song tuyệt chưởng ra, thỉnh thoảng lại xen lẫn pho “Long Phụng cương khí”, một pho quyền chưa được hoàn toàn, nhưng oai lực rất mạnh, quả thực lợi hại khôn tả.

Tần Kỳ cũng giở hết tài học của mình ra đối địch và y cũng giở cả pho “Thập Thập Nhị lộ trạch Tinh chủ” đã làm cho y nổi danh ra đối địch.

Chưởng của y vừa nhanh vừa mạnh, lại thêm lúc cương lúc nhu, thực khó mà chống đỡ cho nên đấu đến trăm hiệp rồi thì y đã dần dần thắng thế hơn.

Đột nhiên Kiếm Phi rú lên một tiếng thực dài, tiếng rú của chàng chưa dứt thì người chàng đã phi lên trên cao hơn ba trượng, rồi tay trái rút thanh Kim Húc thần kiếm ra, liền có một luồng ánh sáng tỏa ra như mặt trời mọc ở phía Đông vậy.

Tần Kỳ cũng phi thân nhảy lên tựa như một con hạc lớn xông tới trước mặt Kiếm Phi, đồng thời tay của y cũng có thêm một đôi Tử mẫu liên hoàn luyện.

Tử mẫu liên hoàn luyện này có tất cả mười bảy cái vòng, vòng mẹ lớn hơn có tám cái, vòng con nhỏ hơn có chín cái. Tử mẫu liên trạch với nhau co giãn tùy theo ý muốn, mỗi một cái vòng lại thoát ra một tiếng kỳ lạ, có thể làm rối trí tâm thần của kẻ địch.

Kiểm Phi đã rút Kim Húc thần kiếm ra rồi liền giờ pho “Kim Long Đoạt Mệnh Áo Thiên kiếm pháp” mà chàng mới học được tám thế ra đối địch. Thế thứ nhất là “Kim Long Sơ Thăng” (rồng vàng mới lên trên trời) chỉ thấy một đạo kim quang tia ra, bên trong xen lẫn tiếng kêu như sấm động, và cũng tựa như một con rồng nhắm Tần Kỳ vô tới vậy.

Tần Kỳ dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng, giờ Tử mẫu liên hoàn luyện lên chống đỡ, chỉ nghe thấy kêu “eng keng” mấy tiếng. Tiếng kêu đó vừa dứt thì sợi dây của y bỗng dài hẳn ra nhằm hai chân Kiếm Phi quật tới.

Trận đánh càng kịch liệt hơn hồi nãy và chỉ thoáng cái đôi bên đã đấu được mấy chục hiệp.

Trong đấu trường, kiếm quang và vòng luyện càng ngày càng kéo dài, tiếng gió kêu “vù vù”, tiếng “vo vo” làm vang tai nhức óc, nên nhất thời cũng không sao phân thắng bại được.

Đột nhiên có một tiếng quát lớn, một cái bóng người cùng một luồng ánh sáng xanh như một con chim cất cùng nhảy xổ tới.

Thì ra đó là một đạo sĩ cao bảy thước, tay cầm con dao Miến Điện nhằm người Kiếm Phi chém xuống.

Kiểm Phi giờ những thế lợi hại nhất của pho “Kim Long Đoạt Mệnh Áo Thiên kiếm pháp” ra chống đỡ, thanh thế quả thực kinh người.

Nhưng hai sợi dây Tử Mẫu Liên Hoàn của Tần Kỳ đã lão luyện và ác độc, lại thêm thanh đao sắc Miến Điện của Hoàng Chính Đường cũng lợi hại vô cùng, cả hai đều bao vây chặt lấy Kiếm Phi.

Lúc ấy Hoàng Chính Đường đang múa thanh đao nhằm ngang lưng của chàng chém tới. Chàng liền múa nhanh thanh bảo kiếm hóa thành mấy đạo kim quang như sao sa nhằm thẳng bụng của Hoàng Chính Đường đâm luôn.

Hoàng Chính Đường vội múa thanh đao thành năm bông hoa xanh đỏ chống đỡ.

Ngờ đâu, thế kiếm của Kiếm Phi bao hàm mười bốn thức, khi đao Miến Điện của đối phương vừa va chạm vào thì kim quang ấy đã đột nhiên tỏa ra như cây pháo bông đốt cháy vậy.

Hoàng Chính Đường không ngờ kiếm thế của đối phương lại lợi hại như thế, muốn rút tay lại để rút lui nhưng đã muộn rồi.

Quả nhiên chỉ nghe thấy kêu “hự” một tiếng, người y đã có máu tươi bắn tung tóe như trời mưa máu vậy và cánh tay trái của y cũng bay đi theo.

Kiểm Phi hạ được một kẻ địch người hơi chậm một chút, Tần Kỳ thấy vậy khi nào để yên cho. Y liền thừa cơ múa “Tử Mẫu thiết hoàn luyện” xông lại tấn công sau lưng của chàng.

Kiểm Phi cả kinh vội giơ thần kiếm lên chống đỡ, người cũng ngồi xổm xuống và tà tà nhảy sang bên phải tránh né.

Khi nào Tần Kỳ lại chịu để cho chàng chống đỡ như thế, vội xoay thế luyện, khiến hai sợi dây thẳng như hai chiếc gậy sắc ở hai bên tả hữu đánh bổ xuống.

Kiểm Phi chỉ chậm tay một chút nên chỉ còn cách chống đỡ mà thôi, chớ không sao phản công lại được.

Bất đắc dĩ, chàng giờ hết toàn lực ra chống đỡ, một mặt tả né hữu tránh, đồng thời vận Long Phụng cương khí ra tới cực độ để truyền vào thanh thần kiếm.

Quả nhiên những tia kiếm quang của chàng bỗng dài hẳn và đồng thời có tiếng kêu “veo veo” nữa.

Tần Kỳ thấy vậy cười quái dị và nói :

- Tiểu tử mau nộp mạng đi! Mau nộp mạng đi!

Y chưa nói dứt, Kiếm Phi đã thấy khí giới của đối phương như ở bốn mặt tám phương cùng lần ập tới vậy.

Chàng cả kinh, vội dùng toàn lực thế “Vân Phong Vụ Vê” ra (mây phong tỏa sương bịt kín), chỉ nghe thấy mấy tiếng kêu “coong coong”, tiếp theo đó có tiếng kêu “hự” rất thảm khốc, rồi lại có tiếng kêu “cộc cộc” nữa. “Tử Mẫu liên hoàn luyện” của Tần Kỳ đã bị bảo kiếm của Kiếm Phi chặt đứt làm mấy khúc, bắn đi tứ phía, rớt vào trong rừng mát tích, nhưng lưng của Kiếm Phi cũng bị đánh một thế rất mạnh.

Tay chàng vẫn nắm lấy thần kiếm, hai mắt tròn tròn xoe đứng yên, máu tươi ở mồm, mũi, tai của chàng chảy ra như suối.

Mặt chàng đang đỏ hồng đã biến thành xanh, thành nhợt rồi hai mắt đang sáng suốt cũng biến thành mờ dần, rút cục chàng từ từ ngã gục xuống.

Tần Kỳ ngạc nhiên nhìn chàng cho tới khi té ngã, mới cười giọng quái dị một tiếng và nói :

- Y là một tay cứng cỏi, nhưng vẫn không sao thoát khỏi bàn tay của Tần Kỳ này.

Nói xong, y từ từ đi tới cạnh Kiếm Phi...

Hồi 8 : Bạch Cốt Thần Quân

Tần Kỳ đi tới gần Kiếm Phi ngắm nhìn một hồi, thấy ngực chàng nọ vẫn còn rung động, y liền cười khinh, bụng bảo dạ rằng :

- “Nếu ta không diệt trừ ngay tên này, thể nào sau này cũng trở nên đại họa chứ không sai”.

Nghĩ đoạn, y vội giơ Tử Mầu liên hoàn luyện lên nhằm giữa bụng của Kiếm Phi đâm xuống.

Hai người cách nhau rất gần, Tần Kỳ ra tay lại nhanh và mạnh, nếu để cho y đâm trúng thì Kiếm Phi sẽ lòi ruột ra chết ngay.

Nhưng trong lúc nguy hiểm ấy đột nhiên trong rừng có một luồng gió quái dị thổi ra kêu “vù” một tiếng, sức gió rất nhanh và mạnh đẩy cho Tần Kỳ không sao đứng vững được mà phải loạng choạng bước sang đến hia bước, về vậy khí giới của y mới đâm chéo sang bên, trúng vào mặt đất kêu đến “bộp” một tiếng.

Tần Kỳ cười nhạt một tiếng, liền trầm giọng quát hỏi :

- Ai đây? Sao lại có hành động lén lút như vậy?

Chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, trong rừng bỗng có một luồng ánh sáng vàng phi thân ra cắm ngay vào chỗ trước mặt của Hắc Thủy Nhất Sát.

Tần Kỳ định thần nhìn kỹ, mới hay đó là một cái cờ lệnh màu vàng, nơi chính giữa có thêu hai cái xương đặt chéo lên nhau.

Thấy vật nọ, Tần Kỳ biến sắc mặt, vội hướng vào trong rừng chấp tay vái chào và nói :

- Tiên bối, Tần Kỳ này có điều gì không nên, không phải, xin Thần Quân xá tội cho.

Y vừa nói dứt liền quay người lại hai tay đỡ lấy hai tên tuần tra họ Hoàng và họ La đang bị thương nặng nằm ở dưới đất rồi vội vàng cầm đầu ụ té chạy.

Trong rừng bỗng xuất hiện một bóng người gầy gò mặc quần áo màu vàng nhạt.

Người này cao lạ lùng, có thể cao đến non trượng. Y có vẻ mặt ngăm ngăm đen, hai mắt sâu hoắm và sáng quắc, mặt lăm lăm đi tới cạnh Kiếm Phi cúi đầu nhìn, mặt lộ vẻ kinh ngạc bụng bảo dạ rằng :

- “Thiên hạ bao la vậy, sao lại có một kỳ tài đến như thế này. Hà... hà... thực hợp tâm lý của lão phu. Hợp tâm lý của lão phu lắm”.

Nhưng lúc ấy Kiếm Phi đang bị thương nặng nằm thoi thóp sắp chết.

Thần Quân hơi cau mày lại thò tay vào trong túi lấy ra một viên thuốc màu vàng nhạt, nhét vào mồm Kiếm Phi rồi điểm vào mấy nơi yếu huyệt để máu tươi khỏi rỉ ra nữa, rồi cõng chàng đến một nơi vắng vẻ, đặt chàng nằm xuống. Lão hiệp ngồi xếp bằng tròn, gập hai bàn tay ra để trên mệnh môn huyệt của chàng, liền có hai luồng hơi nóng ở gan bàn tay ông ta dồn sang người chàng. Một tiếng đồng hồ sau Thần Quân mới thu chưởng đứng dậy, bộ mặt vàng khè đã ướt đầm mồ hôi, rồi ông ta vỗ luôn vào mấy nơi yếu huyệt để giải huyệt cho Kiếm Phi.

Kiếm Phi thờ dài một tiếng rồi mở mắt ra đứng dậy, chàng ngạc nhiên thấy một người lạ mặt vừa hung ác vừa xấu xí đứng cạnh, nhưng cũng biết chính người này đã cứu mình thoát chết, liền cúi đầu vái chào và nói :

- Cám ơn ân nhân đã cứu tiểu bối thoát nạn, tiểu bối không bao giờ quên ơn đức này.

Thần Quân cười tít mắt lại đáp :

- Khỏi cần phải cám ơn như vậy, nhỏ kia tên ngươi là gì?

- Tại hạ Đặng Kiếm Phi, xin hỏi tiên bối quý danh là gì?

Thần Quân kêu “ồ” một tiếng rồi ngắm nhìn Kiếm Phi một hồi mới hỏi lại :

- Hay lắm! Hay lắm! Đặng Kiếm Phi, chẳng hay ngươi có bằng lòng làm môn đệ của lão phu không?

Kiếm Phi ngạc nhiên vô cùng và không biết trả lời như thế nào cho phải, vì nếu nhận lời chẳng nhẽ lại phản bội sư phụ của mình hay sao? Nếu trái ý người này, trông y có vẻ hung ác như vậy mà mình đang bị thương nặng, y chỉ khê đánh một cái là mình sẽ bị toi mạng ngay.

Chàng đang phân vân khó xử thì Thần Quân đã tỏ vẻ không vui trầm giọng nói :

- Nhỏ kia, chẳng lẽ ngươi còn có vấn đề gì khó xử hay sao?

Kiếm Phi cung kính thưa :

- Tiên bối vẫn chưa cho tiểu bối biết danh húy là gì?

- Điều này ngươi khỏi phải lo ngại, lão phu chính là Bạch Cốt Thần Quân, làm môn hạ của lão không đến nỗi nhục mặt tên tuổi của ngươi đâu.

Nói xong, y lại cười ha hả.

Vừa nghe thấy bốn chữ Bạch Cốt Thần Quân, Kiếm Phi đã giật mình kinh hãi, bụng bảo dạ rằng :

- “Không ngờ tên ma đầu này lại xuất hiện ở đây”.

Thì ra Bạch Cốt Thần Quân đã danh trấn giang hồ từ mấy chục năm về trước, nhưng tính nết rất kỳ quái, hi vọng vô thường và khét tiếng là ra tay độc ác, ngày thường ở trên giang hồ, hễ ai gặp y là người ấy xui xẻo ngay.

Hồi nhỏ, Kiếm Phi ở trong Phi Long sơn trang đã nghe thấy tên tuổi của Bạch Cốt Thần Quân rồi, cho nên bây giờ thấy đối phương tự báo danh như vậy, chàng đã toát mồ hôi lạnh ra. Tuy vậy chàng vẫn từ chối một cách khéo léo :

- Tiếng tăm của Bạch Cốt Thần Quân lừng lẫy, tiểu bối đã được hân hạnh nghe tiếng từ lâu, nhưng lấy làm ân hận vì tiểu bối tự thấy phước bạc không làm nổi môn hạ của Thần Quân.

Bạch Cốt Thần Quân ngạc nhiên hỏi lại :

- Nhỏ kia, có điều gì khó khăn cứ việc nói ra đi, bất cứ việc khó đến đâu lão phu cũng đứng ra đương đầu cho người.

Kiếm Phi càng khó xử thêm, nhưng không trả lời cũng không được, chàng đành phải nói tiếp :

- Tiểu bối đội ơn của Thần Quân, nay được Thần Quân dạy bảo đâu dám từ chối.

Nhưng Kiếm Phi tội được ân sư nuôi nấng dạy bảo từ hồi còn nhỏ chẳng nhẽ bây giờ tiểu bối lại phản bội sư môn mà làm môn hạ của Thần Quân hay sao? Nên lòng tốt của Thần Quân tiểu bối chỉ có tâm lãnh mà thôi.

Lời nói của chàng rất ôn tồn và quang minh chính đại, khiến ai cũng không thể bắt bẻ chàng được.

Thần Quân đã có vẻ giận, lạnh lùng nói tiếp :

- Thế ra người không muốn làm môn hạ của lão phu phải không?

Kiếm Phi cung kính đáp :

- Không phải tiểu bối không muốn, nhưng không thể làm được như thế đấy thôi!

- Lão phu cứu được người thoát chết, lão phu cũng có quyền hủy người ngay tại chỗ.

Kiếm Phi ngang nhiên đáp :

- Nếu lão tiền bối định hủy ngay tiểu bối tại chỗ, tiểu bối có chết cũng không oán hận chút nào.

Bạch Cốt Thần Quân thấy chàng hăng hái không sợ chết như vậy, cũng phải thán phục thầm. Ông ta ngẫm nghĩ giây lát bỗng ngừng đầu nói tiếp :

- Nhỏ kia, đã mười năm nay lão phu chưa bước chân ra ngoài núi nửa bước, lửa giận cũng nguôi hơn trước nhiều. Nếu là năm xưa có lẽ người không thể sống sót được mà rút lui đâu.

Kiếm Phi lẳng lặng không nói năng gì hết, cứ trở mắt lên nhìn Thần Quân.

Ngừng giây lát, Thần Quân lại nói tiếp :

- Có lẽ chỉ tại số của lão phu xui xẻo nên vừa xuống núi đã gặp ngay người, nhưng không giết chết người thì lão phu không an tâm, mà giết người thì thực đáng tiếc. Người thử nói đi, lão phu nên xử trí như thế nào?

Kiếm Phi cười thầm, đối với con người giết người không chớp mắt đó bỗng nhiên thay đổi tính nết như vậy, không hiểu tại sao chàng lại sinh ra có thiện cảm với ông ta.

Bạch Cốt Thần Quân ngẫm nghĩ giây lát đột nhiên ngừng đầu lên tươi cười nói tiếp :

- Lão phu đã nghĩ ra được một cách này rất hay, nhưng...

Bạch Cốt Thần Quân bỗng cười hi hi :

- Chúng ta hãy kết làm bạn vong niên, chẳng hay lão đệ nghĩ sao?

Kiếm Phi nghe nói cả kinh đáp :

- Việc này... tiểu bối... đâu dám...

Bạch Cốt Thần Quân tỏ vẻ không vui, sầm nét mặt nói tiếp :

- Chẳng lẽ người không thèm làm bạn với lão phu hay sao?

Kiếm Phi vội tiến lên một bước cung kính nói :

- Tiểu bối rất muốn được kết giao với lão tiền bối, nhưng trong võ lâm rất trọng vai vế, tiểu bối đâu dám với cao như vậy.

Bạch Cốt Thần Quân cả mừng, bộ mặt làm lý bỗng rung động một hồi, trông lại càng khó coi thêm. Có lẽ đó là cử chỉ biểu lộ sự mừng rỡ tốt độ của ông ta chăng?

Rồi những thớ thịt trên mặt ông ta cứ rung động không ngớt, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng hiền hòa, Bạch Cốt Thần Quân cười ha hả đáp :

- Không sao, không sao! Lão phu không thích cái trò lễ phép hủ tục ấy đâu. Hà...

hà... nhỏ kia từ nay trở đi người cứ gọi lão phu là đại ca được rồi, vì lão phu lớn tuổi hơn người.

Nói xong, ông ta không đợi chờ Kiếm Phi trả lời đã giơ tay hướng vào trong rừng vẫy một cái, sau tiếng kêu “sạt”, một cành cây to bằng ngón tay đã ở trong rừng bay ra, rồi nhẹ nhàng rơi vào tay ông ta. Bạch Cốt Thần Quân vừa bẻ cành cây ra làm ba khúc vừa nói :

- Thôi, chúng ta cứ lấy ba cành cây này làm nén hương để vái trời, cùng lập thề với nhau vậy.

Lúc ấy tuy ông ta rất phấn khởi, nhưng lời nói vẫn lạnh lùng không có một chút tình cảm gì hết. Nói xong ông ta cắm ba cành cây đó xuống đất, rồi vận khí vào ngón tay, chỉ tay xuống đầu ba cành cây ấy một cái, ba cành cây ấy đã cháy xém như ba nén hương tức thì.

Kiếm Phi thấy vậy trong lòng kinh hãi thẳm, ra bây giờ chàng mới biết nội lực của Thần Quân quả thực lợi hại tột độ, vừa vận công một cái đã dồn ngay được “Tam mục chân hỏa” ở trong người ra đốt cháy ba cành cây ở chỗ cách xa sáu thước liền.

Bạch Cốt Thần Quân nắm lấy cánh tay Kiếm Phi rồi cùng cúi đầu vái lạy, mồm thì khẽ nói :

- Hướng Thiên Sát với Đặng Kiếm Phi từ ngày hôm nay trở đi đã kết nghĩa kim lan với nhau, chỉ mong cùng sống chết với nhau, hễ ai có nguy nan phải ra tay cứu giúp liền.

Nếu trái lời thề sẽ bị trời chu đất diệt.

Kiếm Phi thấy ông ta thành tâm như vậy cũng không tiện từ chối, cũng bắt chước như thế, thề luôn rồi vái lạy. Bạch Cốt Thần Quân Hướng Thiên Sát dịu dàng ngắm nhìn Kiếm Phi một hồi rồi vừa cười vừa nói :

- Kiếm Phi hiền đệ, đại ca suốt đời cô độc, không ngờ đến lúc già này lại kết nghĩa với một người em tài nghệ song tuyệt như thế này, đại ca thực mừng rỡ vô cùng.

Kiếm Phi thấy người anh kết nghĩa khen mình là tài nghệ song tuyệt thực tức cười, liền cười ha hả đáp :

- Được một người huynh trưởng như đại ca, tiểu đệ thực hân hạnh vô cùng.

Hình như Thần Quân bỗng nghĩ ra một việc gì vội hỏi :

- À, tại sao vừa rồi tên Tần Kỳ lại hạ độc thủ, định giết hiền đệ như thế?

Kiếm Phi giật mình nghiêm nghị đáp :

- Tiểu đệ với y có một mối thù bất cộng đái thiên với nhau.

- Mối thù gì thế?

- Toàn gia của nghĩa phụ tiểu đệ bị chúng giết hết sạch, mối thù này tiểu đệ không trả được, thề không làm người.

Bạch Cốt Thần Quân cười the the mấy tiếng rồi đỡ lời :

- Kẻ thù của hiền đệ tức là kẻ thù của đại ca. Thiết Hồng bang ơi Thiết Hồng bang, lão phu thế nào cũng cho người biết sự lợi hại của lão phu.

Nói tới đó ông ta bỗng quay lại nói với Kiếm Phi :

- Kiếm Phi đệ, để ngu huynh truyền thụ cho đệ mấy món tuyệt kỹ của Bạch cốt môn.

Kiếm Phi ngạc nhiên đáp :

- Như vậy sao được...

- Sao lại không được, anh dạy em, đó là danh chính ngôn thuận, hiền đệ nhìn kỹ này, đây là thế Hồng nhan bạch cốt.

Tiếp theo đó ông ta dạy luôn pho Bạch Cốt Tuyệt Mệnh tam sát thủ cho Kiếm Phi và còn giảng giải rất tường tận nữa.

Pho Bạch Cốt Tuyệt Mệnh tam sát thủ này căn cứ tên của ba thế Bạch cốt hồng nhan, Khô cốt thành sơn, Cốt tán thần tiêu mà nên. Nhưng trong ba thế ấy bao hàm nhiều thức ác độc, thế này tiếp thế nọ, thức này liền với thức kia, kỳ ảo khôn lường, khác hẳn võ học thường nhiều.

Kiếm Phi để ý xem kỹ và nhớ thuộc lòng rồi chàng cũng phải khâm phục vô cùng.

Chàng đem Bạch Cốt Tuyệt Mệnh tam sát thủ ra so sánh với Long Phụng song tuyệt chương của mình thì mỗi pho có một sở trường riêng, nhưng sự thực mà nói thì “Long Phụng song tuyệt chương” hãy còn kém “Bạch Cốt Tuyệt Mệnh tam sát thủ” xa.

Khi biểu diễn xong ba thế đó, Bạch Cốt Thần Quân thâu chương lại đứng yên mà hỏi Kiếm Phi rằng :

- Thế nào? Mấy món trò chơi đó của đại ca, hiền đệ học biết được bao nhiêu rồi?

Kiếm Phi vừa cười vừa cảm ơn đáp :

- Tuyệt nghệ của đại ca thực kinh người. Tiểu đệ kính phục vô cùng. Bây giờ để tiểu đệ biểu diễn lại xem, đại ca chỉ điểm cho nhé.

Chàng là người rất thông minh lại thêm vừa rồi Bạch Cốt Thần Quân chỉ điểm rất cặn kẽ, nên ông vừa biểu diễn xong chàng đã thuộc lòng hết, vì vậy chàng luyện tập lại không sai một li một tí nào.

Bạch Cốt Thần Quân thấy vậy mừng rỡ khôn tả, vừa cười vừa nói :

- Giỏi lắm! Giỏi lắm! Kiếm Phi đệ thông minh thực, đại ca được người em như hiền đệ thực sung sướng quá.

Chờ tới khi Kiếm Phi biểu diễn thành thuộc ba thế vào ấy rồi thì trời đã sáng tỏ.

Bạch Cốt Thần Quân rất cảm động tiếp :

- Đại ca còn một chút việc bận phải đi làm nốt, chờ đại ca làm xong sẽ xuống miền Nam giúp hiền đệ một tay.

Tuy lúc này ông ta rất kích động, nhưng vẻ mặt vẫn lạnh lùng như thường, rồi ông ta vừa nói vừa móc túi lấy một lá cờ nhỏ ba góc ra đưa cho Kiếm Phi và nói tiếp :

- Cờ này là tín vật của đại ca hành đạo giang hồ năm xưa, hiền đệ nên đem theo trong người một lá, tới lúc nào thực bất đắc dĩ lắm mới đem nó ra sử dụng. Vì năm xưa đại ca có kết oán với mấy kẻ thù rất lợi hại. Nếu sử dụng cờ này luôn luôn, nhỡ một tên trong bọn đó ra đòi cũng đủ làm phiền cho hiền đệ vô cùng rồi. Nhưng khi hiền đệ đã đem nó ra sử dụng thì người lợi hại đến đâu trông thấy lá cờ này cũng phải nể mặt hiền đệ mà không dám đuổi tận giết tuyệt.

Kiếm Phi là người rất trọng tình cảm, thấy Bạch Cốt Thần Quân đối với mình tử tế như vậy, chàng cảm động đến ứa nước mắt ra, rầu rĩ nói :

- Đại ca, chuyến này đi đường nên giữ gìn thân thể...

Nói xong chàng giơ tay ra đỡ lấy Bạch cốt lệnh...

Bạch Cốt Thần Quân từ khi lớn lên tới giờ chưa hề chảy qua một giọt nước mắt nào hết. Không hiểu tại sao bỗng dưng hôm nay y lại cảm động như thế, nghe thấy Kiếm Phi nói thế liền ứa nước mắt ra, vội quay đầu nhìn ra đằng khác mà đáp :

- Kiếm Phi đệ, giang hồ đầy gian nan hiểm trở, hiền đệ phải cẩn thận lắm mới được. Thôi từ biệt, một ngày gần đây chúng ta sẽ tái kiến.

Nói xong, y phi thân đi luôn, chỉ trong nháy mắt đã mất dạng ngay.

Nhưng Kiếm Phi đã trông thấy người nghĩa huynh ấy ứa nước mắt ra trước khi đi.

Chàng cũng thấy quyến luyến như vừa mất mát một cái gì rất quý báu.

Chàng khẽ thở dài một tiếng, không ngờ Bạch Cốt Thần Quân, một Ma quân sát tinh khét tiếng trên giang hồ mà lại là một người có lòng tốt như vậy.

Chàng cứ đứng ngẩn người ra không biết nên mừng hay là buồn.

Kiếm Phi miên man suy nghĩ cho tới lúc ánh nắng mặt trời chiếu xuống, chàng mới như người vừa nằm mơ thức tỉnh, ngừng đầu lên rồi vội vàng đi vào trong rừng, thấy con ngựa hồi hôm vẫn còn đợi chờ ở đó, chàng liền tung mình nhảy lên ngựa, phóng đi.

Thế là cuộc đời của Kiếm Phi lại có sự thay đổi mới. Chàng theo đại lộ tiến thẳng về phía trước, mãi đến trưa mới vào thành Liễu Dương, suốt dọc đường người đi lại rất vội vàng, thỉnh thoảng lại gặp người võ lâm lưng mang bọc áo. Ở trên đường cái quan này thỉnh thoảng mà gặp những người vừa đi vừa gõ kiếm ca hát như thế, không phải là chuyện gì cả.

Nhưng ngày hôm nay tình thế có vẻ khác thường lắm. Những người võ lâm đó lại có vẻ hấp tấp, tuy trong đó cũng có nhiều thiếu niên, nhưng người lớn tuổi vẫn nhiều hơn, mà người nào người nấy trông đều tráng kiện, bước đi rất vững chải hình như họ đều là những nhân vật hạng nhất trong võ lâm vậy. Khi nào tới trong thành xe cộ và ngựa đi lại càng đông đảo hơn mọi khi nhiều.

Kiếm Phi mặc áo trắng cưỡi ngựa trắng trông rất anh tuấn, nên chàng đi tới đâu cũng có người chú ý tới đó.

Chàng vừa đi tới trước một tiểu điểm, tên phổ ky đứng ở trước cửa đã vội cúi mình vái chào mời chàng vào ở trọ rồi.

Đêm hôm trước một nhọc vất vả suốt đêm, lại thêm bụng đói và cũng vì lòng hiếu kỳ thúc đẩy, chàng muốn biết tại sao lại có nhiều nhân vật cao cường tới tụ tập nơi đây như thế, nên chàng vừa xuống ngựa chưa muốn vào khách điểm vội còn đứng ngẩn người ra nhìn.

Tên phổ ky rất nhanh nhẹn, thấy chàng là một khách sang trọng phong lưu vội chạy lại vừa cười vừa nói :

- Mời khách quan vào trong này ngồi chơi.

Nói xong y đưa tay ra đỡ lấy cương ngựa.

Kiếm Phi liền dặn phổ ky rằng :

- Chú cho cỏ tươi và lúa tốt cho nó ăn, lát nữa ta sẽ thưởng tiền cho.

Tên phổ ky cười tít mắt đáp :

- Đây là phận sự của tiểu nhân, mời công tử cứ việc vào trong tiệm.

Kiểm Phi lên trên lầu chọn một cái bàn ngồi xuống, bảo phở ky lấy mấy món ăn ra rồi một mình ăn uống, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn những bàn ở chung quanh.

Từ lầu này khá lớn, riêng trên lầu cũng có mười mấy cái bàn, ngoài bàn của Kiểm Phi ra thì bàn nào cũng có khách ngồi rất đông. Trong những thực khách ngồi đó là nhân vật của giang hồ, nhưng không có tay nào đáng kể hết, riêng có bàn ở cạnh cửa sổ là có một ông già râu tóc bạc phơ, mặt hồng hào, người mập mạp, áo ngắn màu xanh và một lão già ăn mày là đáng chú ý thôi.

Chàng thấy ông già mặc áo xanh to béo ấy hai mắt lim dim hình như đang ngồi dưỡng thần nhập định, và thỉnh thoảng hớp một hai hớp rượu.

Còn người ăn mày già hình như đã uống say, đang nằm phục ở trên bàn ngủ, tiếng ngáy của y tuy không lớn lắm, nhưng rất rõ ràng, rót vào tai từng người một.

Trong từ lầu tiếng người ồn ào, hai võ sinh trung niên ngồi ở bàn kế bên của Kiểm Phi cũng đang thì thầm bàn tán với nhau, tuy chúng nói rất khẽ nhưng không sao thoát được tai chàng. Một tên lên tiếng nói :

- Lão Vương, có lẽ tối hôm nay có trò vui được xem đấy. Chẳng hay bạn có muốn dự một phần không?
 - Hà... lão Triệu càng già càng hồ đồ, mỗi đến đây là chỉ muốn được xem trò vui thôi, chớ đâu dám nghĩ đến chuyện cướp vật báu của trời đất như thế.
 - Sao bằng hữu lại nói thế! Linh vật biết chọn chủ, biết đâu con Linh Chi mã muôn năm ấy lại chẳng chui vào mồm bạn. Nhưng nói thật đấy, dù chúng ta muốn ăn cũng chưa chắc đã được.
 - Thôi, bạn đừng có nói đùa như thế nữa. Nếu con ngựa Linh Chi ấy quả thực chui vào mồm ta thì ta sẽ ngậm chặt lấy cần một nửa, còn để dành cho bạn.
 - Này lão Vương ơi! Bạn muốn ăn con ngựa thành hình ấy không phải là chuyện giản dị như thế đâu.
 - Lê dĩ nhiên rồi, dù con ngựa đó có đến tay đệ cũng không có phúc mà hưởng.
 - Có thực không?
 - Tất nhiên là thực chứ, bạn thử nghĩ xem, chỉ ăn con ngựa Linh Chi đó là khó rồi. Nếu không có một người có nội công đã luyện trên một giáp để giúp mà làm cho tan sức thuốc đi, thì dù có nuốt nó vào bụng cũng không sao tiêu hóa được. Như vậy chả là một việc rất khó là gì?
 - Ngoài ra còn điều gì khó khăn nữa không?
 - Lại còn thuốc để dẫn nó cũng khó tìm kiếm lắm.
 - Ồ, còn phải dùng thuốc dẫn nữa mới được ư?
 - Tất nhiên rồi, bạn tưởng ăn như ăn thịt ăn bánh hay sao?
 - Lão Vương này, chúng ta là bạn chi giao lâu năm, còn thứ thuốc gì khó kiếm nữa sao bạn không nói nốt cho mỗ hay đi.
 - Nói cho bạn biết cũng không kiếm đâu ra vị thuốc ấy.
 - Cứ nói cho tiểu đệ hay đi, để tiểu đệ ngu dốt được sáng mắt ra.
 - Thôi được, nói ra cho bạn nghe cũng không sao, ăn Linh Chi mã cần phải có hai thứ thuốc làm dẫn...
 - Hai thứ thuốc gì thế?
 - Tuyệt liên nghìn năm hay là sâm nghìn năm.
 - Trời ơi! Đi đâu kiếm được hai vật ấy?
 - Hừ, hai vật ấy tuy khó kiếm thực nhưng vẫn còn hy vọng kiếm ra được, riêng có con Linh Chi mã vạn năm nay thì thực vạn năm mới thấy có một.
 - Ủa! Lão Vương, chẳng hay Linh Chi mã này có bổ ích gì mà lại quý giá như thế, thậm chí những người đã qui ẩn lâu năm rồi mà cũng thêm thường phải tới đây dự cuộc cướp giật.
 - Ích lợi của nó cứ đem ra mà nói như bây giờ chặn hạn công lực của chúng ta ngang nhau, nhưng nếu bạn mà nuốt được con ngựa Linh Chi ấy thì ngay đến sư tổ của mỗ có ra đấu với bạn cũng bị bạn đánh một chưởng đây bắn ra xa ngoài bảy tám trượng ngay.
 - Có thực không? Này lão Vương, tối hôm nay chúng ta thử đi xem.
 - Đi xem thì không sao, nhưng chớ có nghĩ ngợi đến chuyện nhúng tay vào cướp bằng không bạn sẽ mang họa diệt thân liền.
 - Tất nhiên rồi, tất nhiên rồi. Chúng ta hãy về phòng nghỉ ngơi đã.
- Nói tới đó, hai người đứng dậy đi vào bên trong.
- Nghe hai người ấy nói chuyện, Kiểm Phi mới vỡ lẽ, chàng nghĩ thầm :
- “Thảo nào ở nơi đây xuất hiện nhiều nhân vật võ lâm như thế. Thì ra họ muốn đến cướp con Linh Chi mã vạn năm, tối hôm nay ta cũng phải đi xem họ cướp giật ra sao mới được”.

Lòng hiếu kỳ thúc đẩy, chàng cũng không vội lên đường nữa, liền gọi thêm thức ăn và rượu ra ngồi ăn uống.

Lúc ấy trời đã tối, chàng ngó ra ngoài cửa sổ, thấy những dãy núi cao trùng trùng điệp điệp ở phía đằng trước trông rất thần bí. Trời tối dần, những khách tới ăn lại càng tập nập thêm.

Ông già béo vẫn cứ cúi đầu dưỡng thần, thỉnh thoảng lại nâng chén lên hớp hai hớp hoặc gắp một, hai miếng thịt bỏ vào mồm nhai.

Còn lão ăn mày càng ngày càng ngáy lớn tiếng, và vẫn nằm ngủ phục ở trên bàn như thường.

Kiểm Phi ngừng mặt lên uống cạn chén rượu ấy, hai má đỏ bừng, hình như chàng đã quá chén.

Lúc ấy trời đã tối hẳn, chàng liền đứng dậy, phở ky vội chạy lại cung kính hỏi :

- Khách có ở trọ không?

Chàng gật đầu :

- Có phòng rộng rãi và sạch sẽ không?

- Thừa công tử, các phòng của tiểu điểm có tiếng là sạch sẽ và rộng rãi nhất thành phố này đấy ạ.

Nói xong, y đưa Kiểm Phi vào nhà trong, quả nhiên phòng ở đó sạch sẽ và rộng rãi thực.

Kiểm Phi với giọng say sưa dặn tên phở ky rằng :

- Hễ không gọi thì chú đừng có vào nhé.

- Vâng... vâng... công tử muốn bảo gì xin cứ lên tiếng.

Nói xong, y vái chào lui ra bên ngoài, thuận tay khép cửa phòng lại.

Chàng nghe thấy tên phở ky ở bên ngoài lẩm bẩm nói :

- Khôn nạn thực, mấy ngày hôm nay xui xẻo quá, ai ai cũng dặn hễ không gọi thì đừng có vào nhé! Vậy mà một đồng xu nhỏ cũng không được thưởng.

Lúc ấy tên phở ky đi xa rồi, Kiểm Phi vội ra cài then cửa lại, ngồi lên trên giường điều công vận tức.

Thời gian trôi qua rất mau, không bao lâu bốn bề đã yên lặng như tờ và mặt trăng cũng đã mọc tới đỉnh đầu rồi.

Trống vừa điểm canh một, xa xa Kiểm Phi đã nghe thấy có tiếng chân của người dạ hành. Chàng đoán chắc là hai người khách nói chuyện hồi trưa, không ngờ khinh công của chúng lại thấp kém như thế.

Chàng vội vặn nhỏ ngọn đèn, khẽ đẩy cửa sổ phi thân lên trên mái nhà ngay.

Khi lên tới trên mái ngói, chàng nằm phục xuống đưa mắt nhìn về phía trước. Quả thấy có bóng người đang tiến thẳng về phía nội thành. Chàng mỉm cười vội giở khinh công ra theo dõi hai người đó tức thì.

Võ công của hai người đó so sánh với Kiểm Phi quả thực là trắng với sao. Chàng đi theo sau, thấy chúng chạy quá chậm, chàng bực mình vô cùng, vội lướt qua đằng trước ngăn cản lối đi của chúng.

Hai người đang lẳng lặng chạy về phía trước, đột nhiên thấy một cái bóng trắng thấp thoáng vội ngừng chân lại, ngẩng đầu lên nhìn, chúng mới hay đó là thiếu niên anh tuấn mặc áo trắng.

Cả hai đều giật mình kinh hãi, nhưng vẫn gượng làm ra vẻ trấn tĩnh khẽ quát hỏi :

- Bạn kia, đêm hôm khuya khoắt bạn cản lối đi của anh em mỗi làm chi?

Kiểm Phi cúi đầu vái chào rồi đáp :

- Tại hạ có một vấn đề này muốn thỉnh giáo hai vị.

- Việc gì thế?

- Xin hỏi con Linh Chi mã vạn niên thường hay xuất hiện ở đâu?

- Vấn đề này...

- Tại hạ mong các hạ trả lời mau một tí thì hơn.

Hai người nọ mặt đều biến sắc, người họ Vương liền lui về phía sau một bước, chấp tay chào và nói :

- Xin bạn cho biết danh hiệu trước đã.

- Đặng Kiểm Phi.

Hai người nọ nghe thấy cái tên Đặng Kiểm Phi liền giật mình kinh hãi và đồng thanh la lớn :

- Kim Húc lệnh chủ...

Kiểm Phi vừa cười vừa đáp :

- Tại hạ chỉ hỏi đường thôi, chứ có làm gì hai vị đâu mà hai vị phải hãi sợ như thế?

Người họ Vương liền cung kính trả lời :

- Nghe nói con ngựa Linh Chi vạn năm xuất hiện ở gần vực thẳm cạnh Đoạn mệnh nhai dưới ngọn núi cao nhất của dãy núi Thiên Sơn kia. Tại hạ chỉ biết có thể thôi chứ còn sự thực ra sao thì tại hạ không được rõ lắm.

Y vừa nói dứt đã thấy cái bóng trắng ở trước mặt thấp thoáng một cái biến thành một luồng khói trắng bay thẳng về phía Thiên Sơn liền. Xa xa chúng còn nghe thấy có tiếng cảm ơn vọng trở lại nữa. Cả hai

ngắn người ra nhìn nhau và lắc đầu thề lười hoài, nhưng chúng vẫn tiếp tục đi đến mong được xem mọi người ra tay bắt và cướp con ngựa Linh Chi ấy.

Kiểm Phi giờ thân pháp Long vận độn ra hóa thành một luồng khói nhẹ nhàng chạy thẳng vào trong Thiên Sơn. Không lâu, chàng đã vào tới trong núi, đứng ngắm nhìn giây lát, rồi chàng tiến thẳng về phía ngọn núi cao nhất.

Ngọn núi ấy cao chọc trời, trông rất hùng vĩ, vách núi trùng trùng điệp điệp, chàng đã giờ khinh công tốt mức ra rồi mà còn cảm thấy mệt nhọc, mồ hôi ướt đầm mới tới được trên đỉnh.

Tuy đã lên tới đỉnh núi, nhưng chàng vẫn phân vân không biết địa điểm Đoạt Mệnh nhai ở đâu.

Nghỉ ngơi giây lát, chàng liền tung mình nhảy lên trên một cành cây cổ thụ cao chót vót nhìn về phía bên trái. Chàng không nhìn thì không sao, vừa đưa mắt nhìn đã giật mình đến đánh thót một cái và kinh hoàng vô cùng. Thì ra cách đó chừng nửa dặm có một sườn núi, trên đỉnh bằng phẳng như bị chặt cụt đầu vậy.

Dưới sườn núi sương mù bay lơ lửng thật là một nơi diễm tuyệt, nhưng trên đỉnh nhai bóng người lồ nhỏ, ít nhất cũng có trên trăm người. Chàng liền nghĩ thầm :

- “Con số trên trăm người ở trên đỉnh nhai đó thế nào cũng khá nhiều cao thủ tuyệt thế, ngoài ra lại còn có một số người ẩn núp trong bóng tối nữa”.

Nghĩ tới đó, đột nhiên chàng nảy nờ một ý nghĩ như sau :

- “Xung quanh Đoạt Mệnh nhai này chắc thế nào cũng có rất nhiều cao thủ võ lâm mai phục. Có lẽ họ đã chuẩn bị sẵn chờ đoạt con ngựa Linh Chi vạn năm, hoặc đề phòng người khác ra tay cướp giật. Xem như vậy, một trận huyết chiến đêm nay chắc không sao tránh khỏi”.

Chàng đang suy tính, không biết mình có nên sang đó hay không? Vì chàng nghĩ nếu sang bên đó xem mà mang họa vào thân thì thật không đáng chút nào. Nhưng không sang, lần này đã tốn công tới đây rồi mà không được mục đích thì trong bụng không cam.

Đột nhiên có tiếng gió động tà áo bay phát phới ở ngọn núi bên cạnh vọng sang.

Khi tới dưới gốc cây của chàng đứng thì dứt hẳn. Chàng vội cúi đầu nhìn mới hay đó là một bóng đen thân pháp nhanh tuyệt luân, tựa như một con chim đại bàng vậy, đang phi thân lên trên cây. Kiểm Phi vội núp sau cành lá um tùm để người đó khỏi trông thấy mình...

Hồi 9 : Trên Đoạt Mệnh nhai

Người nọ lên tới gần, chàng đã nhận ra chính là ông già béo mặc áo xanh mà chàng đã gặp hồi buổi trưa. Hình như ông ta không biết chàng đang ẩn núp ở trong cành lá um tùm. Khi lên tới trên cành cây, ông già ấy ngoảnh nhìn về phía Đoạt Mệnh nhai rồi dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng lẩm bầm nói :

- Không ngờ bọn chuột nhắt lại đến nhiều như vậy.

Nói xong, y ngừng đầu lên trên trời. Lúc ấy mặt trăng đã lên tới đỉnh đầu, ánh trăng sáng trong suốt, đột nhiên ông ta bỗng kinh hãi nói :

- Khi mặt trăng vừa xế về Tây, con Linh Chi mã thể nào cũng xuất hiện.

Ông ta chưa nói dứt đã nhanh như một mũi tên phi thẳng về tới đầu sườn núi ở phía bên tay trái.

Kiểm Phi chờ cho ông già ấy đi rồi mới giờ thân pháp “Long Vân Độn” ra theo sau.

Chàng vừa đuổi theo vừa kinh hãi thâm, vì thân pháp của ông già ấy nhanh khôn tả, chỉ trong nháy mắt, Kiểm Phi đã không trông thấy hình bóng của ông ta đâu nữa. Chàng vừa đuổi theo tiếp vừa nghĩ đến lai lịch của ông ta vừa nghĩ thâm :

- “Nghe nói nơi xuất hiện của con Linh Chi mã vạn năm là ở dưới Đoạt Mệnh nhai. Như vậy ta hà tất phải theo dõi ông già này làm chi?”

Nghĩ tới đó, chàng liền ngừng chân mà tiến thẳng xuống dưới nhai.

Mục đích của chàng tới đây không phải là muốn cướp được con ngựa Linh Chi để tăng thêm công lực cho mình, mà vì lòng hiếu kỳ thúc đẩy, muốn đến đây để được xem báu vật vạn năm có một ấy hình dáng nó như thế nào mà thôi. Tuy nhiên, chàng cũng muốn được vật báu ấy để tăng thêm công lực cho mình, như vậy mới đối kháng được Thiết Hồng bang để cho thù cho cha.

Tuy chàng luôn luôn khát vọng trả thù nhưng chàng vẫn không mong cướp được linh dược, mà chàng chỉ mong làm thế nào luyện tập được võ công cao thâm thêm để đánh bại được kẻ địch thôi.

Mặt trăng đã dần dần lặn về phía Tây.

Tháng nào cũng vậy, cứ đến đêm trăng tròn, vào lúc trăng sắp lặn là con ngựa Linh Chi nho nhỏ đáng yêu kia lại xuất hiện ở trên mặt đất để hút tinh hoa của mặt trăng và mặt trời. Ngẫu nhiên có một cơ hội để cho người ta trông thấy nó. Thế là tin này liền lan tràn khắp mọi nơi. Vì vậy mới có rất nhiều nhân vật của võ lâm tới đây để định bắt cho được con ngựa Linh Chi này.

Lúc ấy tuy người đến xem rất đông, nhưng cũng có nhiều người muốn bắt cho kỳ được con ngựa đó, cho nên số người tới đây có hàng trăm cao thủ.

Nhưng không ai biết địa điểm Linh Chi mã xuất hiện ở đâu, cho nên cứ nằm phục quanh đó để chờ thôi.

Trên Đoạt Mệnh nhai tụ họp khá nhiều nhân vật của võ lâm, và bên dưới ở trong rừng chỗ cạnh hồ cũng có một số người ẩn phục.

Nước hồ xanh biếc, thỉnh thoảng có những luồng gió nhẹ thổi qua, gợn lên những làn sóng nhỏ nhỏ, dưới ánh sáng trăng trông lóng lánh như những vẩy cá vậy, cảnh thật tuyệt đẹp. Mấy trăm đôi mắt của những cao thủ cứ chăm chú nhìn vào khắp xung quanh không ngớt.

Kiểm Phi thở nhẹ một tiếng rồi cũng đi tới cạnh bờ hồ. Tại chàng rất thính nên đã biết quanh đây có hàng mấy trăm người đang ẩn phục.

Đột nhiên dưới ánh sáng trăng chỗ bờ hồ bỗng có một cái bóng trắng ở dưới đất hiện lên như một làn khói nhạt.

Dần dần cái bóng ấy đã ngêng tụ lại và biến thành một con ngựa nhỏ trắng như tuyết, dài không đầy một thước (thước tàu) cao mấy tấc, trông rất xinh đẹp. Dưới ánh sáng trăng trông nó càng trong sạch đáng yêu thêm.

Những người ở quanh đó đều im hơi lặng tiếng, không khí rất nặng nề, thì ra con Linh Chi mã vạn niên mà các người đang trông chờ đã xuất hiện. Mấy trăm đôi mắt cứ chăm chú nhìn vào con ngựa nhỏ kia.

Chợt con ngựa trắng ngừng đầu dậm chân, hai mắt tia hai luồng ánh sáng đỏ rất đẹp. Nó nhìn ngang nhìn dọc một hồi mới ngừng đầu nhìn lên trời định hút tinh hoa của mặt trăng. Tội cho con vật nhỏ nhỏ này, nó biết đâu đang có mấy trăm cao thủ muốn bắt giết nó.

Lúc ấy bốn bề yên lặng như tờ, không một ai dám ra tay bắt nó trước, vì ai cũng biết nếu không bắt được, nó sẽ độn thổ mất, như vậy đừng hòng bắt được nó lần thứ hai nữa.

Con ngựa trắng như ngọc kia từ từ ngẩng đầu lên, thở ra một làn hơi trắng. Thoạt tiên làn hơi trắng đó chỉ dài hơn một thước thôi, rồi càng thở càng dài, và còn biết rung động co giãn nữa. Làn hơi trắng đó chính là tinh hoa của nhật nguyệt mà con ngựa này đã tu luyện gần vạn năm mới có. Nhờ thế mới biến hóa thành nguyên đơn, biết chạy và biết biến.

Nếu muốn ra tay bắt, lúc này là một cơ hội rất tốt, vì sau khi con ngựa thâu lượm làn hơi trắng ấy rồi, nó sẽ độn thổ ngay, lúc ấy muốn bắt thì còn khó hơn là leo lên cung trăng.

Thấy con ngựa ấy xinh đẹp và đáng yêu quá, Kiếm Phi cũng phải thương hại nó, nhưng lòng đầy tình thương của chàng có ích lợi gì cho nó đâu, nên chàng chỉ mong nó chạy trốn thoát được thôi. Chàng đang thương tiếc, thì đột nhiên có một luồng khói đen nhanh như điện chớp ở sau tảng đá lớn lướt ra xông lại gần con ngựa. thân pháp của người ấy quả thật tuyệt nên chàng mới trông thấy như một làn khói đen vậy...

Chàng không sao nhìn được, khẽ kêu “hừ” một tiếng. Con ngựa nọ đã cảm thấy tình thế khác thường, nó vội há mồm hút mạnh một cái, làn khói trắng kia đã chui luôn vào trong mồm nó, nhưng đã muộn rồi.

Dưới ánh trăng, Kiếm Phi thấy rõ người nọ hình dáng khô khan, mình mặc áo đen, sắc mặt nhợt nhạt, tay chân cứng đờ, hai mắt trợn ngược, đầu trắng xóa trông rất kinh người. Y vừa chớp được con ngựa, đã vội chạy ngay vào rừng.

Ông ta vừa quay đi thì đã có một cái bóng xanh nhảy lại ngăn cản và quát bảo :

- Hắc Y Thi Ma có mau để lại vật đó không?

Chỉ nghe thấy một tiếng kêu “bùng”, Kiếm Phi đã thấy lão già áo xanh mà chàng theo dõi hồi nãy va đụng vào người Hắc Y Thi Ma một cái, rồi cả hai cùng rớt xuống dưới đất đứng đối diện nhau.

Hắc Y Thi Ma trợn ngược đôi mắt trắng dã lên, rồi y cười the thé nghe rất đình tai, mà trả lời rằng :

- Chi Cối Tài! Người không yên lặng ở Lĩnh Nam làm ăn buôn bán, lại tới đây đâm đầu vào chỗ chết làm chi?

Nghe thấy hai người nói chuyện với nhau, Kiếm Phi đã toát mồ hôi lạnh ra, chàng không ngờ hai nhân vật này đều là những người đã khét tiếng giang hồ lâu năm và ẩn dật đã lâu, không ngờ lại xuất hiện ở nơi đây.

Trong lúc Kiếm Phi đang nghĩ ngợi, lại thấy có mấy chục người nữa xuất hiện, bao quanh Hắc Y Thi Ma với Chi Cối Tài.

Chi Cối Tài cười ha hả đáp :

- Người ta sợ người Hắc Y Thi Ma, chứ Lĩnh Nam Thương Ân này chỉ cảm thấy món hàng này đáng mua lắm, có thể thôi. Nếu người vui lòng, thì chúng ta mặc cả với nhau cũng được.

Hắc Y Thi Ma trợn ngược đôi người trắng dã, hữu ý hay vô ý đưa mắt nhìn quần hùng đứng quanh đó một lượt, rồi lạnh lùng trả lời :

- Chi Cối Tài, nếu người không chịu nhường lối cho ta đi thì đừng có hòng sống...

Y chưa nói dứt thì Lĩnh Nam Thương Ân đã cười ha hả đỡ lời :

- Khéo nói lắm... khéo nói lắm...

Vừa nói Thương Ân vừa giơ hữu chưởng lên nhắm ngực Hắc Y Thi Ma tấn công luôn, còn tay trái thì cướp luôn con ngựa trắng của đối phương đang cầm.

Thủ pháp và thân pháp của Chi Cối Tài nhanh khôn tả, khiến Hắc Y Thi Ma cũng phải giật mình kinh hoàng vội lui về phía sau một bước để tránh né, rồi giơ tả chưởng lên phản công. Tay của y đẩy ra một luồng khói trắng nhằm chưởng phong của đối thủ chống đỡ luôn.

“Bùng”, chưởng lực của hai người va chạm nhau kêu một tiếng như sấm động, rồi cả hai cùng phải lui về phía sau một bước.

Trong lúc đó, đột nhiên lại có tiếng cười quái dị nổi lên, và có người lớn tiếng xen lời nói :

- Thật là đồ vô dụng!

Tiếng nói vừa dứt đã có một bóng đen nhanh như điện chớp từ bên ngoài nhảy vào...

Bổng Thi Ma với Thương Ân cùng quát tháo một tiếng lại tung mình nhảy lên tấn công người nọ.

Lúc ấy quần hùng đã trông thấy rõ người vừa xông vào là một ông già ăn mặc quần áo rách rưới, tóc bạc đầu rối như ổ quạ, và tay phải của y đã cướp con Linh Chi mã vạn năm rồi.

Thấy vậy, mười mấy người nọ đều bao vây không để cho ông già ấy tẩu thoát.

Ông già ăn mày cười quái dị một tiếng, chỉ hơi nhún chân người đã lướt ra ngoài xa mười mấy trượng, và đã chạy tới gần chỗ Kiếm Phi ẩn núp, nhưng những tay cao thủ kia cũng nhanh nhẹn nhảy lại bao vây lấy y.

Thi Ma nhìn người ăn mày già mà lớn tiếng quát hỏi :

- Thiên Nam Cửu Chỉ Cái, người có mau trả lại vật báu cho lão phu không?

Ông già ăn mày chính là Thiên Nam Cửu Chỉ Cái danh chấn võ lâm năm xưa.

Thiên Nam Cửu Chỉ Cái cười giọng quái dị nói :

- Hà hà, khéo nói thật, có vật gì của người mà lão ăn mày này không biết.

Lĩnh Nam Thương Ân Chi Cối Tài cười the thé, tiến lên hai bước, bộ mặt tròn trĩnh của y vẫn lộ nét hòa khí, vừa cười vừa đáp :

- Lão ăn mày già kia! Mỗ là người buôn bán, bây giờ mỗ lại ưa thích cái món đồ chơi ở trong tay bạn đang cầm đây!

Y vừa nói vừa tiến lên hai bước. Cửu Chỉ Cái vội lùi về phía sau một bước, quát lớn :

- Chi Cối Tài, ngươi đừng có giở cái trò ấy ra trước mặt lão phu đây nhé.

Thì ra mỗi lần vận khí ra tay, bao giờ Chi Cối Tài cũng làm ra vẻ tươi cười, hòa nhã đáng yêu, và lúc ấy càng tươi cười bao nhiêu thì khi ra tay lại càng lợi hại và mạnh bấy nhiêu.

Chi Cối Tài nghe thấy Cửu Chỉ Cái quát bảo, mặt càng hòa nhã thêm, tiến lên hai bước, vội tiếp :

- Lại đây, lại đây, chúng ta là bạn chí giao đã lâu năm, chúng ta buôn bán vụ hàng này một chuyến, cũng không sao mà!

Hắc Y Thi Ma thấy hai người kia gạt mình sang bên, tính hung tàn của y liền nổi, vội xông lại quát bảo Thiên Nam Cửu Chỉ Cái rằng :

- Lão ăn mày già kia, khôn hồn thì trao trả cho ta vật mà ngươi đã cướp đi!

Cửu Chỉ Cái đột nhiên tròn xoe đôi mắt trầm giọng đáp :

- Hắc Y Thi Ma, ngươi phải nhận kỹ ta là ai mà ngươi dám ăn nói như thế, ngươi không sợ mất mạng hay sao?

Ba người đó đều là quái khách và ma đầu danh trấn nhất phương, võ công rất cao siêu, nếu họ đánh nhau chưa biết mèo nào cắn mỉu nào.

Quần hùng ở bên ngoài cũng đang sửa soạn xông vào đánh úp.

Lúc ấy, bọn người vây ở bên ngoài có Mao Sơn song ác, Thái Hành Nhất Hiêu, Thất Bộ Phong Hầu, ba chị em Đào Sơn, Đông Hà ngũ Quỷ... vân vân... toàn là những tên ma đầu hung ác, võ công rất cao cường cả.

Ngoài ra lại còn cả những tay cao thủ của các phái chính như Thảo Thượng Phi, Bá Giang tam kiệt, Điểm Thương tam kiếm, Nga My thất tuấn, Thanh Thành tứ hữu, Anh Thiên Thường và Cửu Linh Phù... vân vân... những người này đều là những nhân vật rất có tên tuổi trên giang hồ, nhưng so với bọn Lĩnh Nam Thương Ân ba người, thì còn kém xa.

Ngoài bọn ấy ra, lại có hàng trăm cao thủ nữa, bao vây ở hàng ngoài, những người đó tự biết tài ba của mình còn kém, nên chỉ đứng ở đằng xa xem thôi chứ không dám ra tay cướp giật.

Đôi bên đang cầm cự lẫn nhau thì bên ngoài lại có ba người tuổi trạc trung niên mặc quần áo lịch sự, lướt tới. Phía sau ba người đó lại có mười đại hán vạm vỡ, mười mấy người này vừa xuất hiện, những người đứng ở vòng ngoài đã xôn xao bàn tán, và có người khẽ nói :

- Cao thủ của Thiết Hồng bang đã tới rồi đây!

người đi đầu cao hơn bảy trăm thước, mặt bóng bẩy và hồng hào, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng tia, râu tóc đỏ như lửa, hình dáng rất oai mãnh, y chính là Tỳ Anh Tuấn Tam Sơn Mạc Định, Đường chủ Ngoại tam đường của Thiết Hồng bang.

Người đi bên trái y mặt rất âm trầm, mắt điều hâu, mũi mỗ kết, người gầy gò và cao, sắc mặt nhợt nhạt, đầu bóng nhoáng. Ông già này là Quỷ Thụ Tá Thiên Tôn Sát.

Người đi bên phải Mạc Định là Hắc Thủy Nhất Sát Tàn Kỳ. Ba người này hăng hái đi giữa đấu trường, rồi đứng sừng sững tại đó. Quỷ Thụ Tá Thiên cười khi một tiếng, tiến lên chấp tay chào ba người và nói :

- Ba vị tiền bối quá cao húng thật! Không ở nhà để hưởng phúc mà còn lại đây đùa với nhau như vậy?

Có lẽ địa vị của y còn kém hơn ba người kia một chút, nên y mới khách khí như thế, nhưng người trên giang hồ ai chả biết tên này là một trong nhóm mười đại cao thủ của Thiết Hồng bang, ít khi chúng cùng xuất hiện một nơi và ra tay cùng một lúc như vậy.

Kiểm Phi núp ở đằng sau một cây cổ thụ, thấy bọn người này xuất hiện liền giật mình đánh thót một cái, rồi chàng không sao chịu nhịn được, liền cười nhạt một tiếng, nhảy xổ ra nhằm đầu Tàn Kỳ tấn công luôn.

Sự việc xảy ra một cách quá đột ngột, nên Tàn Kỳ vội giơ chưởng lên chống đỡ và lui về phía sau.

Cửu Chỉ Cái đã nhún chân một cái định tung mình nhảy vào trong rừng.

Hắc Y Thi Ma với Chi Cối Tài đã múa chưởng xông lại ngăn cản Cửu Chỉ Cái không để cho ông già ăn mày lần trốn. Tôn Sát mắt lộ hung quang, trông thấy Cửu Chỉ Cái đang múa chưởng chống đỡ hai người kia liền khẽ bảo Mạc Định rằng :

- Mạc đường chủ, lúc này chúng ta không ra tay thì còn đợi chờ đến bao giờ nữa?

Mạc Định cũng đã có ý định như thế rồi, liền nhảy xổ lại, giơ hai tay lên nhằm đầu Cử Chi Cái tấn công như vũ bão lợi hại vô cùng.

Tôn Sát cười khi một tiếng, cũng nhảy vào vòng chiến ngay.

“Bùng” một tiếng kêu kinh thiên động địa, tiếp theo đó có một tiếng kêu la thảm khốc, cát bụi bay mù mịt, bóng người bắn tứ tung.

Cử Chi Cái hai mắt trợn ngược, sắc mặt nhợt nhạt, nằm ngửa mặt đất, mồm cứ phun máu tươi ra luôn.

Hắc Y Thi Ma, Chi Côi Tài với Mạc Định đang loạng choạng lui về phía sau lia lịa.

Tôn Sát mặt nhợt nhạt lui về phía sau ba thước mới đứng vững được. Tay y đã cướp được con ngựa Linh Chi vạn năm. Y vừa đứng vững một cái đã tung mình nhảy lên, nhưng đã có tiếng người quát bảo :

- Chúng ta đuổi theo đi!

Đông Xa ngũ quỷ vừa la lớn vừa đuổi theo múa chưởng tấn công Tôn Sát.

Những người khác, kẻ múa đao, người múa kiếm, cũng đuổi theo Tôn Sát luôn.

Hắc Y Thi Ma cũng quát lớn một tiếng, đuổi theo nốt. Mọi người lại nghe thấy tiếng kêu “lách cách” như một tràng pháp tép kêu. Thì ra Chi Côi Tài đã rút cái bàn tính sắt của y đã nổi danh ra.

Mạc Định thấy vậy hoảng sợ vô cùng, vội giơ tay ra hiệu cho các bộ hạ mà bảo rằng :

- Tấn công đi!

Tiếng quát của chi Anh Trần Tam Sơn vừa dứt đã thấy một số bóng người xông vào trong trận đấu ngay. Mười tay cao thủ của Thiết Hồng bang đã nhảy xổ vào tấn công.

Chúng đều cầm roi sắt, bóng roi của chúng tựa như một cái lưới sáng quắc nhắm đầu quần hùng đang bao vây Tôn Sát mà úp chụp xuống.

Trận hỗn chiến ấy khốc liệt khôn tả. Cạnh trận đấu đó lại có hai người đang đấu với nhau kịch liệt. Hai người đó là Kiếm Phi với Tàn Kỳ. Công lực của Tàn Kỳ cao siêu hơn Kiếm Phi, nhưng lúc này tình thế đối với đồng bọn của y rất bất lợi, nên y cứ phải đưa mắt nhìn vào trận đấu khốc liệt đó luôn luôn lại thêm Kiếm Phi đấu trí mạng, thân pháp lại rất quái dị, thể thức cũng ác độc vô cùng, vì vậy y chỉ có lùi bước lia lịa.

Đột nhiên có tiếng kêu thảm khốc vọng lên, thì ra Thái Hành Nhất Hiêu đã bị thương và bị đánh bắn ra đến ngoài, rớt xuống đất kêu đến “bộp” một tiếng. Y chỉ giãy giụa được mấy cái đã tắt thở liền.

Tiếp theo đó, lại có máu tươi bắn tung tóe. Trong trận đấu tiếng kêu la thảm khốc vọng lại liên tiếp. Người bị thương bị chết càng ngày càng nhiều.

Tôn Sát bị mọi người bao vây, y liền giở “Thiên Độc Quỷ Thủ” mà đã lâu nay y không sử dụng tới ra đối phó. Tuy vậy đầu tóc của y cũng bị đánh đến bù rối, quần áo bị rách tả tơi, máu ở trong người phun như mưa.

Mạc Định múa quyền mau như mưa, lợi hại khôn tả mà vẫn không sao tránh khỏi, bị khá nhiều vết thương to nhỏ. Mười đại hán thủ hạ của y cũng chết và bị thương rất nhiều. Trong đấu trường không có một người nào không bị thương cả, nhưng ai nấy đều hăng hái đấu tiếp chứ không rút lui.

Tuy người của Thiết Hồng bang đã cướp được con Linh Chi mã, nhưng chúng đã bị bao vây chặt không sao tẩu thoát được.

Tàn Kỳ thấy vậy cả kinh, nhưng mình đang bị bóng chưởng trùng trùng điệp điệp bao vây chặt.

Rồi đột nhiên y rú lên một tiếng, ngã người về phía sau phi hai chân lên giở toàn lực ra đá vào bụng Kiếm Phi, nhưng khi chân y mới đá tới lưng chừng đã vội đứng thẳng người dậy giở toàn lực ra đánh vào người Kiếm Phi một cái thật mạnh, chỉ nghe thấy một tiếng kêu “bùng”, Kiếm Phi giơ tay lên chống đỡ, nhưng thấy khí huyết rạo rực, dội về phía sau ba bước, khạc ra một đồng máu tươi.

Nhờ cái đánh đó, Tàn Kỳ đã thoát khỏi được Kiếm Phi rồi quay người rút thanh đoản đao dị hình ra, nhảy lại tấn công Hắc Y Thi Ma. Chi nghe thấy một tiếng kêu “bùng”, sau tiếng kêu đó, Hắc Y Thi Ma rú lên một tiếng thảm khốc, người dính đầy máu, liền biến thành luồng khói đen đi như bay mất dạng.

Tàn Kỳ mặt nhợt nhạt lùi về phía sau mười bước, thở hổn hển mới đứng vững được. Kiếm Phi vừa định thần xong thấy vậy, liền quát lớn một tiếng, múa thanh kim kiếm xông lại tấn công Tàn Kỳ ngay.

Ánh sáng vàng của thanh kiếm của chàng vừa nổi lên thì quần hùng đang đấu thấy vậy kêu la om sòm, có người còn thất thanh la lớn :

- Kim Húc thần kiếm.

Vừa rồi Tàn Kỳ giở toàn lực ra mới đánh được Hắc Y Thi Ma bị thương nặng mà bỏ chạy, nhưng cũng bị thương nặng đang đứng đó để điều hơi vận cộng để lấy lại sức. Y đột nhiên thấy có ánh sáng vàng lóe mắt tựa như muôn ngàn con rắn và ở trên không đâm bổ xuống. Y hoảng sợ vô cùng, hét lớn một tiếng, giở hơi sức còn lại ra múa hai thanh đoản kiếm, nhằm người Kiếm Phi phản công luôn.

“Ồi chà...”, tiếng kêu thảm khóc đó vừa vọng lên, máu tươi đã bắn tung tóe. Chiếc đùi bên phải của Tần Kỳ đã bị chặt cụt, người y cũng đã bắn ra xa ngoài mấy trượng giấy giữa mấy cái chết giắc luôn. Chỗ vết thương của y máu chảy ra như suối.

Kiểm Phi vốn dĩ đã bị thương, lại thêm tức giận vô cùng và dùng toàn lực thể kiếm thứ ba “Thiên Giáng Kim Thụy” trong “Kim Long Đoạt Mệnh Ảo Thiên kiếm pháp” ra nhằm Tần Kỳ tấn công luôn.

Ngờ đâu lúc ấy Tần Kỳ liều mạng lao luôn cả hai thanh đoản kiếm vào người chàng nên chàng chỉ tránh được thanh kiếm bên phải chứ không sao tránh được thanh kiếm bên trái, vai chàng đã bị thanh kiếm đó lao trúng, đau nhức thấu xương, máu tươi cũng chảy ra nhuộm đỏ cả cái áo trắng.

Đồng thời chàng cũng cảm thấy chỗ vết thương có một luồng hơi lạ cứ lan tràn xuống khắp nơi, cánh tay trái của chàng đã uể oải không có hơi sức, hình như tê liệt vậy.

Chàng kinh hãi vô cùng, vội cầm thanh Kim Húc thần kiếm vào trong bao, vội giơ tay phải lên điểm năm nơi yếu huyệt ở vai trái, rồi chàng định rút thanh bảo kiếm ra thì bỗng trong đầu trường lại có tiếng kêu la thảm khóc nữa vọng tới và tiếng bàn tính sắt của Chi Cối Tài cũng kêu như pháo nổ. Tiếp theo đó, y gượng cười và nói :

- Lão phu hãy ghi món nợ này trước.

Y vừa nói tới đó người đã nhảy ra xa mấy trượng rồi. Kiểm Phi thấy vậy rung mình một cái và bụng bảo dạ rằng :

- “Chả lẽ người của Thiết Hồng bang đã toàn thắng chăng?”

Nghĩ đoạn chàng liền đưa mắt nhìn, đã thấy mấy cái bóng màu tía chạy tới và nhắm người chàng tấn công.

Hồi 10 : Vạn niên chi mã

Chàng cả kinh vội quát lớn một tiếng, giờ hữu chưởng lên chống bảy chưởng của đối phương một lúc. Nhưng may thay, chàng chỉ còn lại bấy nhiêu sức lực mà cũng đẩy lui được bảy chưởng đó.

Sau những tiếng kêu “lộp bộp” và còn một tiếng kêu “bùng” thật lớn, một cái bóng người lui ra rất nhanh và bước đi lảo đảo như say ngã. Thì ra người đó là Kiếm Phi sắc mặt nhợt nhạt mồ hôi trán toát ra như mưa, quần áo bị chưởng phong của kẻ địch đánh cho rách rưới khôn tả.

Chàng lui về phía sau mười mấy bước, mồm phun ra một tia máu tươi như một mũi tên vậy, rồi chàng té lảo ra đất không sao cử động được nữa.

Tuy kịch chiến đã lâu, chân lực đã hao hụt rất nhiều nhưng công lực của Mạc Định vẫn còn hùng hậu, nên Kiếm Phi không sao chống đỡ nổi và bị thương nặng như vậy.

Mạc Định đẩy lui Kiếm Phi rồi đi tới Tần Kỳ, nhanh tay điểm vào mấy nơi yếu huyệt để cho vết thương của người bạn đó khỏi phun máu ra nữa, rồi y lại đỡ Tần Kỳ dậy để xoa bóp.

Trận đấu kết thúc, xác chết nằm ngổn ngang, máu chảy thành suối. Quần hùng bao vây ở vòng ngoài cũng dần dần giải tán hết. Tôn Sát người đâm đầy máu tươi, và máu của y vẫn còn tiếp tục nhỏ xuống từng giọt một. Tay y vẫn nắm chặt con Linh Chi mã, con ngựa trong trắng như thế mà cũng dính đầy máu, nhưng hai mắt nó vẫn còn lóng lánh.

- Thiết Hồng bang đại thắng rồi.

Trong lúc quần hùng giải tán đều thì thềm bàn tán, có vẻ bất mãn. Tuy Thiết Hồng bang còn lại có hai người vẫn còn có thể đi lại và đánh đấm được thôi, nhưng ai có thể tự tin là có thể hạ nổi được Tôn Sát và Mạc Định.

Tôn Sát từ từ quay đầu lại, mặt y trông khủng khiếp như một mặt may quỷ và cười khi mấy tiếng rồi từ từ tiến tới gần Kiếm Phi.

Không ai biết y tới đó làm chi, quần hùng đang định bỏ đi, thấy vậy đều ngừng chân lại nhìn cả vào người Tôn Sát.

Lúc bấy giờ không khí nặng nề khôn tả.

Tôn Sát bỗng ngừng bước cúi đầu nhìn vào mặt Kiếm Phi. Lúc ấy Kiếm Phi đang mê man bất tỉnh, không biết gì cả. Hình như Tôn Sát ngắm nhìn bộ mặt anh tuấn của Kiếm Phi và có ý muốn tìm kiếm một vật gì thì phải, rồi đột nhiên y lộ vẻ kinh ngạc và chân cũng như bị rần rết cần phải vậy, người y rung động một cái, vội lùi về phía sau một bước.

Cho tới khi về mặt đã khôi phục như thường rồi, y mới tiến lên một bước nữa, cúi người xuống dùng ngón tay điểm vào ba nơi yếu huyệt ở trước ngực Kiếm Phi.

Chỉ trục của y chia ra làm ba làn khói đen lơ lờ, không ai trông thấy rõ, và chỉ thoáng cái đã biến mất ngay.

Chỉ thấy mặt của Kiếm Phi đang xanh tái bỗng tỏ vẻ nhăn nhó hình như chịu không nổi sự đau đớn vậy. Đồng thời chàng còn kêu hự một tiếng, đau nhức thấu xương và cũng tựa như muôn vạn con kiến đang chui vào trong người chàng mà cắn xé vậy.

Trong lúc mê man như vậy mà chàng còn chịu không nổi sự đau đớn ấy đến phải thức tỉnh, mồ hôi của chàng toát ra như mưa. Đồng thời mình mẩy tay chân chàng run lẩy bẩy nữa. Lúc ấy con dao ngắn vẫn còn cắm sâu vào vai trái của chàng và hơi lạnh ở trên lưỡi dao cũng bắt đầu chạy khắp mình mẩy của chàng.

Chàng càng đau đớn thêm, nên mồm cứ rên rỉ hoài, rồi từ từ hé mở đôi mắt lơ lờ ra. Đột nhiên chàng ngừng lại rên rỉ, hai mắt tia ra hai luồng sáng phần nộ. Chàng đã nhận ra người đứng ở trước mặt mình là Tôn Sát, hộ pháp của Thiết Hồng bang và cũng là kẻ thù chỉ tử nữa.

Chàng là người rất kiêu ngạo, đành chịu đau khổ chỉ chết chứ không chịu tỏ vẻ hèn kém trước kẻ thù. Chàng muốn lên tiếng nói nhưng vì quá đau đớn nên không sao nói lên lời được. Tôn Sát liền cười nhạt một tiếng, rồi âm thầm hỏi :

- Tiểu tử, có phải ngươi là Kiếm Phi không?

Kiếm Phi như bị dao đâm chém, nhưng chàng vẫn bước bình bô dậy, cổ hết sức mới trả lời được một câu :

- Phải...

Hai mắt của chàng tia ra hai luồng ánh sáng phần nộ như hai con rắn độc định cắn vào mặt Tôn Sát vậy. Nếu đôi mắt của chàng có thể giết được người, thì chàng đã xé y ra làm hai rồi.

Tôn Sát đột nhiên ngừng mặt lên trời cười the thé như tiếng ma kêu, khiến ai nghe thấy cũng phải rùng mình hãi sợ. Y vừa cười xong lại lạnh lùng hỏi :

- Tiểu tử, ngươi họ Đặng thật hay họ Đặng giả?

Kiểm Phi trợn tròn xoe đôi mắt, lửa giận bốc lên khiến chàng cảm như đang ngồi trong vạc dầu sôi, rồi chàng lớn tiếng đáp :

- Thật!

Tôn Sát cười nhạt nói tiếp :

- Tiểu tử, ngươi không còn hơi sức gì nữa đâu.

Hai dòng nước mắt ở hai mắt của Kiểm Phi nhỏ ròng xuống. Bị nhục trước mặt kẻ thù như vậy, lại có quần hùng đứng chứng kiến nữa, lúc này chàng chỉ muốn chết thôi, nhưng trái tim của chàng nghiêng rãng :

- Ngươi còn có mối thù lớn của nghĩa phụ chưa trả được. Ngươi còn có mối thù của sư môn chưa thanh toán. Còn cha mẹ của ngươi là ai, ngươi vẫn chưa biết, thế mà ngươi lại dám chết một cách vô ích như vậy sao?

Vì thế mà chàng thở dài một tiếng từ từ cúi xuống, nước mắt của chàng vẫn tiếp tục nhỏ ròng xuống như mưa. Chân tay lẩy bẩy, lê mãi mới đi được một bước, Kiểm Phi từ từ đi trở ra. Quần hùng đứng ở đằng xa thấy vậy cũng phải thông cảm mà thở dài vì họ biết khắp thiên hạ này chưa có một người nào chịu đựng nổi Quỷ thủ tảo hồn của Tôn Sát.

Trong lúc Kiểm Phi đi từng bước một vào trong rừng và quần hùng đang thở dài và kính phục thì Tôn Sát đột nhiên ngừng mặt lên trời cười quái dị. Tiếng cười của y chưa dứt, y đã giơ tay lên búng một cái, liền có một luồng khói nhạt phi thẳng vào yếu huyệt sau lưng của Kiểm Phi.

Quần hùng như vậy lại đều im lặng ngay. Sự yên lặng của mọi người là biểu hiện của sự phẫn nộ vì thấy thủ đoạn của y quá ác độc và quá dê hèn, nhưng không một ai dám lên tiếng nói hết.

Kiểm Phi chỉ thấy yếu huyệt ở sau lưng bỗng tê tái, chàng cảm thấy mình mảy ngứa ngáy khó chịu, còn khó chịu hơn muôn ngàn con kiến đang mút xương tủy của mình. Chàng chỉ kêu “hự” một tiếng đã ngã lăn ra đất ngay. Hai tay nắm chặt, nghiêng rãng, mím môi, máu tươi cứ nhỏ ra từng giọt một.

Chàng lăn lộn một hồi mà không kêu rên nửa lời. Một lát sau, chàng từ từ đứng dậy, đưa mắt nhìn Tôn Sát một cái rồi lao đảo đi vào trong rừng ngay.

Tôn Sát đột nhiên quát lớn :

- Tiểu tử đứng yên.

Tiếng nói đó vừa dứt thì sau một tảng đá đã có người quát lớn :

- Bắc bảo Thượng Quan bảo.

Tiếng kêu ấy đã lan khắp mọi nơi và quanh đó hình như đã chứa đầy sát khí vậy.

Tiếng nói chưa dứt đã có bốn ông già mặc áo dài đỏ xuất hiện ở đây trước rồi.

Sự biến hóa đột nhiên ấy khiến ai nấy đều kinh ngạc vô cùng vì họ không ngờ Tứ lão của Thượng Quan bảo cũng tới đây nổi.

Tiếp theo đó, sau tảng đá lớn ấy lại có tám đại hán trung niên mặc võ trang màu đỏ như lửa, mỗi người tay cầm một cái búa tầm sét lớn, địa vị của Tứ lão của Thượng Quan bảo chỉ kém có Tổng quản thôi, võ công cao siêu không kém gì bọn Tôn Sát, Mạc Định.

Tôn Sát thấy bốn ông già này xuất hiện, mặt liền biến sắc dưới hoàn cảnh ấy y lẹ bỏ chạy sao, nên đánh liều giơ tay trái lên phẩy một cái ra hiệu. Ngờ đâu, không phải là y ra hiệu đánh mà đánh theo Kiểm Phi một chương nữa.

Chỉ nghe thấy kêu “bùng” một tiếng, Kiểm Phi kêu “hự” một cái, người chàng cũng như một quả banh lăn lông lóc trên mặt đất liền, cao dao cắm ở trên vai trái của chàng lại càng cắm sâu vào tận xương, máu tươi ở mồm chàng phun ra như suối, nhưng không ai dám thương chàng mà cứu chữa cả. Chàng chỉ cố định đầu đón lạng lạng nằm trên mặt đất để nghĩ cách trả thù thôi.

Tôn Sát tấn công chàng một chương quay lại nhìn Tứ lão và mấy đại hán của Thượng Quan bảo.

Mạc Định cũng đứng yên vận sẵn công lực ra hai tay để đề phòng Tứ lão tấn công.

Tứ lão từ từ đưa mắt liếc quanh một vòng, người đứng đầu của Tứ lão là Lôi Hỏa lão cười ha hả, rồi tiến lên một bước hỏi Tôn Sát, Mạc Định rằng :

- Thế nào quý Bang chủ có được mạnh giỏi không?

Tôn Sát cười, làm lì đáp :

- Đội ơn, quý Bang chủ vẫn được bình yên như thường.

Lôi Hỏa lão đưa mắt nhìn con Linh Chi mã ở trong tay Tôn Sát rồi vừa cười vừa nói tiếp :

- Tôn huynh đến sớm thật.

Tôn Sát cười the the mấy tiếng, liền đáp :

- Các vị đến muộn thật.

- Lão nhận thấy đến vừa đúng lúc chứ chưa phải muộn.

Tôn Sát nghe thấy ông già ấy trả lời như vậy, giật mình kinh hãi lui về phía sau :

- Các hạ nói như thế là ý nghĩa gì?

Sau câu nói ấy tất cả mọi người có mặt tại đó đều im lặng, không khí trở lại nặng nề và gây cản như trước khiến ai nấy đều khó thở vô cùng.

Đột nhiên trong rừng lại có tiếng người la lớn :

- Nam Tôn Hắc Sát trang.

Tiếng nói rất du dương và vòng đi rất xa, trong tiếng nói bao hàm đầy sát khí, chỉ trong nháy mắt ba người của Nam Tôn Hắc Sát trang đã xuất hiện trên bờ hồ đó liền.

Mọi người nhìn kỹ mới hay ba người đó đều là ba ông già đầu tóc bạc phơ, mặt mũi hung ác, người mặc áo gấm xanh trông rất lịch sự.

Tiếp theo đó, trong rừng lại có sáu đại hán trung niên, tay cầm dao răng cưa, mặc võ trang màu xanh, xếp hàng một từ từ đi ra trông rất oai nghi.

Bỗng có người khề nói :

- Hắc Sát tam ma!

Hắc Sát tam ma vừa xuất hiện thì Tôn Sát và Mạc Định khề gật đầu một cái. Ba người kia chấp tay chào Tứ lão của Thượng Quan bảo. Bốn ông già nọ cũng chấp tay đáp lễ.

Phi Thiên Ma Yêu người đứng đầu nhóm Tam ma liền cười và hỏi Tứ lão rằng :

- Bốn vị cũng tới đây đây à? Thật tiếu đệ không ngờ chút nào.

Lôi Hỏa lão cười ha hả đáp :

- Già cũng không ngờ ba vị sao lại không quản ngại xa xôi hàng nghìn dặm mà tới đây.

Tuy Nam trang với Bắc bảo mới xuất hiện trên giang hồ được hơn mười năm thôi, nhưng sự phát triển nhanh chóng của hai bang phái ấy không thể tưởng tượng được và bây giờ đã trở thành hai bang phái lớn không kém phi một bang phái nào trong võ lâm hết, và mỗi bang ở một nơi, hộ ứng lẫn nhau, cao thủ của chuyện đông như kiến cỏ, nên Nam trang ở miền Nam, và Bắc bảo ở phía Bắc hầu như đã đứng đầu các bang phái ở miền Nam và miền Bắc rồi.

Nam trang là Hắc Sát trang, Bắc bảo là Thượng Quan bảo, tuy ngày thường vẫn có công việc đi lại với nhau, tình giao hảo khá mật thiết, nhưng hễ gặp thấy những việc gì có lợi lớn, cả đôi bên không ai chịu nhường ai hết.

Tôn Sát đâu là kẻ ngu si, thấy tình thế như vậy, đối với mình rất bất lợi, nếu trước mặt thiên hạ anh hùng mà y đào tẩu thì Thiết Hồng bang còn sĩ diện nào trong võ lâm nữa.

Hơn nữa y cũng biết bất cứ người nào trong Hắc Sát tam ma và Thượng Quan tứ lão võ công cũng cao siêu hơn mình nhiều. Huống hồ mình vừa kịch chiến xong, chân tay đang mệt mỏi.

Nhưng Mạc Định cũng không phải là người ngu ngốc, y biết nếu không nhân lúc này hạ đối thủ thì hậu quả không thể tưởng tượng được. Còn Tần Kỳ thì y đành phải để mặc cho người bạn ấy nằm tạm ở đó trước, vết thương của Tần Kỳ nặng thực nhưng đã được y điểm cho mấy nơi đại huyệt rồi, không còn chảy máu như hồi nãy nữa nên hiện giờ Tần Kỳ đã ngủ say, trà trộn trong đồng xác người khác, không để ý nhìn kỹ thì không sao hay biết y chưa chết cả.

Nghĩ tới đó, Mạc Định nhìn Tôn Sát một cái, ngờ đâu Tôn Sát cũng có chung một ý nghĩ như y, nên khi hai người đưa mắt nhìn nhau một cái đã biết tâm ý của nhau liền.

Mạc Định đã xuất hiện trong sương mù, liền múa chưởng tấn công tới Lôi Hỏa lão, thế công của y mạnh như vũ bão...

Tôn Sát không chần chờ gì hết, cũng múa chưởng xông lại đánh úp Lôi Hỏa lão.

Sự thực khi chúng vừa đưa mắt ra hiệu cho nhau thì lão Tam của nhóm Hắc Sát tam ma đã thấy liền, nhưng y chỉ nhếch mép cười khi một tiếng tỏ vẻ đắc chí thôi.

Lôi Hỏa lão vì đứng gần Mạc Định với Tôn Sát mà lưng lại hướng về chúng, nên khi Mạc Định vừa ra tay tấn công một cái, chưởng lực đã lấn át tới phía sau lưng y liền.

Tuy thế công của Mạc Định và Tôn Sát lợi hại thực, nhưng Lôi Hỏa lão cũng không phải là tay tầm thường, nghe tiếng gió động y đã quay người lại giơ song chưởng lên chống đỡ và chân thì thuận thế lui ngay về phía sau. Tuy vậy y vẫn bị hai địch thủ đẩy lui hai bước.

Nhân dịp ấy Mạc Định với Tôn Sát liền thừa cơ nhảy luôn ra ngoài đấu trường.

Lôi Hỏa lão, Phong Hỏa lão, và Vân Vụ lão trong hàng tứ lão liền quát tháo và vội đuổi theo hai người ngay.

Mạc Định và Tôn Sát biết dù sao hôm nay cũng không thể tránh khỏi một cuộc kịch chiến, nên cả hai đều quay người lại chống đỡ chứ không chạy nữa.

Lão đại của nhóm Hắc Sát tam ma thấy vậy liền đưa mắt ra hiệu cho hai em rồi cả ba cùng xông vào đánh, để mong cướp được vật báu.

Biết chạy không sao thoát được, Tôn Sát phải đứng lại chống trả mấy kẻ địch lợi hại, nhưng tay phải của y vẫn nắm chặt con ngựa Linh Chi và chỉ dùng tay trái để đối địch thôi. Trong những chường phong của bọn ma đầu, y còn thấy có những lần khời nhọt nhọt và tanh hôi vô cùng. Y đã kịch chiến suốt đêm, nội lực hao tổn rất nhiều, chân tay rời rã mà địch thủ toàn là những tay cao cường như thế, cho nên càng đấu thêm bao nhiêu lâu y càng thấy nguy hiểm bấy nhiêu.

Đột nhiên có ánh sáng xanh nhọt của mấy đôi mắt chớp nháy một cái. Tôn Sát biết là nguy đến nơi vội giơ chưởng lên chống đỡ và thừa thế lui luôn về phía sau.

Chưởng lực của y va chạm vào chưởng lửa của Tam Ma chỉ nghe thấy kêu bùng một tiếng, y đã rú lên thét lớn, người loạng choạng mấy bước, mồ hôi máu tươi ra tứa thì. Con ngựa Linh Chi ở trong tay cũng bị bắn ra ngoài xa.

Đồng thời Tỷ Ảnh Trần Tam Sơn cũng kêu hự một tiếng, sắc mặt nhọt nhọt lùi bước lia lịa. Cũng trong lúc đó đã có một cái bóng người nhanh như điện nhảy lên trên cao đuổi bắt con ngựa Linh Chi vừa sút khỏi tay của Tôn Sát đang bay lơ lửng ở trên cao...

Lôi Hỏa lão với Vân Vụ lão vội nhảy lên thúc mạnh vào người có đôi mắt xanh biếc vừa nhảy lên trước. Người đó vội giơ hai chưởng ra chống đỡ. Sau một tiếng kêu bùng, cả ba cùng rớt xuống đất hết.

Con ngựa Linh Chi bị Tôn Sát cầm chặt bấy lâu, dù bây giờ nó được thoát khỏi bàn tay ma rồi nhưng không thấy nó linh động như trước nữa, hình như nó đã chết rồi thì phải. Khi nó rớt xuống bên dưới lại rơi ngay vào mặt của Kiếm Phi đang nằm ở dưới đất nửa mê nửa tỉnh và mặt đang nhăn nhó kêu đau. Lúc ấy Kiếm Phi vì quá đau, mồ hôi toát ra nhơn nhớp như nước hồ loãng, chàng bỗng thấy ánh mắt dịu hân và một mùi thơm xông vào mũi đưa lên trên đầu, liền cảm thấy đầu óc tỉnh táo và bớt đau ngay.

Đồng thời chàng cũng thấy một luồng hơi sức ở đâu tới khiến chàng đứng dậy ngay được, tuy vẫn còn đau đớn, nhưng dễ chịu hơn trước nhiều. Chàng vừa giơ người một cái đã chộp được con ngựa Linh Chi, chàng vội đưa mắt nhìn đã thấy bóng người ở tứ phía và nhất là ba người có đôi mắt xanh biếc nhanh như điện chớp nhảy xổ lại tấn công chàng.

Người của chúng chưa tới mà kinh lực và chưởng phong của chúng đã áp đảo vào người của chàng rồi. Chàng thấy thế công của định mạnh như vậy hãi sợ vô cùng không kịp nghĩ ngợi gì hết vội tung mình nhảy lui về phía sau rồi cầm đầu chạy vào trong rừng.

Bọn người đuổi theo nhanh như điện chớp và vừa đuổi vừa quát lớn :

- Tiểu tử, nếu đứng lại chúng ta sẽ tha chết cho, bằng không thì đừng có hòng tẩu thoát.

Lúc ấy chàng vẫn còn nửa mê nửa tỉnh nên tuy tay cầm con ngựa Linh Chi, mũi ngửi thấy mùi thơm nhưng vết thương trong người lại nổi cơn đau nhức. Chàng càng lo sợ thêm cứ thấy đường là cầm đầu chạy và giờ hết tốc lực của pho Long Vân Độn ra như một làn khói chạy thẳng vào trong rừng núi.

Phía sau chàng, Thượng Quan bảo Tứ lão với Hắc Sát tam ma đang lướt nhanh như người mũi tên đuổi theo chàng. Dần dần chàng đã bỏ xa Đoạt Mệnh nhai, đường núi càng ngày càng dốc và chàng đã chạy vào trong một khu rừng núi trùng điệp rồi.

Trong rừng những tiếng cú kêu, vượn hú ra nghe rất thiểu não, và hãi hùng.

Lúc ấy trông đã điểm canh tư, người chạy kẻ đuổi ở trong rừng núi hoang dã được hơn bốn mươi dặm đường. Kiếm Phi thấy phía đằng trước là một sơn cốc hoang vu khôn tả. Dưới ánh sáng trăng lạng lẽ, càng vào sâu bao nhiêu càng cảm thấy hoàn cảnh bên trong rừng rợn bấy nhiêu.

Chung quanh là những hòn đá lởm chởm, dưới ánh sáng mờ mờ trông như những bóng ma lơ lửng. Xuyên qua sơn cốc vừa hẹp vừa dài ấy lại tới một quãng đường cỏ lau mọc cao đến tận vai. Đâu đâu cũng có những đóa ma hoa xanh rờn khùng bô trông qua đến run người.

Trên bước đường cùng, Kiếm Phi phải chạy trốn kẻ thù vào đây nên không còn sợ hãi nữa, chàng cứ tiến mãi vào trong sâu.

Nhưng bất cứ người có võ công cao siêu đến đâu đã vào trong đó thì không hy vọng gì sống sót cả, và cũng không có một ai hiểu biết tại sao những người đó lại không ra được.

Lúc ấy cũng vừa đêm trăng tròn và ngay đúng lúc canh tư, cũng như những lần trước, trong sơn cốc lại có tiếng sải lang hú khùng khiếp vọng ra.

Kiếm Phi đã chạy vong mạng tới đây, tuy chàng nửa mê nửa tỉnh nhưng chàng cũng cảm thấy rừng mình kinh hãi.

Tứ lão, Tam ma mong ngăn cản được chàng, nên chúng hết sức đuổi lên để chặn đường không cho chàng chạy vào sơn cốc.

Nhưng chàng cứ nghiêng răng mím môi cắn đầu xông vào trong thung lũng ấy.

Tứ lão, Tam ma thấy vậy đều nhìn nhau thở dài một tiếng rồi chán nản quay mình đi ra.

Vì chúng nhận thấy công lực của chúng chưa đủ sức vào Lang Hú cốc, cho nên chúng đành phải cắn răng bậm bụng mà rút lui.

Vào tới trong sơn cốc, Kiếm Phi càng thấy mình mệt mỏi đau nhức thêm, người cứ run lẩy bẩy hoài. Sau cùng chàng loạng choạng mấy bước rồi nằm gục xuống đất chết giấc luôn.

Tay phải của chàng vẫn còn nắm giữ con ngựa Linh Chi đã chết và lại để kề ngay vào mồm của mình, chàng chỉ thấy mùi thơm lạ lùng xông vào mũi, khiến chàng tỉnh táo dần.

Một trống canh sau, mặt trời đã bắt đầu mọc, tiếng sải lang hú đã dứt từ hồi nào không hay. Kiếm Phi khẽ rên rỉ một tiếng lóp ngóp bò dậy.

Chàng thấy những vết thương ở trong người đã bớt đau liền đưa mắt nhìn chung quanh, thấy mình nằm ở trên lối đi đá mọc lởm chởm, hai bên đầy bùn lầy, trên mặt bùn có một làn khói màu hồng bốc lên và thỉnh thoảng có những bọt nước nhô lên kêu lồm bồm. Ngoài những tiếng kêu ấy ra thì bốn bề yên lặng như tờ. Sự yên lặng chứa đầy khủng khiếp và chết chóc.

Kiếm Phi quay đầu lại nhìn thấy cốc khẩu cũng bị làn sương mù kia che lấp rồi.

Chàng hơi suy nghĩ một chút, nhận thấy quay trở ra thế nào cũng chết, chỉ bằng đi thẳng vào bên trong may ra lại còn có lối thoát. Quả thực chàng không biết nơi mà chàng vào là Lang Hú cốc Luân hồn xứ, nơi mà hơn trăm năm nay hề ai nói đến đều phải hoảng sợ đến biến sắc mặt.

Nếu chàng biết nơi đây là chốn khủng khiếp như thế thì chàng không dám tò mò đi vào bên trong đâu.

Nhưng chàng không hay biết gì hết nên cứ đi theo con đường đá mọc lởm chởm ấy mà từ từ tiến thẳng vào phía trong, lối đi chàng ngày càng chật hẹp và bước đi của chàng cũng chậm chạp, vai bên trái của chàng vì bị thanh đoản kiếm dẹt hình cắm ngập cán, nên đã hoàn toàn tê liệt, chàng cứ bước thấp bước cao tiến thẳng về phía trong.

Đi được vài chục trượng, chàng thấy đầu óc choáng váng, đom đóm lửa hiện lên ở trước mắt, đầu óc nặng nề. Chàng vội cầm con Linh Chi lên ngửi, quả nhiên ngửi một hồi đã thấy dễ chịu liền.

Chàng thấy chung quanh vẫn có hơi mù màu hồng bao phủ, những bùn lầy ở hai bên lối đi có một mùi tanh hôi bốc lên khiến chàng ngửi thấy buồn nôn ọe ngay. Đột nhiên chàng thấy chỗ cùng đường có một sườn núi cao lớn xuất hiện.

Sườn núi ấy trông giống hệt một con sải lang hung ác khổng lồ, mồm con sải lang há to, hai hàm răng lởm chởm, con đường mà chàng đang đi lại chạy thẳng vào mồm con sải lang ấy.

Chàng phấn chấn vô cùng, liền ráng bước tiến lên, nhưng lúc ấy vì bị thương quá nặng, dù chàng có vận hết chân khí nội lực ra cũng chỉ có hạn thôi. Dần dần chàng đã đi tới trước mồm con sải lang. Bên trong có những luồng gió thổi ra giá lạnh buốt xương khiến chàng phải sồn lòng rợn tóc gáy.

Chàng ngẩng đầu nhìn vách núi cao lớn và hùng vĩ ấy, đầu con sải lang là một tảng đá lớn, chàng do dự một chút rồi vẫn bước chân đi thẳng vào, từ chỗ hàm răng vào tới cổ họng con sải lang có một con đường đi nhỏ nhỏ. Lại từ cổ họng đi thẳng vào bên trong là một đường hầm, vách tường của đường hầm ấy đều xây bằng đá đỏ bóng nhoáng.

Trong đường hầm thỉnh thoảng có những làn sương mù đỏ như mơ như mộng toát ra. Trong những làn sương mù đỏ ấy xen lẫn cả mùi thanh, đường hầm ấy càng đi sâu vào bao nhiêu càng dốc và trơn tuột bấy nhiêu, chàng vừa đi vừa đưa con Linh Chi lên ngửi.

Đi được một lát lâu, chàng thấy phía đằng trước bỗng sáng tỏ. Thì ra chàng đã đi tới một đại điện, bên trong có những ánh sáng châu báu tỏa ra những luồng sáng chói lọi.

Chàng bước chân vào điện thấy bốn bên vách đều có khảm những châu báu ngũ sắc làm hoa cả mắt. Đột nhiên chàng trượt chân một cái suýt tí nữa thì ngã ngửa về phía sau.

Chàng cúi đầu nhìn, liền giật mình đánh thót một cái, mồ hôi lạnh toát ra.

Thì ra trên mặt đất có những xương người nằm ngổn ngang chàng kinh ngạc vô cùng và bụng bảo dạ rằng :

- “Nơi đây là đâu, sao mà có lắm xương người thế này?”

Sự thực những bộ xương mà chàng trông thấy đó chỉ có chừng hơn mười bộ thôi mà đều là những nhân vật xưa kia chỉ dậm chân một cái cũng đủ làm cho thiên hạ biến sắc, nên họ mới có đủ công lực cầm cự vào tới được chốn này.

Còn những tay yếu ớt hơn hay tài kém hơn thì chỉ vào được lối đi của sơn cốc là người phải Hấp huyết độc chương đã ngã lặn ra chết ngay, hoặc trượt chân xuống dưới bùn lầy rồi sa lầy mà chết mất tích.

Kiểm Phi định thân giây lát rồi lại bước qua những đồng xương đó mà đi thẳng vào bên trong.

Bỗng có một giọng khàn khàn yếu ớt ở chỗ cách đó không xa nói vọng tới :

- Nhỏ kia, sao ngươi lại vào được nơi đây?

Trong chốn kinh khủng rừng rợn như thế này bỗng có giọng nói nổi lên như vậy, làm sao mà chàng không thất kinh. Chàng vội đứng lẩy thế mà ngẩng đầu lên nhìn về phía có tiếng nói đó. Chàng nhìn kỹ mới thấy một ông già gầy gò bé nhỏ râu dài xuống tận ngực, đầu tóc rối bù đang ngồi xếp bằng tròn, mình mặc một cái áo màu xanh xám.

Sắc mặt của ông già ấy u ám khôn tả, sở dĩ ông già trông khó coi là vì lông mày và râu của ông ta rối bù không có một chút bóng bẩy nào, tựa như râu và tóc của những người đã chết mấy trăm năm rồi vậy, nhưng hai mắt ông ta lại sáng lạ lùng.

Kiểm Phi định thân giây lát rồi đáp :

- Tiểu bối tên là Kiểm Phi bị kẻ thù đuổi chém giết, rồi lỡ chạy vào trong sơn cốc này, mong lão tiên bối lượng thứ cho.

Ông già gầy gò nhỏ bé thờ dài một tiếng rồi với giọng già nua yếu ớt hỏi lại Kiểm Phi rằng :

- Nhỏ kia, ngươi có biết nơi đây là đâu không?

Kiểm Phi ngần người ra đáp :

- Tiểu bối không được rõ.

Ông già thờ dài một tiếng lại nói tiếp :

- Nơi đây là Lang Hú cốc Luân hồn xứ đấy!

Kiểm Phi nghe nói cả kinh vội hỏi lại :

- Có thực không?

Ông già râu rĩ đáp :

- Thực đấy!

- Tiên bối là...

Kiểm Phi đoán chắc ông già này thế nào cũng là Cốc chủ chứ không sai.

Ngờ đâu ông già cúi đầu thờ dài rồi nói :

- Hà! Lão phu vào trong sơn cốc này tất cả đã ba mươi chín năm rồi.

Nói tới đó, ông già thờ dài mấy tiếng, Kiểm Phi chưa kịp lên tiếng hỏi thì ông già đã hỏi trước :

- Cậu nhỏ kia, sao cậu vào được trong này?

- Lão tiên bối hỏi tiểu bối vào trong này ư?

- Hừ! Sao lão phu lại không biết ngươi vào cơ chứ, lão phu chỉ hỏi tại sao ngươi vào được mà không bị thứ chương khí độc kia giết chết.

Kiểm Phi ngạc nhiên hỏi :

- Chương khí độc là cái gì thế?

- Những sương mù màu hồng ở trên mặt bùn lầy bốc lên đó, chính là Hấp huyết độc chương đấy và cũng là một thứ sương mù độc nhất ở hai bên lối đi.

- Tiểu bối không biết.

Ông già ngẩng nhìn Kiểm Phi một hồi rồi đột nhiên hỏi tiếp :

- Tay cậu cầm cái gì thế?

- Ngựa Linh Chi vạn năm.

Ông già nghe chàng nói như thế, mặt bỗng biến sắc và thờ dài một tiếng nói tiếp :

- Nếu cậu tới sớm mười năm không những lão phu tái xuất sơn được và cậu cũng có bổ ích lầy.

Kiểm Phi không hiểu, ngạc nhiên nhìn ông ta.

Ông già với giọng êm dịu nói tiếp :

- Cậu nhỏ mau lại đây.

Kiểm Phi nghe lời đi tới gần, chàng mới hay ông già đã thoi thóp sắp chết, ông ta giơ tay ra lấy cái hồ lô nhỏ ở phía sau lưng ra mà hỏi tiếp :

- Cậu có biết lão phu là ai không?

- Tiên bối không biết.

- Lão phu là Vạn Độc Thần Hành Khách Thuần Vu Khoán, người Chương môn của phái Bách Độc.

Kiểm Phi nghe nói hoảng sợ đến biến sắc mặt, vì Thành Hành Khách xưa kia ở trên giang hồ tiếng tăm lừng lẫy. Dù là tay cao thủ lợi hại đến đâu gặp phải ông ta đừng có hòng sống, nhưng trong đời ông ta

không làm một việc gì độc ác, tính tình tuy quái dị nhưng không giết một người nào vô tội cả, cho nên ở trong võ lâm ông ta rất được mọi người kính ngưỡng. Ba mươi chín năm trước đây vì tranh ngôi báu của “Thiên hạ lệnh chủ”, ông ta chỉ có thua một thế mà bị Ngũ Bộ Thất Hồn Phương Thiên Trấn của Hắc đạo đánh bại, cho nên ông ta mới ôm hận đi vào trong Lang Hú cốc này và từ đó tới nay không thấy ông ta trở ra nữa.

Không ngờ ba mươi chín năm sau chàng lại được gặp ông ta ở nơi đây. Kiếm Phi đang suy nghĩ thì Thần Hành Khách lại hỏi tiếp :

- Cậu bé, lão phu sắp chết đến nơi rồi! Sau khi lão phu chết, nếu cậu có dịp may ra khỏi đây thì lão phu muốn nhờ cậu làm giúp một việc này.

Kiếm Phi vội đáp :

- Việc gì, xin lão tiên bối cứ dặn bảo!

Thần Hành Khách thở dài một tiếng và lẩm bẩm tự nói :

- Tuy lão biết chưa chắc cậu đã ra khỏi nơi đây, nhưng dù sao cậu vẫn còn sống, và lại trong tay áo lại có con ngựa Linh Chi vạn năm...

Nói tới đó, ông ta móc túi lấy một cái Hắc Thiên lệnh phù ra đưa cho chàng và nói tiếp :

- Đây là lệnh Chương môn của Bách Độc môn, cậu hãy cầm lệnh này giao cho người Chương môn của Bách Độc môn.

Kiếm Phi cung kính đỡ lấy phù lệnh.

Vạn Độc Thần Hành Khách lại lấy hai cái hộp rất tinh xảo ra, một cái có hoa, một cái màu trắng đưa cho Kiếm Phi, và nói tiếp :

- Cái hộp có hoa này là Dịch Dung đơn, còn cái hộp trắng này là Hoàn Dung đơn, lão phu hết đời rồi, bây giờ lão phu có giữ cũng vô ích, nên lão phu tặng cả cho cậu đây.

Kiếm Phi kinh ngạc hỏi lại :

- Thuần Vu lão tiên bối, như vậy làm sao...

Thuần Vu Khoán trầm giọng nói tiếp :

- Lão phu chỉ còn sống được vài ngày nữa là cùng, lão phu còn giữ những vật này nữa làm chi!

Nói xong ông ta cầm cái hồ lô nhỏ đổ vào gang bàn tay năm viên thuốc to bằng trái long nhãn, và bảo với Kiếm Phi :

- Thuốc này là Tục mệnh hồn của lão phu, có thể trị bách độc, cậu hãy uống một viên đi.

Kiếm Phi đang định từ chối thì ông già lại nói tiếp :

- Cậu bé, lão phu thấy ngươi bị trúng độc rất nặng nhưng linh đơn này cũng chỉ có thể chữa cho độc thể khỏi lan ra thôi.

Bất đắc dĩ Kiếm Phi đành phải cầm lấy một viên uống luôn. Chàng vừa uống xong ông ta lại nói tiếp :

- Cậy ngồi xuống để lão giúp đẩy tan sức thuốc.

Kiếm Phi vâng lời ngồi xuống, bỗng cảm thấy linh đài huyết tê tái rồi chàng mê man bất tỉnh.

Vạn Độc Thần Hành Khách liền cướp lấy con ngựa Linh Chi vạn năm của chàng, sắc mặt thay đổi luôn, rút cục ông ta thở dài một tiếng rồi tự nói :

- Ngũ tạng của ta đã nứt hết, kỳ độc đã tấn công vào tới tim, dù có con ngựa Linh Chi vạn năm này cũng chỉ sống sót thêm được một vài năm thôi, chi bằng ta giúp cho võ lâm kỳ ba này thành tài, hành đạo giang hồ có hơn không.

Ông ta nói xong, hai mắt bỗng sáng ngời, nhờ sự thay đổi ý nghĩ đó nên Kiếm Phi đã thoát chết.

Rồi Thuần Vu Khoán để tay trái vào Mệnh môn huyết của chàng, còn tay phải thì để lên trên Bách Hội huyết.

Hai luồng hơi nóng nơi bàn tay của ông ta dồn sang người của Kiếm Phi, một lúc sau ông ta toát mồ hôi ra như mưa, vội ngừng tay nghỉ ngơi, khi ông ta mở mắt ra lại dùng hai ngón tay rút con dao đang cắm ở trên vai của chàng ra xem xét một hồi mặt tỏ vẻ kinh hãi, bụng bảo dạ rằng :

- “Chẳng lẽ lão ma đầu này lại ra đời chăng? Sao thằng nhỏ này lại trêu ngươi vào y?”

Nghĩ tới đó ông ta vẫn ngồi như trước, hai tay vẫn để lên yếu huyết của Kiếm Phi, thời gian qua dần, sắc mặt ông ta cũng nhợt dần và người cũng run rẩy, mồ hôi toát ra như tắm.

Thuần Vu Khoán như đã kiệt sức, ngồi thở hổn hển, có lúc đứt đoạn.

Kiếm Phi tỉnh lại, cảm thấy trong mình đã nhẹ nhàng, chàng nhìn qua vừa lúc Thuần Vu Khoán ngã xuống bất động.

Kiếm Phi hốt hoảng đứng lên :

- Lão tiên bối...

Chàng sờ vào ngực Thuần Vu Khoán thấy tim đã ngừng đập.

Kiểm Phi cúi người một lúc, nâng thi thể Thuần Vu Khoán đặt vào một hốc rồi lấp lại.

Chàng cầm lấy con ngựa bạch vạn niên tiến vào trong...

Kiểm Phi vận toàn thân chân lực ra để bảo vệ lấy thân thể, và đi từng bước một tiến vào bên trong. Chàng không biết chủ nhân của hang động này là ai, nhưng tại sao lại ẩn núp ở trong hang núi dị hình như thế này, và tại sao không để cho người khác đi vào trong hang động và ở đâu lấy ra lắm vật báu như thế, khiến chàng thắc mắc vô cùng.

Chàng rất hăng hái tiến thẳng vào phía trong để mong biết rõ những nghi vấn của mọi người trong võ lâm từ xưa tới giờ không ai biết cả.

Đường hầm ấy dài hơn trăm trượng, đi hết đường hầm vừa tới một cánh cửa lớn làm bằng đá đỏ và đang đóng kín, trên cánh cửa có khắc mấy chữ :

“Lang Hú cốc trong Luân Hồi xứ, Luân Hồi xứ tại Lang Hú cốc, thấy cửa nếu không quỳ xuống vái chén lạy, hồn sẽ về Luân Hồi xứ ngay.”

Hồi 11 Lang Hú cóc chủ

Chàng đứng ngăn người ra ở trước và nhận thấy những việc làm của Cốc chủ thực không đáng để cho người ta tôn kính và quỳ lạy. Nhưng từ trước tới giờ những người vào cốc không phải do chủ nhân bảo họ vào vì ở ngoài cốc khâu đã khắc sáu chữ lớn: Lang Hú cóc Luân Hồi xứ. Hai câu đó đã bao hàm cảnh cáo rồi.

Các người vì danh lợi hoặc vì lòng hiếu kỳ, tự động dần thân vào trong sơn cốc, nơi chứa đầy độc khí, rồi bị chết ngay tại chỗ, đó là lỗi của ai?

Kiểm Phi nghĩ hồi lâu, rút cục chàng vẫn quỳ xuống vái lạy chín lạy, xong chàng mới từ từ đứng dậy. Chàng liền thấy cánh cửa đá từ từ mở ra, chàng đi thẳng vào bên trong lại thấy một con đường hầm.

Đường hầm này cách từ ba trượng, trên cách có một hạt châu chiếu sáng, ánh sáng của hạt châu chiếu vào vách đá phản chiếu những ánh sáng muôn màu chói lọi trông rất đẹp mắt.

Vào tới đường hầm này chàng không thấy có một chút sương mù hơi độc nào nữa.

Chàng rào bước tiến lên, đi hết đường hầm ấy tới một thạch thất nho nhỏ. Trong thạch thất này trang hoàng rất hoa lệ không kém gì cung điện của nhà vua.

Bốn bên vách đá còn treo rất nhiều tranh và câu đối của các danh nhân. Giữa thạch thất có treo một hạt châu đỏ và thực lớn, chiếu ra những ánh sáng sắc sỡ.

Dưới những tranh lại còn có những tủ đựng sách khiến chàng lại càng mê hoặc thêm, không biết chủ nhân của hang động này là ai?

Chàng đang suy nghĩ thì đã có tiếng cười ha hả ở trong vách đá vọng ra, tiếng cười chưa dứt thì vách đá đã tự động nứt đôi lộ một cái cửa. Một ông già thanh tao để chòm râu, tóc bạc phơ, mặc áo dài xanh ở trong cửa từ từ bước ra.

Ông già nọ rất hiền từ bước đi vững chãi, và đôi mắt sáng hơn người thường thôi, chứ không có vẻ gì khác lạ hết. Ông ta vừa ngắm Kiểm Phi vừa lẩm bẩm tự nói :

- Đợi chờ hơn trăm năm rồi rút cục mới gặp người có duyên này tới. Hà... hà... cậu bé tên họ là chi?

Kiểm Phi ngạc nhiên vô cùng, chẳng lẽ một ông già không biết võ công gì cả mà lại là chủ nhân của Lang Hú cóc mà người trên giang hồ ai ai nghe thấy tên của ông ta cũng tán đờm chẳng?

Nếu quả thực như vậy, ông già này ắt phải là người có trí tuệ vô trượng, bằng không làm sao mà sống sót được ở trong sơn cốc đầy chương khí ác độc như thế vậy.

Chàng bỗng thấy ông ta lên tiếng hỏi, liền cung kính đáp :

- Tiểu bối là Đặng Kiểm Phi, xin hỏi tiền bối quý tánh danh là gì?

Ông già giơ tay lên vuốt bộ râu trắng mượt đẹp đẽ vô cùng rồi vừa cười vừa đáp :

- Danh hiệu của lão phu đã quên bằng đi rồi. Nếu cậu không xièm thì cứ gọi lão phu là Lang Hú cóc chủ được rồi.

Ông ta vừa nói vừa giơ tay mời Kiểm Phi ngồi rồi khẽ vỗ tay một cái, liền có hai mỹ nữ xinh đẹp mặc áo sa mỏng, bàn tay nhỏ nhắn với những ngón tựa như búp măng rất xinh xắn bung cái khay ngọc từ từ bước ra, trông thấy hai nàng đi rất chậm, nhưng chỉ thoáng cái hai nàng đã tới trước mặt rồi, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng được.

Tuy hai nàng đi nhanh như thế mà vẫn giữ được mức thăng bằng, trông vẫn ung dung chớ không có vẻ gì hấp tấp hết. Hai nàng vừa tới gần, chàng đã ngửi thấy một mùi thơm như xạ như lan, khiến chàng ngây ngất khôn tả. Nhưng chàng không phải là kẻ hiếu sắc, nên vẫn thản nhiên như thường, thiếu nữ để hai chén sữa ngọc xuống, vái chào một cái liền rút lui ngay.

Lang Hú cóc chủ khẽ cười và hỏi tiếp :

- Cậu nhỏ vào trong Lang Hú cóc của lão phu có việc gì thế?

Giọng nói của ông ta rất ôn hòa, hiền nhiên ông ta đã có thiện cảm với chàng, vì thấy chàng không hàm tài, không hiếu sắc.

Trái lại Kiểm Phi cũng kính hãi thăm bụng bảo dạ rằng :

- “Hai thiếu nữ này khinh công đã luyện tới mức thượng thặng?”

Chàng vừa nghĩ tới đó, nghe thấy ông già hỏi liền cung kính đáp :

- Tiểu bối vì bị kẻ thù đuổi đánh chém giết, cho nên ngẫu nhiên xông vào trong cốc, xin lão tiền bối lượng thứ cho.

Lang Hú cóc chủ đưa mắt liếc nhìn con ngựa Linh Chi vạm vỡ năm ở trong tay chàng một cái rồi khẽ nói :

- Ô, cậu không bị chương khí độc ở trong cốc giết hại có lẽ là nhờ được con ngựa Linh Chi vạm vỡ năm đây!

Kiểm Phi gật đầu. Ông già áo xanh ngẫm nghĩ giây lát lại ngắm chàng một hồi rồi nghiêm nghị hỏi :

- Lệnh sư là ai?

Kiểm Phi bỗng nghĩ ra một việc vội đáp :

- Ân sư không muốn tiểu bối nhắc nhở đến danh hiệu của ông ta.

Ông già áo xanh kêu ồ một tiếng, cúi đầu nghĩ thầm :

- “Nhỏ này rất có duyên với ta, và lại thiên phú dị phẩm cốt cách đẹp tuyệt. Nếu khiến y gia nhập môn hạ của ta...”

Nghĩ tới đó, ông ta ngẩng đầu lên với giọng êm dịu nói tiếp :

- Cậu bé, nếu cậu chịu làm môn hạ của lão phu, lão phu sẽ khiến cậu thành người số một của thiên hạ.

Kiểm Phi biến sắc mặt cung kính đáp :

- Tiểu bối không dám...

- Tại sao không dám?

- Vì tiểu bối chưa thừa rõ với ân sư nên không dám tự tiện làm môn hạ của người khác.

Chàng chắc mình nói như vậy thế nào ông già áo xanh cũng không vui. Ngờ đâu ông già nghe chàng nói xong, lại tươi cười tán thưởng rằng :

- Hay lắm! Lão phu thấy cậu bé có lòng trung chính như thế lão phu rất tôn trọng. Lại đây, bất cứ cậu muốn hay không muốn làm môn hạ của lão phu, nhưng lão phu vẫn truyền thụ võ công cho cậu phòng thân. Như vậy mới không uổng lần gặp mặt của chúng ta.

Ông ta vừa nói vừa tỏ ra một vẻ oai lực khiến ai cũng không sai dám cưỡng lại mệnh lệnh nổi.

Kiểm Phi đang chần chừ thì ông già lại nói tiếp :

- Theo ý kiến của lão phu thì trước hết cậu phải uống con ngựa Linh Chi vạn năm này đã, rồi lão phu sẽ giúp cậu đả thông Nhậm Đốc hai mạch, như vậy cậu hành đạo giang hồ sẽ ít có người địch nổi.

Kiểm Phi nghe nói thắc mắc vô cùng, thầm nhủ :

- “Ông già này ăn nói hăng hái như vậy, nhưng trông hình dáng của ông ta thì ai dám bảo ông ta là người biết võ?”

Có lẽ ông già thấy chàng chần chừ nên hiểu biết ý nghĩ của chàng ngay, khẽ phất bộ râu bạc một cái, rồi cười ha hả :

- Có phải cậu ngờ lão phu không có năng lực ấy không?

Nói xong, ông ta trợn tròn xoe đôi mắt, đôi ngươi như hai ngọn đèn ló chiếu ra nhưng chỉ thoáng lại dịu liền, mặt vẫn hiền từ và tươi cười hỏi tiếp :

- Lão nói có đúng không? Bây giờ cậu đã tin chưa?

Kiểm Phi thấy nhớn thần của ông ta đã giật mình kinh hãi, vì từ khi chàng ra đời tới giờ đã gặp không biết bao nhiêu cao thủ của võ lâm rồi, kể cả sư phụ của chàng cũng không sao có nội công tinh thâm bằng được ông già này.

Lúc này chàng mới vỡ lẽ và mới biết ông già này quả thực là một cao nhân của võ lâm, đã ẩn dật từ lâu.

Chàng liền mỉm cười, vòng tay :

- Tiểu bối xin lãnh giáo.

Ông già ngẫm nghĩ giây lát rồi nói tiếp :

- Chỉ có con ngựa Linh Chi vạn năm này mà không có thuốc dẫn giải cũng vô ích.

Kiểm Phi cung kính xen lời nói :

- Tiểu bối còn có cây sâm nghìn năm nữa.

Ông già nghe nói cả mừng :

- Được, đưa hết cả cho lão phu, để lão phu cho thêm mấy vị thuốc nữa vào, giúp cho cậu thì giúp tới cùng.

Kiểm Phi vội đưa con ngựa Linh Chi và cây sâm ngàn năm cho ông cụ.

Ông già đưa Kiểm Phi vào trong đơn phòng. Phòng này có hai cái thảm bồ đoàn, ông ta bảo chàng ngồi lên trên một cái, đồng thời bảo chàng giữ hết chân lực của bản thân ra.

Ông ta bỏ con ngựa Linh Chi với cây sâm ngàn năm vào trong một cái chỉnh ngọc rồi giơ tay lên bấm cái chốt nhỏ ở trên vách đá, liền có một cái quầy nhỏ nhỏ nhô ra, trong quầy có bày mười mấy cái lọ ngọc rất tinh xảo.

Ông già mở năm cái lọ ngọc nhỏ ra, trong phòng liền có mùi thơm bốc lên. Như vậy đủ thấy những thuốc ở trong năm cái lọ ấy quý biết bao.

Ông ta đổ năm thứ thuốc vào trong một cái lọ ngọc, rồi vận tiềm lực nhào những thuốc ở bên trong. Xong đâu đấy tay ông ta cầm bình ngọc đứng đối diện với Kiểm Phi.

Chỉ giây phút thôi, tiềm lực ở trong tay ông ta đã đẩy thuốc ở trong lọ bay ra như trăm nghìn sợi tóc bạc vẩy, nhằm mặt Kiểm Phi bay tới, ông già khẽ quát :

- Mở mồm ra!

Kiểm Phi nghe nói liền mở mồm ra, làn khói trắng bay tới gần mặt chàng, bỗng thu nhỏ lại bằng ngón tay cái vậy, và chui cả vào trong mồm chàng. Ông già nhanh tay điểm luôn vào mười mấy nơi trọng huyết của chàng tức thì.

Kiểm Phi cảm thấy một luồng hơi nóng từ cổ họng chạy thẳng xuống dưới Đan điền.

Chỉ trong chốc lát thuốc ở trong lọ ngọc đã hoàn toàn bay cả vào trong mồm chàng.

Ông già khề quát một tiếng, liền vút cái lọ ngọc ấy đi, hai tay xoa nhau lia lịa, rồi giơ chưởng lên nhắm người Kiểm Phi vỗ luôn, một cái vỗ của ông ta có một làn khói bay vào yếu huyết của chàng. Ông ta dùng lối cách không vỗ vào hết các nơi yếu huyết to nhỏ ở trong người chàng, rồi còn dùng hai bàn tay dí vào Mạch môn và Bách Hội huyết của chàng nữa.

Kiểm Phi cảm thấy hai luồng hơi nóng từ gan bàn tay ông ta dồn sang liên miên bất tuyệt, chạy quang người mình để đẩy thuốc đi khắp các yếu huyết mà nội lực của mình không sao đẩy nổi.

Một lát sau, cả hai người đều toát mồ hôi ra như tắm. Kiểm Phi cảm thấy trong người nóng hổi như ngồi trong lò lửa và như có một con rắn bò quanh trong người vậy.

Rút cuộc chàng càng ngồi lâu bao nhiêu càng cảm thấy đau nhức bấy nhiêu, nhất là khi luồng hơi nóng đó vào Nhâm Đốc hai mạch, lại càng chịu không nổi như bị muôn ngàn con kiến cắn vậy.

Nhưng chàng biết lúc này là giai đoạn sinh tử của mình, nếu mình gượng không nổi, để chân khí bài tiết ra ngoài, không những không thành công mà còn bị toi mạng là khác, nên chàng cứ phải cố gắng nghiền răng, mím môi chịu đựng.

Hai tiếng đồng hồ sau, chàng bỗng thấy rung mình một cái, nơi Nhâm Đốc hai mạch đã giao kết với nhau.

Ông già áo xanh giơ tay ra vỗ vào sau lưng chàng một cái, chàng liền khạc một cái, phun ra một cục máu tươi.

Ông già vận chỉ, nhanh tay điểm luôn vào yếu huyết ngũ để cho chàng thiếp đi nữa.

Quả nhiên Kiểm Phi thấy hai mắt nặng trĩu, nhắm mắt ngủ liền.

Ông già thấy chàng đã ngủ rồi liền thân chưởng lại, ngồi yên vận công điều tức để lấy lại chân lực.

Trong thời gian ngắn ngủi đó, công lực của Kiểm Phi đã tăng gấp trước ba lần.

Ngày hôm sau Kiểm Phi thức tỉnh, thấy mình nằm trên một cái giường phủ gấm, trong phòng bày biện rất hoa lệ, đó là một cái phòng ngủ. Chàng chỉ ấn nhẹ một tay, người đã phi xuống đất rồi, và nếu trả nhà thấp có lẽ đầu chàng đã đụng phải.

Chàng mừng rỡ khôn tả, bụng bảo dạ rằng :

- “Trời ơi! Võ công của ta đã đạt tới mức tột bậc rồi. Ngày trả thù của ta sắp tới, nghĩa phụ ở trên trời hãy phù hộ cho Kiểm Phi này trả được mối huyết thù và tìm thấy được mẹ cha...”

Chàng đang suy nghĩ thì ông già áo xanh đã tươi cười bước vào. Chàng vội vòng tay cung kính :

- Tiên bối ban ơn cho, tiểu bối thật cảm động vô cùng.

Ông già áo xanh phát tay áo một cái, liền có một luồng sức đỡ chàng dậy, không cho chàng quỵ lạy, rồi nói :

- Kiểm Phi, Áo Thiên lão nhân là người thế nào của lão đệ?

Thì ra trong lúc ông ta trợ giúp cho Kiểm Phi đã thông Nhâm Đốc hai mạch đã đoán ra được lai lịch và sự thừa của chàng rồi.

Kiểm Phi ngần người ra, biết không thể giấu giếm được nữa liền mỉm cười đáp :

- Áo Thiên lão nhân là sư tổ của tiên bối.

Ông già áo xanh mặt biến sắc, quát lớn :

- Người dám nói dối lão phu hay sao?

Kiểm Phi lớn tiếng đáp :

- Tiểu bối nói thật, chớ đâu dám dối trá với lão tiên bối.

Ông già mặt trông còn khó coi thêm, trầm giọng hỏi tiếp :

- Địa Âm Tử Hàng Quá Tiên là người thế nào của người?

Kiểm Phi ngạc nhiên đáp :

- Tiểu bối không quen biết người ấy!

Ông già áo xanh đột nhiên cả giận, quát hỏi tiếp :

- Sư phụ của người là ai?

Kiểm Phi thấy ông ta bỗng thay đổi tính nết như vậy, quả thực ngang tàng bướng bỉnh khôn tả, nên chàng cũng hơi giận, liền lớn tiếng đáp :

- Tại sao tại hạ phải nói cho lão tiên bối biết?

Ông già vẫn tức giận, hỏi tiếp :

- Lão phu giúp ngươi, cho ngươi thành tài, lão phu cũng có thể hủy được võ công của ngươi, chẳng hay ngươi có chịu nói hay không?

- Ông già càng hỏi càng tức giận, râu tóc đều dựng ngược, trông rất rùng rợn.

Kiểm Phi cũng nổi giận, nếu không phải Lang Hú cóc chủ đã có ơn giúp chàng thành tài thì chàng đã bỏ đi rồi.

Đột nhiên ông già lại giục giọng nói :

- Ngươi không thừa nhận cũng được, nhưng lão phu phải bắt ngươi thề độc là ngươi không là môn đồ của Địa Âm Tử và quý hồ trong ba năm ngươi phải giết tên đó cho ta.

Kiểm Phi cũng nói :

- Địa Âm Tử không phải là sư phụ của tại hạ, điều này tại hạ có thể thề được. Nhưng nếu y là một kẻ đáng giết, thì không cần lão tiên bối phải dặn bảo, tại hạ cũng giết y liền. Còn trái lại, tại hạ không có lý do gì để diệt trừ y cả.

Lang Hú cóc chủ kêu “hừ” một tiếng rồi nói tiếp :

- Người ấy mang tội tày trời, tội đáng phân thân xé xác.

- Nếu tại hạ thấy y có tội thực thì không cần phải lão tiên bối bắt thề nguyện, tại hạ cũng phải diệt trừ y cho vô lâm.

Ông già áo xanh mới dịu nét mặt lại cười ha hả :

- Hay lắm! Hay lắm! Nếu ngươi bảo y là một tên vô lâm bại hoại thì lão phu không bắt ngươi phải thề nữa. Quý hồ sau này ngươi có bước chân vào giang hồ hãy nên dò xét hành vi của y để diệt trừ cho vô lâm thì lão phu đã mãn nguyện lắm rồi.

Tiếp theo đó ông ta lại nói thêm :

- Lai lịch sư thừa của ngươi như thế nào, lão phu đã biết rõ, như vậy cũng hay lắm, lão phu lại truyền thêm một chút võ công của bản môn cho ngươi nữa, chỉ mong ngươi triệt để giác ngộ là được rồi.

Sáng ngày hôm sau, ông ta dùng toàn lực chỉ điểm võ công cho chàng.

Kiểm Phi phát giác võ công của Cóc chủ giống hệt như võ công của môn phái mình, nhưng ông ta biết nhiều hơn sư phụ mình gấp mấy bậc.

Trải qua năm ngày khổ luyện và được Cóc chủ hết sức chỉ dẫn cả nội lẫn ngoại công, bất cứ về phương diện nào chàng cũng tiến bộ rất nhanh chóng. Nhưng mỗi khi chàng hỏi đến sư thừa và môn phái của Cóc chủ thì ông ta lại thờ dài và đáp :

- Mây trên trời thay đổi luôn luôn, bể hận không sao lấp hết được, lão phu đã từng trải nhiều, còn những việc trước kia đều quên bẵng hết. Trong lòng lão phu duy chỉ còn nhớ có mỗi một tên vạn ác là Địa Âm Tử thôi, nhưng y đã lẫn trốn vào nơi hoang vu nào rồi, lão phu không biết hiện giờ tung tích y ở đâu hết!

Kiểm Phi biết ông ta thế nào cũng có một câu chuyện rất thương tâm, nên chàng cũng không hỏi tiếp nữa.

Ngày hôm thứ sáu, Cóc chủ gọi Kiểm Phi đến trước mặt, vẻ râu rĩ nhưng giọng nói lại hiền lành, bảo chàng :

- Kiểm Phi, cậu nên ra khỏi nơi đây đi! Lần này cậu tái nhập vô lâm, mong làm nên chuyện.

Nói tới đó, ông ta đã ứa nước mắt ra, tỏ vẻ quyến luyến.

Gần gũi ông già mấy ngày liền, Kiểm Phi nhận thấy ông ta là người rất hiền từ và lương thiện, nhưng phải một nỗi là cô độc, râu rĩ luôn luôn, hình như ông ta là một người đã từng trải qua một chuyện rất đau đớn vậy.

Vì thế giữa chàng với ông ta đã nảy nở một cảm tình rất mật thiết, ngày thường không cảm thấy, nhưng tới lúc ly biệt này mới nhận ra. Rút cuộc, chàng không sao nhịn được, cứ ứa hai hàng lệ ra, và nghẹn ngào mãi không sao nói lên được nửa lời.

Ông già áo xanh, hồi thiếu niên cũng là đại sát tinh, một lời nói của ông ta cũng có thể chấn động vô lâm. Sau vì một việc khiến ông ta phải nản trí, rồi ẩn dật nơi đây, hằng trăm năm nay ông ta cố quên hẳn chuyện ấy đi, nhưng mỗi lần nghe tới chuyện đó lại tựa như bị rắn độc cắn phải trái tim vậy.

Mỗi năm cũng có khá nhiều nhân vật của vô lâm bước vào trong Lang Hú cóc này, nhưng những người đó đều có tham vọng. Và lại những người đó chưa vào tới hang động thì đã bị hơi độc giết chết rồi.

Đã trăm năm rồi, trái tim của ông ta đã lạnh như băng, nhưng bây giờ trái tim băng tuyết ấy tựa hồ như bị một ngọn lửa nhiệt tình hun nóng, không hiểu tại sao vừa trông thấy mặt, ông ta đã có cảm tình với thiếu niên này rồi.

Nhất là trong mấy ngày gần gũi với nhau, ông ta cảm thấy thanh niên này không những thiên phú rất cao, lại thông minh khôn tả, đầu óc phân biệt thị phi rất mạnh.

Vì thế ông ta đã coi Kiếm Phi như con cháu của mình. Ông ta cố nhịn không để cho hai hàng lệ ứa, nhưng khi thấy Kiếm Phi ứa lệ, ông ta cũng không sao nhịn được, đành để cho hai hàng lệ từ từ ứa ra...

Hai người nhìn nhau mà khóc. Sau cùng ông già bỗng cười một tiếng dài rồi lên tiếng hỏi :

- Kiếm Phi, lão phu suốt đời đau khổ cô độc, chẳng hay con có bằng lòng làm con nuôi của lão phu không?

Kiếm Phi vội gạt lệ, quỳ ngay xuống đất, lớn tiếng gọi :

- Nghĩa phụ, xin nhận một lạy của Phi nhi.

Ông già cả mừng, hai tay run lấy bấy, đỡ chàng dậy vào nói tiếp :

- Phi nhi, nghĩa phụ không có vật gì để tặng cho con làm lễ kiến diện. Đây, nghĩa phụ cho con viên ngọc “Vạn niên ôn ngọc” (ngọc ấm vạn năm).

Nói xong, ông ta thò tay vào túi lấy viên ngọc đó ra đưa cho Kiếm Phi.

Trong viên ngọc có hai con rồng xanh đang nhe nanh múa vuốt trông rất linh động.

Kiếm Phi đỡ lấy viên ngọc ấy, cầm vào tay thấy ấm áp vô cùng. Ông già lại nói tiếp :

- Trong hòn ôn ngọc này có hai con thủy long, con cứ xem hình dáng của nó là có thể biết tiết trời liền.

Sau này con ngày đêm cứ để ý xem nó, con sẽ học được một môn võ công diệu tuyệt nhân gian.

Tiếp theo đó, ông ta lại hỏi Kiếm Phi :

- Con có mang theo thanh bảo kiếm Kim Húc mà Áo Thiên lão nhân đã nhờ nó mà nổi tiếng hay không?

Kiếm Phi gật đầu, Cốc chủ lại nói tiếp :

- Trong thanh bảo kiếm đó có một pho kiếm pháp mà người trong võ lâm ít ai biết tới. Nhưng con đừng để cho hay biết cả, nếu không, mấy tên đại ma đầu năm xưa sẽ không khỏi thêm thù.

Kiếm Phi cung kính đáp :

- Tên của Phi nhi đã được ban bố đi khắp nơi rồi, chỉ sợ muốn thu hồi lại cũng không được nữa!

Ông già nghĩ ngợi giây lát rồi cương quyết nói tiếp :

- Phi nhi, con hãy đợi chờ nghĩa phụ giây lát!

Nói xong ông ta vội vàng vào trong phòng lấy một cái quạt màu tía hồng rất xinh đẹp mang ra. Ông ta vừa mở quạt ấy ra liền có ánh sáng đỏ chiếu lóe mắt.

Thì ra ở đầu mỗi cái quạt đều có một hạt châu to như hột đậu xanh, ánh sáng ở những hột châu ấy tỏa ra.

Ông ta đưa cái quạt cho Kiếm Phi và dặn rằng :

- Sau này con hành hiệp trên giang hồ cần phải cẩn thận một chút. Nếu nhân vật nào có võ công thật cao siêu muốn làm phiền tới con, con cứ việc đưa cái quạt này cho y xem thì y không dám động đến con nữa.

Kiếm Phi cảm ơn nghĩa phụ rồi đỡ cái quạt bỏ vào túi.

Ông già áo xanh thân hành tiễn Kiếm Phi ra tận cốc khẩu. Đồng thời ông ta còn tặng cho Kiếm Phi một cái áo dài trắng trông hào hoa vô cùng, với một con ngựa Thiên lý bạch ký.

Ông già chỉ dặn vồn vện vài câu rồi gạt lệ chia tay với chàng.

Hồi 12 Tuyệt đại mỹ nhân

Trời đã bắt đầu tối, người ta thấy một thanh niên mặc áo dài trắng cưỡi một con ngựa trắng muốt đang phi từ trong Lang Hú cốc tiến thẳng vào Trung Nguyên. Người đó chính là Kim Húc lệnh chủ Đặng Kiếm Phi.

Không bao lâu mặt trăng đã mọc, dưới ánh sáng trăng trông ngựa và người chàng càng tuyệt đẹp. Chàng phóng ngựa đi dưới trăng không khác gì một bức họa rất có thi vị.

Chàng vừa đi vừa nghĩ đến sự tao ngộ của mình.

Chàng xuống núi không đầy ba tháng không ngờ võ công lại tiến bộ nhanh chóng đến thế. Chàng không ngờ trong một thời gian rất ngắn ngủi lại kết nghĩa được với một nghĩa huynh và một nghĩa phụ. Nhưng từ nay trở đi, đường dài dằng dặc, báo ân báo oán không biết đến bao giờ mới xong?

Đột nhiên có một tiếng cười rất khê phá tan bầu không khí yên lặng ấy.

Kiếm Phi vội ngừng ngựa lại lắng tai nghe. Chàng đã nhận thấy tiếng cười đó tuy khê, nhưng có vẻ nhạo báng mình. Và lại nghe tiếng cười đó rõ ràng là của một người có nội công rất cao thâm chứ không phải là tiếng cười của người tầm thường.

Đồng thời tiếng cười đó lại ngọt ngào và nũng nịu nữa, căn cứ vào những điểm ấy, chàng đoán chắc đó là tiếng cười của một thiếu nữ xinh đẹp chứ không sai. Chàng vừa ngừng ngựa lại thì trong rừng đã có tiếng cười ngọt ngào và nũng nịu vọng ra tiếp.

Đồng thời lại có giọng nói rất thánh thót nói rằng :

- Tiểu thư, y không đi nữa, chúng ta đi thôi.

Ngoài ra chàng lại nghe thấy một giọng rất lạ lùng vừa cười vừa đáp.

Chàng liền thấy một thiếu nữ trong rừng bước ra. Người nàng rất nhẹ nhàng và thon thon, lưng nàng nhỏ khôn tả, mình mặc áo lụa màu xanh. Theo sau nàng có ba thiếu nữ mặc áo xanh, trông chẳng khác chi tỷ nữ vậy. Bốn nàng đi ra đường cái quan và cứ theo đường cái đi thẳng chứ không thèm nhìn chàng.

Trong rừng núi hoang vu này bỗng có mấy thiếu nữ tuyệt sắc xuất hiện như vậy, tất nhiên những thiếu nữ này không phải là hạng người tầm thường.

Kiếm Phi đã trông thấy người đi đầu, tuy đẹp như hoa nở, nhưng vẻ mặt rất lạnh lùng, đôi mắt vừa to vừa đẹp, đủ tỏ nàng ta là một người rất thông minh và ngay thơ.

Ba thiếu nữ theo sau cũng đều xinh đẹp cả, chỉ xem bước đi của ba nàng cũng biết võ công đều cao siêu hết nhưng không hiểu tại sao chàng lại cảm thấy thiếu nữ này lạ lùng lắm. Nàng ta không trêu ghẹo đến mình, hà tất mình phải đụng chạm đến nàng làm chi, nên chàng buông thõng cương ngựa để mặc cho con ngựa thũng thẳng đi luôn.

Chàng đi phía bên tay trái, bốn thiếu nữ đi phía bên phải đều lặng lặng tiến về phía trước.

Người đi nhanh sao được bằng ngựa, nên không bao lâu chàng đã vượt qua mấy nàng.

Đột nhiên, thiếu nữ áo xanh đưa mắt ra hiệu cho một tỷ nữ ở phía sau.

Tỷ nữ liền hét lớn một tiếng :

- Này dừng lại.

Kiếm Phi liền gò cương ngựa dừng lại rồi từ từ quay ngựa lại nhìn.

Ngay lúc ấy chàng đã lẹ làng nuốt luôn một viên thuốc dị dung của Vạn Độc Thần Hành Khách tặng cho. Chỉ trong nháy mắt của chàng đã thay đổi liền. Trông mặt chàng đã thấy biến hóa, nhưng rất ít, mặc dù dùng dị dung xong, nhưng vẫn còn xinh đẹp. Tuy vậy mặt chàng đã khác hẳn trước, chàng quay đầu lại, rất nhỏ nhả hỏi :

- Chẳng hay cô nương gọi tại hạ ngừng ngựa lại có việc gì thế?

Chàng vừa quay lại hỏi thì vừa trông thấy thiếu nữ áo xanh. Lúc này chàng mới nhìn thấy rõ mặt nàng ta và nhận thấy nàng ta quả thực đẹp tuyệt. Nàng nọ thấy Kiếm Phi quay lại, liền chân chừ giầy lát rồi mỉm cười thỏ thẻ hỏi :

- Xin hỏi tướng công quý tính đại danh là gì?

Kiếm Phi đảo tròn đôi ngươi một vòng, đã nghĩ ngay ra được một kế, liền vừa cười vừa đáp :

- Tại hạ là Đường Long, tính hay ngạo du sơn thủy. Lần này đi chơi quan ngoại về, thấy đêm nay trăng rất đẹp, nên mới phóng ngựa ra thưởng ngoạn cảnh trăng, không ngờ cô nương lại cũng có nhã hứng ấy, thật là hiếm có! Xin hỏi cô nương quý danh là chi?

Thiếu nữ áo xanh vẫn cười như hoa, với giọng rất êm dịu đáp :

- Tiểu nữ là Thần Du Du, nhà ở Giang Nam, tính cũng rất ưa du ngoạn. Đêm nay thấy trăng đẹp nên mới ngao du, không ngờ lại gặp Đường công tử. Vừa rồi, nếu có điều gì đường đột xin công tử lượng thứ cho. Nàng vừa nói vừa đưa mắt liếc nhìn chàng, vẻ mặt bên lên và hổ thẹn vô cùng.

Kiểm Phi vội xuống ngựa, tuy trông rất nhẹ nhàng nhưng không có vẻ gì là một người biết võ. Xuống ngựa xong, chàng vái chào Du Du một cái rồi nói tiếp :

- Thần cô nương cao hứng thật! Nếu tại hạ có điểm gì sơ suất xin cô nương lượng thứ cho!

Lúc ấy chàng đã nhận ra võ công của thiếu nữ này không phải tầm thường.

Du Du cau mày lại, tỏ vẻ hoài nghi và bụng bảo dạ :

- “Trông thiếu niên họ Đường này là một vị nghĩa hiệp, nhưng tại sao mắt không lộ hào quang và gò thái dương không thấy gồ lên? Chẳng lẽ chàng trẻ như thế này mà đã luyện tới mức nhõn quang nội liễm rồi chăng? Không có thể, không có lý! Ít tuổi như vậy làm sao mà luyện được tới độ ấy?”

Nàng nghĩa như vậy, mặt chỉ hơi thắc mắc một chút, nhưng đã tươi cười và hỏi lại Kiểm Phi :

- Công tử là một thư sinh yếu ớt không nên đi đêm một mình như vậy, chẳng lẽ công tử không sợ gặp cường đạo hay sao?

Kiểm Phi cười thầm và nghĩ :

- “Mình là một thiếu nữ ẻo lả, đã đem theo ba thiếu nữ đẹp như tiên mà lại không sợ, lại còn lo hộ người ta như thế?”

Nghĩ đoạn chàng vẫn tao nhã cười :

- Thần cô nương xinh đẹp như vậy lại là một thiếu nữ mà đêm khuya đi trong núi hoang này chả đáng sợ hơn tại hạ hay sao?

Du Du cười khanh khách :

- Tiểu nữ có cách đối phó với cường địch, điều này công tử khỏi phải lo âu hộ.

Kiểm Phi mỉm cười nói tiếp :

- Tuy tại hạ không có cách chống địch nhưng có lời nói để đẩy lui địch.

Du Du bật mồm cười và hỏi :

- Đường công tử theo đường cái quan vào quan ải đây à?

Kiểm Phi ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp :

- Tại hạ đi theo con đường cổ đạo qua Thừa Đức rồi thuận đường xuống Hoàng Hà, rồi từ cửa thành Hy Phong mà vào trong quan nội.

- Chẳng hay công tử có cần người hộ tống, tiểu nữ xin tặng chút mọn...

- Cảm ơn cô nương, tại hạ một thân một mình như thế này đi lại càng tiện hơn.

Nói xong chàng phi thân lên ngựa.

Du Du lại nói theo :

- Nếu tới Giang Nam, mời công tử tới chân núi Thiên Mục để tiểu nữ được tiếp rước.

Kiểm Phi thúc ngựa vừa đi vừa đáp :

- Tại hạ đến Hàng Châu thể nào cũng tới Thiên Mục thăm cô nương.

Chàng vừa nói dứt, ngựa của chàng đã phóng ra ngoài xa mười mấy trượng, xa xa còn nghe tiếng của Du Du vọng theo :

- Đường công tử chớ có quên nhé.

Chàng không trả lời cứ phóng ngựa chạy đi như thường.

Đi không bao lâu bỗng có một bóng người ở trên núi cạnh lối đi phi xuống chưa tới đất người đó đã tấn công một chưởng vào người chàng, chưởng của y mạnh khôn tả.

Kiểm Phi thấy vậy cả kinh, vội thúc chân một cái, con ngựa nhảy ra ngoài mười mấy trượng, chàng tránh khỏi chưởng công của đối phương rồi mới quay ngựa lại nhìn thì ra người đó lại là, mặt lăm lè đang đứng ở trước mặt. Chàng cười lạt và hỏi :

- Các hạ làm gì đó?

Tôn Sát thấy chàng quay đầu lại mới hay không phải là người mình định tìm kiếm liền ngăn người ra.

Tiếp theo đó cười giọng xảo trá đáp :

- Tiểu tử, dù ngươi có thiêu thành tro tàn lão phu cũng nhận ra ngươi.

Kiểm Phi hơi giật mình bụng bảo dạ rằng :

- “Chẳng lẽ y nói khích như thế để ta không biết gì mà tự nhận mình là Kiểm Phi cũng nên”.

Nghĩ đoạn chàng sầm nét mặt lại hỏi tiếp :

- Tại hạ với các hạ không quen biết nhau bao giờ, sao các hạ vừa gặp mặt đã có vẻ ác ý với đối phương như thế?

Tôn Sát khét tiếng khôn ngoan xảo trá trên giang hồ, ngoài những thủ đoạn ác độc của y ra, y lại còn giỏi về môn dị dung nữa. Sự thực trong lòng của y đang thắc mắc, vì không hiểu thiếu niên này đã dùng

phương pháp gì giải huyết được Quỷ thủ tảo hồn của mình. Còn dù dị dung thuật của y giỏi đến đâu, đôi người của y cũng không thể nào lấp liếm được thần uy như thế.

Tuy y không hiểu thiếu niên này dùng cách gì hóa trang nhưng y vẫn xác định chàng ta là Đặng Kiếm Phi chứ không sai. Bây giờ y lại thấy Kiếm Phi hỏi như vậy liền cất giọng quái dị đáp :

- Tiểu tử, lão phu không phải là đứa trẻ lên ba, khi nào lại bị dị dung thuật của ngươi lừa dối nổi.

Lúc này Kiếm Phi sầm nét mặt lại, thò tay vào túi lấy một viên thuốc linh hoàn đơn bổ vào mồm rồi đột nhiên ngừng lên trời cười như điên dại.

Tôn Sát nghe tiếng cười của chàng cũng phải như điên như hải, tiếng cười vừa dứt, y đã thấy Kiếm Phi mặt lạnh như băng, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng như điện. Tôn Sát thấy đúng là chàng rồi, rung mình kinh hãi, vì chỉ xem ánh sáng của đôi người, y cũng biết võ công của chàng mấy ngày nay đã tiến bộ rất nhiều, vì vậy y nghĩ thầm :

- “Chả lẽ tiểu tử này đã uống được con ngựa Linh Chi vạn năm rồi chăng?”

Kiếm Phi thấy y ngẫm nghĩ không nói gì liền lạnh lùng nói tiếp :

- Ngày chết của ngươi đã tới rồi.

Tôn Sát kinh hãi vội lui về phía sau hai bước và đáp :

- Tiểu tử, hôm nay lão phu không cho ngươi chết dưới chướng thì lão phu sẽ không làm người.

Kiếm Phi cười nhạt một tiếng, mặt lộ vẻ sát khí.

Tôn Sát cũng cười khinh một tiếng giờ song chưởng lên tấn công luôn mười lăm thế một lúc.

Kiếm Phi tung mình nhảy lên giờ tả chưởng quay một vòng, hữu chưởng đã đẩy ra một luồng cuồng phong và phản công lại Tôn Sát năm thế luôn, chưởng phong của hai người va chạm nhau vang tiếng kêu ùm ùm hoai. Y quát lớn một tiếng, lại nhảy xô lại tấn công Kiếm Phi tiếp.

Kiếm Phi lớn tiếng cả cười, đột nhiên giờ thế Hồng nhan bạch cốt, thế thứ nhất trong Bạch cốt đoạn mệnh Tam sát thủ ra tấn công, chưởng phong của chàng mạnh như một quả núi dồn dập nhằm địch thủ lần tới, chưởng phong của chàng mạnh đến nỗi những cây cối ở quanh đó bảy trượng đều bị gãy cành rụng lá.

Tiếp theo đó liền có một tiếng kêu ùm thật lớn và có tiếng người kêu rú thảm khốc, bóng người bay lên, máu tươi bắn tung theo. Thì ra Tôn Sát đã bị đánh vỡ sọ và bị văng ra ngoài năm sáu thước.

Chỉ thấy bóng trắng thấp thoáng một cái, Kiếm Phi đã phi thân lên mình ngựa cười nhạt một tiếng rồi lẩm bẩm nói :

- Một chưởng đánh chết người như vậy, kẻ số người cũng đã hên lắm rồi.

Nói xong, chàng định thúc ngựa để đi thì bỗng có một giọng thánh thót ở trên sườn núi quát vọng xuống :

- Đứng lại!

Một cái bóng nho nhỏ đỏ như lửa, nhanh như sao sa đã tới đứng trước mặt chàng.

Thiếu nữ áo đỏ này đẹp khôn tả, vừa xuống tới nơi đã lạnh lạnh hỏi :

- Này, có biết người mà ngươi vừa giết chết đó là ai không?

Kiếm Phi lạnh lùng đáp :

- Quỷ thủ thái thiên Tôn Sát đấy chứ còn ai vào đây nữa.

Thiếu nữ lại hỏi :

- Ngươi là ai?

Kiếm Phi lạnh lùng đáp :

- Tại hạ là Đặng Kiếm Phi.

Thiếu nữ áo đỏ giật mình kinh hãi vội lùi về phía sau một bước ngấm chàng một hồi, hình như có vẻ không tin, như muốn hỏi và cũng như lẩm bẩm tự hỏi :

- Ngươi không phải...

- Tại hạ còn có việc phải đi làm ngay, xin thứ lỗi không thể tiếp chuyện cô nương được.

- Đứng lại.

Kiếm Phi lạnh lùng ngấm nhìn nàng, chỉ thấy đôi mắt của nàng trợn ngược không giận mà oai. Nhất là nàng mặc toàn đồ trông như người lửa vậy.

Thiếu nữ áo đỏ thấy chàng ngấm nhìn mình như vậy có lẽ tức giận vội hỏi :

- Hay ho gì mà ngươi cứ nhìn ta như thế?

Kiếm Phi xoay đầu nhìn đi nơi khác lạnh lùng hỏi :

- Cô nương gọi tại hạ đứng lại có việc gì muốn hỏi thế?

Thiếu nữ áo đỏ cười nhạt một tiếng rồi hỏi lại :

- Nợ tiền thì phải trả, giết người thì phải thương mạng, ngươi có hiểu không?

Kiếm Phi thùng thảng xuống ngựa từ từ đáp :

- Cô nương nói như vậy, có phải cô nương có ý muốn trả thù cho tên nọ không?

Thiếu nữ áo đỏ chỉ kêu “hừ” một tiếng chứ không trả lời.

Kiểm Phi lại ung dung hỏi tiếp :

- Xinhỏi cô nương quý tính đại danh là gì?

Thiếu nữ lạnh lùng đáp :

- Thượng Quan Lộ Châu.

Kiểm Phi vỗ tay cười ha ha :

- Thượng Quan cô nương, cái tên đẹp thật, và tên cũng đúng với người nữa. Quả thực đẹp như Lộ Châu dưới ánh nắng ban mai.

Thiếu nữ nào chả ưa người ta khen đẹp, huống hồ người khen mình lại là một thiếu niên công tử, nên nàng nghe thấy chàng nói xong đã tủm tỉm cười.

Tình yêu của đôi nam nữ kỳ lạ, quý hồ hợp với nhau, chỉ trong nháy mắt đôi bên đã có thể yêu nhau được liền. Lộ Châu đã yêu chàng thanh niên lạ mặt này rồi mà vẫn không hay.

Kiểm Phi thấy Lộ Châu mặt vênh váo nhưng mồm tủm tỉm cười, liền vái chào và nói :

- Thượng Quan cô nương, tại hạ xin cáo từ đây.

Lộ Châu mơ mơ hoặc hoặc hỏi :

- Có thực công tử là Đặng Kiểm Phi không?

Kiểm Phi mỉm cười đáp :

- Chính tại hạ đây.

Lộ Châu bỗng nhiên biến sắc mặt, giơ hai tay lên một cái, hai tay nàng đã có hai thanh trường kiếm sáng quắc rồi nàng lại quát bảo :

- Kiểm Phi, mau rút khí giới ra.

Kiểm Phi vẫn mỉm cười nói tiếp :

- Thượng Quan cô nương với tại hạ có thâm thù gì đâu?

- Bây giờ chỉ có hai con đường để cho ngươi đi thôi.

- Xin cô nương cứ nói rõ!

- Đường thứ nhất là theo bốn cô nương đi Thượng Quan bảo, đường thứ hai là thắng nổi kiếm của ta rồi muốn đi đâu thì đi.

Trong thâm tâm nàng chỉ muốn Kiểm Phi đi đường thứ nhất. Nhưng Kiểm Phi ngẫm nghĩ giây lát lại trả lời :

- Nếu tại hạ không muốn đi Thượng Quan bảo và cũng không muốn đấu với cô nương thì sao?

Lộ Châu nghe nói ngẩn người ra giây lát rồi nói tiếp :

- Thì ngươi đừng có hòng sống mà thoát khỏi nơi này.

Kiểm Phi ngừng mặt lên trời cười lớn :

- Cô nương khỏi cần phải lo âu, cô nương về núi cho Thượng Quan cùng hay là trong nửa năm, Đặng mỗ thế nào cũng thân hành đến Thượng Quan bảo thăm viếng để kết liễu món nợ máu hai mươi năm trước ở trên Ma Thiên lãnh.

Lộ Châu nghe thấy chàng ta nói như vậy, giật mình đánh thót một cái, vội lùi ngay về phía sau hai bước, sắc mặt biến đổi luôn luôn.

Kiểm Phi vừa nói dứt đã tung mình nhảy lên trên lưng ngựa, thúc chân một cái, ngựa đã đi nhanh như bay.

Lộ Châu nhìn theo, mắt bỗng ứa lệ, mồm lẩm bẩm :

- Tại sao bỗng dưng ta lại quan tâm đến y như thế?

Chàng đi khỏi, nàng cảm thấy trong lòng thiếu thốn cái gì mà cũng cảm thấy trống trải hết sức.

Nàng đang đứng ngẩn người ra thì bỗng nhiên thấy trên sườn núi có mấy tiếng lanh lảnh kêu gọi :

- Tiểu thư, tiểu thư...

Bốn cái bóng người nho nhỏ mặc quần áo đỏ như lửa ở trên sườn núi phi xuống.

Bốn người đó đều là thiếu nữ, vừa xuống tới đất, người đi trước đã lên tiếng nói :

- Thì ra tiểu thư ở đây, chúng em đi kiếm nửa ngày mà không thấy tiểu thư đâu hết.

Nàng thứ hai kinh hãi, đột nhiên kêu ủa một tiếng rồi hỏi :

- Tiểu thư, ai bắt nạt tiểu thư thế?

Lộ Châu u oán ngừng đầu lên khẽ quát :

- Ai khiến các ngươi hỏi lời thôi như thế làm chi?

Bốn nữ tỳ ngẩn người ra và nghĩ thầm :

- “Xưa nay tiểu thư vẫn thuần tính lắm, sao đêm nay lại bỗng nóng nảy như vậy”.

Tỳ nữ thứ nhất lắm bướng nói :

- Hừ! Tên nào táo gan thế, dám bắt nạt tiểu thư nhà ta, nếu ta biết thế nào cũng xé xác y ra làm muôn mảnh...

Lộ Châu nghe nói dậm chân xuống đất một cái, hờn giận quát bảo :

- Xuân Hồng nói ít chứ, việc của ta việc gì đến các người nào.

Bốn nữ tỳ đưa mắt nhìn nhau le lưỡi lắc đầu không dám nói tiếp nữa.

Đột nhiên Thu Hồng kinh hãi la lớn một tiếng rồi chỉ vào cái xác nằm ở bên đường và nói :

- Các người xem kia, người kia có phải là Tôn hộ pháp của Thiết Hồng bang không?

Ba nữ tỳ kia vội chạy lại xem, một lát sau chúng mới đi tới gần Lộ Châu an ủi nàng rằng :

- Tiểu thư, có phải Tôn Sát đã bắt nạt tiểu thư không?

Lộ Châu không thềm trả lời cứ yên lặng như thường.

Xuân Hồng lại khẽ nói :

- Tiểu thư chớ lo, dù có trót giết chết Tôn hộ pháp, trước mặt Bảo chủ đã có chúng em làm chứng hộ tiểu thư, bảo Tôn hộ pháp đã bắt nạt tiểu thư nên tiểu thư tức giận rút tay đánh chết y.

Lộ Châu u oán ngừng đầu lên nhìn về phía xa và khẽ nói :

- Chúng ta đi thôi.

Năm thiếu nữ xinh đẹp và nhanh nhẹn đi theo đường cái quan mất dạng.

Hồi 13, 14 Rơi vào cạm bẫy

Mặt trời nóng bỏng chiếu xuống Hy Phong khẩu, người đi lại vẫn tập nập.

Những người đó đa số là con buôn quan năm đi lại quan nội, quan ngoại để kiếm ăn.

Trong lúc mọi người đang tập nập đi lại thì đằng xa bỗng có tiếng vó ngựa kêu lộp cộp, rồi một thiếu niên mặc áo dài trắng và con ngựa cũng trắng như tuyết thủng thẳng đi tới quan khẩu. Chàng là Kim Húc lệnh chủ mà gần đây người ta đã đồn đại là chàng đã bị vùi chôn ở trong Lang Hú cốc.

Mặt chàng trắng bạch nhưng hai gò má hơi hồng, đôi ngươi như ngươi của người thường, thái dương huyết cũng không gồ lên. Mới thoáng trông chỉ tưởng chàng là một thư sinh công tử con nhà giàu đi giao du thiên hạ thôi.

Trên đường cái quan cát bụi mịt mù như vậy mà người chàng không bị dính một tí bụi bặm nào, dưới ánh nắng nóng như vậy cũng không thấy chàng đổ một giọt mồ hôi nào. Những người đi lại mồ hôi nhễ nhại thấy vậy đều ngưỡng mộ hết sức.

Từ khi ra khỏi Lang Hú cốc tới giờ, tuy võ công của Kiếm Phi đã tiến bộ rất nhiều.

Nhâm Độc hai mạch đã đã thông, nhưng sức thuốc ở trong đơn điền của chàng vẫn chưa tản ra, và gần đây chàng cũng chưa kịch chiến một lần nào, vì địch thủ của chàng tên nào cũng thế, chàng mới ra tay đánh một chiêu thì đối phương đã toi mạng ngay. Cũng vì thế mà chàng chưa dùng quá hơi sức, bởi thế nên công lực chưa mạnh thêm được.

Lần này chàng đi từ Hy Phong khẩu vào quan nội định xuống miền nam đến núi Cao Lê Cốc, trao trả Chương môn lệnh phù cho người Chương môn của phái Bách Độc môn trước rồi sẽ đến Tổng đàn của Thiết Hồng bang để thanh toán món thù cũ với Tỷ Ngộ Truy Hồn Diêm Vương Đạt Tả Phong.

Ngờ đâu khi chàng sắp qua Hy Phong khẩu thì trong đám đông đã có tiếng người nói vọng tới :

- Chính là tiểu tử này đây!

Lúc ấy Kiếm Phi còn chưa để ý, chàng vẫn thúc ngựa đi thủng thẳng, khi vào tới Hy Phong khẩu không lâu thì trời đã hoàng hôn và đã sắp tới Câu Triết Hà.

Câu Triết Hà là một thị trấn không lấy gì làm lớn lắm nhưng các nhà buôn quan nội quan ngoại thường hay tụ tập và lại vắng ở nơi đó cho nên thị trấn ấy lúc nào cũng vui vẻ tập nập.

Kiếm Phi có ngựa đẹp, người lại tuấn tú khiến nhiều người qua lại cứ ngừng chân lại ngắm nhìn chàng.

Đi được một lát lâu, chàng đã ngửi thấy có mùi thịt bò thơm rất quyến rũ. Chàng cảm thấy đói bụng vô cùng, vội thúc ngựa đi nhanh mấy bước, tới trước một tửu lầu trang hoàng rất đẹp liền ngừng ngựa lại. Phổ ky ở bên trong vội hớn hở chạy ra nghênh đón và mời :

- Thưa quan khách, mời khách quan vào bốn điểm, bốn điểm làm thức ăn ngon nhất có tiếng ở thị trấn này.

Kiếm Phi nhẹ nhàng nhảy xuống dưới đất, tên phổ ky ấy vội dắt cương ngựa, cúi đầu vái chào và mời mọc :

- Mời công tử vào...

Nói tới đó y tiến lại gần khẽ nói :

- Lát nữa tốt hơn hết công tử đừng nên để lộ tiền tài châu báu ra vì trong những thực khách có mấy vị anh hùng của giang hồ.

Kiếm Phi thấy phổ ky ân cần dặn dò mình như vậy liền có cảm tình với y ngay, chàng thuận tay nhét một ít bạc vụn vào tay tên phổ ky để thưởng cho y.

Tên phổ ky mừng rỡ vô cùng, cảm ơn luôn miệng.

Phổ ky dẫn Kiếm Phi đi vào trong điểm rồi vội quay đi ra, mặt lộ vẻ cười rất xảo quyệt và đưa mắt nhìn hai tên vô loại ngồi xổm ở chỗ tường hấy một cái và gật đầu mấy cái.

Hai tên vô loại liền đứng dậy vội vàng chạy lại khẽ bảo tên phổ ky :

- Phải cẩn thận đấy, tốt hơn hết cho thư thư làm ngụy chậm một chút.

Tên phổ ky gật đầu khẽ nói :

- Hai bạn cứ yên tâm, nhớ đêm nay vào lúc canh ba chia làm hai đường...

Lúc ấy trong điểm lại có một bọn người đi ra. Hai tên vô loại vội quay người đi luôn.

Vào tới bên trong, Kiếm Phi liền kiếm một chỗ ngồi ở cạnh cửa sổ rồi bảo phổ ky làm mấy món để mình ăn uống.

Tên phổ ky hồi nãy ở bên ngoài vào, tùm tùm cười đi tới cạnh Kiếm Phi khẽ hỏi :

- Công tử xơi chút rượu nhé!

Kiếm Phi cũng tươi cười đáp :

- Cũng được! Lấy ít rượu nguội cho ta!

Tên phổ ky vội đi vào bên trong, một lát sau y đem ấm rượu nguội ra, vừa rót rượu vừa cười đáp :

- Thừa công tử, phòng ở bốn điểm sạch sẽ lắm lại thanh nhã, có thể nói quanh đây trăm dặm không có một khách điểm nào có phòng sạch sẽ và thanh nhã bằng bốn điểm.

Nếu công tử cần, để tiểu nhân vào quét sạch một phòng mát mẻ nhất cho công tử.

Thấy tên phổ ky ấy sốt sắng như vậy, Kiếm Phi cũng thuận mồm đáp :

- Cũng được!

Tên phổ ky vội vàng đi luôn.

Kiếm Phi ngồi một mình từ từ ăn uống, chàng đưa mắt nhìn những khách ngồi ăn quanh đó, thấy có một lão đạo sĩ tóc bạc, mặt mũi hung ác đang ngồi ăn uống. Đột nhiên y ngừng đưa quay mặt lại trợn mắt nhìn Kiếm Phi và hỏi :

- Tiểu tử! Có phải ngươi là cái gì... Kim Húc lệnh chủ phải không?

Kiếm Phi trông thấy mặt tên đạo sĩ ấy hung ác như vậy liền cười nhạt một tiếng rồi quay mặt đi, trong thâm tâm đã phòng bị sẵn rồi.

Lão đạo sĩ cười khi một tiếng :

- Tiểu tử, ngươi đừng có giả cầm giả điếu nữa.

- Hừ!

Bỗng một người tuổi trạc trung niên, thân hình gầy gò ngồi cạnh bàn Kiếm Phi dùng giọng mũi kêu như vậy.

Lão đạo sĩ lại cười khi khi rồi nói tiếp :

- Tiểu tử, canh ba đêm nay có giới ra Châu Thành cổ ở ngoài cửa tây gặp ta!

Kiếm Phi cũng cười gằn một tiếng rồi lạnh lùng hỏi :

- Ngài là ai?

Lão đạo sĩ đáp :

- Đạo gia là ai đến lúc ấy ngươi sẽ rõ!

Nói xong, y thủng thẳng đứng dậy đi ra, khi đi tới cạnh văn sĩ trung niên, người ngồi cạnh bàn của Kiếm Phi, y liền cười khi một tiếng và khẽ nói với người đó rằng :

- Việc của Cửu Thiên đạo cung, tốt hơn hết người ngoài đừng có can thiệp vào.

Văn sĩ mặc áo xanh ấy chỉ cười nhạt chứ không thêm trả lời.

Lão đạo sĩ đã đi ra khỏi cửa và đi mất dạng rồi.

Đạo sĩ với văn sĩ đối thoại với nhau tuy nói rất khẽ nhưng tên phổ ky đứng ở gần đó đã nghe thấy rõ mồn một, y vội chạy ra ngoài cửa thì hai tên vô loại cũng vừa về, tên phổ ky khẽ bảo cho hai tên nọ :

- Vừa rồi có người của Cửu Thiên đạo cung hẹn y đêm nay đúng lúc canh ba ra gặp gỡ ở ngoài cửa Tây thành...

Một tên vô loại khẽ hỏi :

- Ngươi đã bỏ thuốc vào chưa? Thuốc ấy đến bao giờ mới công hiệu?

Tên phổ ky gật đầu đáp :

- Bỏ rồi! Canh ba thì y sẽ mê man. Ngươi mau đi hỏi lại xem nên xử trí ra sao?

Hai tên vô loại ấy rào cẳng đi luôn.

Tên phổ ky quay người trở vào trong điểm, thấy Kiếm Phi đứng dậy, liền mỉm cười và nói :

- Mời công tử về nghỉ ngơi!

Kiếm Phi về mặt hơi thở theo chân phổ ky đi vào trong phòng.

Chờ tên phổ ky đi ra, chàng gài then cửa lại rồi ngồi lên giường vận công, một lát sau trên đầu chàng đã có một làn khói trắng bốc lên, rồi mũi chàng có hai thoi ngọc trắng như sữa, to bằng miệng chén cứ thò ra thò vào hoài.

Không bao lâu trời đã tối, Kiếm Phi vận công xong, nghỉ ngơi giây lát thì trống vừa điểm canh một, chàng xem xét lại đồ đạc của mình một lượt rồi tung mình ra cửa sổ đi luôn.

Cái tên Cửu Thiên đạo cung rất lạ, Kiếm Phi chưa hề nghe thấy ai nói qua bao giờ.

Nhưng tài ba của lão đạo sĩ hồi nãy, chàng chỉ xem đôi mắt của y cũng đủ biết lão đạo sĩ ấy không phải là tay thường, chàng biết mình không có thù hằn gì với Cửu Thiên đạo cung, nhưng thấy người ta khiêu chiến thì chàng không thể từ chối một cách hèn nhất được.

Chàng ra khỏi cửa thành tiến thẳng về phía Tây, xa xa đã trông thấy Vạn Kỳ trường thành, dưới ánh sáng trắng mờ mờ, trông hình bóng của Trường thành thật là lạnh lẽo huyền bí, chàng liền giở khinh công tuyệt mức đi nhanh như một luồng gió tiến thẳng về phía trường thành ấy.

Chưa đầy canh ba, chàng đã tới chân thành, ngừng đầu nhìn về xung quanh, thấy thành cổ này rất tiêu điều, chỉ nghe thấy tiếng giun đẻ kêu “chích chích” thôi chứ không thấy một bóng người nào hoặc một vật nào hết. Chàng tung mình nhảy lên trên lầu thành thấy ngoài thành là một khu rừng rậm hoang vu, chứ cũng không trông thấy một bóng người nào cả, chàng vừa nhảy xuống bên dưới định đi thẳng vào trong rừng thì bỗng nhiên chàng cảm thấy đầu óc choáng váng, hai chân mềm nhũn đứng không vững, ngồi phịch xuống đất. Chàng giật mình kinh hãi, nhận thấy vừa rồi lúc vận khí không thấy có gì khác lạ hết, nhưng tại sao bây giờ lại y như là bị trúng độc vậy.

Trong lúc ấy bỗng có ba cái bóng xanh biếc từ trong rừng lướt ra. Thì ra ba tên đó là Hắc Sát tam ma. Chúng từ từ đi tới gần Kiếm Phi, Phi Thiên Yêu Ma cười khanh khách nói :

- Tiểu tử! Rốt cuộc ngươi vẫn lọt vào tay của lão phu!

Y chưa nói dứt dưới chân thành đã có một lão đạo sĩ, đầu tóc bạc phơ, mặt mũi hung ác, y vừa lộ mặt đã phi thân tới trước mặt Tam Ma cười nhạt :

- Không ngờ ba vị lại liều lĩnh đến thế! Dám xen tay vào việc của bốn đạo gia.

Cảo Hải Cương Ma là tên nóng tánh nhất trong nhóm Tam Ma, nghe thấy lão đạo sĩ nói như vậy, y liền kêu lên một tiếng rất quái dị rồi hỏi :

- Lão đạo sĩ kia, ngươi ở đâu tới thế? Ngày hôm nay có lẽ số của ngươi đã tận rồi cũng nên!

Nói xong y lẳng lẳng tấn công lão đạo sĩ bằng một luồng hàn khí.

Lão đạo sĩ cười khi một tiếng, nhảy lùi về phía sau năm bước, lạnh lùng nói tiếp :

- Đạo gia chẳng thèm đấu với ba ngươi, biết điều thì mau mau rời khỏi chốn này!

Giọng nói của y như là của người trên trường xuống cho kẻ dưới vậy.

Cảo Hải Cương ma lại cười giọng quái dị, giờ hai cánh tay vừa gậy vừa dài lên, nhắm mặt đạo sĩ tấn công xuống.

Lão đạo sĩ thấy vậy hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng lạnh, chân quay một vòng, ra tay nhanh như gió, nhắm khuỷu tay của Cảo Hải Cương Ma chộp luôn. Y ra tay vừa nhanh vừa nhắm trúng đích không thể tưởng tượng được.

Cảo Hải Cương Ma cũng không phải là tay tầm thường, tuy sự thế xảy ra đột ngột, nhưng y vẫn kêu lên một tiếng rất quái dị, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng lạnh lùng, y thấy đạo sĩ giờ tay ra chộp tay y, y không rút tay tránh né thì chớ, trái lại còn duỗi thẳng tay ra, mười ngón tay nhắm giữa ngực lão đạo sĩ đâm luôn.

Lão đạo sĩ cười nhạt một tiếng, quay người một vòng, song chưởng đánh chéo ra khiến Cảo Hải Cương Ma bị chưởng của y bao trùm hết.

Cảo Hải Cương Ma giật mình kinh hãi, chỉ thấy y rung mình một cái, rồi người y có những làn khói trắng bốc lên, tay của y múa động, chưởng phong mạnh như vũ bão phản công lại.

Hai người đều là cao thủ nên trận đấu kịch liệt khôn tả!

Hãy nói Kiếm Phi ngồi xếp bằng tròn, mình mẩy chân tay không có hơi sức, đầu óc mê man. Chàng vội móc túi lấy một viên thuốc giải độc ra nuốt rồi vận khí dồn sức thuốc để đẩy chất độc ra ngoài.

Phi Thiên Yêu Ma với Nhập Địa Quái Ma thấy Cảo Hải Cương Ma đủ sức cầm cự với lão đạo sĩ, chúng liền lẳng lẳng đi tới gần Kiếm Phi. Nhưng chúng chưa đi tới nơi, trong bóng tối bỗng có một người bước ra, người đó chính là văn sĩ trung niên, người gầy gò mặt áo xanh, đôi mắt sáng như mắt điều hâu lạnh lùng quát lớn :

- Đứng yên!

Hai người nọ ngạc nhiên, chờ tới khi chúng trông thấy rõ văn sĩ trung niên này là ai rồi, Phi Thiên Yêu Ma liền chấp tay và nói :

- Bạch đại hiệp cũng đi ra ngoài quan ngoại này đấy à?

Thì ra văn sĩ là Bạch Dật Phong, biệt hiệu là Hàn Phong Kiếm, đệ nhất cao thủ của phái Hoa Sơn, mấy năm gần đây tiếng tăm đã lừng lẫy khắp giang hồ nhưng rất kín đáo nên ít người biết rõ chỗ ở thực của ông ta nơi đâu.

Bạch Dật Phong lạnh lùng đáp :

- Chẳng lẽ mỗ không có quyền ra đây hay sao?

Phi Thiên Yêu Ma cười gằn một tiếng rồi nói tiếp :

- Ngày hôm nay tệ trang đang giải quyết một vụ gia sự, mong Bạch đại hiệp nể mặt Hắc Sát trang...

Bạch Dật Phong vội đỡ lời :

- Việc khác ta không thèm lý tới!

Phi Thiên Yêu Ma với Nhập Địa Quái Ma nghe nói mừng rỡ vô cùng, vội chấp tay chào và nói tiếp :

- Thịnh tình của Bạch đại hiệp sau này anh em chúng tôi thế nào cũng báo đền.

Dật Phong lại cười nhạt nói tiếp :

- Các người dám gây hấn với Cửu Thiên đạo cung hay sao?

Phi Thiên Yêu Ma ngạc nhiên hỏi lại :

- Chẳng lẽ Bạch đại hiệp...

Y tưởng Dật Phong là người của Cửu Thiên đạo cung.

Dật Phong lạnh lùng đáp :

- Tuy ta không phải là người của Cửu Thiên đạo cung nhưng ta biết cao thủ của Cửu Thiên đạo cung đông đảo lắm! Lão đạo sĩ kia chỉ là một trong những cao thủ hạng ba của chúng thôi.

Phi Thiên Yêu Ma ngẫm nghĩ giây lát rồi ngừng đầu lên lạnh lùng nói tiếp :

- Bây giờ chỉ mong Bạch đại hiệp hãy nhường bước đứng sang một bên trước.

Đột nhiên y trông thấy Kiếm Phi mặt lộ hồng quang, mồ hôi toát ra như mưa, đó chính là triệu chứng đã đầy chất độc ra ngoài, y giật mình kinh hãi vội tiến lên một bước hĩa hai ngón tay ra nhằm kỳ môn huyết ở trước ngực Kiếm Phi điểm luôn. Nhưng Bạch Dật Phong khi nào lại để cho y ám hại Kiếm Phi như vậy.

Y vội vàng giơ tay ra tấn công vào yếu huyệt ở trên vai y một chưởng.

Phi Thiên Yêu Ma giật mình kinh hãi, vội đưa mắt ra hiệu cho Nhập Địa Quái Ma rồi thâu chưởng lại cười nhạt lên tiếng hỏi :

- Bạch đại hiệp làm thế là nghĩa lý gì?

Dật Phong thấy y đã lui bước cũng không tấn công nữa mà lạnh lùng đáp :

- Không có gì cả!

Phi Thiên Yêu Ma cả giận hỏi tiếp :

- Bạch đại hiệp đã nói không lý tới việc của người mà?

- Phải!

- Thế sao Bạch đại hiệp lại ra tay xen vào chuyện của tại hạ như thế?

- Ta có can thiệp vào việc của các người đâu?

Phi Thiên Yêu Ma thấy chàng ta nói như vậy tức giận đến biến cả sắc mặt, lớn tiếng nói tiếp :

- Bạch đại hiệp định tâm nhúng tay vào việc của anh em tại hạ phải không?

- Việc khác ta không lý, nhưng nhân lúc người ta nguy nan mà người tấn công lên thì ta phải lý!

Nói xong, chàng ta ngênh ngang hết sức, hình như không coi bọn Phi Thiên Yêu Ma vào đâu cả.

Phi Thiên Yêu Ma nghe nói cả giận, chẳng nói chẳng rằng giơ hai ngón tay phải lên nhanh như điện chớp nhằm ba nơi trọng huyết ở trước ngực Dật Phong điểm luôn.

Dật Phong cười nhạt một tiếng, xoay người một vòng rồi giơ chưởng thế ra toàn dùng tiềm lực phản công liên miên bất tuyệt.

Hai người đấu với nhau, tiếng gió kêu “vù vù” nhanh đến nỗi không sao phân biệt được ai là Yêu Ma, ai là Bạch đại hiệp.

Thấy Yêu Ma vừa ra tay đấu với Dật Phong thì Nhập Địa Quái Ma đã nhanh nhẹn xông tới tấn công vào yếu huyệt của Kiếm Phi liền.

Kiếm Phi vừa vận khí dồn chất độc ra, đột nhiên thấy đầu vai đau nhức khí huyết trong người rạo rực, liền hộc máu tươi ra rồi nằm lãn ra đất.

Quái Ma cười the thé, lại múa chưởng tấn công vào Tam chiêu kinh Thiên huyết của Kiếm Phi, chưởng này y định kết liễu tính mạng của chàng. Đột nhiên có giọng nói rất thánh thót vọng tới :

- Ngừng tay lại!

Quái Ma đã ra tay rồi, nghe thấy tiếng nói đó y vội đánh chéo sang bên, đồng thời người vội lui về phía sau.

Một tiếng kêu “ùm”, cát bụi bay tung tóe, mặt đất ở chỗ cạnh Kiếm Phi đã lõm thành một cái hố thật sâu, người của Kiếm Phi bị chưởng phong đẩy ra ngoài xa năm trượng, mồm lại hộc thêm một đồng máu tươi nữa.

Bỗng một bóng người nho nhỏ, mình mặc áo xanh nhợt, ở chỗ chân thành phi ra nhanh như sao sa, khi tới nơi người ta mới trông thấy rõ nàng chính là Thần Du Du.

Yêu Ma với Cương Ma đang kịch chiến với Bạch đại hiệp và đạo sĩ già, trận đấu rất kịch liệt, nhất thời chúng không sao nhảy ra ngoài vòng đấu được, còn Quái Ma vừa trông thấy Du Du đã vội cung kính chào đáp liền.

Nàng nọ không thềm đếm xia tới y, chỉ cau mày lại, tiến tới gần Kiếm Phi ngắm nhìn chàng ta một hồi móc túi lấy hai lọ ngọc nho nhỏ ra đổ một viên thuốc ở trong một cái lọ vào trong gang bàn tay, rồi nhét

vào mồm cho chàng, đồng thời nàng đỡ chàng ngồi dậy, một tay để vào Mạch môn huyết mà dồn hơi nóng sang cho chàng.

Một lát sau, Kiếm Phi mới hé mắt ra nhìn, Du Du liền thu chưởng lại.

Phía đằng kia lão đạo sĩ đấu với Cương Ma đã lép vế dần, còn Bạch Dật Phong đấu với Yêu Ma thì hai người ngang tài nhau nên trận đấu vẫn chưa phân thắng bại.

Kiếm Phi ngồi ở dưới đất vận khí điều thức mấy lượt, trong lòng hơi kinh ngạc, vì ngày thường chân khí của chàng dồi dào lắm mà sao hôm nay vừa yếu vừa không thuận, nhất là ở nơi đầu Nhâm, Đốc hai mạch, hình như có vật gì ngăn cách vậy.

Nhưng khi chàng mở mắt ra nhìn người trước mặt liền lảng lảng đứng dậy. Du Du nhìn chàng tủm tỉm cười, nụ cười của nàng đặc chí như một người đi săn đã bắt được con mồi thú vậy, khi nàng nhìn kỹ lại trông thấy Kiếm Phi giống hệt Đường Long bữa nọ.

Kiếm Phi trông thấy rõ tình thế ở trước mặt rồi, chàng biết mình thoát chết là nhờ Du Du ra tay cứu cho, nên chàng liền nhìn nàng tươi cười, và vái nàng một cái rồi nói :

- Đại ơn không dám nói ra. Xin hỏi quý ân nhân tính danh là gì?

Du Du lấy tay áo bịt mồm tủm tỉm cười và hỏi lại :

- Chẳng lẽ công tử không biết quý tính đại danh của tiểu nữ là gì?

Tuy Kiếm Phi đã biết rõ nàng là ai rồi, nhưng chàng vẫn giả bộ ngờ ngác đáp :

- Xin cô nương thứ lỗi cho, tại hạ ngu dốt, quả thật không nhận ra cô nương là ai!

Du Du thấy chàng nói như vậy bụng bảo dạ rằng :

-“ Hừ hừ, người tưởng ta không biết người là ai hay sao nhưng ta không cần nói rõ vội, bất cứ người là Đặng Kiếm Phi cũng thế, mà Đường Long cũng vậy, đằng nào người cũng không sao thoát khỏi được tay của ta!”

Nàng nghĩ như vậy, mồm vẫn tủm tỉm cười làm ra vẻ rất xấu hổ và nói tiếp :

- Tiểu nữ Thần Du Du, dám hỏi công tử có phải Kim Húc lệnh chủ Đặng thiếu hiệp mà gần đây đã nổi danh đây không?

Kiếm Phi gật đầu đáp :

- Đặng Kiếm Phi chính là tại hạ, đại ơn đại đức này của cô nương thế nào tại hạ cũng xin đền bù lại vạn nhất.

Nói xong, chàng đưa mắt nhìn hai trận đấu một lượt, rồi hỏi Du Du tiếp :

- Sao Hắc Sát tam ma lại vô lễ đến như thế?

Quái Ma đang tức giận, nghe nói liền cả giận thêm quát lớn :

- Người...

Du Du khẽ xua tay một cái không cho lên tiếng nói, rồi dịu giọng hỏi Kiếm Phi :

- Theo ý thiếu hiệp thì phải như thế nào mới là có lễ phép?

Kiếm Phi ngăn người ra nghĩ thầm :

- “Phải đây! Chúng phải như thế nào mới có lễ phép...”

Lòng nghĩ như thế nhưng chàng vẫn trả lời rằng :

- Thái độ ngông cuồng của chúng thế kia, thế nào cũng có ngày mang tai họa diệt thân vào người.

Quái Ma nghe thấy chàng nói như thế không sao nhịn được liền giận dữ quát bảo :

- Tiểu tử ngông cuồng....

Du Du lại dịu giọng hỏi Kiếm Phi :

- Đặng thiếu hiệp định theo tiểu nhân về trang hay là còn có việc gì khác?

Kiếm Phi liền đáp :

- Tại hạ còn đang có việc khác làm...

Lúc ấy trong đấu trường bỗng có tiếng kêu “lộp bộp” vọng tới. Lão đạo sĩ nọ đã chạy nhanh như bay mất dạng trong bóng tối liền.

Cảo Hải Cương Ma vội chạy đến phía sau Du Du đứng yên, đồng thời Dật Phong cũng phi thân đến cạnh Kiếm Phi.

- Đại hiệp đừng có phá quấy tại hạ nữa.

Phi Thiên Yêu Ma vừa đuổi theo vừa nói với Dật Phong như vậy.

Du Du vái chào Dật Phong một cái và hỏi :

- Bạch đại hiệp vẫn mạnh giỏi đấy chứ?

Dật Phong lạnh lùng đáp :

- Cô về nói với ông già cô hay, Bạch Dật Phong không ưa hành vi của y tí nào.

Du Du vẫn không nổi giận, chỉ cười khì rồi đáp :

- Tiểu nữ thế nào cũng về thừa với gia phụ như vậy!

Nói xong nàng bảo Tam Ma rằng :

- Thôi đi!

Trước khi đi nàng còn nhìn Kiếm Phi cười một cách rất lẳng lơ và nói :

- Cuối năm nay Đặng thiếu hiệp thế nào cũng tới bồn trang một phen, tiểu nữ còn một liều thuốc bán cho thiếu hiệp đây.

Nói xong nàng dẫn Tam Ma đi luôn.

Du Du đi khỏi, Dật Phong vái Kiếm Phi một cái rồi hỏi :

- Thiếu hiệp có phải là môn hạ của Phiến Ma không? Xin thiếu hiệp thừa cùng lệnh sư là Bạch Dật Phong hỏi thăm ông ta đây!

Kiếm Phi lắc đầu đáp lễ và trả lời :

- Tại hạ không phải là đồ đệ của Phiến Ma!

Quả thật chàng không biết Phiến Ma, tuy trước kia chàng đã biết trong võ lâm đã có một đại ma đầu khét tiếng hai nội, giết người trong chớp mắt, xuất hiện như thần, nhưng quả thật chàng không biết người đó là ai hết!

Dật Phong tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Chẳng lẽ các hạ là môn hạ của Địa Âm Tử ư?

Tiếp theo đó y lẩm bẩm tự nói :

- Không có lẽ, không nghe thấy ai nói môn hạ của Địa Âm Tử đã bước chân vào giang hồ, vả lại Vân Sơn thần ni không thu nam đồ đệ bao giờ...

Kiếm Phi đột nhiên nghĩ tới lúc mình rời khỏi Lang Hú cốc, nghĩa phụ có tặng cho mình một cái quạt bảo là tín vật của ông ta hành hiệp năm xưa, vì vậy chàng liền buột miệng hỏi lại :

- Có phải đại hiệp nói nghĩa phụ của tại hạ không?

Dật Phong thấy chàng hỏi một cách băng quơ như vậy, ngạc nhiên vô cùng.

Kiếm Phi vội móc túi lấy cái quạt nhỏ nhỏ ra, vừa mỉm cười vừa nói tiếp :

- Quạt này là tín vật của nghĩa phụ của tại hạ năm xưa hành đạo giang hồ.

Dật Phong thấy cái quạt ấy vội quỳ xuống vái lạy và nói tiếp :

- Thấy quạt như thấy người, tiểu bối xin kính chào.

Vái lạy xong, y đứng dậy nói với Kiếm Phi :

- Đặng thiếu hiệp có biết Phiến lão tiền bối hiện giờ ở đâu không? Tại hạ cứ muốn được thân hành tới yết kiến để tạ ơn ông ta đã cứu cả nhà tại hạ thoát chết, nhưng từ đó đến giờ không thấy Phiến lão tiền bối xuất hiện giang hồ nữa...

Kiếm Phi ngẫm nghĩ giây lát rồi bụng bảo dạ rằng :

- “Ta không nên nói rõ ra thì hơn!”

Nghĩ đoạn chàng liền đáp :

- Hiện giờ nghĩa phụ của tại hạ đang ẩn cư ở ngoài hải ngoại. Tại hạ chỉ biết có thể thôi, chứ sự thực người ở nơi nào tại hạ cũng không biết rõ lắm.

Dật Phong vừa cười vừa nói tiếp :

- Phen này thiếu hiệp xuất giang hồ trong võ lâm đã xúc động. Thiết Hồng bang đã truyền tin đi khắp giang hồ rồi! Xin thiếu hiệp đến đêm Trung Thu tới Tổng đàn của Thiết Hồng bang ở núi Mạc Phù một phen, có lẽ lúc ấy tất cả anh hùng hào kiệt của thiên hạ đều tề tựu ở trên đỉnh núi đấy!

Kiếm Phi kêu “ồ” một tiếng rồi nói tiếp :

- Chẳng hay võ công của Tỷ Ngộ Truy Hồn Diêm Vương Thiệp Tả Phong như thế nào?

Dật Phong cau mày lại đáp :

- Việc này... tại hạ cũng không rõ lắm, nhưng nghe nói võ công của Tả Phong ở trên giang hồ này có thể được coi như là có một.

Kiếm Phi vừa cười vừa nói tiếp :

- Nếu vậy đến lúc đó tại hạ thế nào cũng đi phỏ ước.

Dật Phong ân cần nói tiếp :

- Đến lúc ấy thiếu hiệp có cần sai bảo gì xin cứ ra lệnh cho tại hạ.

- Đâu... dám phiền đến Bạch đại hiệp như thế.

- Xin thiếu hiệp chớ nên nói như thế, lúc ấy tại hạ thế nào cũng tận hết sức...

Y chưa nói dứt lời đã nghe trong rừng có tiếng quát tháo vọng ra. Rồi một cái bóng người với một luồng ánh sáng nhắm Kiếm Phi bắn tới.

Hồi 15 Thiếu niên áo đen

Kiểm Phi đứng yên trước gió một hồi rồi đột nhiên hộc một đồng máu tươi ra, hai mắt trợn tròn xoe, đầu óc choáng váng rồi ngã lăn ra đất tức thì.

Mặt trời đã từ từ mọc lên, trên cánh đồng hoang đột nhiên có tiếng vó ngựa vọng tới. Một thiếu niên áo đen, lưng đeo trường kiếm, mặt đẹp như ngọc, đôi lông mày kiếm xếch ngược, mũi dọc dừa và đôi môi mỏng, trông rất anh tuấn, cuỡi một con ngựa toàn đen, hai tay không cầm cương mà tay phải lại cầm một cuốn sách, vừa đi vừa ngâm nga.

Đột nhiên, chàng trông thấy ở dưới đất có một thiếu niên anh tuấn đang nằm yên.

Chàng vội nhảy xuống đất, đi tới cạnh Kiểm Phi, thấy mồm Kiểm Phi đầy còn dính máu tươi, vội nắm lấy tay Kiểm Phi mà coi mạch thử xem, rồi chàng cau mày lại, nhìn vào xó tối mà nghĩ thầm :

- “Thương tích này là thương tích gì mà kỳ lạ đến thế này?”

Thì ra mạch của Kiểm Phi lúc nhanh lúc chậm, rất khác thường.

Chàng áo đen đứng dậy, khoanh tay về phía sau, đi lại ngẫm nghĩ hoài. Phàm một người sở trường về y đạo hẳn thấy một bệnh nan y chỉ tựa như gặp một nước cờ khó phá, phải cố nghĩ cho ra nước ấy mới thôi.

Thiếu niên áo đen cúi đầu ngắm nhìn Kiểm Phi một hồi, rồi lại lẩm bẩm đi lại. Đột nhiên chàng ẵm Kiểm Phi lên chạy thẳng vào trong rừng.

Con ngựa đen cũng thung thủng đi theo vào. Khi vào tới trong rừng, thiếu niên áo đen nhanh tay điểm vào ba nơi đại huyệt của Kiểm Phi rồi đỡ chàng dậy. Chàng ta để một tay vào mạch môn huyệt của Kiểm Phi, đồng thời móc túi lấy ra một viên thuốc màu xanh biếc nhét vào mồm chàng, rồi chàng ta mới vận chân khí của mình dồn sang người của Kiểm Phi.

Không bao lâu Kiểm Phi đã thấy một luồng hơi nóng dồn vào trong người mình, và chàng thiếu niên áo đen mồ hôi đã toát ra như mưa, và mặt của chàng ta cũng lộ vẻ kinh ngạc nữa.

Một tiếng đồng hồ sau, Kiểm Phi đã từ từ mở mắt ra nhìn. Chàng cảm thấy hơi nóng nọ đã vận hành trong người mình, nhưng vẫn chưa xuyên qua được chỗ tương giao của Nhâm Đốc hai mạch. Chàng thử vận chân khí ba lượt xem sao, thấy những sự khó chịu trong người đã hết, riêng có chỗ tương giao của Nhâm Đốc hai mạch vẫn không sao xuyên qua nổi.

Rút cục thiếu niên áo đen thâu chương, đứng dậy, thờ dài một tiếng. Kiểm Phi cũng đứng dậy vái chào thiếu niên ấy rồi nói :

- Với đại đức này, nói mấy lời cảm ơn không đủ, xin hỏi ân nhân quý tánh đại danh là gì?

Lúc ấy mặt sắc của Kiểm Phi đã bớt nhợt nhạt, hai người đứng đối diện nhau trông đều đẹp trai cả, khó phân được ai hơn ai kém.

Thiếu niên áo đen cười khi một tiếng rồi đáp :

- Tại hạ Đông Phương Minh, xin hỏi huynh đài quý tính đại danh là gì?

Kiểm Phi cười đáp :

- Tại hạ là Đặng Kiểm Phi.

Đông Phương Minh kêu “ồ” một tiếng, mặt tỏ vẻ kính phục và nói tiếp :

- Có phải Đặng huynh là người một mình đã đại náo Vạn gia trang, và được người ta ban cho biệt hiệu là Kim Húc lệnh chủ Đặng đại hiệp đấy không?

Kiểm Phi vội đáp :

- Tiểu đệ chỉ được một chút hư danh thôi, chứ nói về thực tài thì bằng sao được Đông Phương huynh.

Đông Phương Minh thấy chàng tăng bốc mình, khoái chí vô cùng, mặt đỏ bừng vừa cười vừa nói tiếp :

- Đây là lần đầu tiên mà tiểu đệ bước chân vào giang hồ, việc gì cũng không biết hết, bằng sao được Đặng huynh! Sau này còn mong Đặng huynh chỉ bảo cho luôn luôn.

- Đông Phương huynh không nên quá khiêm tốn như thế. Sau này nếu huynh cần đến tiểu đệ việc gì, huynh chỉ cần dặn bảo một tiếng là đệ xin giúp huynh ngay!

Đông Phương Minh đột nhiên nghiêm nghị hỏi lại :

- Đặng huynh còn thấy trong người khó chịu không?

Kiểm Phi nghe hỏi, thầm cảm ơn Đông Phương Minh vô cùng, vội đáp :

- Gần đây tiểu đệ nhận thấy chỗ tương giao của Nhâm Đốc hai mạch hình như có vật gì cản trở. Vả lại đệ không sao vận dụng chân lực được, công lực trong người ngày một kém sút hình như trúng phải một thứ độc gì.

Đông Phương Minh nghe nói bỗng kinh hãi vội hỏi lại :

- Đặng huynh có cảm giác này từ bao lâu rồi?

- Bắt đầu từ hôm qua.

Đông Phương Minh suy nghĩ giây lát rồi rầu rĩ nói tiếp :

- Có lẽ... chắc Đặng huynh đã bị người ta ám hại, bằng không làm sao mà nơi đó lại bị ngăn trở như thế!
Nói tới đó, chàng ngừng giây lát lại nói tiếp :
- Nhưng Đặng huynh khỏi lo âu, ân sư của tiểu đệ rất giỏi về y lý, chắc có thể chữa khỏi cho huynh được.
Kiếm Phi nghe nói cả mừng, vội hỏi lại :

- Lệnh sư là...

- Gia sư là Bích Phong Tản Nhân.

Nghe thấy cái tên Bích Phong Tản Nhân, Kiếm Phi tỏ vẻ mừng rỡ vô cùng, bụng bảo dạ rằng :

- “Chả lẽ Thiên Ngoại tam tôn danh trấn võ lâm năm mươi năm về trước vẫn còn sống ở trên đời chăng?
Nhưng theo lời người ta đồn thì ông ta đại chiến với Sài Nho Tú Sĩ và cả hai cùng chết ở trên đỉnh núi Đại Tuyết mà...”

Nghĩ đoạn chàng nghiêm nghị hỏi :

- Chẳng lẽ Thiên Ngoại tam tôn vẫn chưa quy tiên hay sao?

- Việc này không thể nói cho người ngoài nghe được, chỉ riêng Đặng huynh biết thôi, không những ba anh em gia sư chưa hề bị toi mạng, mà cả đến Sài Nho Tú Sĩ nghe nói cũng sắp hạ thân lần nữa. Lần này tiểu đệ bước chân vào giang hồ cũng có liên quan đến việc ấy.

Kiếm Phi nghe nói liền giật mình kinh hãi, và nghĩ thầm :

- “Mình mới gặp người ta lần đầu, người ta không nói, mình đã thụ ân rất nhiều rồi, vậy ta còn hỏi tiếp sao tiện”.

Nghĩ đoạn chàng nói tiếp :

- Xin huynh cứ yên tâm, tiểu đệ không tiết lộ tin tức đâu.

- Không phải tiểu đệ không tin Đặng huynh, nhưng vì gia sư dặn tiểu đệ, việc này có liên hệ với số mạng hư vong của cả võ lâm. Lần này tiểu đệ thừa lệnh đi làm việc.

Gia sư đã cấm tiểu đệ không được sinh sự với ai, và tiết lộ tin tức nào. Bằng không nếu để cho bọn Sài Nho Tú Sĩ hay tin thì hậu quả không thể nào tưởng tượng được.

Kiếm Phi kinh hãi vội hỏi :

- Xin Đông Phương huynh chớ nói bậy như thế. Gia nghĩa phụ chưa qua đời đâu.

- Nếu Sài Nho Tú Sĩ tái xuất giang hồ, Phiến Ma thế nào cũng hưởng ứng.

- Tiểu đệ dám lấy tính mạng mình bảo đảm nghĩa phụ không tái xuất giang hồ để hưởng ứng với Sài Nho Tú Sĩ nữa đâu.

- Nếu y tái xuất sơn thì sao?

- Nếu gia nghĩa phụ có tái xuất sơn, thế nào cũng sẽ đứng về bên đối địch với Sài Nho Tú Sĩ.

- Làm sao mà Đặng huynh có thể bảo đảm được như thế?

- Nếu Đông Phương huynh tin được tiểu đệ, xin đừng có quan tâm về điểm đó.

Còn huynh muốn đệ lấy gì ra để bảo đảm, quý hồ đệ có vật đó, sẽ xin đem ngay ra để bảo đảm.

Đông Phương Minh thấy chàng thành thực như vậy, không nghi ngờ nữa, liền chấp tay chào nói :

- Nếu vậy, xin huynh hãy nhận của tiểu đệ một lễ.

Kiếm Phi vội khiêm nhượng đáp :

- Tiểu đệ đâu dám.

- Vì vừa rồi đệ thất lễ, mong Đặng huynh thứ lỗi cho.

- Huynh nghi ngờ như trên cũng phải, vì đi lại trên giang hồ, việc gì cũng phải cẩn thận đề phòng đề khỏi bị kẻ gian ám hại.

Đông Phương Minh vội móc túi lấy một cây sáo ngọc trắng ra đưa cho Kiếm Phi và nói tiếp :

- Gia sư ẩn tích ở trên Bạch đầu phong tại núi Yên Sơn. Đặng huynh cầm lấy cây sáo ngọc này đi kiếm gia sư, thế nào gia sư cũng sẽ chữa giúp cho huynh liền.

Kiếm Phi đỡ lấy cây sáo ngọc cảm ơn rằng :

- Tình nghĩa của Đông Phương huynh, tiểu đệ không bao giờ dám quên.

Đông Phương Minh khiêm tốn, cười khì một tiếng, và rất âu yếm hỏi tiếp :

- Tiểu đệ phải về thành lấy ngựa đã.

Đông Phương Minh bước ra ngoài rừng vừa cười vừa nói tiếp :

- Nè, chúng ta cùng cưỡi chung một con ngựa trước đã nhé!

Nói xong, chàng vẫy tay một cái, con ngựa đã chạy tới. Hai người cùng nhảy lên yên, con ngựa liền phóng mình trở về thành ngay.

Lúc ấy trời đã sáng tỏ, hai người cùng đẹp trai, cưỡi chung một con ngựa, trông rất đẹp mắt.

Hai người phóng ngựa tới trước cửa khách điểm của Kiếm Phi ở. Đông Phương Minh chỉ khẽ gò cương một cái, con ngựa đã đứng yên ngay. Tên phổ ky thấy Kiếm Phi đã về tới, hoảng sợ đến biến sắc mặt, vội đưa mắt ra hiệu cho người chường quầy rồi gượng cười tiến lên nói :

- Ô! Công tử đi phố về đây à? Sao tiểu nhân không trông thấy đi ra nhỉ?

Kiếm Phi dùng mũi “hừ” một tiếng, không thèm trả lời rồi đi thẳng vào trong phòng.

Tên phổ ky thấy chàng đi vào nhà trong hoảng sợ vô cùng, vội chạy ngăn cản và nói :

- Mời công tử hãy ngồi chơi xơi chén rượu cho ấm đã.

Kiếm Phi thấy tên phổ ky có vẻ hoảng hốt như vậy liền sinh nghi vội hỏi lại :

- Các người định giở trò gì thế?

Nói xong, chàng đẩy tên phổ ky bắn ra ngoài xa bảy tám bước, rồi đi đến cửa phòng đẩy mạnh một cái. Chàng thấy trong phòng trống không, mấy bộ quần áo của mình với những tiền bạc mà chàng đã trao đổi bằng hạt châu cũng bị mất hết.

Cũng may những vật quý trọng chàng lại để ở trong túi bách bảo đem theo trong người, bằng không thì phiền phức lắm. Chàng tức giận khôn tả, quay người lại thì không biết tên phổ ky đã chạy đi đâu mất rồi. Chàng liền nghĩ thầm :

- “Giỏi lắm! Ra chúng đã chia nhau hết đồ đạc của ta!”

Nghĩ đoạn chàng quay trở ra, và chàng đoán chắc hôm qua thể nào cũng do tên phổ ky của điểm này bỏ thuốc mê vào rượu cho mình uống. Chàng hậm hực đi ra quầy, đã thấy tên phổ ky đứng đợi chờ ở đó, tay cầm cái bọc áo của chàng và vừa nói :

- Thưa công tử, bọc áo của công tử tiểu nhân đã gửi ở quầy này đây.

Y còn muốn được Kiếm Phi thưởng cho một ít tiền bạc. Kiếm Phi không ỏi năng gì cả, cầm lấy bọc áo, thuận tay lấy một ít bạc vụn ra cầm ở trong tay rồi đi thẳng ra ngoài cửa điểm. Có lẽ tên phổ ky muốn được hưởng chỗ bạc vụn ấy, nên y hết sức cung kính, tiễn chàng ra tận cửa.

Kiếm Phi liền hỏi :

- Ngựa của ta đâu?

Tên phổ ky mặt méo mếu đáp :

- Thưa công tử, ngựa của công tử đã bị người nào lấy trộm mất rồi. Tiểu nhân lại cứ tưởng là công tử đã cười đi chơi!

Kiếm Phi cả giận, bụng bảo dạ :

- “Nhất định chính tên phổ ky này đã tác quái chứ không sai!”

- Đây tiền thưởng cho người hôm qua đã bỏ thuốc mê vào cho ta uống đây!

Tên phổ ky bị chàng điểm huyết đau nhức không chịu nổi, mồ hôi toát ra như mưa nhưng không sao nói lên được nửa lời, sau y phải khẽ van lơn rằng :

- Thưa công tử, gia đình tiểu nhân còn bà mẹ tám mươi tuổi, đứa con mới lên ba, tất cả đều trông mong vào tiểu nhân nuôi dưỡng. Xin công tử cứu giúp cho...

Y vừa nói vừa khóc lóc, trông rất đáng thương. Kiếm Phi cười nhạt hỏi tiếp :

- Hôm qua ai sai người bỏ thuốc mê thế?

Tên phổ ky với vẻ mặt rất đau khổ, nhìn Kiếm Phi, nhưng mồm không dám trả lời.

Lúc ấy trong khách điểm có một số khách ở trọ chạy ra xem.

Kiếm Phi lại hỏi tên phổ ky ấy tiếp :

- Nếu người không trả lời thì ta đi đây!

Tên phổ ky ấy dùng tay trái ôm lấy tay phải, mồm thì van lơn :

- Thưa công tử, tiểu nhân bị cưỡng ép xin công tử tha...

Những những khách ở trong điểm biết Kiếm Phi không phải là tay vừa nên không dám ra can thiệp cả.

Kiếm Phi thấy tên phổ ky nhất định không cịu nhận, liền cười khì một tiếng, quay lại nói với Đông Phương Minh rằng :

- Đông Phương huynh, chúng ta đi thôi!

Đông Phương Minh “ừ” một tiếng, khẽ giắt cương một cái, con ngựa đã thùng thảng tiến tới cạnh Kiếm Phi. Tên phổ ky thấy chàng định đi thực mới đánh liều khẽ nói :

- Hắc Sát trang đây!

Kiếm Phi hỏi lại :

- Có thực Hắc Sát trang?...

Hỏi xong chàng lại ném một miếng bạc vụn vào Khúc Trì huyết của tên phổ ky.

Tên phổ ky ấy kêu lên một tiếng nhưng tay đã hết đau và đỡ sung dần.

Mọi người chỉ thấy bóng người thấp thoáng một cái, tiếng nhạc ngựa kêu “loong coong”, mới hay Kiếm Phi đã nhảy lên ngựa cùng Đông Phương Minh về phía xa rồi.

Hồi 16 Đà Sơn công tử

Yến Sơn ở phía Bắc tỉnh Hà Bắc, thế núi rất hiểm trở và cao chót vót, trên núi lại khá nhiều rừng rậm chưa hề được khai thác bao giờ. Những cánh rừng đó rậm rạp đến nỗi quanh năm không lọt một chút ánh sáng mặt trời nào cả. Hôm đó người ta đột nhiên thấy dưới núi có một đại hán tuổi trạc trung niên, mặc áo vào màu lam thung thảng đi lên trên núi.

Y vừa đi vừa ngó đầu nhìn lên phía trên thấy đỉnh núi cao chọc trời, liền thở dài và tự nói :

- Hà! Có lẽ núi này đúng là Yến Sơn rồi.

Y đứng ngẩng nhìn giãy lắt rồi lại tiếp tục đi lên.

Đi thêm được một quãng đường, y liền ngồi xuống nghỉ ngơi và đưa mắt nhìn xung quanh, y bỗng trở mắt nhìn thẳng vào ngọn núi gần đó...

Ngọn núi ấy thẳng tuột như một cây bút, sương mù và mây bao phủ ở chỗ lưng chừng ngọn, nên đại hán ấy chỉ nhìn thấy một cách lơ mờ thôi.

Y thấy đỉnh núi phủ đầy tuyết mà những tuyết này quanh năm không bao giờ tan.

Đại hán ấy lại lầm bầm tự nói :

- Có lẽ núi nọ là Bách đầu phong cũng nên.

Nói xong, y lại lê bước chân uể oải lên núi tiếp.

Trời đã sẫm sẫm tối, y đang thở hồng hộc sau khi leo qua lưng núi, rồi y ngồi lên trên một tảng đá nghỉ ngơi, và nhìn trời.

Lúc ấy mặt trời đã lặn xuống phía Tây, chim chóc bay về tổ, mồm đang kêu “chíp chíp”. Đại hán thở dài một tiếng, giơ tay lên lau chùi mồ hôi ở trên trán, ngẫm nghĩ một hồi rồi lấy một cái hộp nhỏ màu trắng ra, trong hộp đựng đầy những thuốc viên màu trắng. y đổ một viên ra nuốt chửng.

Xong y vội vàng tiến thẳng vào trong rừng.

Một lát sau, từ sau một cây cổ thụ ở trong rừng có một chàng thiếu niên trông rất đẹp trai tuấn tú nhưng sắc mặt nhợt nhạt, đôi lông mày rất dài, đôi ngươi lóng lánh, mình mặc áo trắng, tay cầm một bọc áo, ngừng đầu nhìn lên trên đỉnh núi cao chót vót rồi lầm bầm nói :

- Nếu ta không vận dụng bốn thân chân lực, có lẽ khó mà lên nổi trên núi này...

Thiếu niên ấy chính là Kiếm Phi, đến Yến Sơn này định kiếm Bích Phong chân nhân để chữa giúp cho mình. Suốt dọc đường chàng không dám vận chân khí để giờ khinh công tuyệt diệu ra đi, vì sợ nếu vận dụng chân khí như thế, e công lực lại chóng bị hao tổn thêm, nên chàng phải đi mất ba ngày mới tới được Yến Sơn này.

Sở dĩ dọc đường không xảy ra việc gì rắc rối là nhờ ở chàng đã dự dụng, cải dạng cho khác đi.

Bây giờ đã tới Yến Sơn rồi, chàng nhận thấy nếu không khôi phục lại bộ mặt thực của mình, như vậy mình sẽ bất kính với Bích Phong Tán Nhân, cho nên chàng vội uống luôn một viên Hoàn Dung đơn và đang cất bước đi lên trên núi thì bỗng thấy một cái bóng người đỏ như lửa thấp thoáng một cái, và phía sau chàng đã có một thiếu nữ rất xinh đẹp, mình mặc áo lụa đỏ, lưng đeo trường kiếm trông rất oai nghi. Nàng hé bộ răng rất đều và đẹp ra cười rồi cất giọng thô thể khẽ gọi :

- Đặng huynh...

Kiếm Phi giật mình kinh hãi, vội quay đầu lại nhìn. Chàng đã nhận ra thiếu nữ đó chính là Vân Sơn Phi Phụng Ngân Phách Hàn Lý Hồng, đồ đệ của Vân Sơn thần ni.

Lý Hồng thấy Kiếm Phi quay đầu lại, nàng khoái chí vô cùng, bao nhiêu tâm sự trong lúc chia tay muốn thổ lộ cùng chàng ngay, không hiểu tại sao mắt nàng bỗng đỏ ngầu và u oán hỏi :

- Công tử...

Khi nàng trông thấy sắc mặt của Kiếm Phi nhợt nhạt như người bị đau nặng, liền tỏ lòng thương xót, nước mắt nhỏ ròng ngay, và khẽ nói tiếp :

- Công tử... gầy nhiều lắm...

Nhưng Kiếm Phi rất khách khí, chấp tay chào nàng một cái và lạnh lùng hỏi lại :

- Lý cô nương vẫn được mạnh đấy chứ? Sao lệnh sư không đi với cô nương?

Sự thật tối hôm đó Lý Hồng mượn cớ đi làm một chút việc riêng, chia tay với Thần ni rồi theo dõi Kiếm Phi cho tới giờ. Tuy Dĩ Dung đơn của Kiếm Phi rất thần diệu, vì nàng vẫn theo dõi hoài nên chàng đi tới đâu nàng đi tới đó, nhưng nàng không cho chàng trông thấy mình thôi.

Bây giờ nàng thấy chàng đã uống thuốc để hoàn lại bộ mặt thật của mình và có lẽ cũng đã đến nơi đến chốn rồi nên nàng mới hiện thân ra để gặp chàng. Trái tim của nàng đã hoàn toàn trao hết cho chàng ngay từ lúc mới gặp mặt. Suốt dọc đường, chàng trông thấy chàng không sao giờ được hết võ công của mình ra, dù tài ba rất cao siêu, nàng thương xót và đau lòng vô cùng.

Nhưng không hiểu tại sao nàng vẫn không dám hiện thân ra để gặp chàng, vì sợ chàng không đếm xỉa tới mình và sẽ đôi phò với nàng bằng một thái độ lạnh lùng.

Quả nhiên nàng đoán không sai, Kiếm Phi đối xử với nàng lạnh lùng thật.

Nàng cố hết sức chịu nhịn mà cúi đầu khẽ đáp :

- Gia sư... không đi cùng với tiểu muội.

Kiếm Phi lại lạnh lùng hỏi tiếp :

- Có phải chỉ một mình cô tới đây không?

Lý Hồng không sao chịu nhịn được, cúi đầu xuống, nước mắt nhỏ xuống như mưa rồi đột nhiên nàng tròn xoe đôi mắt lên, mặt lộ vẻ hờn giận hậm hực nhìn chàng. Kiếm Phi vẫn kiêu ngạo đứng yên lạnh lùng nhìn nàng.

Lý Hồng đột nhiên nghiêng răng mím môi, giơ tay lên tát chàng hai cái vào má kêu “bộp bộp”.

Kiếm Phi loạng choạng lui về phía sau haibc, hai má nhợt nhạt đã thấy hiện lên lốt hai bàn tay nho nhỏ và đỏ hồng.

Lý Hồng tát chàng hai cái rồi liền hối hận, nước mắt nhỏ rùng xuống và giơ hai tay lên ôm mặt khóc “hu hu”.

Kiếm Phi lạnh lùng nói :

- Lý cô nương không có việc gì dặn bảo tại hạ chứ?

Lý Hồng nghe thấy chàng hỏi như thế lại càng đau lòng thêm, càng khóc sụt sùi và rồi nàng định quay mình đi luôn, nhưng lại không nỡ...

Kiếm Phi cười nhạt một tiếng, bỗng quay người lại vận chân khí giờ “Long Vân Độn” thân pháp ra nhanh như gió bay đi luôn.

Lý Hồng vừa nín khóc, ngừng đầu lên thì không thấy bóng chàng đâu hết, nàng càng đau lòng thêm. Trong lúc nàng khóc “hu hu” thì mồm vẫn lẩm bẩm nói :

-... Bồn cô nương... thế nào cũng có một ngày... giết chết người...

Đang lúc ấy, trong rừng có một thiếu niên anh tuấn, mặc bộ áo vàng nhạt, trông rất lịch sự thung thủng bước ra. Trông thấy Lý Hồng liền tùm tùm cười và khẽ hỏi :

- Cô em kia, muốn giết ai thế?

Nghe giọng nói của thiếu niên ấy đúng là giọng miền Nam, Lý Hồng không biết người đó là ai, vừa khóc lóc vừa hờn giận đáp :

- Ai khiến người can thiệp tới...

Thiếu niên nọ khẽ cười một tiếng, vẫn nhỏ nhẹ hỏi tiếp :

- Tất nhiên tại hạ không có quyền can thiệp tới, nhưng...

Nói tới đó, y ngắt lời để đợi Lý Hồng lên tiếng. Nhưng Lý Hồng vẫn làm thinh, y liền hỏi tiếp :

- Tại sao cô nương không ngừng đầu lên nhìn tại hạ thế?

Y tự phụ mình đẹp trai, tưởng thiếu nữ nào trông thấy y cũng mê ngay, cho nên y mới bảo Lý Hồng nhìn y. Đồng thời cũng muốn xem mặt nàng xấu đẹp ra sao, để xem có nên mắt công theo dõi không?

Quả nhiên Lý Hồng nghe y nói xong liền ngẩng đầu lên nhìn. Nàng trông thấy mặt đối phương cũng phải rung mình một cái. Nàng thấy người đó anh tuấn và lại rất cao quý nữa. Mặt hao hao giống Kiếm Phi, nhưng đôi mắt hơi nhỏ, môi hơi mỏng, đầu mũi nhọn và hơi quặp vào.

Y mặc một cái áo dài màu vàng nhạt trông rất lịch sự, tay lại cầm một cái quạt màu cũng vàng nhạt, nếu so sánh với Kiếm Phi, ngoài mấy khuyết điểm trên với người nhìn ngang nhìn dọc luôn ra, thì quả thực mặt y đẹp không khác gì Kiếm Phi. Nàng liền tưởng tới có lẽ người này là Kiếm Phi hóa thân cũng nên. Vì thế mới u oán hỏi :

- Người là ai?

Thiếu niên nọ hớn hờ và cũng vì y nhận thấy Lý Hồng là thiếu nữ đẹp nhất trong những thiếu nữ mà y đã được gặp, nên y đảo ngược đôi người một vòng, rồi khẽ đáp :

- Tại hạ là Hoàng Cái Vũ.

Lý Hồng thấy đối phương mắt cứ đảo tròn như vậy, liền nghĩ thầm :

- “Hừ. Người lại còn giả bộ. Tưởng ta không biết người là ai hay sao?”

Nàng nghĩ như vậy nhưng vẫn nức nở hỏi :

- Có thật tên người là Hoàng Cái Vũ không?

Hoàng Cái Vũ cười “hì hì” đáp :

- Phải, chính tôi là Đà Sơn công tử Hoàng Cái Vũ đây.

Lý Hồng kinh ngạc thầm vì nàng biết phái Đà Sơn ở trên núi Dã Nhân tại biên giới tỉnh Vân Nam cách nơi đây rất xa và võ công phái ấy quái dị cao siêu khôn tả, nhất là Sơn chủ của phái ấy, ít người được trông thấy rõ bộ mặt thật của y.

Người ta chỉ biết cách đây mấy chục năm ở trong núi Dã Nhân ở phía Tây tỉnh Vân Nam đột nhiên xuất hiện một người tự nhận là sơn chủ của phái Đà Sơn, võ nghệ rất cao cường. Ngoài ra, người đó tánh tình rất quái dị và thủ đoạn độc ác khôn tả.

Nhưng y đã công nhiên tuyên bố môn hạ của phái Đà Sơn quyết không bước chân vào đất Trung Nguyên, trừ khi y tự tin có thể vô địch thiên hạ.

Lúc ấy y mới thủ tiêu lời tuyên bố kia. Bấy nhiêu năm nay, những kẻ bị võ lâm Trung Nguyên đuổi ra khỏi môn phái liền đi tới Đà Sơn xin gia nhập làm môn hạ. Bất cứ là ai y cũng thu nhận hết. Đã có, người đuổi phản đồ của mình tới đó để diệt trừ, nhưng mấy người đó đều bị y đánh bại hết, nên tên tuổi của Đà Sơn càng ngày càng lừng lẫy, không ai tới đó gây hấn, và cũng vì vậy phái Đà Sơn đã kết thù kết oán với các môn phái ở Trung Nguyên rất nhiều.

Cho nên Lý Hồng vừa nghe thấy thiếu niên nọ xưng là Đà Sơn công tử, nàng giật mình kinh hãi, bụng bảo dạ :

- “Chẳng lẽ y không phải là Kiếm Phi chăng?”

Nghĩ đoạn, nàng lại hỏi thử tiếp :

- Thế tại sao công tử lại tới đây?

Cái Vũ thấy thiếu nữ quả đẹp thật, liền dịu giọng đáp :

- Tại hạ nghe thấy cô nương khóc lóc, tưởng là bị ai hà hiếp nên mới vội tới đây, không ngờ...

Lý Hồng đang phân vân và suy nghĩ thì Cái Vũ lại hỏi tiếp :

- Có phải cô nương tên là Lý Hồng không?

Lý Hồng không biết tên tuổi của mình đã lừng lẫy giang hồ, và mình lại mặc áo đỏ như vậy lại càng dễ nhận. Nàng thấy đối phương nói ra họ tên mình lại hiểu lầm, vội nghĩ tiếp :

- Hừ, y lại biết cả tên họ của ta.

Hoàng Cái Vũ lại hỏi tiếp :

- Lệnh sư có mạnh không?

Lời này ca y rất sâu sắc, nhưng Lý Hồng nghe thấy lại tỏ vẻ thương yêu mà liếc y một cái, u oán đáp :

- Sư phụ của tiểu muội phải cái tính rất nóng nảy...

Nàng nói như vậy, bụng bảo dạ rằng :

- “Xem như vậy, có lẽ Kiếm Phi vẫn còn yêu ta...”

Nàng yên trí Hoàng Cái Vũ chính là hóa thân của Kiếm Phi, cho nên nàng không khóc nữa.

Hoàng Cái Vũ đã ngược đôi ngươi mấy vòng rồi cười khi một tiếng, rất âu yếm hỏi tiếp :

- Lý cô nương, trời sắp tối rồi, còn đứng ở đây làm chi? Chả lẽ còn đợi chờ ai nữa hay sao?

Lý Hồng lờm y một cái ai oán, và khẽ hỏi lại :

- Công tử còn hận sư phụ tiểu muội không?

Hoàng Cái Vũ giật mình kinh hãi, bụng bảo dạ rằng :

- “Sao nàng lại biết ta với môn phái nàng có thù hằn với nhau như thế?”

Nhưng y là người đa mưu túc kế, liền mỉm cười đáp :

- Tại sao tại hạ lại hận bà ta cơ chứ?

Lý Hồng đã hết râu rĩ, ngừng đầu lên vừa cười vừa hỏi tiếp :

- Có thật công tử không còn oán hận sư phụ của tiểu muội nữa phải không?

Hoàng Cái Vũ thấy nàng cười, nàng đẹp thêm nên khoái vô cùng, vừa cười vừa đáp :

- Tất nhiên là không, và nể mặt Lý cô nương, tại hạ không còn tức hận bà ta nữa...

- Công tử... tử tế thật.

Đồng thời nàng nghĩ thầm :

- “Hừ! Kiếm Phi ơi Kiếm Phi. Ta hãy chưa vội lột mặt nạ ngươi ra vội. Xem ngươi giả bộ đến bao giờ”.

Hoàng Cái Vũ cũng khoái chí vô cùng, bụng bảo dạ :

- “Con nhỏ này ngây thơ thật. Phen này tiểu gia phải chơi cho thỏa chí rồi mới giết cả môn phái nó. Như vậy mới thật hài lòng tiểu gia”.

Nghĩ đoạn y cũng hớn hờ và đồng thời giơ tay ra ôm lấy vai nàng. Lý Hồng hồ thẹn, cười khi một tiếng chứ không cự tuyệt gì hết. Y thuận tay lôi nàng vào lòng, mỉm cười vừa nói :

- Hồng muội có yêu tôi không?

Lý Hồng nũng nịu đáp :

- Ai yêu công tử nào?

Hoàng Cái Vũ cười ha hả, rồi hôn vào má nàng mà nói tiếp :

- Chúng ta đi thôi, còn ở lại trên núi này làm chi?

Lý Hồng nghĩ thầm :

- “Hừ! Trước hết hóa trang làm người không biết võ, bây giờ lại hóa trang làm người của phái Đà Sơn, nhưng dù sao cũng tin yêu ta”.

Nghĩ đoạn, nàng đứng thẳng dậy nũng nịu đáp :

- Ai khiến công tử đến đây làm chi?

Hoàng Cái Vũ cười phì một tiếng, giơ tay ra ôm ngang lưng nàng và nói tiếp :

- Hồng muội, chúng ta đi thôi!

Lý Hồng nghe thấy Cái Vũ gọi mình là Hồng muội, khoái chí khôn tả, tựa người vào vai y rồi cùng đi xuống núi.

Hồi 17 Bích Phong Tản Nhân

Hãy nói Kiêm Phi rời khỏi Lý Hồng liền giờ khinh công ra đi như bay. Đột nhiên chàng nghĩ lại :

- “Sao ta lại nhần tâm đến thế? Bỏ lại một thiếu nữ si tình ở trên núi hoang, không thềm đêm xía, như vậy thật là quá đáng”.

Nghĩ đoạn, chàng ngừng chân lại, đi thủng thẳng để chờ đợi.

Sau cùng chàng ngừng chân lại hẳn, đứng yên ở đó. Trong đầu óc chàng lại có hình bóng đáng yêu của Lý Hồng hiện lên, trông nàng rất đáng thương, nên chàng không sao hành động được, chàng vội quay lại chỗ cũ.

Khi chàng sắp quay lại chỗ cũ, thì bỗng nghe thấy có tiếng cười đùa của một nam một nữ, chàng liền ngừng chân lại lắng tai nghe. Chàng văng vẳng nghe thấy Lý Hồng nói: “Công tử... tử tế thật.”

Ngoài ra, chàng lại nghe tiếng người đàn ông vừa cười vừa đáp: “Hồng muội có yêu tôi không?”, và Lý Hồng nũng nịu trả lời: “Ai yêu công tử nào.”

Tiếp theo đó, chàng lại nghe thấy tiếng cười ha hả của người đàn ông. Tiếng cười ấy làm đỉnh tai nhức óc chàng, suýt tí nữa thì chàng chết giấc ngay tại chỗ. Lúc này chàng mới phát giác mình có yêu Lý Hồng thực, nhưng sự yêu đương đó hóa thành sự tức giận. Chàng nắm chặt hai tay lại, dậm mạnh vào nhau rồi nghiêng răng mím môi nói :

- Dâm dăng, vô sỉ...

Chàng dậm chân một cái rồi quay mình đi luôn. Chàng không ngờ Lý Hồng lại dâm dăng đến như thế? Vì ta không thềm đêm xía tới mà nàng khóc lóc. Bây giờ mới văng mặt ta có một chút, nàng đã ngã vào lòng người khác được rồi. Nàng thực là con người bần tiện, hạ lưu...

Nghĩ như vậy, chàng quyết định từ nay trở đi không thềm đêm xía tới nàng nữa, và đối với Vân Sơn thân ni chàng cũng sẽ không nương tay nữa.

Chàng ghen tức chạy như điên như khùng, không bao lâu đã tới đỉnh núi Bạch đầu, nơi đây gió lạnh buốt xương, chung quanh đầy những tuyết, thậm chí có những nơi còn đóng thành băng nữa, nên trơn tuột rất khó đi lại. Chàng đứng yên một lát, thở hắt ra một cái, chân lực trong người vì sự chạy cuồng loạn vừa rồi đã bị tiêu hao khá nhiều nên chàng thấy có vẻ khó thở.

Gió càng thổi càng lạnh, nhưng lúc này vẻ mặt tinh thần chàng lại thấy dễ chịu hơn. Sau khi thở hồng hộc, chàng mới thấy trong người bớt khó chịu, liền mỉm cười cúi đầu nhìn xuống bên dưới.

Chàng tưởng tượng bao nhiêu điều trần tục đã được tẩy trừ hết, bao nhiêu phiền não đau khổ cũng mất sạch.

Chàng đứng ở đó một hồi rồi rú lên một tiếng thật dài, quay về phía sau núi mà đi luôn.

Phía sau Bạch đầu phong là một sườn núi phủ đầy băng tuyết và đen nhánh. Lúc ấy mặt trời đã lặn về phía Tây, màn đen đang từ từ buông phủ. Chàng đứng ngẩn người ra nhìn khắp chung quanh.

Bỗng có giọng khàn khàn như tiếng một cụ già ở đằng xa vọng tới :

- Bé con kia! Người ở đâu tới thế?

Kiểm Phi giật mình kinh hãi, nhìn đi nhìn lại không thấy hình tích một ai hết.

Chàng đang thắc mắc vô cùng thì đột nhiên có một luồng gió mạnh như một mũi tên nhắm Phong phủ huyết sau ót chàng mà lấn át tới.

Sức gió ấy mạnh kỳ lạ nên có tiếng kêu “veo veo” rất lớn thật là kinh người.

Nhưng tiếng gió vừa truyền vào tai chàng thì luồng gió mạnh kia đã chỉ còn cách ba tấc nữa là đụng vào Phong phủ huyết của chàng.

Kiểm Phi sợ hãi vô cùng, vội nín hơi lấy sức nhảy sang bên ba thước để tránh né.

Chàng vừa đứng yên thì đã có tiếng cười nhạt và tiếng nói vọng tới rằng :

- Người biết cả môn khinh công Long Vân Động cơ đấy! Giỏi thật! Sao tiểu tử lại dám lên trên Bạch đầu phong này của ta làm chi?

Tiếng nói đó vừa dứt, Kiêm Phi đã trông thấy một ông cụ cao lớn, tóc bù rối, chân đi đất, mình mặc áo bào xanh, hiện ra trước mặt. Ông ta trông vẻ rất kiêu ngạo và giận dữ, nhìn thẳng vào mặt chàng quát hỏi :

- Tiểu tử thừa lệnh ai tới đây thế?

Kiểm Phi thấy ông già này cao lớn vạm vỡ, mặt lạnh lùng, hai mắt tia ra những luồng ánh sáng chói lọi, vẻ mặt giận dữ, liền lui về phía sau một bước rồi lạnh lùng đáp :

- Tại hạ thiết tưởng sự đánh lén như thế này không phải là một hành vi vẻ vang gì cả!

Ông già đột nhiên ngừng mặt lên trời cười như điên rồi nói tiếp :

- Được! Được! Ngày hôm nay không ngờ lão phu lại được tiểu tử này đến tận đây dạy bảo một phen như vậy!

Tiếng nói của ông ta kêu như tiếng chuông, khiến bốn bề đều rung động, và còn có những tiếng vo vo vọng lại.

Kiểm Phi thấy vậy nhủ thầm :

- “Công lực của ông già này thâm hậu lắm! Chẳng lẽ ông ta chính là Bích Phong Tản Nhân...”

Nghĩ tới đó chàng liền chấp tay chào và đáp :

- Tiền bối tới đây chỉ muốn tìm kiếm một vị võ lâm tiền bối ẩn tích đã lâu.

Ông già bỗng nín cười, lên tiếng hỏi tiếp :

- Người muốn kiếm ta?

Kiểm Phi nghiêm nghị đáp :

- Bích Phong Tản Nhân!

Ông già tròn tròn xoe đôi mắt nhìn chàng và hỏi :

- Người kiếm ông ta có việc gì?

Kiểm Phi móc túi lấy cây sáo của Đông Phương Minh trao cho ông ta và nói tiếp :

- Tiểu bối có việc đến đây muốn thừa cùng...

Ông già trông thấy cây sáo ngọc, liền dịu nét mặt hỏi tiếp :

- Cây sáo ngọc này người lấy ở đâu thế?

Kiểm Phi đoán chắc ông già này chính là Bích Phong Tản Nhân chứ không sai.

Nếu không ít nhất cũng là người có liên quan với ông ta, cho nên vội nghiêm nghị đáp :

- Cây sáo ngọc này do một người bạn của tiểu bối trao cho, bảo tiểu bối cầm nó đến đây làm tín vật để yết kiến sư phụ của huynh ấy là Bích Phong Tản Nhân.

Ông già cười ha hả tiếp :

- Lão phu là Bích Phong Tản Nhân đây! Vậy cậu tên là gì thế?

Kiểm Phi giả bộ làm ra vẻ ngạc nhiên, vội cúi xuống vái lạy và đáp :

- Tiểu bối Đặng Kiểm Phi tham kiến lão tiền bối.

Bích Phong Tản Nhân dùng tay áo khế phát một cái và nói :

- Khỏi cần phải đa lễ như thế!

Kiểm Phi liền cảm thấy một luồng sức nhu mì đỡ mình đứng dậy rồi Tản Nhân nghiêm nét mặt lại hỏi :

- Lệnh sư là ai thế?

Kiểm Phi trầm ngâm một hồi, không trả lời.

Tản Nhân lại hỏi tiếp :

- Hiền đệ có phải là môn hạ của Áo Thiên đẩu không?

Kiểm Phi gật đầu.

Tản Nhân lại nói :

- Đưa cây sáo ngọc cho ta!

Kiểm Phi đưa cây sáo cho ông ta. Ông ta cầm lấy cây sáo rồi mi ớn nói với Kiểm Phi rằng :

- Bây giờ người có thể xuống núi được rồi!

Kiểm Phi giận dữ hỏi lại :

- Tiền bối nói như thế nghĩa lý gì?

Tản Nhân cười hì hì đáp :

- Nếu người không phải là con cháu của Phiến Ma thì thế nào cũng là đồ đệ của Địa Âm Tử. Nếu không nể mặt Minh nhi, lão phu không khi nào chịu để yên cho người xuống núi một cách dễ dàng như thế đâu.

Lời nói của ông ta làm khích động tới lòng kiêu ngạo của Kiểm Phi nên chàng cười nhạt một tiếng rồi đáp :

- Thôi được, tiểu bối xin đi ngay.

Chàng quay mình định đi thì Tản Nhân bỗng quát hỏi :

- Người lên đây có việc gì?

Kiểm Phi tuy không muốn quay đầu lại trả lời, nhưng chàng vẫn quay người lại đáp :

- Bất cứ việc gì cũng không dám phiền tới lão tiền bối nữa!

Tản Nhân rất lấy làm ngạc nhiên, vì ông ta thấy thiếu niên này dám bướng bỉnh trước mặt mình như thế.

Kiểm Phi thấy ông ta tròn mắt lên nhìn mình, chàng không nói nhiều, vội chấp tay chào và cáo lui.

- Tiểu bối xin cáo lui.

Bích Phong Tản Nhân điểm huyệt quát bảo :

- Người có việc gì cứ nói đi, khỏi cần phải úp úp mở mở làm cho lão phu bức mình thêm!
Kiếm Phi thấy ông ta nói như vậy, bụng bảo dạ :
- “Hừ! Không biết ta làm cho người bức mình hay là người làm cho ta bức mình thế?”
Nhưng chàng vẫn trả lời rằng :
- Nếu lão tiên bối nhất định bắt tiểu bối thì tiểu bối đành phải tuân lệnh!
Bích Phong Tản Nhân đột nhiên thấy cá tính của thiếu niên này rất hợp ý mình liền gật đầu :
- Thôi được người cứ nói đi!
Kiếm Phi ngẫm nghĩ một hồi rồi không nói gì cả vì chàng không biết nên nói thế nào cho phải!
Bích Phong Tản Nhân lại đột nhiên dịu giọng, nói tiếp :
- Bé con kia cứ nói đi! Nếu sức của lão phu có thể làm được, lão phu thế nào cũng sẽ giúp người.
Kiếm Phi vẫn không chịu nói.
Lúc ấy chàng cúi đầu ngẫm nghĩ, vẫn không nói, ông ta lại nói tiếp :
- Nhỏ kia, lão phu thấy sắc mặt của người khác thường, biết ngay người đã trúng độc, có phải thế không?
Nói xong ông ta giơ tay ra thăm脉 của Kiếm Phi, rồi dần dần tỏ vẻ kinh hãi và ngẫm nghĩ hồi lâu mới buông tay chàng ra và nói :
- Hãy theo lão phu vào đây.
Kiếm Phi chẳng nói chẳng rằng, theo sau ông ta đi luôn. Khi tới cạnh sườn núi phủ đầy băng tuyết, chàng thấy nơi đó có một cây thông rất lớn, to bằng hai tay ôm, cạnh cây thông có một cánh cửa cao bằng nửa người, nếu không để ý tới thì không sao biết được nơi đó lại có người ở như vậy!
Bích Phong Tản Nhân đi tới trước cửa quay đầu lại nói :
- Mời cậu vào đây!
Ông ta mở cánh cửa ra để chỗ Kiếm Phi vào.
Đi qua khỏi cánh cửa hang, Kiếm Phi phải đi xuống mấy bậc gỗ mới tới một thạch thất khá rộng, bên trong bày biện rất giản dị, bốn vách không có treo gì cả, trên mặt đất chỉ để mấy cái thảm cỏ thôi.
Bích Phong Tản Nhân mời Kiếm Phi vào trong thạch thất, bảo chàng ngồi lên trên thảm cỏ, còn ông ta thì ngồi lên một cái khác ở trước mặt rồi bảo chàng nhắm mắt vận khí. Đột nhiên hai gang bàn tay của ông ta bỗng có hai luồng sương mù xanh bốc ra hợp thành một luồng hơi, nhằm Bối tâm huyệt của Kiếm Phi bắn vào.
Kiếm Phi cảm thấy người rung một cái, một luồng hơi nóng dồn vào trong người chạy khắp các nơi huyết đạo. Chàng vội vận sức phối hợp với luồng hơi nóng đó đưa vào chỗ giao điểm của Nhâm Đốc hai mạch. Hai tiếng đồng hồ sau cả hai người mồ hôi toát ra như mưa. Lúc ấy trông mặt Kiếm Phi lại càng nhợt nhạt. Có lẽ vì quá đau đớn nên mặt chàng cứ nhăn nhó hoài. Sau cùng Tản Nhân buông hai tay ra rồi ngồi vận công điều sức.
Không bao lâu ông ta đứng dậy, mở cái tủ gỗ lấy một cái lọ nhỏ ra, đổ ba viên thuốc nhỏ vào tay đưa cho Kiếm Phi, ông ta có vẻ ngưng ngệu nói :
- Công lực của lão phu không đủ sức dồn thuốc độc đó ra khỏi người của hiền đệ, lão phu đành tặng cho hiền đệ ba viên Họa Vân Hoàn, hiền đệ uống thuốc này vào trong người, cam đoan trong ba tháng thuốc độc ở bên trong không sao làm nguy được.
Ông ta đưa thuốc viên cho Kiếm Phi rồi lại nói tiếp :
- Bây giờ chỉ có một cách là hiền đệ đi Độc Long đầm ở trên núi Cao Lê Công, kiếm Độc Long Tử, một quái kiệt của võ lâm đã ẩn danh trên trăm năm nay. Nếu ông ta bằng lòng chữa cho hiền đệ thì mới mong hết được.
Kiếm Phi vừa uống xong ba viên thuốc liền ngỏ lời cảm ơn.
Bích Phong Tản Nhân ngắm chàng một hồi rồi nói tiếp :
- Lần này lão phu không giúp được cho hiền đệ, cảm thấy rất hổ thẹn, cho nên...
Nói tới đó, ông ta lại móc túi lấy một cái lọ ngọc nhỏ ra đưa cho chàng và nói tiếp :
- Đây là thuốc cứu thương rất thần hiệu do lão phu chế ra, bất cứ nội ngoại thương nặng đến đâu uống vào là khỏi liền, lão tặng cho hiền đệ mang theo trong người.
Kiếm Phi không ngờ Bích Phong Tản Nhân lại thay đổi thái độ chóng đến thế nên vội đáp :
- Đại ơn đại đức của lão tiên bối như vậy tiểu bối không bao giờ dám quên, nhưng...
Nói tới đó, chàng không dám giơ tay ra đỡ cái lọ thuốc kia. Tản Nhân thấy vậy cười ha hả :
- Hiền đệ cứ việc cầm lấy, lão phu còn nhiều lắm. Lão phu chỉ mong sau này nên khuyên những người môn hạ của Áo Thiên đừng làm những việc như xưa nữa.
Kiếm Phi hiểu biết ông ta muốn ám chỉ việc gì rồi, liền gật đầu nhận lời.

Đêm hôm đó chàng nghỉ trong động, sáng ngày hôm sau mới đi núi Cao Lê Cống.
Lần này nhờ có Hỏa vân hoàn, thuốc độc đã bị dồn vào một nơi cho nên Kiếm Phi mới giờ được hết tài ba của mình ra đi nhanh như điện chớp.

Hồi 18 Lục Thiệu tam quý

Núi Cao Lê Công ở về phía Tây tỉnh Vân Nam, dãy núi này rất dài, trong núi đầy những chướng khí và thú dữ, rắn độc nhiều khô tả, cho nên rất ít người lui tới.

Sáng sớm ngày hôm đó có một bóng người đi nhanh như điện chớp đã tới chân núi.

Người đó chỉ hơi suy nghĩ một chút đã tiến lên đỉnh núi ngay.

Bóng người đó chính Đặng Kiếm Phi không quản ngại ngàn dặm xa xôi đến đây tìm Độc Long Tử cứu chữa cho. Tuy chàng trúng độc nhưng công lực không giảm bớt chút nào là vì nhờ có Hòa vân hoàn của Bích Phong Tản Nhân tặng cho, lại thêm chàng hóa trang cho nên chỉ tồn có một tháng trời, từ quan ngoại đã đến miền Tây Nam và lên tới Cao Lê Công, nhưng Độc Long đầm ở đâu chàng kiếm mãi không thấy. Chàng vừa đi vừa nghĩ thầm :

- “Căn cứ của Bách Độc môn là ở nơi Cao Lê Công, chi bằng ta cứ lên Bách Độc môn trước rồi hỏi thăm họ, may ra họ biết Độc Long đầm cũng nên”.

Lúc ấy mặt trời mới mọc, không khí trong sạch khôn tả. Chàng đang đi ở trên đỉnh núi thì đột nhiên nghe thấy một tiếng rú ở trong núi sâu vọng ra. Tiếp theo đó chàng thấy ba bóng người nhanh như điện chớp ở trên đỉnh núi phi xuống và tiến thẳng vào một thung lũng.

Chàng liền nghĩ thầm :

- “Sao công lực của ba người này lại cao siêu như vậy? Chẳng lẽ trong núi này lại còn có một nhân vật nào khác ẩn cư chăng?”

Nghĩ đoạn, chàng liền giở thân pháp “Long Vân Độn” ra đuổi theo ba người nọ, tiến thẳng vào trong thung lũng.

Càng xuống bên dưới bao nhiêu, đường lối càng thấy gồ ghề khó đi bấy nhiêu, nhất là lúc vào trong cốc khẩu, đâu đâu cũng có đá lởm chởm, hình dáng rất quái dị, nhưng những tảng đá đó không sao cản trở được Kiếm Phi.

Vào tới cốc khẩu rồi, chàng thấy bên phía Tây nam, dưới tuyết vách có một bóng người chỉ thấp thoáng một cái đã biến mất.

Chàng vội phi thân đuổi theo về phía ấy. Cách tuyết vách còn chừng hơn mười trượng, đột nhiên có một tiếng cười nhạt ở phía sau núi vọng ra. Tiếp theo đó có ba người mặt rất hung ác và lâm lì, mình mặc áo vàng, đột nhiên xuất hiện ở chỗ cách chàng mấy trượng.

Người đứng giữa lạnh lùng hỏi :

- Bạn kia! Theo người cũng phải xem đối tượng của mình là ai mới nên theo chứ! Nếu hôm nay các đại gia đây không có việc cần phải làm thì tính mạng của người sẽ bị hủy diệt liền.

Kiếm Phi thấy ba người đó mặt mũi giống nhau, và trông rất kiêu ngạo, chàng lạnh lùng đáp :

- Người nào có việc riêng của người ấy. Sơn cốc này không phải là tư sản riêng của các hạ, vậy các hạ có quyền gì mà không cho tại hạ tới đây?

Đại hán nọ đột nhiên cười giọng rất quái dị hồi lâu mới nói tiếp :

- Người đã nói như vậy, thế nào người cũng phải chết!

Y vừa nói dứt, đại hán đứng bên trái đã giơ hai tay lên, liền có một luồng gió lạnh nhắm người Kiếm Phi lần ất tới, đồng thời y quát tháo :

- Ngày hôm nay, Lục Thiệu tam quý sẽ dẫn người đi châu Diêm Vương...

Y vừa nói vừa múa chưởng xông tới tấn công các nơi đại huyệt của Kiếm Phi liền.

Kiếm Phi nghe thấy đối phương tự xưng danh là Lục Thiệu tam quý thì mặt đã biến sắc, hơi chân chừ một chút thì chưởng phong của đối phương đã lần ất tới. Chàng vội bước sang bên, khom người và quay luôn một vòng.

Tay trái của chàng vừa phát đúng vào năm đại huyệt của đại hán kia còn tay phải của chàng thì co lại như một cái móc và chộp luôn vào cổ tay trái của địch, còn hai chân thì đá luôn mười bốn thế một lúc.

Đại hán đó là Kiếp Phách Quỷ Trần Kỳ, người em út của Lục Thiệu tam quý, y tưởng cứ ra tay một cái là tấn công trúng được địch thủ ngay và đối phương thế nào cũng kêu la thảm khóc chết tức tởm.

Ngờ đâu đối phương lại tránh được thế công ấy của y, và chỉ trong nháy mắt đã phản công rất lợi hại liền. Trần Kỳ tuy kinh hãi, nhưng tay chân y cũng không phải tầm thường, y vội rút tay lại, thoát khỏi bàn tay của Kiếm Phi và nhảy luôn ra bên ngoài.

Đồng thời, lão đại Lệ Quỷ Phương Thiên và lão nhị Câu Hồn Quỷ Vu Kim cùng múa chưởng xông tới tấn công Kiếm Phi tới tấp.

Lục Thiệu tam quý ẩn cư ở núi Lục Thiệu và là ba đệ tử lớn của Lục Thiệu Ma Quân, tiếng tăm lừng lẫy võ lâm đã lâu, nên võ công cũng đặc biệt hơn người, hành sự rất độc ác, và khi đối địch với ai, cả ba đều xông lại tấn công một lúc, lợi hại khôn tả...

Kiểm Phi đành phải nhảy sang bên tránh né, rồi vận Long Phụng cương khí lên, xoay người một cái, giơ song chưởng tấn công mạnh vào lão đại và lão nhị của Tam quý liền.

Trần Kỳ nhảy lui về phía sau, xong đột nhiên nhảy lên trên cao, rú lên một tiếng rồi giơ chưởng ra nhắm đầu Kiểm Phi tấn công xuống. Kiểm Phi đã giở toàn lực ra chống đỡ thế công của Tam quý, chưởng của chàng vừa va đụng vào chưởng phong của đối phương một cái đã thấy người rung động mạnh, chân đứng không vững, vội lui về phía sau sáu bước mới lấy lại được thăng bằng.

Phương Thiên cười nhạt một tiếng, quát tiếp :

- Tiểu quý, mau nộp mạng đi!

Y lại múa chưởng xông tới tấn công tới tấp. Còn Vu Kim với Trần Kỳ thì ở hai bên đánh úp.

Kiểm Phi cười nhạt một tiếng, liền xông lại xuyên vào trong chưởng quỹ ảnh của ba người, và chàng giở “Long Phụng song tuyệt chưởng” với “Bạch Cốt Tuyệt Mệnh tam sát thủ” ra phản công.

Trận đấu tử chiến ấy kịch liệt khôn tả, chỉ trong thoáng cái, những tảng đá ở quanh đó đã bị bốn người đánh vào cho tan nát. Thân pháp của bốn người nhanh như điện chớp, trong nháy mắt đã đấu được năm mươi hiệp rồi.

Kiểm Phi đã được nghe hung danh của Tam quý từ lâu, bây giờ thử sức mới thấy thân thủ của chúng quả thật phi phàm, nhất là dưới sự vây đánh của địch, đấu không đầy một trăm hiệp, chàng đã thấy chân lực của mình kém sút dần và chỉ chống đỡ nhiều hơn là phản công. Nếu chàng không bị trúng độc, nội lực không kém sút thì Lục Thiệu tam quý này địch sao nổi? Nhưng bây giờ tình hình khác hẳn.

Chàng không những đã trúng phải chất độc rất mạnh, công lực đã bị giảm mất gần nửa, mà Nhâm Đốc hai mạch lại không liền thông với nhau được, nên chân khí và nội lực không tùy theo sự sai khiến của mình. Chàng một mặt giở “Long Phụng song tuyệt chưởng” ra phối hợp với “Bạch Cốt Tuyệt Mệnh tam sát thủ”, một mặt thì nghĩ cách thoát thân. Chàng hơi bần thần một chút, ép lực ở bên ngoài đã thấy tăng gia thêm.

Phương Thiên rú lên một tiếng, tung mình nhảy lên trên cao hai trượng, lộn đi một vòng rồi chia mười ngón tay ra nhắm đầu chàng úp chụp xuống.

Vu Kim với Trần Kỳ thì ở tả hữu hai bên nhắm các đại huyệt của chàng mà tấn công.

Kiểm Phi thấy vậy kinh hãi vô cùng và cảm thấy bốn bề áp lực nặng như núi, hơi lạnh thấu xương, chịu không nổi và chưởng của địch đã nhanh như điện chớp nhắm người mình mà vỗ tới rồi. Chàng vội vận hết “Long Phụng cương khí” lên, giở thế “Khô Cốt Hành Sơn” ra chống đỡ.

Đồng thời chàng xoay tay lại, rút luôn thanh Kim Húc thần kiếm ra, giở thế “Kim Long Sơ Thăng” trong Ảo Thiên kiếm pháp ra phản công luôn. Một luồng ánh sáng vàng từ người chàng tỏa ra, liền có tiếng người thất kinh la lớn :

- Kim Húc thần kiếm.

Ánh sáng kiếm vàng vừa tỏa ra xong, tiếng kêu họ cũng vừa dứt thì đã có tiếng kêu thảm khóc vọng lên và người tia máu tươi vọt ra như suối.

Lục Thiệu tam quý đứng ba mặt bao vây Kiểm Phi vào giữa nhưng lúc ấy tay phải của Vu Kim đã bị chặt đứt nhưng y đã tự điểm yếu huyệt chi huyết rồi, nhưng máu tươi vẫn cứ nhỏ dòng xuống hoài.

Trần Kỳ với Phương Thiên thấy vậy tức giận khôn tả liền múa chưởng xông lại tấn công Kiểm Phi liền và chúng đã giở “Ngũ Độc Liên Tử trảo” tuyệt nghệ của Lục Thiệu Sơn ra tấn công luôn.

“Ngũ Độc Liên Tử trảo” là một thứ khí giới ngoại hình của Lục Thiệu Ma Quân đã lừng danh trong giang hồ năm xưa, dài chừng tám thước, trên dây xích có mắc đầy những móc tự động, đầu xích là một chiếc bàn tay ma đen nhánh. Trên những móng tay có tẩm thuốc độc rất lợi hại, hễ bị những móng tay ấy cào phải thì không đầy nửa ngày là chết ngay, bá đạo khôn tả.

Ngày xưa có rất nhiều nhân vật anh hùng nổi tiếng trên giang hồ cũng bị “Ngũ Độc Liên Tử trảo” giết chết, lần này bọn Lục Thiệu tam quý vừa giở pho võ công tuyệt nghệ ấy ra một cái đã thấy những làn gió lạnh và kèm theo những mùi tanh hôi lẩn át tới, khiến ai ngửi thấy cũng phải buồn nôn, thanh thế thật là kinh người.

Kiểm Phi chẳng nói chẳng rằng, giở Thiên Long Đoạt mệnh Ảo Thiên kiếm phản công. Những làn sóng kiếm vàng của chàng cứ từng đợt một đưa ra liên miên bất tuyệt.

Trận đấu càng đánh càng hay, càng lợi hại. Dần dần người ta chỉ còn thấy có hai bóng ánh sáng đen quay quanh một bóng ánh sáng vàng bay múa, gió mạnh của ba bóng ánh sáng ấy đẩy sang bốn bên mạnh khôn tả.

Câu Hồn Quỷ Vu Kim móc túi ấy hai viên thuốc ra uống, ngồi xuống đất vận hơi điều sức để lấy lại nguyên khí đã hao tổn.

Khi đầu tới hiệp bảy mươi hai điểm huyết có tiếng kêu “loảng xoảng” vọng ra. Lệ Quỷ Phương Thiên lại nhảy ra bên ngoài rút lui, liền có một làn nước đen tanh hôi khôn tả vấy vào đầu Kiếm Phi.

Kiếp Phách Quỷ Trần Kỳ đang chạy quanh phía Kiếm Phi, vội dùng tay phải rút Ngũ Độc Liên Tử trao ra nhằm phía sau Kiếm Phi tấn công luôn.

Đồng thời y giơ tay trái lên ném tung một cái, liền có năm luồng hắc khí bay ra tứ thì.

Thì ra từ khi Kiếm Phi rời khỏi Lang Hú cốc đến giờ, pho Kiếm Long Đoạt Mệnh Ảo Thiên kiếm pháp của chàng đã tiến bộ rất nhiều. Khi đầu đến hiệp thứ bảy mươi hai, Phương Thiên định dùng thể Bách Độc Triều Vương nhằm hai vai chàng tấn công.

Chàng vội dùng thể Kim Long Thố Lệ, nhằm ngực và bụng Phương Thiên đâm ngược lại.

Phương Thiên giật mình kinh hãi vội tung chiếc Liên Tử trao để móc lại cánh tay phải của Kiếm Phi.

Thể kiếm của Kiếm Phi vốn dĩ là thể hư, thấy đối phương quả nhiên đã mắc hõm mình, chàng dồn hết chân lực vào thanh thần kiếm không tiến lên, trái lại đâm ngược trở lên, đồng thời tay trái đánh ngược trở lại một thể để đẩy lui thể công của Trần Kỳ ở bên phía trái tấn công tới.

Nhưng Phương Thiên có phải là tay tầm thường đâu, chiếc Liên Tử trao của y có chứa rất nhiều nước độc, y thấy Kiếm Phi đưa kiếm đâm lên như vậy rất hợp với ý muốn của y, còn Trần Kỳ vội vòng tới phía sau chàng.

Hai môn khí giới va đụng nhau kêu đến “bùng” một tiếng. Liên Tử trao của Phương Thiên bị chặt gãy làm đôi. Lệ Quỷ liền thuận tay rung mạnh một cái, trong chiếc Liên Tử trao gãy của y có một làn nước độc đen phun ra ngay, đồng thời Trần Kỳ cũng thừa thể tấn công rất mạnh.

Nói thì chậm, lúc ấy thể công của mọi người nhanh không thể tưởng tượng được.

Kiếm Phi thấy phía đằng trước có nước độc, phía đằng sau có Liên Tử trao của Trần Kỳ tấn công tới mà kiếm của chàng lại đang giơ lên cao, ai cũng yên trí phen này chàng không sao thoát được tai ách.

Đột nhiên chàng quát lớn một tiếng vận hết Long Phụng cương khí ra, tay trái rút luôn chiếc quạt Tỷ ma của Phiến Ma năm xưa dùng để làm tín vật, đưa về phía sau chống đỡ một thể. Đồng thời chàng múa tít thanh thần kiếm nhằm Trần Kỳ chém luôn và người chàng thì mượn thể nhảy chéo sang bên, tiếp theo đó lại có tiếng kêu la thảm khóc nổi lên. Kiếm Phi sắc mặt nhợt nhạt và người đã lướt ra ngoài xa bảy thước. Trần Kỳ lui về phía sau sáu bước khạc một cái, hộc ra một đồng máu tuỏi, Phương Thiên cười nhạt một tiếng và nói :

- Được lắm, món nợ của chúng ta để lần sau thanh toán cũng chưa muộn.

Y chưa nhìn kỹ sắc mặt Kiếm Phi đã vội đỡ Vu Kim dậy và nói với Trần Kỳ rằng :

- Chúng ta đi thôi!

Một mặt thấy ngày hôm nay bên mình đã bị thiệt thòi lớn, nếu có đầu thêm chỉ sợ thua thôi, một mặt y thấy Kiếm Phi cầm cái quạt Tỷ ma, trong lòng kinh hãi thầm cho nên mới nói như vậy.

Kiếm Phi tuy tránh rất nhanh nhưng quần áo của chàng cũng bị vấy trúng mấy giọt nước đen, lại thêm giờ toàn lực ra đối chường với Kiếp Phách Quỷ một thể, trong người bị rung động rất mạnh nên tạng phủ đã bị thương rất nặng, chàng cố hết sức nén lửa giận và không cho khí huyết rạo rực rồi liếc mắt nhìn Phương Thiên.

Lúc ấy chàng cảm thấy chỗ bị nước đen vấy trúng nóng hổi, hơi đau nhức và đang lan tràn ra những nơi khác, mắt chàng lại thấy những đom đóm nổi lên, biết nếu mình để bài tiết chân khí là sẽ bị hộc máu chết giấc liền, cho nên chàng không dám lên tiếng trả lời.

Trần Kỳ thở một hồi mới đưa mắt lườm Kiếm Phi một cái, giọng khàn khàn nói :

- Bạn kia, võ công của bạn khá cao siêu đấy, nhưng món nợ này chúng ta không sao quên được, thể nào cũng có một ngày thanh toán mới xong.

Nói xong y liền theo Phương Thiên và Vu Kim đi luôn.

Chờ bọn ma quỷ kia đi mất dạng rồi, Kiếm Phi mới từ từ cắm thần kiếm vào bao và cất quạt Tỷ ma vào trong túi, đồng thời chàng lại lấy viên thuốc giải độc của Bích Phong Tản Nhân tặng cho uống luôn, khí huyết mới khỏi rạo rực, nhưng chàng cảm thấy người uể oải không còn một chút hơi sức nào nữa, chàng chỉ sợ hoát sức chết giấc ở chốn hoang vu này thì không ai cứu mình nữa nên chàng vẫn phải gượng đi bước một tiến thẳng về phía sau sườn núi, trên những chỗ bị nước độc vấy phải đau nhức khôn tả.

Chàng chỉ cảm thấy hư thoát và đau đớn vô cùng, chàng loạng choạng như người đi lơ lửng trên mây, mãi mãi mới đi tới được cạnh sườn núi và nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, chàng đi vòng qua eo núi đó, liền thấy bên dưới sườn núi là một cái sông lớn, nước chảy mạnh và sóng đánh rất cao.

Chàng cúi đầu nhìn xuống liền thấy đầu óc choáng váng vội quay đầu lại thì bỗng nghe thấy phía sau có tiếng cười nhạt nói :

- Tiểu tử, khi người chết đừng có trách lão là ác độc nhé.

Chàng liền cảm thấy một luồng gió lạnh lẩn át tới, chàng ngơ ngác nhìn mới hay Lê Quỷ Phương Thiên, mặt mũi hung ác đang đứng ở phía sau cách mình năm thước.

Đồng thời chàng lại thấy một luồng chưởng phong lạnh buốt xương lẩn át tới.

Lúc này chàng không còn sức phản kháng nữa, chàng miễn cưỡng nhảy sang bên trái tránh né. Sau một tiếng kêu “bùng”, chàng tựa như bị một cái chùy sắt nặng vạn cân đánh trúng, hộc luôn một búng máu tươi và người bay ngược về phía sau.

Chàng mơ mơ hồ hồ, chỉ cảm thấy người mình rơi xuống bên dưới, đồng thời còn nghe thấy Phương Thiên cười như điên như khùng nói :

- Tiểu tử, ai bảo ngươi gây hấn với Thiết Hồng bang...

Lại có tiếng kêu “bùm” rất lớn, Kiếm Phi đã bị rớt xuống nước và theo sóng trôi đi luôn.

Phương Thiên đứng ở trên sườn núi bên cạnh sông vẫn tiếp tục cười như điên như khùng, tiếng cười của y xen lẫn với tiếng nước chảy hòa thành một bài ca thán nghe rất rùng rợn và rầu rĩ.

Hồi 19 Bích Vân động thần bí

Kiểm Phi bị thương nặng lại bị Lê Quý Phương Thiên tấn công một chương rất mạnh rớt xuống dưới sông theo sóng trôi đi. Nhờ có nước lạnh khiến chàng tỉnh táo hẳn, nếu là lúc thường, sóng nước có mạnh gấp trăm lần cũng không sao ngăn cản nổi chàng, nhưng lúc này chàng bị thương nặng, mất hết hơi sức, ngay đến dùng chân khí để nín hơi cho nước khỏi vào cũng không được. Nước sông vô tình ấy cứ đổ vào mồm mũi chàng liên tiếp, chàng thấy nghẹt thở như bị vật nặng đè lên trên ngực vậy.

Rốt cuộc chàng mê man bất tỉnh, trải qua không biết bao nhiêu lâu chàng mới từ từ mở mắt ra, chàng tưởng hồn phách đã rời khỏi xác đang lơ lửng trên không. Bốn bề yên lặng như tờ, chàng cảm thấy cô độc hết sức, nhưng vẫn không thể hô hấp được, ngực và bụng đầy chướng khó chịu hết sức.

Đột nhiên chàng cảm thấy chỗ yếu huyệt ngang lưng đau nhức, người bị rung mạnh một cái. Thì ra lúc ấy chàng bị va đập vào một tảng đá lớn khiến chàng đang lơ lửng bỗng thức tỉnh, chàng bỗng hít một cái, mồm mũi đầy nước, hô hấp rất khó.

Đột nhiên có một xoáy nước rất mạnh lôi chàng xuống dưới sông, chàng thấy người choáng váng và quay chur chong chóng, nhưng khi lặn xuống dưới đáy sông, bên dưới có một cái lỗ mạch nước lớn, chàng bị xoáy nước lôi cuốn vào trong mạch, chàng lại mê man bất tỉnh.

Lần này chàng yên chí không sao thoát chết được, vì trong bụng đã chứa đầy nước.

Nhờ được sâm chúa ngàn năm với Linh Chi mã nên chàng mới chưa chết.

Không bao lâu chàng lại thấy dần tỉnh và cảm thấy bụng mình phồng lên đang trôi lơ lửng trên một dòng nước đen, bốn bên đều tối đen như mực, nước từ từ chảy nhưng hình như chảy mãi không ngừng vậy. Thì ra mặt nước dưới đáy sông là dòng nước ở trong lòng núi cho nên Kiểm Phi mới bị lôi cuốn vào trong này.

Chàng thấy bốn bên đều là vách đá tối đen, nhưng mực nước cứ lẳng lặng chảy, chàng nằm yên trên mặt nước không cử động được cứ để mặc cho nước lôi đi.

Sau cùng người chàng vướng phải một tảng đá ở giữa dòng nước, thế là chàng ngừng ngay ở chỗ đó.

Chàng thấy bốn bề yên lặng như tờ, không có một tiếng động nào cả, thậm chí tiếng hô hấp rất yếu ớt của chàng cũng nghe thấy rõ. Nơi đó là lòng núi, bất cứ ngày hay đêm cũng đều đen tối như mực hết, và bất cứ là mùa nào cũng đều âm áp như vậy.

Không biết đã trải qua bao nhiêu lâu, bỗng có một tiếng thở dài rất náo nùng nổi lên. Kiểm Phi liền từ từ mở mắt ra nhìn. Lúc này chàng đã khôi phục trí giác, nhưng hơi sức vẫn còn yếu ớt lắm. Chàng lại từ từ nhắm mắt lại, vì thấy quá mệt mỏi, mỗi mệt đến nỗi muốn thở dài cũng không được.

Lúc này chàng đã chứng thật mình hãy còn sức. Không bao lâu chàng cảm thấy hơi sức đã khôi phục lại được một chút. Chàng liền nghĩ thầm :

- “Chả lẽ ta đã chết rồi chăng?”

Sở dĩ chàng nghĩ như vậy là vì thấy mình chẳng những cô độc mà bốn bề lại yên lặng quá, cho nên chàng tưởng tượng chỉ có ở dưới âm ty mới yên lặng như thế. Không hiểu tại sao bấy giờ chàng lại cảm thấy trong người bứt đau nhức hẳn. Tiếp theo đó, chàng lại nghĩ đến sư phụ, Bạch Cốt Thần Quân, người anh kết nghĩa và Phiến Ma, nghĩa phụ của mình.

Một lát sau chàng lại nghĩ đến Thượng Quan Lộ Châu, con gái của Thượng Quan bảo chủ. Tuy nàng là con của thổ hào ác bá nhưng nàng đã tỏ vẻ yêu mình, chàng lại nghĩ đến Trần Du Du, con gái của Trần Tinh. Nàng đối với chàng cũng có cảm tình lắm, nhưng chỉ hận nhất là Lý Hồng, con tiện nữ ấy lại quyến luyến Đà Sơn công tử như vậy.

Nhưng nghĩ tới đó, chàng liền lẩm bẩm tự nói :

- Hừ! Tiện nữ ấy có bảo ta là kẻ thù của sư môn y thị, mà y thị lại yêu ta!

Nhưng chàng có biết đâu, nếu chàng chịu yêu Lý Hồng thì khi nào lại có những chuyện bực mình như thế xảy ra? Nhưng bất cứ là Thượng Quan bảo hay là Hắc Sát trang đều là kẻ thù của chàng hết, và chàng cần phải trả thù cho sư phụ mình. Lần này nếu không vì Thiết Hồng bang thì đâu đến nỗi chàng bị đẩy rớt xuống nước như thế?

Cho nên chàng lại nghĩ tiếp :

- Hừ! Thế nào cùng có một ngày ta ra khỏi nơi đây. Lúc ấy, ta sẽ trả đũa còn thảm khốc hơn thế này nhiều. Lục Thiệu tam quý, dù các ngươi có lợi hại đến đâu hoặc có tên tuổi đến đâu ta cũng bắt chấp, quý hồ các ngươi là người của Thiết Hồng bang thì ta sẽ thanh toán các ngươi liền.

Nghĩ tới đó, chàng cảm thấy hăng hái vô cùng. Nhưng khi chàng nghĩ lại hiện bây giờ, không những võ công đã mất, mà người lại bị thương nặng, đến sự cử động cũng thấy khó khăn thì còn trả thù làm sao

được? Và cùng không còn hy vọng gì dò la về thân thể của mình nữa! Chẳng không sao nhin được liền ứa nước mắt ra.

Chàng hơi cử động một chút, lại thấy mình mảy đau nhức như bị rắn độc cắn vậy.

Chàng cảm thấy còn lại một luồng chân khí nho nhỏ đang đi xuyên qua các kinh mạch.

Chàng cố hết sức vận chân khí ấy đi quanh người một vòng, rồi dần dần mới thấy khôi phục hơi sức lại.

Nhưng chàng lại thấy những luồng hơi lạnh ở dưới đáy nước dồn lên, khiến chàng run cầm cập, hai hàm răng cứ va vào nhau lia lịa. Một lát sau cả chân tay mình mảy cũng đều rung động như thế. Nhưng có một điều rất lạ là hơi lạnh đi đến đâu, công lực lại khôi phục nhanh chóng đến đó.

Một lát sau chàng tự tin có thể đứng dậy được, liền đứng lên ngó nhìn khắp chung quanh, và thấy phía đằng sau có một tảng đá khá rộng và bằng phẳng. Lúc mới tới chàng chỉ thấy bốn bề đều tối om như mực, không trông thấy gì cả, nhưng bây giờ nhờ có linh khí của sâm chúa với con ngựa Linh Chi, hai mắt chàng đã trông thấy chung quanh sáng như ban ngày vậy.

Chàng thấy tảng đá bằng phẳng ấy cao chừng tám thước nên chàng không sao trông thấy rõ phía sau tảng đá ấy. Chàng từ từ đi tới gần tảng đá đó, cảm thấy chân tay mỗi mảy khôn tả, nhưng cũng may hơi lạnh đó đã mất hết. Chàng đứng dậy vắt hết quần áo và đầu tóc cho khỏi ướt, rồi gắng sức mãi mới leo lên được tảng đá kia.

Chàng nhắm mắt cúi đầu, hít hơi một cái thật mạnh, rồi mới từ từ mở mắt ra nhìn, thấy trên đá có khắc mấy chữ như sau :

“Bạn hãy cho phép mỗ được gọi là bạn. Mỗ là một người cô độc, ưa bình tĩnh. Nếu bạn cũng có thị hiếu ấy, hay là bạn bằng lòng nhận mỗ làm bạn thì xin bạn đi sang bên phải ba bước, trên mặt đất có một cái vòng tròn nho nhỏ, bạn mở cái vòng ấy lên sẽ thấy hơi sức khôi phục như thường rồi chúng ta hãy nói chuyện với nhau”.

Thấy những chữ đó khắc vào trong đá sâu chừng ba tấc, chàng giật mình kinh hãi và cũng mừng rỡ thẳm. Kinh hãi là vì không biết người để lại những dòng chữ này là ai?

Tại sao lại sống trong núi cạnh dòng nước như thế? Chàng mừng là vì rốt cục sẽ gặp một người, mà người đó lại coi chàng là bạn. Chàng liền gật đầu đi sang bên phải ba bước.

Quả nhiên trên mặt đất có khắc một cái vòng tròn, trên cái vòng tròn ấy lại có một cái vòng bằng sắt đã hoen rỉ. Chàng cố hết sức ngồi xổm xuống rồi với cánh tay run run, kéo cái vòng sắt ấy lên.

Kéo cái vòng sắt ấy lên không phải là một chuyện khó, nhưng lúc này chàng đã tốn hết hơi sức, mồ hi trên đầu toát ra như mưa miễn cưỡng lôi được cái vòng ấy lên.

Chàng vừa kéo cái vòng sắt lên thì miếng đá hình tròn cũng bị kéo lên theo. Dưới đó là một cái lỗ hổng, trong đó có để một cái hộp ngọc, trên hộp có viết mấy chữ :

“Bạn, trong hộp này có ba viên thuốc. Nếu bạn thấy mình quá mỏi mệt thì hãy uống ba viên cùng một lúc, bạn sẽ thấy khỏe mạnh liền!”

Chàng vội cầm cái hộp lên mở nắp ra, quả thấy bên trong có ba viên thuốc thật.

Chàng không nghĩ ngợi gì cả, liền bỏ luôn ba viên thuốc vào mồm nuốt ngay. Giây phút sau, chàng đã thấy tinh thần phấn chấn, hơi sức khôi phục liền.

Chàng vội vái lạy và cảm tạ rằng :

- Tại hạ Đặng Kiếm Phi, vì bị kẻ thù đã thương và bị đẩy xuống sông, rồi trôi tới đây. Nếu lão tiên bói không trách cứ thì xin cho phép tại hạ được vái một lạy để tạ ơn.

Nói xong chàng quỳ xuống vái lạy ngay. Vái xong, chàng đứng dậy không thấy phản ứng gì hết, trong lòng ngạc nhiên vô cùng và bụng bảo dạ rằng :

- “Chẳng lẽ người để lại những chữ này hiện giờ không còn ở đây nữa chăng?”

Chàng đưa mắt nhìn khắp chung quanh thấy phía sau tảng đá là một bãi đất phẳng lì, và sau bãi đất lại có một tảng đá đen trên tảng đá có một cái hang động.

Chàng vội nhặt cái hộp ngọc lên xem lại thì quả nhiên dưới hộp có đề mấy chữ đỏ như sau :

“Bạn thông minh thật! Chú ý đến cả cái đáy của chiếc hộp này! Từ bây giờ trở đi, bạn đã là tân khách của mỗ rồi. Bạn có thể vào trong phòng khách thứ nhứt của mỗ đi!

Phòng khách thứ nhứt của mỗ là cái hang động thứ hai tại phía trái ở trên sườn núi phía sau ấy?”

Kiếm Phi cảm thấy ngạc nhiên vô cùng, liền nghĩ thẳm :

- “Chả lẽ người ẩn thế này lại thông minh đến thế ư? Cái gì cũng biết trước hết vậy! Mà lời nói của y lại hòa nhã, tựa như nói chuyện với một người bạn thân vậy!”

Kiểm Phi liền đi về phía bên trái, tới trước hang động thứ hai. Lần này chàng nhận thấy bước đi nhẹ nhõm, tuy công lực chưa hoàn toàn khôi phục nhưng sức lực đã hồi phục khá nhiều đủ để cho mình đi vào được trong động.

Sự thật, chàng không chú ý đến hoặc không biết là trên mặt những chữ đó có bôi một chất gì mà trong đêm tối có thể tỏa ra được ánh sáng, và thuốc viên mà chàng đã uống có thể làm cho người ta thấy mọi vật trong đêm tối.

Nhưng chàng vốn dĩ đã trông thấy được mọi vật trong đêm tối rồi, chẳng khỏi cần phải nhờ vả với sức thuốc đó.

Chàng đi vào trong động thứ hai. Đi được một trượng phải rẽ sang bên, chàng thấy trên vách có khắc mấy chữ như sau :

“Bạn với mỗ xưa nay không quen biết nhau, mỗ không yêu cầu biết tên tuổi của bạn và bạn cũng không cần biết đến tên tuổi của mỗ. Vì tên tuổi chỉ làm đại biểu cho sự giả dối thôi, bạn bảo có phải không? Kết bạn với nhau cần nhất là tấm lòng, nếu bạn tán thành lời nói của mỗ thì bạn hãy lớn tiếng nói ba tiếng “phải, phải, phải” đi, bạn có thể vào được phòng khách thứ nhứt của mỗ liền”.

Kiểm Phi kinh ngạc vô cùng, nhưng chàng vẫn theo chủ nhân mà lớn tiếng nói ba tiếng “phải, phải, phải”. Sau tiếng nói đó, liền có kỳ tích xuất hiện ngay. Chàng thấy vách đá ở cạnh mình bỗng dung hiện ra một cánh cửa lớn.

Cánh cửa mở rộng đã có những ánh sáng châu báu chiếu ra. Chàng thấy trên vách đá cạnh cửa lại có khắc mấy chữ :

“Bạn bây giờ chúng ta đã quen biết nhau rồi, xin bạn cứ coi nơi đây như là nhà của bạn, khỏi cần khách khí gì hết, mời bạn vào đi!”

Kiểm Phi đi vào bên trong, thấy dưới đất mềm nhũn, chàng cúi đầu nhìn mới hay bên dưới có trái tấm chăn chiên làm thảm. Chiếc chăn ấy lông dày hơn tấc nên mới mềm nhũn như vậy. Trong phòng, bốn góc tường có khảm bốn hạt châu to như cái bát ăn cơm và ánh sáng chói lọi là do những hạt châu đó chiếu ra.

Giữa phòng có kê một cái bàn đá, trên bàn có để một tờ giấy, và giấy ấy viết rằng :

“Nếu bạn thấy đói bụng, cứ mở tủ đá lấy thức ăn ra mà dùng. Tuy những thức ăn đó không được ngon lắm nhưng vẫn có thể ăn được”.

Quả lúc ấy Kiểm Phi thấy đói bụng thật, vội chạy lại mở tủ đá ra xem thấy bên trong có rất nhiều thịt ướp. Chàng lấy ra ăn thấy ngon miệng lắm. Ăn no rồi mới bắt đầu ngắm nghía căn phòng.

Chàng thấy trong phòng có treo rất nhiều tranh và câu đối, đủ thấy chủ nhân không phải là người thường tục.

Thời gian cứ trôi chảy dần, Kiểm Phi thấy chủ nhân nơi đây có điều rất hợp với mình, những chữ của chủ nhân để lại, bên trong có xen rất nhiều án ngữ, chàng chỉ đọc qua một lượt là hiểu biết liền như một người bạn thân ở với nhau lâu năm mà hiểu biết ý nhau vậy.

Kiểm Phi đi hết phòng này sang phòng nọ, và chàng đã học được môn khinh công tuyệt đỉnh tên là “Nhất Tuyến Phiêu”.

Ngoài ra ở trong một thạch thất nọ, chàng lại được một thanh bảo kiếm có ánh sáng lóe ra. Thanh kiếm ấy tên là Bích Vân kiếm và chàng cũng học thêm được một pho “Bích Vân tam thức”. Một kiếm thuật có những thế phức tạp vô cùng và có thể nói là lợi hại nhất.

Khi chàng đi tới thạch thất cuối cùng, thấy chủ nhân có để lại một lá thư và hai bức địa đồ. Thư đó viết rằng :

“Bạn không gặp thấy mỗ đâu vì mỗ đã chôn ở dưới đất này rồi.

Nếu bạn muốn rời khỏi nơi đây ra ngoài giang hồ phiêu lưu, bạn có thể dùng cái cà rá của mỗ làm bằng gỗ, đi tìm kiếm bộ hạ của mỗ là Hồ Vân Sinh, hoặc con cháu của y ở Bích Ba Tri, dưới Bích Ba Phong trên núi Chung Nam, chúng sẽ triệu tập bộ hạ của mỗ để giúp bạn.

Bạn ơi, võ công của bạn bây giờ có thể nói là vô địch giang hồ rồi. Nếu bạn nhất định đòi đi thì mỗ xin chúc cho bạn.”

Kiểm Phi liền đeo chiếc cà rá vào tay, mang Bích Vân kiếm lên trên lưng, mặc bộ áo dài trắng của chủ nhân để lại cho, nhìn tờ giấy của chủ nhân viết để lại, liền ứa nước mắt ra nức nở nói :

- Bạn đối xử với tại hạ tử tế quá! Thật không biết cảm ơn bạn như thế nào mới phải!

Tuy chàng chỉ nói vồn vện có mấy câu như thế nhưng cũng đủ tỏ thấy tâm sự của chàng. Bây giờ ở trong thạch thất này, chàng đã học hỏi được y thuật khoáng cổ tuyệt kim và đã chữa khỏi cổ độc ở trong người. Ngoài võ học ra, võ công chàng cũng tiến bộ không thể tưởng tượng được. Chủ nhân còn ban cho chàng

một lực lượng rất lớn là bộ hạ cũ của ông ta. Chàng giở tờ địa đồ ra xem, thấy một tò thì về lối đi núi Chung Nam để kiếm Hồ Vân Sinh.

Chàng thu xếp xong, lại vái ba lạy, rồi khẽ khần rằng :

- Thưa bạn, chờ việc giang hồ kết húc xong rồi, tại hạ thế nào cũng quay trở lại đây với bạn. Xin tái kiến!
Nói xong, chàng bước ra ngoài cửa lướt trên mặt sóng mà ra đi.

Hồi 20 Ác chiến trên đỉnh Cao Sơn

Mặt trời đã lặn về phía Tây, chim chóc đang bay về rừng, các nơi làng mạc đều có khói lam chiều bốc lên nghi ngút.

Lúc ấy đang là trung tuần tháng bảy, một buổi chiều nọ, cách ngày Kiếm Phi bị đánh rớt xuống sông ba tháng.

Trên một ngọn núi cao ở dãy Lục Thiều, một thiếu niên công tử mặc áo dài trắng đang đứng ngắm nhìn về phía trước. Chàng là Kiếm Phi vừa ở trong lòng núi đi ra.

Chàng thờ dài một tiếng rồi bụng bảo dạ rằng :

- “Từ ngày hôm nay trở đi, ta phải xưng hùng trên võ lâm để trả mối thù của mình, đồng thời còn phải thăm dò cho ra thân thế của mình nữa”.

Chàng biết võ công của mình đạt tới mức thượng thừa, ít có người địch nổi mình rồi.

Nói tóm lại, chàng ước lượng võ công của mình đã đạt tới mức hỏa hầu hạng nhất trên giang hồ, nếu một đấu với một, chưa chắc có một cao thủ nào địch nổi được chàng, nên chàng khoái trí vô cùng. Chàng nhìn trời, rú lên một tiếng thật dài. Tiếng rú của chàng vọng xa mấy mươi dặm. Chàng vừa rú xong đã nghe thấy đằng xa có một tiếng rú vọng tới. Chàng đã nhận ra tiếng rú đó của Lê Quý Phương Thiên, chàng tươi cười nhặt một tiếng rồi lẩm bẩm nói :

- Ta đang định đi kiếm người, không ngờ người lại tự dẫn xác tới.

Chàng vừa nói dứt, liền cất giọng rú lên một tiếng nữa, tiếng rú này của chàng chứa đầy khiêu khích tính.

Quả nhiên đối phương lại rú thêm một tiếng trả lời, nhưng lần này tiếng rú của y đã gần hơn nhiều. Tiếng rú đó vừa dứt, Kiếm Phi khẽ cau mày lại, vì chàng cảm thấy võ công của Phương Thiên hình như tiến bộ hơn trước nhiều. Chàng suy nghĩ giây lát liền vỗ nhẽ ngay, và bụng bảo dạ rằng :

- “Trận kịch chiến ba tháng trước, thảo nào ta lại thua một cách thảm khốc như thế!”

Câu Hồn Quý Vu Kim bị thế võ kỳ lạ của ta đã thương không gì làm lạ, nhưng chưởng của Phương Thiên đánh ta ở trên sườn núi, sao công lực của y lại mạnh đến thế? Nếu lúc bấy giờ Phương Thiên đã bị thương rồi thì y làm gì còn quay trở lại được để đánh lén mình như vậy? Nhưng hiện giờ bất cứ công lực Phương Thiên cao siêu đến đâu ta cũng không sợ Nguyên nhân là ta đủ sức thắng nổi y rồi...

Chàng đang suy nghĩ thì dưới núi đã có hai tiếng cười nhặt vọng lên. Tiếp theo đó có hai bộ mặt lăm lè trông rất kinh khủng cùng mặc áo vàng, người gầy gò, đột nhiên xuất hiện ở chỗ cách chàng không xa.

Hai người đó chính là Lê Quý Phương Thiên với lão tam Kiếp Phách Quý Trần Kỳ của nhóm Lục Thiều tam quý. Hai tên ấy vừa trông thấy mặt chàng đã tỏ vẻ ngạc nhiên vô cùng. Phương Thiên cười nhặt một tiếng và nói :

- Tiểu tử! Vắng mặt có ba tháng không ngờ người đã làm bộ làm tịch như thế rồi.

Kiếm Phi lạnh lùng đáp :

- Tại hạ tới đây muốn đòi lại món nợ ba tháng trước. Nhưng lần này tại hạ phải lấy lại cả vốn lẫn lãi.

Trần Kỳ ngừng mặt lên trời, cười như điên khùng nói tiếp :

- Tiểu tử! Có lẽ người đã ăn gan báo mật hùm mới dám tới Lục Thiều Sơn này mà quấy nhiễu như vậy! Lần trước cũng hèn cho người, nên người mới thoát chết. Còn lần này thì người đừng có hòng rời khỏi nơi đây.

Kiếm Phi cười nhặt một tiếng đáp :

- Với hai cái đồ hèn rĩ như hai người thật chưa xứng giữ nổi ta!

Phương Thiên cười nhặt luôn mồm nói tiếp :

- Xứng hay không, tiểu tử cứ việc thử sẽ biết liền...

Y vừa nói tới đó đã múa chưởng nhắm đầu Kiếm Phi tấn công luôn. Đồng thời Trần Kỳ cũng giơ tay lên ném luôn. Liền có hai luồng khói đen tanh hôi khôn tả bắn vào mắt mũi Kiếm Phi, và hai tay của y còn nhắm năm yếu huyệt ở trước ngực đối thủ mà điểm tới tấp nữa.

Kiếm Phi không ngờ đối phương vừa nói đánh là đã ra tay tấn công ngay, chàng vội giở môn khinh công tuyệt đỉnh là “Nhất Tuyến Phiêu” ra, người chàng như một luồng khói đen cứ xuyên qua chưởng phong của đối phương mà tránh né.

Thoạt tiên Phương Thiên với Trần Kỳ nghe tiếng rú của kẻ địch đã biết võ công của đối phương rất cao siêu, nhưng vì chúng ngông cuồng quen đi rồi, dù địch thủ tài ba đến đâu, đã vào tới đất của chúng là chúng không coi người đó vào đâu. Vì nếu chúng địch không nổi đã có sự phụ của chúng là Lục Thiều Ma Quân sẽ tới cứu viện.

Bất cứ việc lớn nhỏ thế nào của võ lâm, hễ Lục Thiều Ma Quân đã ra mặt giải quyết là xong liền.

Khi chúng trông thấy rõ kẻ địch chính là Đặng Kiếm Phi mà ba tháng trước đã chặt gãy tay phải của Vu Kim, sau bị Phương Thiên đánh rớt xuống sông, chúng yên trí là chàng đã chết rồi. Ngờ đâu bây giờ lại trông thấy chàng đứng sừng sững ở đó nên chúng kinh ngạc vô cùng.

Chúng trông thấy mặt của Kiếm Phi đã biết chàng không những nội thương đã lành lặn, mà công lực lại còn tinh tiến hơn trước nhiều. Cho nên chúng vừa tiến lên đã ra tay tấn công liền là thế.

Không ngờ cả hai cùng ra tay, thế công của chúng lợi hại vô cùng, nhưng chỉ thấy cái bóng trắng thấp thoáng đã mất tung tích của đối phương ngay.

Phương Thiên và Trần Kỳ thấy vậy liền giật mình kinh hãi, không hẹn mà nên, chúng cùng rút “Ngũ Độc Liên Tử thảo” ra, rồi cả hai múa tít chiến khí giới dị hình ấy, bảo vệ lấy toàn thân rồi mới đột nhiên quay mình lại. Chúng liền thấy Kiếm Phi mỉm cười nhạt, hai tay khuỳnh về phía sau, đứng ở chỗ cách chúng hơn trượng.

Thật là nhục nhã hết sức, Phương Thiên với Trần Kỳ không sao nhịn được, liền song song quát lớn một tiếng và múa “Ngũ Độc Liên Tử thảo” lên, tựa như hai con rết đen tanh hôi khôn tả, và có khói đen bốc lên, rồi chia ra làm hai mặt xông lại tấn công Kiếm Phi.

Đồng thời những ngón tay của độc thảo đột nhiên buông thông xuống. Chúng vận cả chân khí đã chuẩn bị phun nước độc ra. Chúng lợi hại thật, hai sợi xích Liên Tử thảo cứ múa tít, những gai và móc độc của môn ám khí ấy như vũ như bão, nhằm Kiếm Phi tấn công xuống.

Kiếm Phi thấy đối phương ra tay hung ác như vậy, liền nghĩ thầm :

- “Không ngờ tài ba của chúng lại lợi hại đến thế! Như vậy sự phụ của chúng Lục Thiều Ma Quân chắc cũng không kém gì nghĩa phụ của ta đâu!”

Chàng chỉ nghĩ phụ đó tức là Phiến Ma.

Phương Thiên với Trần Kỳ đã bóp cái chốt của Ngũ Độc Liên Tử thảo và trong những ngón tay sắt ấy liền phun ra những khói độc vào người Kiếm Phi. Nhưng bọn chúng có biết đâu võ công chàng hiện giờ rất cao siêu, nên đối với thuốc độc chàng không còn sợ hãi như trước nữa, mà thuốc độc gì cũng không thể qua được mắt chàng. Chàng ngửi thấy nước độc ấy tanh hôi như vậy liền cười nhạt một tiếng, bụng bảo dạ :

- “Cũng may lần trước ta may mắn được trôi vào động phủ của Bích Vân kiếm khách, bằng không ta đã bị toi mạng bởi thứ độc này rồi”.

Trong lòng nghĩ thầm như vậy, chàng đột nhiên mở hai mắt ra, rồi hai tay giơ lên chop luôn mười sáu cái, liền có những luồng cương khí tỏa ra phá tan làn ánh sáng đen của kẻ địch.

Phương Thiên với Trần Kỳ thấy vậy cả kinh, không ngờ cương khí của đối phương lại lợi hại như vậy! Nhưng cả hai đều không hẹn mà nên lại nhún chân một cái cùng nhảy xổ lại hợp sức vây đánh chàng. Lần này chúng giơ “Ngũ Độc nhị thập tứ giả”, tuyệt nghệ của núi Lục Thiều ra.

Chỉ thấy hai đạo ô quang sáng quắc vừa nhanh vừa lập lòe và cũng tựa như cuồng phong vũ bão, nhằm người Kiếm Phi lần át tới. Dưới ánh nắng chiều tà, trông thấy những ánh sáng của những cái móc độc ở trên hai sợi Liên Tử thảo tỏa ra trông càng đẹp mắt và những luồng ánh sáng ấy kết thành một cái lưới đang úp chụp vào người Kiếm Phi.

Đồng thời chúng lại trông thấy người của Kiếm Phi có một làn hơi ngũ sắc bốc lên để chống đỡ cái lưới có ánh sáng đen kia.

Nghe nói pho “Ngũ Độc nhị thập tứ giả” này là của Lục Thiều Ma Quân sau khi quy ẩn mới nghĩ ra được pho liên pháp ác độc như vậy.

Mục đích thứ nhất của y để lúc tái xuất giang hồ sẽ tăng cường oai thế cho mình, còn mục đích thứ hai là y muốn mấy tên đồ đệ của mình được liệt vào hàng cao thủ của võ lâm. Cho nên từ trước đến nay chúng chưa giở pho võ công ác độc này ra bao giờ.

Nhưng hôm nay, chúng thấy nếu đối phương không phải là Kiếm Phi thì cũng chưa chắc đã giở pho kiếm pháp này ra đâu. Khi chúng đã giở pho võ công này ra rồi thì đối phương muốn toàn vẹn rút lui thì quả thực không thể nào được.

Lúc ấy Kiếm Phi liền cười nhạt một tiếng. Chàng đã giơ “Long Phụng cương khí” ra bảo vệ lấy thân mình rồi lại giơ “Long Vân Độn” thân pháp ra xông ngay vào làn hắc khí để cướp khí giới của đối phương. Động tác của chàng nhanh khôn tả, chỉ thoáng cái chàng đã phản công một cách rất lợi hại rồi. Chàng múa tít hai bàn tay tấn công lia lịa, đẩy cho làn ánh sáng đen phải bắn sang tứ phía.

Đôi bên đã đấu được ba mươi hiệp bỗng nghe có tiếng kêu “bùng”, bóng người đã chia rẽ ra và máu tươi bắn rơi tung tóe như mưa vậy. Tiếp theo đó tiếng kêu “lộp bộp”, thì Trần Kỳ đã đứng không vững, ngã lảo lổ xuống đất, trên đầu vai của y đã bị thùng năm lỗ, máu tươi phun ra ngoài không ngớt.

Phương Thiên đứng ở đó cách một trượng, tay cầm Liên Tử trảo nhưng sợi dây xích ấy lại để ở dưới đất, nét mặt y tái mét, hai mắt lơ đãng, nhưng vẫn nhìn vào mặt Kiếm Phi.

Kiếm Phi mặt nghiêm nghị, tay đã cướp được sợi Liên Tử trảo của Trần Kỳ rồi.

Chàng cười nhạt một tiếng, cầm sợi dây xích dùng tay trái quật một cái liên hóa thành một đạo ô quang nhằm Trần Kỳ ở dưới đất tấn công tới...

Phương Thiên rú lên một tiếng rất quái dị, múa sợi Liên Tử trảo nhảy lại bảo vệ Trần Kỳ đang nằm mê man ở dưới đất, nhưng y tới quá muộn, đã thấy Liên Tử trảo đánh trúng vào ngực vào bụng của Trần Kỳ rồi, ngờ đâu sợi Liên Tử trảo ấy bị lệch sang bên, cắm sâu vào tảng đá ở Trần Kỳ chừng nửa thước.

Kiếm Phi giật mình kinh hãi vì sự thực chàng cố ý quật vào người Trần Kỳ chứ không định đánh vào tảng đá ở bên cạnh y, sao bây giờ sợi dây bỗng bắn tóe sang bên như thế? Như vậy, chắc chỗ gần đó thể nào cũng có một người tài ba ẩn nấp chứ không sai.

Kiếm Phi liền cười nhạt một tiếng và hỏi :

- Vị cao nhân nào lại tới đây giúp sức họ Lục Thiệu tam quý thế?

Chàng chưa nói dứt, đằng sau tảng đá đã có một người trông rất quái dị, tuổi trạc trung niên từ từ bước ra. Người này thân hình tầm thước, mặt đỏ bừng, đầu to như cái đầu, tóc xõa xuống vai và bù rối, hai mắt tia ra hai luồng sáng kỳ lạ.

Người đó vừa xuất hiện, vẻ mặt giận dữ nhìn thẳng vào Kiếm Phi rồi lạnh lùng đáp :

- Tiểu tử! Mau báo cho ta biết sư môn của ngươi là ai. Lão phu thử xem người nào mà lại dạy được một đồ đệ giỏi như vậy? Và dám tới Lục Thiệu Sơn của lão phu quấy nhiễu như thế?

Lời nói của y rất ngông cuồng và tự đại lắm.

Kiếm Phi nghe thấy y nói như vậy mới hiểu đối phương là ai, liền cười nhạt đáp :

- Có phải bọn đồ đệ xoàng xĩnh Lục Thiệu tam quý là của các hạ dạy bảo đấy không?

Lúc ấy Phương Thiên mới cung kính tiến tới cạnh Lục Thiệu Ma Quân và khẽ nói :

- Thưa sư phụ, tiểu tử này chính là Kim Húc lệnh chủ Đặng Kiếm Phi đấy ạ!

Lục Thiệu Ma Quân nghe nói lạnh lùng nói tiếp :

- Được! Được! Lão phu lại tưởng ngươi đã làm con ma Thủy tề rồi! Ngờ đâu số ngươi còn lớn, còn sống được như vậy! Tiểu tử, sang năm vào ngày này, chính là ngày giỗ của ngươi đấy.

Kiếm Phi cười nhạt một tiếng :

- Nghe nói các hạ cũng làm cầu tẩu cho người để gia nhập Thiết Hồng bang. Quả thực các bạn giang hồ đều không ngờ...

Lục Thiệu Ma Quân liền quát lớn :

- Câm mồm!

Y vừa nói đã múa chưởng xông tới tấn công. Chưởng phong của y vừa tanh hồi vừa có sương mù bốc theo, và chỉ trong nháy mắt, y đã tấn công luôn mười lăm chưởng một lúc.

Kiếm Phi thấy Lục Thiệu Ma Quân ra tay, chàng mới biết mình đoán không sai, công lực của tên này cũng khá cao siêu thực, nên chàng không dám khinh thường, chàng liền cười nhạt mấy tiếng, vận chân lực vào hai tay, giơ lên chống đỡ luôn.

Hai bên sắp sửa đấu với nhau thì bỗng có đạo quang nhanh như điện chớp từ trong tay Ma quân bắn phọt ra phi thẳng vào ngực của Kiếm Phi.

Thì ra Lục Thiệu Ma Quân vừa ra tay đã giở ngay khí giới ra làm cho y nổi danh là “Ngũ Độc Liên Tử trảo” ra. Chờ cho đối phương sắp tới gần, y đột nhiên giở môn khí giới độc đáo đó ra tấn công luôn, Kiếm Phi giật mình kinh hãi vội giơ hai tay lên đẩy mạnh một cái, người chàng bắn tung lên và giở “Long Vân Độn” ra, tựa một con rồng lớn bay lượn ở trên không. Thế là độc trảo và độc khí của địch lướt qua bên dưới.

Chàng vừa thoát khỏi độc trảo và độc khí liền rú lên một tiếng thực dài, tay phải giương lên một cái liên có một đạo kim quang lóe mắt. Thì ra chàng đã rút Kim Húc thần kiếm ra, nhằm đầu Lục Thiệu Ma Quân chém xuống.

Lục Thiệu Ma Quân giở thế độc và bất ngờ ra đối phó chắc chắn sẽ chiếm thượng phong, định lên tiếng chế nhạo vài câu thì đột nhiên thấy Kiếm Phi tung mình nhảy lên trên cao và lượn đi một vòng đẹp không tả. Quả thực người thường không sao mà nhảy nhanh được như thế!

Đồng thời y lại thấy Kiếm Phi ở trên không đã rút kiếm ra tấn công, nên y ngạc nhiên vô cùng. Thanh kiếm vàng của chàng tỏa ra những luồng ánh sáng lóe mắt như là mặt trời mới mọc vậy, bên trong lại còn xen lẫn tiếng gió ồ ạt lẫn át xuống.

Lục Thiều Ma Quân kinh hãi vô cùng, quên cả hoàn cảnh của mình, vội múa “Ngũ Độc Liên Tử trảo” ra tấn công và rú lên một tiếng kinh hồn động phách, rồi đột nhiên Liên Tử trảo của y hóa thành mấy trăm con rết đen bay múa và mùi tanh hôi bốc lên khiến ai ngửi cũng buồn nôn, nhằm bóng kiếm của Kiếm Phi phản công luôn.

Sau mấy tiếng “lốp bốp” và “loảng xoảng”, kinh phong im lặng hẳn. Ánh sáng vàng tia ra tứ phía, bóng người ở trong làn ánh sáng và những đám sương độc mù mịt đỏ bỗng chia rẽ sang hai bên.

Lục Thiều Ma Quân tóc càng bù rối thêm, mặt đỏ bừng phi thân ra ngoài xa tám thước, chân vừa đụng mặt đất đã kêu “hự” một tiếng rồi người y quay một vòng, lại múa khí giới xông đến tấn công tiếp.

Kiếm Phi mới giờ có tám thành công lực và sử dụng thế “Thiên Giáng Kim Thụy” ra đối phó, đôi bên vừa chạm nhau, chàng cảm thấy khí huyết rạo rực vội nhin hơi lấy sức xoay người một vòng rồi khom lưng một cái đuổi theo Lục Thiều Ma Quân tấn công tiếp.

Đột nhiên Ma quân trầm giọng quát lớn :

- Đã vậy lão tử giúp cho người mau về chín tuổi!

Y liền múa tít cây Liên Tử trảo nhằm ngực và bụng của Kiếm Phi phản công luôn.

Đồng thời Phương Thiên cũng xông lại tấn công cùng một lúc để tiếp tay Ma quân.

Kiếm Phi thấy vậy liền cười nhạt một tiếng tỏ vẻ khinh thị và nói :

- Được! Ta chấp cả hai thầy trò...

Chàng vừa nói dứt lời đã bước sang bên ba bước giơ tay trái lên vòng một cái nhằm đầu Phương Thiên chop luôn. Đồng thời tay phải múa thanh Kim Húc thần kiếm vào đạo ô quang của Ma quân.

Chỉ trong nháy mắt đôi bên đã đấu với nhau rất kịch liệt và càng đấu càng nhanh, chỉ trong thấy một luồng hắc khí với một luồng kim quang quây quần lẫn nhau thôi chứ không sao trông rõ bóng người. Đá và cát bụi ở đó cũng bị bắn sang bốn bên mau như mưa vậy. Sau một tiếng “bộp”, tiếp theo đó lại có tiếng kêu la thảm khốc và máu tươi bắn tung tóe tứ phương, mọi người đã thấy một cái bóng đen bắn ra ngoài và nằm ngang trên mặt đất rồi. Còn Lục Thiều Ma Quân như điên như khùng chạy tới cạnh cái xác đó, y nhắm mắt thuận tay giơ tả chưởng lên tấn công mạnh vào người đó một thế kêu đánh “bùng” một tiếng.

Phương Thiên rú lên một tiếng thảm khốc, rồi chân tay co quắp lại và thở hắt ra chết liền. Đang lúc ấy, lại có một tiếng kêu “bộp” nữa, thì ra cây Liên Tử trảo của Phương Thiên rơi ở trên cao xuống đụng vào tảng đá nên mới có tiếng kêu như vậy.

Nhưng khi y đánh chết Phương Thiên rồi mới biết Kiếm Phi chỉ chặt gãy cánh tay phải của hắn ta và điểm vào mấy nơi yếu huyết không quan trọng, chứ không bị thương nặng như y tưởng tượng. Nên y hối hận vô cùng, sắc mặt càng nhợt nhạt thêm, rồi y ôm lấy xác của Phương Thiên mà lớn tiếng kêu gọi :

- Phương nhi! Thiên nhi!...

Nhưng y thấy Phương Thiên đã cứng đờ, mắt nhắm nghiền, hồn qua địa phủ rồi. Y ứa nước mắt ra, nghiêng rãnh, mím môi quay lại nhìn.

Kiếm Phi vẫn đứng đó cười nhạt, hai mắt nhìn thẳng vào mặt y sát khí đằng đằng, trông rất kinh hãi. Y thấy vậy cũng phải rùng mình kinh hãi, nhưng lòng đau như ruột cắt, không sao chịu nhin được. Hai người tạm thời cứ đứng yên như vậy mà nhìn nhau một hồi lâu.

Kiếm Phi từ từ ngừng mặt nhìn lên trời, lúc ấy mặt trăng mới mọc, chẳng nói một lời. Lục Thiều Ma Quân hai mắt đỏ ngầu, lặng im không nói, sắc mặt nhợt nhạt, đồng thời y đi từng bước một, tiến tới gần Kiếm Phi.

Lúc ấy y đã tức giận khôn tả, vì ba người đệ tử thì hai chết một bị thương, đều bị hủy ở trong tay tiểu quỷ này. Như vậy làm sao mà y không tức hận Kiếm Phi đến chết đi được.

Y càng tiến gần Kiếm Phi, tay cầm Ngũ Độc Liên Tử trảo, sợi dây xích ấy đã bị nội lực của y dồn vào cứng như một cây bút sắt, bên trong có hắc khí tỏa ra liên tiếp. Tay trái của y cũng to dần và đen nhánh, đủ thấy y đã giở toàn lực ra chuẩn bị để thí mạng rồi.

Trong lúc đêm khuya lại có gió lạnh thổi tới, tóc của Ma quân phấp phới, và cánh tay trái của y từ từ giơ lên và tay của y to gấp đôi ngày thường, da tay của y cũng đen nhánh tựa như sơn đen vậy. Dưới ánh trăng mờ mờ, trông y càng rùng rợn thêm.

Kiếm Phi ngừng mặt nhìn trăng non rất ung dung, không ai biết chàng đang nghĩ ngợi điều gì.

Lục Thiều Ma Quân càng tới gần, cánh tay trái của y từ từ giơ lên trước ngực, sợi Liên Tử trảo khói đen càng bốc tỏa hơn trước, bộ mặt ma của y cũng đen nhánh và hai mắt lại lò dò dần.

Một bước, một bước lại một bước, y cứ từ từ tiến dần mà không hề có một tiếng động nào hết. Y đã chuẩn bị giờ hết chân lực đã tu luyện mấy chục năm ở trên núi Lục Thiều này, nhưng còn độc khí thì y chưa luyện thành công. Tuy vậy y cũng đang giờ ra hết để mong trả thù cho hai tên đệ tử bị đánh chết.

Độc khí của y với huyết khí năm xưa là Du băng Thần công cũng được gọi là ba đại môn võ công tối cao của tà phái. Người sáng tạo ra ba môn đó là Độc Lão Phương Giả Mộc, sư phụ của Hồng Hoàng Độc Ma danh tiếng năm xưa.

Môn võ công tuyệt độc này thất truyền đã mấy trăm năm rồi không ngờ bây giờ lại tái xuất hiện ở trong người Lục Thiều Ma Quân.

Kiểm Phi đưa mắt liếc nhìn, trong lòng có vẻ kinh ngạc, nhưng mồm chàng đã lộ ra một nụ cười tàn khốc. Chàng không muốn giết Lục Thiều Ma Quân vì bộ mặt thê thảm của y đã động tới lòng từ bi của chàng. Nhưng khi chàng trông thấy độc khí chưa thành hình của đối phương tỏa ra, chàng lại thay đổi ý kiến.

Đang lúc ấy thì Lục Thiều Ma Quân rú lên một tiếng rồi lệ làng xông lại tấn công luôn. Đồng thời sợi Liên Tử trảo của y cứng như sắt đã tỏa ra năm luồng hắc khí như năm mũi tên nhắm vào năm đại huyết của đối phương bắn tới.

Kiểm Phi vẫn đứng yên không cử động, làm như không trông thấy gì cả. Chờ tới khi năm đạo hắc khí tới cách chàng còn một tấc, chàng mới phi thân lên. Người chàng vận lại một hai vòng, từ trong năm làn khói đen đó mà từ từ bay lên. Đồng thời tay phải chàng giơ ra đột nhiên biến thành vô số bàn tay nhắm tay của Ma quân mà chộp luôn.

Lục Thiều Ma Quân vội rút tay lại đưa Liên Tử trảo lên nhằm mặt Kiểm Phi đánh phủ, đồng thời tay trái cũng từ từ giơ lên, một làn khói đen ở giữa gang bàn tay của y bốc lên, khói đen hóa thành một trái cầu nho nhỏ đen nhánh.

Kiểm Phi thấy vậy liền giật mình kinh hãi bụng bảo dạ rằng :

- “Đây chả là chương Tâm Lôi là gì?”

Chàng không ngờ Lục Thiều Ma Quân lại luyện được môn độc khí đã thất truyền mấy trăm năm, thứ chương này giờ ra ác độc khôn tả, mà giờ ra như vậy thì cùng kẻ địch sống chết một lúc.

Chàng vừa nghĩ vừa ra tay nhanh như gió, phong tỏa lấy những làn hắc khí tanh hôi ở bốn mặt bắn tới.

Lúc ấy trái huyết cầu đen ở trong tay Lục Thiều Ma Quân càng ngày càng lớn. Nếu để cho trái huyết cầu ấy to bằng gang tay nó sẽ đột nhiên nổ luôn, nhưng phải xem người thi hành môn chương Tâm Lôi này công lực ra sao, nếu công lực mạnh thì sức nổ của nó cũng mạnh, công lực mà yếu kém thì sức nổ của nó cũng yếu theo. Nhưng dù sao oai lực nó vẫn mạnh hơn công lực của bản thân người đó gấp ba bốn lần. Vì thế Kiểm Phi mới giật mình kinh hãi sợ mình địch không nổi.

Hai người lại đấu được mười hiệp, Lục Thiều Ma Quân cứ múa tít Liên Tử trảo tỏa ra những hắc khí tanh hôi để bao vây Kiểm Phi vào giữa. Đột nhiên hai mắt của y đỏ ngầu, tay phải vẩy một cái, sợi Liên Tử trảo đứng lại và có tiếng kêu “vù”, một làn hắc khí to bằng cánh tay trẻ con, nhanh như điện chớp bắn thẳng vào người Kiểm Phi.

Hắc khí vừa ra khỏi tay, Ma quân đã đột nhiên nhảy lên, giơ tay phải phẩy một cái, sợi dây Liên Tử trảo hóa thành một đạo ô quang bay lên trên không, lượn một vòng rồi rời khỏi tay y kêu đánh “bộp” một tiếng.

Sợi Liên Tử trảo ấy đột nhiên vỡ tan tành, nước đen ở bên trong phun xuống như mưa và những móc độc ở sợi Liên Tử trảo ấy cũng bắn xuống theo, năm ngón tay của Liên Tử trảo thì nhắm ngực chàng mà chộp xuống, tựa như một con rắn độc vậy. Thế công ấy của y ác độc lắm, nếu y không định cùng địch sống mái với nhau thì không bao giờ y lại giở thế này ra.

Kiểm Phi cũng biết đối phương thế nào cũng giở thế ác độc ấy ra để cho mình cuống quýt, không biết cách đối phó ra sao rồi mới giở chương Tâm Lôi ra, như vậy mình không sao đề phòng và tránh né được nữa. Chàng đoán không sai, Lục Thiều Ma Quân đã giở thế ác độc ấy ra thực và làn khói đen với hơi độc của y lan rộng ra một trượng vuông tròn. Chàng vội vận hết công lực tấn công luôn hai chương đồng thời nghĩ thầm :

- “Lúc này ta không đào tẩu có lẽ không tẩu thoát được đâu!”

Chương phong của chàng đánh ra, lúc ấy hắc khí và ô quang chỉ cách đầu chàng năm thước thôi, không ngờ Lục Thiều Ma Quân xếp đặt sẵn, y vội dùng nội lực ấn mạnh một cái, hắc khí của y biết tránh khỏi chương phong của chàng, mà ở hai bên còn lần át tới.

Ma quân mặt càng đen nhánh, trông càng hung ác, giơ cao tả chương, trái huyết cầu ở trong bàn tay y đã to bằng bàn tay, và trong lúc Kiểm Phi đang cuống quýt mà cười khi hai tiếng, mắt của y đỏ như hai trái cầu lửa vậy.

Hồi 21 Dĩ đào vi thương

Kiểm Phi đang cuồng quát chống đỡ những ám độc của đối phương ở hai bên lẫn át tới thì Ma quân đã giở chiêu Tâm Lôi tấn công chàng. Chiêu Tâm Lôi là tinh huyết của bản thân dồn vào gang bàn tay lợi hại khôn tả. Khi phát động chiêu Tâm Lôi thì các yếu huyết ở trong người phải bít hết như vậy để khỏi bị ngoại thương, toàn lực và nội lực của bản thân cũng ở gang bàn tay đó bắn ra cho tới khi khí huyết khô cạn mới thôi.

Trừ phi phải có một người có công lực tuyệt cao, hy sinh mấy chục năm nội công dồn công lực vào người y thì mới cứu vãn nổi, bằng không khí huyết của y bắn hết rồi cũng chết theo kẻ địch.

Lúc ấy mặt của Lục Thiệu Ma Quân trông càng rùng rợn thêm tựa như một con ma đang tìm người để nhát vậy. Y chăm chú nhìn vào đối phương, trái huyết cầu đen ở trong tay y đã chuyển đến mức tuyệt đỉnh. Nếu Kiểm Phi còn không nhanh chân đào tẩu thì thế nào cũng bị chết ngay tại chỗ.

Lúc ấy chàng đã trông thấy mặt và thái độ của Ma quân, trong lòng kinh hãi lắm và cũng nhận xét kỹ những móc độc ở phía nào lẫn áp tới. Chàng đang định tìm lối tẩu thoát thì Lục Thiệu Ma Quân đã rú lên một tiếng rất thảm khốc và người nhảy lên trên cao tựa như một con chim lớn bay lượn, cát bụi tung tóe, cuồng phong lẫn áp xuống mạnh khôn tả, chung quanh bốn trượng vuông tròn đều bị kinh lực của y bao trùm hết.

Đang lúc ấy bỗng có tiếng rú rất kêu nổi lên từ trên đỉnh núi. Tiếng rú ấy chưa dứt thì đã có một cái bóng trắng từ trên đỉnh núi phi lên nhẹ nhàng như một làn khói và bay ra ngoài xa mấy trượng. Khi bóng trắng đó hạ chân xuống mặt đất đã lướt đi xa và trong nháy mắt đã mất dạng.

Trên đỉnh núi chỉ còn lại có Lục Thiệu Ma Quân, hắc khí và sương mù đen đang quây chung quanh thôi. Y đứng ngẩn người ra trên núi vẻ mặt ngờ ngác, y thắc mắc vô cùng không hiểu đối phương vừa giở thân pháp và bộ pháp gì ra mà thoát khỏi chiêu lực và kinh lực của mình như thế? Nhưng y cũng nhận thấy an ủi vì dù sao cũng chưa giở chiêu Tâm Lôi ra. Nếu y đã giở chiêu Tâm Lôi ra rồi thì dù người y có đem theo linh dược, nhưng linh dược đó chưa được điều luyện thì làm sao mà chữa nổi? Và lại dù y có giết chết được đối phương đi chăng nữa nhưng nội lực và chân lực của y ít nhất cũng tiêu hao trên một giáp, như vậy có khác gì là y đã mất hết võ công không? Bây giờ y chỉ còn một niềm mong mỏi duy nhất là sau này khi nào luyện thành linh dược và độc khí cũng luyện thành công, lúc ấy y sẽ tìm Kim Húc lệnh chủ để tiêu diệt.

Y nghĩ như vậy liền cười nhạt một tiếng và lẩm bẩm tự nói :

- Phải đến lúc ấy ta mới tái xuất giang hồ thì thử hỏi còn ai địch nổi ta nữa?

Lúc này đang là lúc y luyện môn độc khí ấy. Sở dĩ y nhận lời gia nhập Thiết Hồng bang là một mặt y với Bang chủ Tà Phong có liên quan rất mật thiết và mặt thứ hai là muốn nhờ Thiết Hồng bang giữ cho y được yên tĩnh để luyện tập. Nhưng y có ngờ đâu vì thế mà phải gây nên một kẻ cường thù đại địch.

Lục Thiệu Ma Quân đứng ở trên đỉnh núi ngẩn người ra giây lát rồi mới xách hai cái xác chết của Phương Thiên và Trần Kỳ lên cười nhạt một hồi rồi mới xuống núi. Chờ tới khi y đi khỏi, trên đỉnh núi lại hiện ra một cái bóng trắng chính là Kim Húc lệnh chủ Đặng Kiểm Phi rồi.

Chàng nhìn theo về phía Ma quân đi mất dạng thở dài một tiếng khẽ nói :

- Người này quả thực đáng sợ! Thế nào cũng có một ngày ta phải dùng Kim Húc lệnh giết chết y mới được!

Chàng vừa nói xong, đã đi nhanh như một mũi tên tiến thẳng về phía Tây Nam lẫn khuất trong dãy núi Vạn Sơn.

Trời vừa sáng tỏ chàng đã đi tới Tùng Vân Phong, nơi lập phái của Bách Độc môn rồi. Chàng ngừng đầu nhìn lên thấy ngọn núi cao chọc trời, mây bay lơ lửng ở ngang lưng trông thật hùng vĩ không hổ thẹn với cái tên Tùng Vân và đúng là chỗ lập môn phái.

Chàng đứng ở lưng núi ngẩng nhìn một hồi nhận định không sai. Chàng bước đi lên phía trên.

Trên đỉnh núi cây cối rất rậm rạp. Lúc ấy đang là mùa thu, gió thổi vào người lạnh buốt xương và đường núi vừa quanh co, gai cỏ mọc đầy, người thường ít khi tới đây, Kiểm Phi đi quanh đi quẩn một hồi vẫn không tìm thấy đích.

Chàng liền giở thân pháp “Long Vân Độn” ra phi thân lên trên đỉnh núi, khi gần tới đỉnh núi chàng đột nhiên thấy phía bên trái có rừng phong đỏ như lửa và dài liên miên mấy chục dặm, trong đó không có một cây khác nào mọc chen vào cả trông rất đẹp mắt.

Lúc ấy mặt trời mới mọc, tia ra những luồng ánh sáng vàng chiếu vào rừng phong trông lại càng đẹp thêm. Kiểm Phi nổi hứng, chân liền dùng sức một cái, người đã như một ngôi sao sa nhảy tới trước rừng

phong ấy, cây nào cũng như cây nấy đều mọc thẳng, cành lá như một cái tàng, đáng lẽ lúc này là mùa thu cây cối phải rụng lá mới phải, nhưng không hiểu tại sao rừng phong này vẫn tươi tốt như thường.

Kiểm Phi vốn dĩ là người tao nhã, gặp cảnh đẹp như vậy liền đứng ngâm thơ vài câu. Chàng bỗng nghĩ đến thân thể của mình bị đất như vậy, thù lớn chưa trả, lại thở dài một tiếng.

Đang lúc ấy trong rừng bỗng có tiếng chân người nhộn nhịp bước ra. Tiếng chân ấy làm cho đàn chim kinh hãi vội vỗ cánh bay đi.

Tiếp theo đó chàng thấy trong rừng có một tiểu phu lưng đeo búa lớn, thân hình vạm vỡ, mặt đầy râu xồm đen nhánh từ từ bước ra. Y vừa đi vừa cầm cái búa lăm bầm tự nói :

- Ai cũng bảo làm nghề tiểu phu là khổ, duy chỉ có mỗi nhận thấy làm nghề tiểu phu là sướng...

Y vừa ở trong rừng bước ra, đã gặp người ngay vì thấy một thiếu niên công tử rất đẹp trai đang khoanh tay đứng ở đó.

Công tử trẻ tuổi ấy mặc áo dài trắng, mặt trắng như dồi phấn, mày đen và dài, mắt sáng, ngoài dáng điệu hiên ngang lại thêm vẻ tao nhã nữa.

Tiểu phu với vẻ mặt ngờ ngác nhìn Kiểm Phi, hình như y muốn bảo nơi đây không có những nhân vật tao nhã như thế này xuất hiện. Kiểm Phi vừa trông thấy tiểu phu ấy đã vội chấp tay chào, tiểu phu lại càng ngạc nhiên thêm, ấp úng một hồi rồi mới lên tiếng hỏi :

- Vị công tử này chào ai thế?

Kiểm Phi thấy tiểu phu ấy hai mắt rất sáng, thái dương huyết gồ cao, rõ ràng là một cao thủ nội ngoại công đều thâm hậu, nhưng chàng không muốn nói toạc ra vội, chỉ nho nhã cười hỏi tiếp :

- Xin hỏi bạn, nơi đây có phải là Tùng Vân Phong không?

Tiểu phu nhìn Kiểm Phi một cái, nghĩ ngợi giây lát rồi cất giọng ồ ồ hỏi lại :

- Công tử là người ăn học, hỏi thăm núi đó làm chi?

Tiếp theo đó y lại hỏi thêm :

- Ô! Công tử làm thế nào mà lên được trên núi cao như thế?

Y vừa nói vừa dùng bàn tay hộ pháp vuốt ve cái búa bóng nhoáng, trông ít nhất cũng nặng trên ba trăm cân.

Kiểm Phi thấy đại hán thiếu niên ấy ngớ ngẩn một cách đáng yêu, liền nói dối :

- Có một ông cụ tóc rất dài, mặt rất hung ác, nhưng tính tình lại rất hòa khí, gặp tại hạ ở dưới núi, ông ta biết tại hạ rất muốn lên trên núi này du ngoạn, liền bảo tại hạ nhắm mắt lại. Thế là một lát sau, tại hạ đã lên tới được trên này rồi.

Tiểu phu nghe thấy chàng nói như vậy, mặt biến sắc, vội hỏi :

- Ông già ấy mặc quần áo gì? Còn nói gì nữa không?

Kiểm Phi liền tả hình dáng của Lục Thiêu Ma Quân cho tiểu phu nghe và nói tiếp :

- Ông ta còn bảo là ông ta muốn đi kiếm một người của Bách Độc môn gì đó!

Tiểu phu nghe thấy chàng nói như thế, mặt đã biến sắc, liền la lên :

- Ô! Quả thật là y...

Y chưa nói dứt đã ra tay nhanh như điện chớp, điểm luôn vào yếu huyết mê của Kiểm Phi và cười ha hả nói :

- Tiểu tử! Hãy theo lão đi về nơi này một phen đã rồi sẽ nói chuyện sau!

Nói xong, y một tay cắp Kiểm Phi, một tay xách cây búa lớn, đi nhanh như bay, tiến thẳng vào trong rừng phong.

Thì ra Kiểm Phi đã sớm bết huyết lại nên tiểu phu vừa điểm tay vào chàng đã giả bộ chết giắc, để mặc cho đối phương mang mình đi. Chàng cũng phải phục thềm sức khỏe và khinh công của tiểu phu. Chỉ nghe tiếng gió, chàng cũng biết khinh công của đối thủ rất bá đạo, và toàn đi trên những đường gồ ghề khắp khênh.

Đi chừng mười dặm, tiểu phu ấy mới phát giác ở trong rừng có người xuất hiện, y liền ngừng chân lại. Y đã thấy có một ông già mặt dài như mặt ngựa, cao lớn vạm vỡ, tuổi chừng năm mươi, ăn mặc rất lịch sự nhảy ra.

Ông già ấy vừa trông thấy tiểu phu, đã cười như điên như khùng hỏi :

- Tiểu tử! Người có phải là đồ đệ của Độc Tâm tiểu tử không?

Tiểu phu liền đứng lẩy thế để đề phòng, khẽ đặt Kiểm Phi xuống để một bên, rồi mới lạnh lùng hỏi :

- Các hạ có phải là tên đao phủ thủ của Thiết Hồng bang phái tới không?

Ông già mặc áo rất lịch sự cười ha hả đáp :

- Tiểu tử mau báo danh đi, rồi lãnh cái chết sau.

Tiêu phu giờ cây búa khổng lồ lên, lạnh lùng đáp :

- Ông tổ của người đây tên là Biện Hồ, còn người là cái gì?

Ông già cười nhạt một tiếng trả lời tiếp :

- Lão phu là Nhạc Lam, Phó đường chủ của Bang Sài đường, tiểu tử mau nộp mạng đi.

Nói xong y giờ chuông lên trước ngực rồi nhảy xổ lại tấn công luôn.

Biện Hồ nghe thấy đối phương tự nhận là Phó đường chủ của Bang Sài đường, không trả lời nữa, liền rống lên một tiếng thật lớn, múa cây búa khổng lồ xông lại chém vào hai tay của Nhạc Lam liền.

Nhạc Lam thấy vậy kinh hãi, không ngờ đối phương trẻ tuổi như vậy mà có nội lực mạnh đến thế, nên y vội vận hết chân lực, múa song chuông như vũ như bão nhằm các nơi đại huyệt của Biện Hồ tấn công luôn.

Biện Hồ bỗng thấy áp lực ở bốn bên càng ngày càng nặng, bóng chuông như núi dồn dập tới, y vội vận chân lực ra, múa cây búa khổng lồ thật nhanh, khiến chuông phong của đối phương không xông qua được. Trận đấu của hai người kịch liệt khôn tả, cát bụi và đá ở dưới đất đều bị hất tung lên bay mù mịt. Nếu nói về công lực và võ công thâm hậu thì Biện Hồ còn kém Nhạc Lam xa, nhưng Biện Hồ được thiên phú về sức mạnh lạ thường, bề ngoài trông y tuy ngu ngốc nhưng sự thực y rất khôn ngoan, lại thêm ngày thường rất chăm chỉ học tập, nên cây búa của y tuy nặng nề vô cùng, nhưng lúc múa lên nhanh nhẹn và nhẹ nhàng như một cây búa giả. Nhờ vậy y mới đấu ngang tay với Nhạc Lam.

Kiểm Phi bị Biện Hồ đặt xuống dưới một gốc cây, chàng liền mở hé mắt ra nhìn hai người đấu với nhau, thấy Biện Hồ tuy ít tuổi nhưng dũng mãnh hơn người và cũng khôn ngoan lạ thường.

Nếu nói về chân tài thực học thì dù sao Biện Hồ cũng không địch lại nổi Nhạc Lam, nhưng cây búa nặng hơn ba trăm cân của y giờ ra cũng không phải tầm thường. Và lại hề gặp nguy, y lại giờ một thế búa rất quái dị ra để giải nguy. Nhạc Lam biết đối phương còn kém mình xa, nên cười nhạt và nói :

- Tiểu tử! Lão thử xem mi đã học được bao nhiêu tài ba của Dư Nhân rồi?

Đấu tới hiệp thứ năm mươi, Nhạc Lam liền dùng thế “Ác Sài Ty Cốt” chia mười ngón tay ra nhắm sáu nơi yếu huyệt ở trước Biện Hồ điểm luôn.

Biện Hồ múa tít cây búa, nhắm hai cánh tay của Nhạc Lam chém tới tấp.

Kiểm Phi thấy vậy liền giật mình kinh hãi, tuy chàng không biết thế võ của Nhạc Lam huyền diệu như thế nào nhưng chàng biết nếu tên tiêu phu kia nhắm khuỷu tay của y chém xuống thì y sẽ có bảy thức biến hóa liền. Công lực của tiêu phu đã không bằng y, mà cả ra tay biến thế cũng kém linh hoạt nốt.

Kiểm Phi đang suy nghĩ thì đã thấy búa của Biện Hồ sắp chém tới gần khuỷu tay của Nhạc Lam rồi. Quả nhiên Nhạc Lam đã cười nhạt một tiếng, xoay tay một cái, tay trái của y đã chộp lấy cổ tay đang cầm búa của Biện Hồ, và tay phải thì co lại như nắm cái móc chộp vào mặt đối phương.

Sự thế xảy ra một cách đột ngột như vậy, Biện Hồ giật mình kinh hãi, muốn xoay tay cũng không kịp nữa, vội rống lên một tiếng, giờ chân lên đá luôn vào hạ bộ của Nhạc Lam, đồng thời nhờ cái đạp đó, y xoay tay đưa ngược lưỡi búa lên chém vào cổ của địch thủ.

Nhạc Lam lại cười nhạt một tiếng, chân trái dậm chặt xuống đất, rồi quay tít người, nhưng khi tới nửa vòng, y đã khom người lại, giờ chuông lên nhằm cổ chân của đối thủ chém xuống.

Lúc ấy Biện Hồ đã bị đứng vào chỗ thế thua, tay chân mình mấy đều bị ở dưới chuông đối phương. Đang lúc y co chân lại định xoay lưỡi búa chém vào chân của Nhạc Lam thì Nhạc Lam bỗng quay người, giờ chuông nhắm đỉnh đầu y đánh mạnh xuống.

Nếu để cho Nhạc Lam đánh trúng chuông đó thì Biện Hồ thế nào cũng chết ngay tại chỗ.

Kiểm Phi thấy vậy liền lấy một hòn sỏi vận tiềm lực búng đi.

Đồng thời chàng xoay chuông lại, đẩy mạnh một cái, kêu đến “cắc” một tiếng, Nhạc Lam bỗng cảm thấy Kỳ môn huyệt của mình đau nhức, chân khí liền bị chặn lại, tay của y từ từ buông thông xuống, chớ không còn hơi sức đâu mà đánh nữa. Biện Hồ yên trí phen này thế nào cũng bị chết, cho nên y nghiêng răng mím môi giờ búa lên chém xuống, chỉ mong lấy lại được vốn liếng, dù có chết cũng không bị thiệt thòi.

Đột nhiên y thấy Nhạc Lam kêu “hự” và có tiếng kêu “cắc”, tay của địch thủ từ từ buông xuôi chứ không đánh được nữa, đồng thời y cảm thấy có một luồng sức như kinh, đẩy y ra ngoài xa ba bước, nhưng chiếc búa ớt rong tay y giáng càng nhanh hơn.

- Ôi chà!

Sau một tiếng kêu thảm khốc và máu tươi bắn tung tóe, Nhạc Lam bị y chém thành hai mảnh rồi. Nửa mình dưới của Nhạc Lam còn giầy giụa trông rất ghê tởm, còn nửa người trên bị đánh bắn ra ngoài xa ba thước, các thớ thịt vẫn còn rung động.

Biện Hổ không hiểu tại sao, liền đâm bổ về phía trước ba bước mới ngừng chân lại được, máu của địch phun vào khắp người y, y giơ tay lên lau chùi máu và mồ hôi, khẽ nói :

- Nguy hiểm thật!

Sau y lại ngơ ngác ngẩng đầu nhìn chung quanh tìm kiếm, rồi lên tiếng hỏi :

- Vị tiền bối nào vừa ra tay giúp Biện Hổ đây? Xin hiện thân để nhận mấy lạy của Biện Hổ tôi!

Nhưng không thấy ai trả lời hết, y lại lên tiếng nói tiếp :

- Tiểu bối Biện Hổ, là đệ tử cuối cùng của Độc Tâm Tiều Phu, người Chương môn của Bách Độc môn, vừa rồi đã cứu được tiểu bối thoát chết, xin ra đây nhận một lạy của tiểu bối.

Nói xong y chấp tay vái lạy và người quay tít đi một vòng.

Nghĩa là y vái hết mọi nơi, rồi mới ngừng đầu lên lớn tiếng nói tiếp :

- Ngày hôm nay Thiết Hồng bang sẽ đến tiêu diệt Bách Độc môn, trừ khi tề phái tự nguyện đầu hàng chúng. Sự thể khẩn cấp tiểu bối phải đi ngay đây. Nói xong, y lại vái lạy một cái rồi quay người lại cấp Kiếm Phi lên, vừa cười vừa nói :

- Ta không tin là tiểu tử này không biết một chút võ công nào cả!

Nói xong y liền đi vào phía rừng sâu ngay.

Hồi 22 Ngưu Mao Tiểu Phi

Biện Hồ đi rất nhanh, một lát sau đã đi được mấy dặm đường rồi và đã tới trước một suối nước. Nước suối này rất trong, cá bơi ở bên dưới đều trông thấy rõ.

Biện Hồ giật mình, vội tiến lên mấy bước, vì vừa thấy bên suối có hai người trung niên, mình dính đầy máu. Hai người ấy chết một cách rất thảm thương, mặt bị băm nát, ngực phanh, ruột gan bị moi ra và cắt đứt từng khúc, khiến ai trông thấy cũng phải buồn nôn buồn mửa.

Biện Hồ đứng đó xem một hồi, bỗng ứa nước mắt ra và khấn thầm rằng :

- Hai vị hãy yên nghỉ đi! Biện Hồ này sẽ báo thù hộ cho hai vị!

Nói xong y lại đem Kiếm Phi đi, ven theo con suối ấy mà tiến thẳng lên phía trên.

Y lại đi thêm một quãng đường nữa thì đột nhiên lại ngừng chân. Kiếm Phi từ từ mở mắt ra nhìn. Chàng thấy bốn cái xác đen nhánh nằm ngổn ngang ở bên suối, hình như ngộ phải một thứ thuốc độc rất mạnh rồi chết.

Biện Hồ trông thấy những cái xác đó liền cười nhạt một tiếng và nói :

- Bọn chó má của Thiết Hồng bang này thật là đáng chết lắm! Cho các ngươi bị trúng độc như vậy chết thêm mấy tên nữa!

Nói xong, y lại đi tiếp. Đến tận cùng cái suối thì vừa tới một cái hang động. Nước suối từ trong hang ấy chảy ra, và chỗ cửa hang cũng lại có mười mấy cái xác chết nằm ngổn ngang. Biện Hồ thấy vậy nóng lòng sốt ruột vô cùng, vội chạy thẳng vào trong hang động, vừa đi vừa lăm bằm chửi :

- Chúng đã tấn công vào tới đây rồi mà lão tử vẫn không hay! Thật là... khốn nạn... quá!

Không bao lâu, y đã đi sâu vào trong hang động đã nghe thấy tiếng kêu la chém giết rất thảm khốc. Hiện nhiên trận đấu đã khai diễn ở nơi đây. Biện Hồ vừa chửi vừa đi vào tới bên trong, liền đặt Kiếm Phi xuống đất và nói :

- Xin lỗi, bạn hãy nghỉ ở đây một lát để khỏi vương tay vương chân mớ!

Nói xong, y múa tít cây búa xông vào bên trong.

Kiếm Phi cũng ngạc nhiên hết sức và nhận thấy Thiết Hồng bang bá đạo thật, đến tận sào huyệt của người ta mà chém giết phá phách như thế! Chàng vừa nghĩ vừa đứng dậy đi nhanh như một cái bóng chạy thẳng vào trong động, càng vào sâu bao nhiêu chàng càng nghe thấy tiếng hò hét chém giết lớn bấy nhiêu và khi vào tới trong đó có xen lẫn cả tiếng mắng chửi của Biện Hồ nữa.

Kiếm Phi biết Bách Độc môn đã bị Thiết Hồng bang càn quét. Chàng vừa quẹo sang ngang một cái đã tới cửa hang và thấy nơi đây rất sáng tỏ, bóng người thấp thoáng, tiếng kêu la thảm khốc lại nổi liên tiếp. Chàng hơi suy nghĩ một chút, liền nhảy về phía có tiếng mắng chửi của Biện Hồ. Chàng vừa đi tới cạnh hòn núi giả, thấy Biện Hồ hãy còn cầm cự được, lại quay sang chỗ khác, chàng đột nhiên ngừng chân lại, bụng bảo dạ :

- “Ta không biết người nào là của Bách Độc môn, như vậy làm sao phân biệt được địch với bạn?”

Nghĩ đoạn, chàng lại quay trở lại để nghĩ cách ngấm ngấm trợ giúp Biện Hồ.

Chàng trông thấy chỗ cách mình không xa có một cây cổ thụ, liền không do dự gì cả, nhảy lên cành cây nhìn xuống.

Chàng thấy Biện Hồ dũng mãnh khôn tả và đang kịch chiến với hai đại hán cầm đao, nhất thời chưa đến nỗi bị bại, nhưng chàng quay đầu nhìn sang phía khác thấy bốn bên đã thành bể lửa, hiện nhiên Bách Độc môn đã đại bại, lúc này họ chỉ còn cầm cự được phần nào hay phần nấy thôi.

Chàng không còn chần chừ gì nữa, liền bẻ mấy cành cây, ngắt mười mấy khúc nhỏ bỏ vào trong tay áo, rồi cứ cầm từng cành một nhắm hai đại hán ném luôn, hai đại hán ấy đấu với Biện Hồ đã đuối sức, bỗng nghe phía sau có tiếng gió động, chúng liền nổi giận, lớn tiếng mắng chửi :

- Mẹ kiếp...

Chúng chưa kịp chửi tiếp thì cả hai đã ngã lăn ra và bị luân búa của Biện Hồ chém xuống, máu tươi bắn tung tóe chết tức.

Biện Hồ giết xong hai tên giặc ấy, ngăn người ra giây lát rồi khẽ nói :

- Cảm ơn!

Rồi y lại quay sang phía khác. Lần này thừa lệnh Thiết Hồng bang chủ tới đây tấn công Bách Độc môn là thủ hạ của Bang Sài đường, tên nào cũng ác độc khôn tả. Chúng vừa tới hang động này đã ra tay chém giết bừa bãi, thật là thảm khốc vô cùng.

Đường chủ của Bang Sài đường là Lãnh Diện Bang Sài Triệu Ân, tuổi đã ngoài sáu mươi, người gầy gò bé nhỏ, mặt rỗ, tay cầm một đôi răng cưa trông rất hung ác.

Bách Độc môn từ khi người Chương môn trước là Vạn Độc Thần Hành Khách Thuần Vu Khoáng bị đẩy vào trong Lang Hú cốc rồi, môn phái này cứ yếu dần và nhân số cũng ít ỏi lắm, nên đường đường là một môn phái mà hôm nay bị một phân đường của người ta đến đánh cho tan rã như thế thì thật là một sự xấu hổ vô cùng.

Nhưng hiện giờ chín đại môn phái cũng không dám gây hấn với Thiết Hồng bang thì thử hỏi những môn phái khác chống lại sao nổi Thiết Hồng bang kia chứ?

Hãy nói Biện Hồ vác cây búa không lồ lớn bước đi vào chỗ có tiếng hò hét chém giết, vừa đi y vừa giết được cũng khá nhiều môn hạ của Bang Sài đường.

Dần dần vào tới bên trong, Kiếm Phi thấy nhà cửa ở trong đó càng ngày càng nhiều và nhà nào cũng bị đốt cháy, xen lẫn với những tiếng kêu la thảm khốc thật là rùng rợn hết sức.

Đột nhiên có một căn nhà sắp đổ, trong nhà có tiếng kêu thất thanh vọng ra! Biện Hồ liền gọi rống lên :

- Lục sư huynh! Biện Hồ đã tới đây!

Nói xong, y múa tít cây búa không quân ngại nguy hiểm xông vào trong căn nhà sắp đổ.

Ở phía sau căn nhà ấy có một đại hán mặc áo vải xám, mình dính đầy máu, tay trái cầm trường kiếm đang khổ chiến với bốn đại hán gầy gò, mặc áo đen. Cánh tay phải của đại hán ấy đã bị chặt đứt, máu ở vết thương chảy ra như suối.

Biện Hồ quát tiếp :

- Những quân chó má này! Biện gia đã tới đây!

Y vừa nói vừa múa cây búa nhắm bốn người đó chém luôn.

Bốn tên đại hán áo đen ấy cũng không phải là tay tầm thường. Người trung niên lớn tuổi hơn cả liền cười và nói :

- Hừ! Lại thêm một tên nữa đến nộp mạng.

Đại hán áo xám thấy Biện Hồ tới, tinh thần phấn chấn khôn tả, liền la lên :

- Sư đệ! Mau... mau... sư phụ đang ở chính đường...

Kiếm Phi thấy vậy biết nếu mình không hiện thân ra thì ngày hôm nay Bách Độc môn thế nào cũng bị tiêu hủy hết.

Lúc ấy, Biện Hồ đã giúp người sư huynh họ Lục đấu với bốn đại hán áo đen rồi.

Kiếm Phi không dám chậm trễ nữa, vội rút cái khăn trắng ra bịt mặt, rồi giơ tay về phía sau rút cây kiếm vàng có ánh sáng lóe mắt ra múa tít, mồm thì quát lớn :

- Bọn tiểu tử của Thiết Hồng bang! Ngày tàn của các ngươi đã đến rồi.

Chàng chưa nói dứt đã xông ngay vào đấu trường. Kim Húc thân kiếm của chàng quả thật lợi hại, một người áo đen trông thấy ánh sáng vàng vội la lớn :

- Chúng ta chuồn mau! Kim Húc lệnh chủ...

Nói xong liền chạy ngay, nhưng tiếc thay y mới chạy được hai bước thì đã kêu la thảm khốc, đầu y bị Kim kiếm chém vỡ làm đôi, ngã lộn ra chết tức...

Biện Hồ với người sư huynh họ Lục thấy vậy đều ngăn người ra.

Đúng lúc ấy tiếng kêu la thảm khốc lại nổi lên liên tiếp, máu và chân tay gãy văng lên tung tóe, ba đại hán áo đen còn lại đều bị giết chết trong khoảnh khắc.

Biện Hồ càng ngạc nhiên thêm cho tới khi mấy tiếng kêu la thảm thương kia nổi lên y mới giật mình như người nằm mê mới thức tỉnh, vội quay đầu lại nhìn và thấy một cái bóng trắng phi tới. Y mới trông thấy rõ đó là một văn sĩ áo trắng dùng khăn trắng bịt mặt.

Y nhìn kỹ nhận thấy văn sĩ áo trắng này có vẻ quen thuộc lắm, nhưng nhất thời không biết đã gặp ở đâu? Quả thật y không ngờ chàng lại là thiếu niên anh tuấn mà y đã bắt được hồi nãy. Y đang thắc mắc thì Kiếm Phi đã lấy hai viên thuốc ra đưa cho đại hán họ Lục và nói :

- Uống hai viên thuốc này đi, rồi ra một chỗ vận công ba chu thiên là khỏi liền.

Nói xong chàng quay lại hỏi Biện Hồ :

- Chính đường ở đâu?

Biện Hồ đáp một hồi rồi chỉ tay về phía trước, đáp :

- Ở... ở chỗ kia kìa...

Kiếm Phi lại hỏi tiếp :

- Quần áo của Bách Độc môn có gì đặc sắc để phân biệt không?

Biện Hồ lắc đầu đáp :

- Không có gì đặc biệt cả!

Đại hán họ Lục đột nhiên cúi mình vái chào Kiếm Phi và nói :

- Gia sư Dư Nhân đang kịch chiến với Bang Sài đường chủ Triệu Ân, các người hiện ở nơi chính đường, xin đại hiệp tới đó cứu viện cho, tại hạ cảm ơn vô cùng.

Kiểm Phi gật đầu đáp :

- Được, mỗ sẽ đi ngay!

Nói xong, chàng đi vòng qua căn nhà cháy đó, tiến thẳng về phía chính đường.

Biện Hồ chấp tay vái chào sư huynh và nói :

- Sư huynh hãy ở đây nghỉ ngơi, đệ đi về phía trước xem sao!

Nói xong y vác cái búa khổng lồ đi về phía chính đường ngay.

Người sư huynh họ Lục thở dài một tiếng và nói :

- Sự đệ thật là kỳ tài thiên phú, nhưng đáng tiếc... hà...!

Hãy nói Kiểm Phi tiến thẳng vào căn nhà cao lớn nhất và nghe thấy bên trong có tiếng hò hét chém giết vọng ra. Chàng thấy suốt dọc đường đầy những xác chết, tay gãy, chân gãy và máu chảy lai láng trông thật thảm thương không thể tưởng tượng được.

Chàng đi tới trước chính đường đã thấy nơi đó mọi người đang kịch chiến. Chàng đứng xem tình thế của đôi bên một hồi thì bỗng từ xa lại có tiếng kêu la và quát tháo, chàng biết Biện Hồ đã tới nơi và đang đấu thí mạng với kẻ địch.

Lúc ấy chàng còn mãi theo dõi hai người đang đấu với nhau kịch liệt ở phía đằng trước. Hai người đó, một là lão tiêu phu chừng sáu mươi, tay cầm một cây búa bừa cũ, còn đối phương cũng là một ông già tuổi trạc sáu mươi, nhưng gầy gò bé nhỏ, tay cầm một đôi khí giới dị hình, có ánh sáng bạc lóng lánh và có đầy răng cưa.

Hai người đối địch với nhau rất kịch liệt và cũng ngang tài nữa, mỗi thế thức của họ đều mạnh khôn tả. Chàng đứng xem một hồi đã đoán biết hai người này thế nào cũng là Dư Nhân với Triệu Ân rồi.

Đồng thời chàng thấy trận đấu của hai người trông như trẻ con đùa giỡn với nhau, nhưng sự thật là hai người đã đấu sức và đấu trí, mỗi một thế công của họ đưa ra đều dồn hết nội lực vào, nhưng khi đối phương vừa ra tay đã biết ngay thế đó mình có thể phá giải rồi hay không. Nếu bị đối phương phá giải thì mình phải thay đổi thế nào để công tiếp.

Cũng vì hai người đấu sức và đấu trí như thế, nên trận đấu hai người rất hao tổn đến nội lực.

Kiểm Phi đứng xem một hồi liền bụng bảo dạ :

- “Lạ thật! Ta ở ngoài động trông thấy mấy người đều bị trúng độc, ta đã yên trí Bách Độc môn thế nào cũng dùng độc để tấn công địch, nhưng khi vào tới trong này chả lẽ thuốc độc của Bách Độc môn đã hết linh nghiệm rồi chăng?”

Chàng đang suy nghĩ thì đã nghe có tiếng người quát tháo :

- Biện Hồ tôi đã tới!

Biện Hồ đã múa cây búa hộ pháp xông tới liền. Một ông già áo đỏ, tay cầm đôi bút phán quan, cười nhạt một tiếng, xông lên đấu với y tức thì.

Lúc ấy Dư Nhân vì đầu óc bối rối đã bị đẩy lui ra hai bước và có vẻ cảm cực không nổi.

Kiểm Phi thấy vậy liền múa trường kiếm rú lên một tiếng thật lớn, rồi nhanh như mũi tên nhảy tới và mồm thì quát lớn :

- Ngừng tay lại!

Chàng chưa nói dứt người đã tới nơi.

Biến hóa một cách đột ngột như vậy khiến mọi người có mặt tại đó đều kinh hãi và cùng ngừng tay lui sang một bên tức thì.

Chỉ có Dư Nhân với Triệu Ân vẫn còn đấu nội lực với nhau. Kiểm Phi cười nhạt một tiếng lướt tới bên cạnh.

Hai người đều lo âu vô cùng, không biết người vừa mới tới đó giúp mình hay là kẻ đối địch, nhưng tiếng rú và tiếng quát vừa rồi vẫn còn vang vọng bên tai đủ thấy công lực và nội lực của người đó lợi hại như thế nào, nên cả hai mới sợ nếu người đó là kẻ địch của mình.

Những người có mặt tại đó chỉ có một số ít là nhận ra được thanh kiếm của Kiểm Phi là Kim Húc thần kiếm nên chúng đã xì xào bàn tán với nhau ngay.

Nhất là Dư Nhân và Triệu Ân, hai người tuy đấu chí tử với nhau nhưng mắt vẫn nhòm khắp chung quanh, và đã thấy chàng cầm Kim Húc thần kiếm rồi nên chúng chỉ sợ người đó giúp đối phương thì nguy hiểm cho chúng vô cùng.

Đột nhiên Triệu Ân nghiêng răng mím môi, dùng toàn lực đẩy mạnh ra một cái.

Dư Nhân kêu “hự” một tiếng, cây búa của y đã từ từ hạ thấp xuống, sắc mặt cũng thấy đỏ bừng.

Y lại cố hết sức định đưa cây búa lên. Hai người đã giở toàn lực ra rồi, nên mồ hôi trên trán đều nhỏ ra như mưa. Thủ hạ của hai người đứng ở khắp chung quanh, xem đều im hơi lặng tiếng trở mắt nhìn và nghĩ thầm :

- “Nếu lúc này có người nào giải cứu thì công lực phải cao hơn Dur Nhân với Triệu Ân mới có thể giải được, bằng không chính người ấy sẽ bị thương nặng trước. Nhưng nếu cứ để yên cho hai người này đấu như vậy thì thế nào cũng có một người kiệt sức mà chết...”

Vì vậy mọi người đều đứng yên mà xem chứ không ai dám xen vào can thiệp hết.

Đang lúc mọi người không sao phân biệt giữa hai tay cao thủ ai thắng ai bại thì Kiếm Phi đã trông thấy rõ người Chương môn của Bách Độc môn lép vế và chỉ chống đỡ không thôi, chàng liền nhủ thầm :

- “Vớ công lực của ta không biết có giải được trận đấu cho hai người không! Vả lại hiện giờ trong người ta không còn một chút vết thương nào hết”.

Nếu công lực của chàng chỉ thắng nổi một trong hai người đó thôi, vẫn chưa có thể giải cứu được, trừ phi chàng phải trên chân cả hai người, như vậy chàng mới hồng ra tay được.

Chàng đang suy nghĩ đột nhiên nghe thấy phía sau có tiếng chân người rất nhẹ, chàng vội quay đầu lại nhìn thì ra người đó chính là Biện Hồ. Y đứng ở đằng sau nhìn chàng với một vẻ van lơn.

Kiếm Phi khẽ hỏi :

- Người lo âu cho sự phụ phải không?

Biện Hồ gật đầu khẽ đáp :

- Vâng!

Nói xong y lại nhìn vào trong đấu trường tỏ vẻ hoảng sợ.

Kiếm Phi rất có thiện cảm với thiếu niên này, thấy y hãi sợ như vậy, chàng cũng động lòng thương, nhưng chàng vẫn còn có một điểm vẫn chưa hiểu là Biện Hồ võ công cao siêu, nhưng khi đấu thỉnh thoảng mới giở ra được một thế cao siêu thôi, có lúc lại đần độn khôn tả. Chẳng lẽ y được một người cao minh truyền thụ qua cho một vài thế chẳng?

Biện Hồ tưởng chàng không nhận lời của mình, liền nắm chặt cây búa, vẻ mặt hăng hái, định liều thân vào cứu sự phụ, rồi y lẳng lặng quyết bước vào trong đấu trường.

Kiếm Phi thấy vậy vội nói :

- Hãy khoan!

Mọi người chỉ thấy một cái bóng trắng và một luồng ánh sáng vàng vọt lên, đồng thời cũng có một luồng sức nhu kinh ngăn cản lối đi của Biện Hồ, rồi cái bóng trắng ấy kèm theo ánh sáng vàng lóe mắt xuất hiện trong đấu trường. Chỉ nghe thấy tiếng kêu “loèng xoèng” đình tai và bóng người thấp thoáng, tiếp theo đó lại có tiếng kêu “ùm ùm”, cát bụi bay mù mịt, hai cái bóng người đang đấu bỗng bị đẩy lui ra ngoài tám thước.

Tất cả mọi người có mặt tại đó đều rung mình kinh hãi, và chờ hai cái bóng người kia đứng yên, các người mới nhận ra chính là Dur Nhân với Triệu Ân, và mỗi người đứng ở một chỗ, hình như đang điều công vận khí vậy. Còn ở giữa đấu trường, chỗ hai người vừa đấu với nhau hồi nãy thì có một cái bóng trắng đứng sừng sững tại đó, chờ mọi người bình tĩnh rồi cái bóng trắng mới giơ tay phải lên, mồm thì quát lớn :

- Dur Nhân, người Chương môn của Bách Độc môn hãy nghe đây!

Mọi người đều nhìn vào cái bóng trắng ấy mới hay đó là một vị văn sĩ dùng khăn trắng bịt mặt, trong gang bàn tay phải của chàng giơ lên có một cái thẻ bằng trúc màu tía, bên trong có khắc rất tinh vi, đó chính là lệnh phù của Vạn Độc Thần Hành Khách Thuần Vu Khoáng, người Chương môn trước kia của Bách Độc môn vẫn đem theo ở trong người.

Các đệ tử của Bách Độc môn trông thấy lệnh phù đó đều quỳ xuống vái lạy, chỉ có Dur Nhân là khom lưng chấp tay vái chào và lớn tiếng đáp :

- Tiểu bối Độc Tâm Tiểu Tử Dur Nhân xin cung nghinh thừa chỉ lệnh!

Kiếm Phi lớn tiếng nói tiếp :

- Bôn nhân thừa lệnh Thuần Vu lão tiên bối trao trả lệnh phù cho quý phái. Đồng thời hiệp trợ cho quý phái để tiêu diệt trừ kẻ địch đến xâm phạm.

Nói xong chàng ném một cái, chiếc thẻ trúc màu tía tựa như một đạo ô quang, bay tới trước mặt Dur Nhân.

Bách độc lệnh lại trở về với Bách Độc môn nên các môn đồ đều vui vẻ vô cùng, hoan hô vang động một góc trời.

Thì ra Bách Độc môn có một lệ do Khai Sơn tổ sư truyền xuống, luật lệ đó là hễ Bách độc lệnh của Bách Độc môn bị mất thì cấm các đệ tử không được phép dùng chất độc.

Điều lệ ấy vốn dĩ có một ý nghĩa rất sâu sắc, nhưng sau này vì những người trước không nói rõ ra nên không một ai biết rõ thâm ý ấy.

Dư Nhân đỡ lấy Bách độc lệnh liền lớn tiếng đáp :

- Xin cảm ơn!

Đột nhiên Triệu Ân rú lên một tiếng thật dài, tiếp theo đó có tiếng hô chém giết ở bốn bên vọng tới. Sau đó Triệu Ân liền ném hai vật gì vừa tròn vừa có ánh sáng bạc vào mặt Kiếm Phi.

Kiếm Phi cười nhạt một tiếng, lộ cái khăn che mặt xuống, lạnh lùng hỏi :

- Tên nào ngu xuẩn không sợ chết thì lại đây!

Đồng thời tay trái chàng giơ lên gạt hai cái bóng màu bạc kia sang bên và tay phải đưa Kim Húc thần kiếm ra, mọi người chỉ nghe thấy tiếng khí giới và tiếng gió kêu “veo veo”, chàng đã xông lại tấn công Triệu Ân rồi.

Lúc đó người của đôi bên lại chém giết nhau tiếp.

Võ công của Triệu Ân cũng lợi hại lắm, đôi khi giới kỳ dị đầy răng cưa của y cũng lợi hại khôn tả. Mỗi khi y múa tới đôi khí giới đó, dù mưa gió cũng không sao lọt vào được. Mỗi lần y xông lại tấn công Kiếm Phi là ít nhất có mười mấy chỗ huyết đạo của Kiếm Phi bị khí giới của y đâm chém, nhưng Kiếm Phi cũng tia ra muôn đạo ánh sáng vàng phản công lại.

Hai người đấu với nhau được ngót hai mươi hiệp thì Kiếm Phi đột nhiên lớn tiếng cười một hồi rồi nói :

- Triệu Ân, ngày hôm nay bản Lệnh chủ tha chết cho ngươi, truyền ngươi về nói với Tà Phong hay là đến tết Trung Thu này bản Lệnh chủ sẽ đến Mạc Phủ phò ước.

Triệu Ân cười nhạt đáp :

- Tiểu tử đừng có nói khoác. Ngày hôm nay sang năm...

Y vừa nói tới đó thì Kim Húc thần kiếm đã đâm tới đầu y rồi. Y giật mình kinh hãi, vội lui về phía sau một bước, giơ song đao lên bảo vệ lấy bộ mặt, nhưng đã muộn rồi, chỉ nghe thấy kêu “ó chà” mấy tiếng, máu tươi đã bắn vọt lên như mưa, một cánh tay của y với chiếc khí giới dị hình màu bạc đã bay ra ngoài xa mười mấy trượng.

Tiếp theo đó, cái bóng trắng với thanh kiếm Kim Húc đã bay vào đám đông.

Kiếm Phi đi tới đâu, tiếng kêu la thảm khóc nổi lên tới đó, máu tươi phọt lên như mưa rào, tay chân bị chặt gãy bay tứ tung, bọn người của Thiết Hồng bang bỏ chạy như nước vỡ bờ.

Còn Triệu Ân thì mặt nhợt nhạt, lão đảo mấy cái rồi ngồi phịch xuống đất nhắm mắt dưỡng thần, máu ở tay trái của y chảy ra như suối, y vội giơ chưởng lên điểm vào yếu huyệt để cho máu khỏi chảy rồi nghiêng răng mím môi rú lên một tiếng rất thê thảm, mới đứng dậy đào tẩu ngay.

Chỉ trong nháy mắt, bang chúng của Thiết Hồng bang đều theo Triệu Ân rút lui đào tẩu hết.

Dư Nhân, người Chương môn của Bách Độc môn liền giơ tay lên ném những luồng lửa xanh ra, các đệ tử của Bách Độc môn đều ngừng lại, không đuổi theo chém giết nữa.

Biện Hồ người dính đầy máu tươi chạy tới trước mặt Kiếm Phi quỳ xuống vái lạy.

Kiếm Phi vội đỡ y dậy, vừa cười vừa hỏi :

- Chú em họ Biện làm gì thế?

Biện Hồ chỉ cảm thấy một luồng sức như kinh đỡ mình đứng thẳng lên, không sao quỳ được nữa. Y hô thẹn đến mặt đỏ bừng, mãi mãi y mới ấp úng nói được :

- Đặng tiền bồi! Xin tha thứ cho tiểu bối vừa rồi... đường đột...

Kiếm Phi vừa cười vừa đáp :

- Kẻ không biết không có tội!

Lúc ấy tình hình trong cốc thật là bi đát khôn tả, đâu đâu cũng có người bị thương kêu la rên rĩ.

Dưới ánh sáng lửa, tuy bang chúng của Thiết Hồng bang đã bỏ đi rồi, nhưng nơi lập nghiệp của Bách Độc môn đã bị phá hủy rất nhiều.

Dư Nhân dặn bảo các đệ tử quét dọn và tu sửa mọi nơi qua loa, rồi mời Kiếm Phi đến một căn nhà chưa bị phá hủy và đốt cháy để nghỉ ngơi, uống nước.

Kiếm Phi khiêm tốn rồi nói :

- Tại hạ còn có việc bận phải đi làm ngay, chờ khi nào làm xong sẽ quay trở lại bái vọng.

Nói xong, chàng lại móc túi lấy cuốn độc kinh với những di vật của Vạn Độc Thần Hành Khách đã giao cho mình mà đưa lại cho Dư Nhân.

Dư Nhân cảm động vô cùng, đỡ lấy di vật của người Chương môn trước, nước mắt nhỏ ròng xuống như mưa, rồi với giọng run run nói :

- Bách Độc môn được Đãng đại hiệp ban ơn cho như vậy, chúng tôi cảm ơn vô cùng, sau này nếu đại hiệp có cần sai bảo điều gì, đại hiệp chỉ cần ra lệnh thì dù nhảy vào trong đồng lửa, chúng tôi cũng không dám từ nan...

Kiểm Phi vội đáp :

- Dư huynh chớ có nói như thế! Nếu sau này đệ có cần gì giúp đỡ, thế nào cũng phải nhờ đến huynh một tay!

Dư Nhân suy nghĩ một hồi lại nói tiếp :

- Bách Độc môn sau này ở trên giang hồ lại trở nên một Bách Độc môn thật sự.

Lúc ấy Biện Hồ đột nhiên quỳ trước mặt Dư Nhân, hình như muốn yêu cầu điều gì vậy.

Dư Nhân kêu “ồ” một tiếng rồi nói với Kiểm Phi :

- Đệ có một việc này muốn yêu cầu đại hiệp, không biết đại hiệp có vui lòng nhận lời cho không?....

Hồi 23 Thăm Bích Ba hồ

Kiểm Phi thấy tình hình như vậy đã đoán ra được một phần nào rồi, liền gật đầu đáp :

- Người Chương môn muốn dẫn bảo gì, xin cứ lên tiếng!

Dư Nhân đưa mắt nhìn Biện Hồ một cái rồi nói :

- Đặng đại hiệp nhận thấy thằng nhỏ Biện Hồ ra sao?

Kiểm Phi đáp :

- Tư chất và thể lực của y đều thuộc hạng thượng thặng.

Dư Nhân nghe nói mừng rỡ khôn tả, vội nói tiếp :

- Y là một đứa trẻ mồ côi, cha mẹ của y đã bị người ta giết chết hết. Khi cha y còn sống, có giao phó y cho lão, nhưng lão tự nhận thấy không đủ tư cách làm sư phụ nó, cho nên không dám truyền thụ nhiều võ công của bốn môn cho nó và chỉ bắt nó luyện những võ học gia truyền, chờ dịp may sẽ cho nó theo danh sư khác.

Y nói tới đó ngừng giây lát, lại nói tiếp :

- Vừa rồi lão thấy Đặng đại hiệp võ công thần kỳ, thật là một cao thủ kiệt xuất của võ lâm đương thời, cho nên lão mới yêu cầu Đặng đại hiệp thu thằng nhỏ này làm môn hạ, không biết đại hiệp có vui lòng không?

Kiểm Phi nghĩ ngợi giây lát rồi đáp :

- Thôi được!

Dư Nhân nghe nói cả mừng, liền bảo Biện Hồ rằng :

- Biện Hồ, có mau lại đây bái kiến sư phụ không?

Biện Hồ nghe nói cả mừng, vội chạy lại bái kiến Kiểm Phi một cái rồi lên tiếng gọi :

- Sư phụ! Xin sư phụ nhận một vái này của đệ tử!

Kiểm Phi khẽ gật đầu và đáp :

- Thôi được, con đứng dậy đi!

Dư Nhân liền bảo một đệ tử đứng cạnh đó rằng :

- Người mau ra sửa soạn bàn hương để y làm lễ bái sư!

Kiểm Phi lắc đầu đáp :

- Khỏi cần! Tiểu đệ phải lên đường ngay bây giờ! Hồ nhi, mau theo sư phụ đi!

Dư Nhân cố giữ mãi cũng không được, đành phải đem các đệ tử tiền hai thầy trò chàng ra ngoài sơn cốc và nói :

- Đêm Trung Thu, Bách Độc môn chúng tôi thế nào cũng có mặt trên núi Mạc phủ để đợi chờ Đặng đại hiệp sai bảo!

Kiểm Phi cảm ơn luôn mồm, rồi dẫn Biện Hồ đi luôn.

Dưới chân núi Chung Nam trên một con đường cát đất vàng, trông tựa như một con trường xà ngoằn ngoèo, khúc khuỷu đi từ phía đông sang phía tây, lúc ấy đầu đường phía Đông, nơi rất xa cát bụi bay mù mịt, có hai người cỡi ngựa phi tới, chỉ trong nháy mắt đã tới dưới chân núi.

Người cỡi ngựa đi bên trái mặc áo dài trắng là một thiếu niên thư sinh trông rất anh tuấn, còn thiếu niên đi bên phải, mặt đen, râu xồm, thân hình vạm vỡ, trông rất oai vệ, là một thiếu niên tráng sĩ.

Hai người vừa đi tới chân núi thì đã gò cương cho ngựa đứng lại. Thiếu niên đi bên phải ngẩng đầu lên hỏi :

- Thưa sư phụ, chúng ta thả ngựa cho nó chạy rông, rồi chúng ta đi bộ nhé?

Thư sinh đi bên trái gật đầu, vừa cười vừa đáp :

- Người đã thăm mệt rồi phải không?

Thiếu niên vạm vỡ vừa cười vừa đáp :

- Mới đi được có bảy ngày bảy đêm, Hồ nhi vẫn còn khỏe lắm! Huống hồ suốt dọc đường lại được sư phụ dạy cho môn nội công tâm pháp, cho nên Hồ nhi thấy tiến bộ lắm.

Thì ra hai người là Kiểm Phi với Biện Hồ từ Cao Lê Cống Sơn một mạch đi tới núi Chung Nam này. Suốt dọc đường Kiểm Phi hết sức chỉ bảo nội công tâm pháp cho Biện Hồ, đồng thời lại dùng chân lực của bản thân giúp choy đả thông Nhâm Đốc hai mạch, lại truyền cho y khá nhiều thể võ kỳ lạ.

Biện Hồ vốn dĩ là đại lực sĩ trời ban cho sức mạnh vô cùng, đầu óc lại thông minh, lại được Kiểm Phi hết sức chỉ điểm cho, nên y đã tiến bộ rất nhiều. Hơn nữa Nhâm Đốc hai mạch đã thông rồi thì y học môn võ nào cũng thấy tiến bộ thần tốc.

Kiểm Phi cũng mừng rỡ và được an ủi vô cùng, mỉm cười nói :

- Nếu Hồ nhi cố gấn thêm chút nữa, sau này công lực của ngươi thể nào cũng luyện tới mức siêu phàm nhập thánh.

Biện Hồ mặt đỏ bừng, nhưng cao hứng khôn tả, vừa cười vừa đáp :

- Sư phụ cứ quá khen đấy thôi.

- Nào chúng ta cùng bỏ ngựa xuống, thử đua khinh công xem sao!

Biện Hồ mặt càng đỏ bừng thêm, ấp úng đáp :

- Hồ nhi không dám!

- Không sao, sư phụ nhường cho đi một quãng đường trước!

Nói xong, Kiếm Phi liền khẽ quát một tiếng :

- Đi!

Chàng giơ tay ra đẩy người của Biện Hồ bắn về phía trước. Nhân cái đà ấy Biện Hồ liền giở hết tốc lực khinh công ra, và trước khi đi y còn nói :

- Sư phụ, Hồ nhi đi trước một bước nhé!

Y vừa nói dứt, người đã đi ra ngoài xa mười mấy trượng. Chỉ trong nháy mắt người y đã đi rất xa, chỉ còn lại một cái bóng nhỏ thôi. Kiếm Phi thấy vậy gật đầu lẩm bẫm tự nói :

- Thật là một danh tài đáng để dạy bảo!

Nói xong, chàng cũng giở khinh công ra đuổi theo Biện Hồ ngay.

Căn cứ vào bản đồ, chàng đã biết Bích Ba hồ ở đâu đây, nên chàng tiến thẳng về phía đó.

Thì ra Bích Ba hồ ở giữa dãy rừng núi Chung Nam, căn cứ vào lời nói của người đi săn thì bờ hồ Bích Ba có hai mươi mấy gia đình, họ chỉ sống về nghề đánh cá và đi săn, rất ít người ra khỏi núi và cũng theo lời của người đi săn ấy nói, đi từ chân núi Chung Nam đến hồ Bích Ba phải mất mười ngày mới tới nơi và suốt dọc đường là rừng rậm rạp, quanh năm có tuyết phủ và rất nhiều thú dữ nữa.

Nếu mấy năm về trước, không nhờ có một người thợ săn trẻ tuổi đi sâu vào rừng tối, người bên ngoài không sao biết trong rừng lại có một cái hồ như thế.

Người đi săn đó lạc lối hơn một tháng, sau mới về tới nhà rồi không hiểu tại sao y ở nhà có một đêm rồi cả gia đình ấy dọn đi đâu không biết.

Chỉ có họ ngoại của gia đình đi săn ấy là không dọn đi thôi. Người đi săn kia lên về kể hết cho cha mẹ hay bảo đừng có nhớ nhung và đừng kể cho người ngoài biết chuyện, nhưng gia đình ấy mất tích được hai hôm, thì bộ mẹ vợ của y mới cho mọi người hay, bảo trong núi có một chỗ ở rất sung sướng, nhưng vì không biết nên không ai dám đi cả. Đồng thời cha mẹ vợ của y còn nói những người ở đó hung ác lắm, trừ khi được họ hoan nghênh mình thì mới được vào ở, bằng không mình tự nhiên vào thì họ sẽ giết chết mình liền. Vì vậy có nhiều người muốn đi mà không dám mạo hiểm.

Kiếm Phi với Biện Hồ hỏi thăm xong và xem tới địa đồ, nhận thấy không sai chút nào nên hai thầy trò mới đem theo lương khô để vào núi.

Hai thầy trò chạy như vậy, ít nhất cũng được trên trăm dặm.

Biện Hồ chạy được hồi lâu, không thấy Kiếm Phi đuổi tới liền đi chậm lại và lẩm bẫm tự nói :

- Lạ thật! Sao không thấy sư phụ? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Y vừa nói dứt thì đã có một cái tay đặt vào vai y, và bên tai y đã nghe thấy giọng dịu dàng của Kiếm Phi nói :

- Vì sao mà cảm giác của ngươi lại không được thính như thế? Sư phụ theo ngươi nửa ngày rồi mà ngươi vẫn không hay. Sau này làm sao mà ra ngoài giang hồ đối phó với cường địch được! Việc gì mà ngươi phải lo ngại cho sư phụ...

Biện Hồ giật mình kinh hãi, vội đáp :

- Công lực của sư phụ cao siêu hơn con nhiều! Còn người trên giang hồ sao bằng được sư phụ? Nếu người nào cũng mạnh như sư phụ, thì Hồ nhi làm sao ra ngoài giang hồ được?

Kiếm Phi vừa cười đáp :

- Khéo chống chế thật! Xem sau này con còn chống chế như thế nào nữa!

Nói xong, chàng giơ tay ra điểm vào yếu huyệt ở trên đầu vai Biện Hồ, nhưng Biện Hồ vừa cười vừa nhảy ra ngoài xa tránh né.

Hai người vừa đi vừa cười vừa nói, không bao lâu đã đi sâu vào trong rừng núi. Đi được một ngày đường rồi mà vẫn chưa thấy tung tích của Bích Ba hồ đâu hết.

Vừa đi Kiếm Phi vừa nghĩ thầm :

- “Lạ thật! Sao cái hồ lớn như thế mà kiếm mãi không thấy như thế này? Huống hồ trong tay ta còn có bản đồ...”

Đêm hôm đó hai thầy trò nghỉ ở trong một hang đá. Sáng hôm sau lại theo bản đồ chỉ dẫn mà tiếp tục đi theo vào trong khu rừng. Trong khi đi đường, hề thấy dã thú ra là hai thầy trò hoặc đánh đuổi hoặc bắt để ăn thịt.

Mặt trời đã lặn, tối ngày hôm thứ hai đó hai người kiếm mãi mới thấy một cái hang động để vào nghỉ ngơi. Đáng lẽ với công lực của hai người này nghỉ ngơi hay không cũng không cần nhưng vì trong lúc đêm tối những dấu hiệu bên lề đường khó phân biệt lắm, mặt khác, Kiếm Phi lại còn phải dạy bảo võ công cho Biện Hồ để mong y chóng tấn tới.

Lúc ấy hai người ở trong núi hoang, tiếng hổ gầm, lang hú ở đằng xa vọng tới khiến cả hai nghe thấy đều hoảng sợ vô cùng. Hai người trong hang động ngồi đối diện nhau, đột nhiên có một tiếng lang hú bí mật khôn tả ở cách hai người không xa vọng tới.

Tiếp theo đó lại có một tiếng lang hú rất dài nữa, hình như tiếng sau này là dùng để trả lời tiếng trước vậy. Hai tiếng lang hú thâm trầm khôn tả ấy truyền đi xa mấy chục dặm nhưng sau hai tiếng hú đó rồi thì bốn bề lại yên lặng như tờ hình như những dã thú ở trong núi đó sợ sài lang vậy. Biện Hồ khẽ mở mắt ra nhìn và nói với Kiếm Phi rằng :

- Tiếng lang hú ấy đã làm cho đệ tử khắp người nổi gai lên!

Kiếm Phi cũng cảm thấy tiếng lang hú ấy tâm thần không được yên ổn, liền gật đầu đáp :

- Không biết đó là loại sài lang gì mà tiếng hú của nó lại rừng rợn đến thế!

Biện Hồ cầm luôn cây búa lớn nặng ba trăm cân lên và nói tiếp :

- Sư phụ để Hồ nhi ra giết chúng đi cho rảnh?

Lúc ấy tiếng lang hú lại nổi lên khiến ai nghe thấy cũng phải đình tai nhức óc, Kiếm Phi khẽ nói :

- Khỏi cần! Thứ sài lang này chắc hung ác lắm, nếu chúng đi từng đàn thì thật phiền phức vô cùng.

Rốt cuộc đêm hải hùng đó đã qua.

Kiếm Phi cũng không biết được đàn chó sói bên ngoài thuộc loại chó sói gì, nhưng nghe tiếng hú của nó thì hình như còn rừng rợn hơn chó sói xan với chó sói tuyết. Cho nên sáng hôm sau, trời đã sáng tỏ và không còn nghe thấy tiếng chó sói hú nữa, hai thầy trò mới dám ra ngoài động, theo bản đồ mà tiến thẳng về Bích Ba hồ.

Hết ngày này qua ngày nọ, hôm đó trời đã xế chiều, hai người vừa đi đến trên một đỉnh núi cao chót vót. Kiếm Phi thấy dưới chân núi có một bãi cỏ rộng mênh mông, cỏ xanh rì như một cái thảm nhưng trông rất đẹp mắt.

Ở phía sau tận cùng của cánh đồng cỏ đó một cái hồ rất lớn đến nỗi không trông thấy bờ của bên kia hồ. Bên cạnh hồ có một số nhà cửa khá đông, và trước những nhà cửa đó có mười mấy chiếc thuyền đánh cá. Đồng thời tiếng ca hát của những người thuyền chài đi đánh cá về nghe rất êm tai, quả thật là một Đào nguyên của người đời.

Kiếm Phi thấy cảnh trí yên tĩnh này cũng phải khen ngợi Bích Ba kiếm khách quả có đôi mắt rất độc đáo nên mới tìm ra được chốn Đào nguyên này.

Biện Hồ đứng xem giây lát rồi khẽ nói :

- Sư phụ, nơi đây tốt thật! Sau này chúng ta được ở đây an cư lạc nghiệp thì thật là sung sướng quá.

Kiếm Phi cao hứng vô cùng, liền gật đầu và bụng bảo dạ :

- “Miêu bộ của Bích Ba kiếm khách chỉ vốn vẹn có hơn hai mươi gia đình này hay sao? Như vậy thế lực của Bích Ba bang năm xưa ở giang hồ cũng không lớn lắm, nhưng cứ căn cứ vào võ công của Bích Ba kiếm khách thì bang phái của ông ta sáng lập ra chắc cũng không đến nỗi kém gì bang phái khác...”

Sự thật, chàng nghĩ như thế cũng có thể nói đúng và cũng có thể nói là sai.

Thì ra năm xưa lúc Bích Ba bang xuất hiện trên giang hồ, thủ hạ của bang phái này đi đến đâu cũng đều dùng khăn bịt mặt, ra tay rất ác độc, người giang hồ chỉ biết có một bang mặc áo trắng, cỡi ngựa đen, đầu đội một cái mặc nạ chó sói nom rất hung ác, hành động phiêu hốt, xuất mạt vô thường thôi.

Khi bang phái ấy xuất hiện, tự nhận là đội quân phục thù, cho nên người giang hồ đều gọi là Phục Thù Chi Sứ, chứ rất ít người biết tên họ cho nên sự ước đoán của Kiếm Phi vừa rồi vừa đúng vừa sai là thế.

Hai thầy trò đứng trên đỉnh núi ngắm nhìn hồi lâu, rồi từ từ đi xuống bên dưới, tiến thẳng vào trong cái làng nho nhỏ ấy.

Lúc ấy Kiếm Phi đã xác định một việc là cái làng nho nhỏ này, nhất định là chỗ ở của Miêu bộ của Bích Ba kiếm khách năm xưa chứ không sai.

Thì ra, sau khi quan sát kỹ lưỡng, Kiếm Phi đã nhận thấy hai mươi mấy căn nhà ở trong này đều căn cứ vào Bích Ba kỳ môn trận của Bích Ba kiếm khách sáng chế ra mà xây.

Ai đã vào trong trận thức ấy, nếu không thông thạo trận pháp đó thì vào được mà không sao ra được.

Kiểm Phi dẫn Biện Hồ đi tới trước làng đó rồi, cứ bước theo cổng làng mà vào bên trong. Đi được mấy chục trượng, chàng đã thấy một thiếu niên vạm vỡ ăn mặc rất mộc mạc tiến lên nghinh đón.

Kiểm Phi vội chấp tay chào và hỏi :

- Xin hỏi công tử, nhà của Hồ Vân Sinh ở đâu thế?

Thiếu niên nọ kinh ngạc vô cùng, nhìn chàng một hồi, mặt lộ vẻ tức giận, nhưng giọng nói vẫn ôn tồn đáp :

- Chẳng hay quý khách tới đây kiếm Hồ Vân Sinh có việc gì thế?

Kiểm Phi vừa cười vừa đáp :

- Có một người bạn nhờ vả tại hạ tới đây kiếm Hồ Vân Sinh có chút việc.

Thiếu niên lại ngấm chàng hồi nữa rồi đáp :

- Mời quý khách theo tại hạ đi lại đây!

Giọng nói và sắc mặt của y rất là kiêu ngạo và lạnh lùng.

Biện Hồ thấy vậy có vẻ bức mình, nhưng y thấy Kiểm Phi vẫn thản nhiên như thường nên không dám nổi giận, đành cứ phải vác búa đi theo, tiến thẳng vào giữa làng.

Đi được một lát tới trước cửa một căn nhà người nọ liền ngừng chân lại. Kiểm Phi ngấm nhìn căn nhà đó thấy kiến trúc rất tầm thường, cửa nhà hướng về hồ lớn và chỗ bờ ở trước mặt nhà đó có đậu hai chiếc thuyền đánh cá rất đặc biệt. Trên bờ có một cụ già râu tóc bạc phơ, đang nhắm mắt hút ống điếu.

Thiếu niên đi tới cạnh ông già đó, hình như sợ ông già giật mình, nên y khẽ gọi :

- Thưa ông!

Ông già nọ “ừ” một tiếng rồi đáp :

- Cháu đã về đó à?

Giọng nói của ông già rất hùng, nếu không trông thấy ông ta lên tiếng nói thì không ai dám ngờ một ông già yếu ớt như thế mà lại có tiếng nói hùng mạnh như vậy.

Thiếu niên lại khẽ đáp :

- Thưa ông có người kiếm ông đây!

Ông già kêu “ồ” một tiếng, rồi hỏi :

- Ai? Có phải là người trong hồ không?

Thiếu niên lắc đầu đáp :

- Thưa ông, không!

Ông già lại rít một hơi thuốc thực mạnh rồi hỏi tiếp :

- Có phải là người trong làng không?

Tiếp theo đó, ông ta phun một hơi khói ra, trông vẻ rất an nhàn.

Thiếu niên lại đáp :

- Thưa ông không phải, người ngoài đây ạ!

Ông già bỗng mở to đôi mắt, đôi ngươi sáng quắc như hai luồng điện, ngấm nhìn Kiểm Phi.

Kiểm Phi và Biện Hồ thấy đôi mắt của ông già sắc bén như vậy cũng phải giật mình kinh hãi. Hai người không ngờ ông ta lại có công lực thâm hậu như thế!

Ông già kêu “hừ” một tiếng và quát bảo thiếu niên rằng :

- Cháu đứng sang bên!

Thiếu niên vâng lời cúi đầu vái lại rồi lui sang một bên.

Ông già ấy chính là Hồ Vân Sinh lạnh lùng ngấm nhìn Kiểm Phi và Biện Hồ một hồi rồi trầm giọng hỏi :

- Lão phu chính là Hồ Vân Sinh đây! Ai giới thiệu cho hai vị tới đây thế?

Kiểm Phi tùm tùm đáp :

- Tại hạ là Đặng Kiểm Phi với tiểu đồ là Biện Hồ...

Ông già vội ngắt lời chàng nói tiếp :

- Lão phu không hỏi tên họ của hai vị!

Biện Hồ thấy ông già vô lễ với sư phụ mình như vậy liền quát lớn :

- Ông già kia! Sao dám vô lễ với sư phụ của ta như thế?

Y vừa nói vừa múa tít cây búa một vòng.

Thiếu niên đứng ở cạnh ông già thấy vậy giận dữ quát lớn :

- Cậu tử dám tới đây quấy nhiễu phải không?

Y chưa nói dứt đã vái Hồ Vân Sinh một lạy và nói tiếp :

- Thưa ông cho phép Phong nhi trời cầu tử nông cuồng này lại!

Hồ Vân Sinh chưa trả lời thì Kiểm Phi lại tùm tùm cười và quát bảo Biện Hồ rằng :

- Hồ nhi, ngươi lui sang một bên!

Nói xong chàng tiến lên một bước và nghiêm nghị hỏi :

- Hồ Vân Sinh! Ngươi đối đãi khách như thế à?

Hồ Vân Sinh cười ha hả đáp :

- Thực không ngờ người hậu sinh tiểu tử lại còn muốn dạy bảo lão phu nữa.

Chỉ nghe thấy kêu “soẹt” một tiếng, đã có một luồng gió sắc bén nhằm kỳ môn huyết ở trước ngực Kiếm Phi đâm tới.

Kiếm Phi lướt sang bên tránh luồng chỉ phong ấy, và cười nhạt nói tiếp :

- Hồ Vân Sinh! Theo đúng lý thì tại hạ phải nhường ngươi ba thế!

Hồ Phong đứng cạnh đó thấy chàng nói như vậy liền la lên :

- Thực là ta tức chết đi được!

Nói xong y múa quyền tấn công Kiếm Phi ngay, nhưng Hồ Vân Sinh đã lạnh lùng quát bảo :

- Phong nhi, ngươi hãy đứng sang một bên!

Y vừa nói dứt đã múa song chưởng như gió nhằm người Kiếm Phi tấn công luôn.

Muốn thử biết công lực của Hồ Vân Sinh ra sao, Kiếm Phi liền vận chân lực ra, giờ song chưởng lên chống đỡ luôn. Chỉ nghe thấy kêu “bộp” một tiếng thực lớn, cát bụi mù mịt, mặt đất ở chỗ đó cũng bị lồm xồm thành một cái hố sâu.

Hồ Vân Sinh mặt đỏ bừng, lui về phía sau ba bước, còn Kiếm Phi thì vẫn đứng yên ở đó không hề cử động chút nào.

Hồ Vân Sinh vừa đứng vững xong đã thét lên một tiếng rồi múa song chưởng nhảy xổ lại tấn công tiếp.

Hồ Phong đứng cạnh đó cũng múa quyền nhằm ngực Biện Hồ tấn công luôn, mồm thì quát lớn :

- Tiểu tử, lão tử này cũng tiếp ngươi vài thế!

Biện Hồ cả giận đáp :

- Ngươi là cái gì? Có giỏi thì giờ khí giới ra!

Hồ Phong chia hai tay ra đáp :

- Lão tử không thèm dùng khí giới!

Biện Hồ liền vút cây bút xuống đất, chỉ nghe thấy kêu “soẹt” một tiếng, cây búa đã cắm sâu vào trong mặt đất, chỉ có cán búa nhô ra bên ngoài thôi, rồi y vén tay áo lên đáp :

- Được, lại đây! Lão tử cũng dùng song quyền đối phó với ngươi!

Hồ Phong kêu “hừ” một tiếng rồi nhằm giữa ngực Biện Hồ tấn công luôn một quyền.

Biện Hồ kêu “ôi chà” mấy tiếng và đáp :

- À, tiểu tử này giỏi thực! Vừa mới nói đánh là đã đánh ngay à?

Nói xong, y múa song quyền lên phản công liền.

Thế là bốn người thành hai đôi kịch chiến với nhau.

Lúc ấy bốn mặt đều có người xuất hiện, tiến thẳng về phía này.

Hồi 24 Nhận chức Bang chủ

Hai thầy trò Kiếm Phi đấu với hai ông cháu Hồ Văn Sinh, chỉ thấy trận đấu kịch liệt khôn tả.

Dân làng và những người ở chung quanh và trong hồ đều tới gần xem, số người càng ngày càng đông và hình như họ bao vây chặt trận đấu của bốn người lại vậy, nhưng không ai dám nhảy vào đánh hội và cũng không ai dám nói nửa lời.

Hình như nơi đây có lệ luật là bất cứ ai muốn đấu thì chỉ được đấu với một thôi và họ coi cuộc đấu rất quan trọng, trừ phi được lệnh trên cho phép, bằng không, không ai dám to tiếng nói nửa lời.

Kiếm Phi giờ “Long Vân Độn” ra, vừa tấn công vừa tránh né.

Võ công của Hồ Văn Sinh cũng rất cao cường, nhất là về môn quyền, hình như y điều luyện lắm. Lúc ấy y đã thu ông điều lại, rồi giờ song chiêu lên đẩy mạnh về phía trước, chiêu thể liên miên bất tuyệt, cứ dồn dập lẫn áp tới.

Kiếm Phi thấy vậy liền tùm tùm cười, chàng vừa mừng vừa tỏ vẻ khen ngợi đối phương vì chàng nhận thấy võ công của Hồ Văn Sinh không thua kém gì Lục Thiệu Ma Quân.

Hai người tấn công lẫn nhau, thân pháp chàng ngày càng nhanh, kịch liệt khôn tả.

Còn trận đấu của Biện Hồ với Hồ Phong cũng kịch liệt không kém gì phía bên này, nhất là cả hai đều to lớn vạm vỡ, và sức mạnh vô cùng. Chỉ nghe tiếng kêu “lộp bộp” hoài, cả hai cùng đánh xáp lá cà nên mới mãnh liệt như thế.

Thấy chiêu thể của Hồ Văn Sinh càng ngày càng mạnh, càng nhanh, Kiếm Phi biết nếu cứ tiếp tục đấu nữa, thể nào cũng có người bị thương chớ không sai. Nên chàng vội rú lên một tiếng rất thánh thót, và giờ thân pháp “Nhất Tuyến Phiêu” ra, chiêu lực của chàng như vũ như bão, và xuyên ra khỏi quyền phong bóng chiêu của địch ngay.

Hồ Văn Sinh thấy vậy vội kêu “ồ” một tiếng, ngừng tay lại và quát bảo Hồ Phong rằng :

- Phong nhi mau ngừng tay!

Hồ Phong vâng lời đáp :

- Dạ.

Y liền ngưng tay và nhảy ra ngoài vòng đấu thì Biện Hồ thấy địch thủ đã ngưng tay cũng thu quyền lại, đứng ở cạnh cái búa khổng lồ.

Lúc ấy Kiếm Phi liền từ từ chìa tay ra xoay chiếc cà rá hướng về phía Hồ Văn Sinh và mọi người.

Hồ Văn Sinh trông thấy chiếc cà rá của chàng liền tỏ vẻ hoảng sợ và quỳ ngay xuống, lớn tiếng hô lên :

- Bang chủ giá lâm, Thiết chiêu kim cương Hồ Văn Sinh xúc phạm đại giá, xin Bang chủ xù tội!

Thấy Hồ Văn Sinh nói như thế tất cả người trong hồ đều hoảng sợ và ai nấy cũng phải quỳ xuống theo và cùng lớn tiếng hô :

- Sơn Cao Thủy Trường Bích Ba xướng Bang chủ vạn tuế.

Kiếm Phi tươi cười :

- Chớ có đa lễ. Các vị hãy đứng lên.

Mọi người đều đứng dậy, đưa mắt nhìn Kiếm Phi một cách vô cùng cung kính lẫn sự khâm phục khôn cùng.

Hồ Văn Sinh vòng tay :

- Kính thỉnh Bang chủ về Tổng đàn Bích Ba cung.

Thốt xong, Hồ Văn Sinh hướng dẫn Kiếm Phi đến bờ sông bước xuống chiếc thuyền lớn.

Môn đồ đứng trên bờ vẫy vẫy tay, đồng thanh hô to :

- Hoan nghênh Bang chủ!

Kiếm Phi vội bước ra ngoài đầu thuyền khẽ gật đầu mấy cái.

Mọi người lại hoan hô, tiếng hô lại chấn động hơn trước. Tiếp theo đó, chiếc thuyền nhỏ bơi tới gần chiếc thuyền lớn để nghênh đón rồi mọi người rước Kiếm Phi với Biện Hồ lên trên thuyền.

Kiếm Phi vừa bước sang chiếc thuyền lớn thì trong thuyền đã có tiếng nhạc trở lên và đồng thời có nhiều cây pháo bông đốt thăng thiên.

Lúc ấy trời đã tối, những cây pháo bông bay lên trên không nổ bốp bốp và tỏa ra trên nền trời đẹp khôn tả.

Đội thuyền hàng trăm chiếc đó đều quay cả trở về hòn đảo ở giữa hồ và không bao lâu đã sắp tới nơi. Kiếm Phi thấy trên đảo đèn đuốc sáng choang, trong lòng phấn khởi vô cùng, không ngờ Bích Vân kiếm khách lại giúp đỡ mình quá nhiều như vậy. Nhất là thuyền đi từ từ, tiếng nhạc du dương, những cây bông đủ các kiểu tỏa ra trên không, thù dệt thành một bức tranh vui đẹp vô cùng.

Biện Hồ cứ ngăn người ra xem và nghe không nói được nửa lời. Đột nhiên trên không có tiếng kêu “bùng”, Biện Hồ liền kéo tay áo Kiếm Phi và nói :

- Sư phụ xem kia!

Kiếm Phi ngừng đầu lên xem, thấy những cây bông đang cháy ở trên không đã hiện ra bốn chữ “Hoan nghênh Bang chủ” màu sắc sỡ, trông rất tuyệt. Rồi bốn chữ ấy từ từ giáng xuống và sau một tiếng nổ “bùng” khác lại hiện ra bốn chữ đỏ “Bang chủ vạn tuế”.

Chỉ trong nháy mắt bốn chữ đỏ lại hóa thành bốn chữ màu vàng “Bang Vận Xương Long”.

Tiếng âm nhạc hoan nghênh ở trên đảo đã vọng tới tai chàng. Thuyền từ từ đi vào trong hải cảng, chàng đã thấy trên bờ đứng đầy những đại hán mặc áo dài trắng, tay cầm đại đao, trông rất hùng vĩ. Trước mặt những người ra nghênh đón có năm ông già râu tóc bạc phơ, quần áo khác nhau, nhưng trông người nào người nấy cũng đều tráng kiện.

Kiếm Phi lại còn thấy có một ông già mắt chim ưng, mũi mỗ kết, tuổi trạc trung niên trông rất hung ác đứng trước mặt mấy ông già kia nữa. Chàng vừa lên tới bờ, người trung niên đó đã lớn bước tiến lên, chấp tay cúi đầu vái chào, rồi hai tay để chéo lên trước ngực và lớn tiếng xưng hô :

- Phần Thiên Đồ Phu Bào Đao xuất lãnh các thủ hạ trường của Bách Ba bang ra nghênh đón đại giá của Bang chủ giá lâm.

Tiếng nói của y rất kêu, trung khí rất sung tuú, hiển nhiên võ công của y đã luyện tới mức thượng thừa rồi.

Kiếm Phi thấy tình hình ấy đã hiểu biết liền. Chàng biết Phó bang chủ hiện thời tức là con của Phó bang chủ trước kia nay thừa kế cha, còn những ông cụ đứng ở sau y tức là bộ hạ của Bích Vân kiếm khách năm xưa và những người tuổi trẻ đứng ở phía sau là những con cháu.

Trong Bích Ba bang, những người lớn tuổi hẳn biết mình sắp tới ngày viên tịch rồi, thế nào cũng tìm kiếm một người xuất sắc để thừa kế cho mình. Những người đó phần nhiều là các con cháu của họ.

Người nào người nấy cũng đã được lựa chọn kỹ lưỡng, phải có phẩm đức kiêm toàn rồi người đó mới truyền hết võ công cho và còn dồn hết cả công lực sang cho người kế tiếp ấy nữa. Cho nên những người kế tiếp đó bao giờ cũng mạnh và tiến bộ hơn những người trước.

Kiếm Phi thấy đi tới đâu là có bang chúng hoan nghênh tới đó. Khi đi vào tới giữa đảo, chàng thấy những người ở trên đảo người nào người nấy tinh thần đều sung túc, nhà cửa kiến trúc vừa cao vừa đồ sộ, ruộng tốt có hàng nghìn mẫu, thuyền đánh cá đâu đâu cũng có, không những đủ tự túc mà còn dư là khác.

Sau cùng chàng mới đi tới Bích Ba cung, ở trước cửa cung mã có mười sáu thiếu niên bận áo trắng cung kính đợi chờ, người nào cũng lực lưỡng, lưng đeo Huyết hồng loan đao, thiếu niên đi đầu trông rất anh tuấn.

Kiếm Phi biết bọn người này chắc là Tiểu Phong Khoái Đao rồi đây, chắc thiếu niên này là Cung Phàm, Đội trưởng của Tiểu Phong Khoái Đao đội cũng nên.

Kiếm Phi thấy ai cũng vái lạy mình, chàng cũng khẽ gật đầu đáp lễ. Sau đó, Bào Đao dẫn chàng vào trong Bích Ba cung, đi tới đâu, Biện Hồ cũng theo tới đó.

Cung Phàm khẽ bảo Biện Hồ :

- Bạn hãy ngừng bước!

Kiếm Phi quay đầu lại, vừa cười vừa nói :

- Y là đồ đệ của ta, họ Biện tên là Hồ, sau này còn mong các anh em dạy bảo hộ y!

Chàng vừa nói dứt, đã có người chạy lại dẫn Biện Hồ tới chỗ ở của y.

Khi vào tới trong Bích Ba cung, thấy bên trong bố trí rất cao quý và quả thực là nơi hưởng tận hết cả phú quý vinh hoa. Trong cung đã có tám thiếu nữ tuyệt sắc mặc áo lụa trắng, ông ọ bước lên nghênh đón và thỏ thẻ nói :

- Cung nghinh Bang chủ đại gia!

Bào Đao vái Kiếm Phi một lạy nữa và nói tiếp :

- Tất cả công việc ở trong Bích Ba cung này đều do Bích Ba cung chủ phụ trách.

Nếu có việc gì xin Bang chủ cứ dạy bảo!

Nói xong, y liền vái chào và rút lui ngay.

Tám thiếu nữ tuyệt sắc cùng vái lạy Kiếm Phi rồi đồng thanh mời Kiếm Phi vào phòng nghỉ ngơi.

- Mời Bang chủ vào Ngọa Thất nghỉ ngơi!

Ngọa thất tức là phòng ngủ, rộng rãi khôn tả, ở ngay tầng cao nhứt của Bích Ba cung, dưới đất trải thảm trắng, màu sắc thì tùy theo ý muốn của mình, muốn gì cứ việc bấm nút một cái, nó tự thay đổi ngay. Đồng

thời chỉ bám vào một cái chốt, bốn bên vách đều trảm xuống ngay và lộ ngay ra vách tường xây bằng khoáng chất trong như thủy tinh, người đứng ở giữa phòng có thể trông thấy hết cảnh sắc của toàn đảo. Nhưng ở bên ngoài thì không sao trông thấy những người ở trong phòng. Ngoài ra lại còn một thứ vách tường trong suốt như thủy tinh và không mở như mấy vách tường trước, nên khi bám chốt vách tường đó, tất cả anh em trong bang có thể chiêm ngưỡng được mặt của Bang chủ.

Trong cung chỉ có ba mươi sáu vị thiếu niên tuyệt sắc và võ công cao tuyệt để phục dịch cho Bang chủ và canh gác bốn cung. Còn ba mươi sáu vị Bích Ba tiên tử này cũng là cung phi của Bang chủ nữa, người nào người nấy đều tuyệt sắc giai nhân. Đội Tiểu Phong đao thì phụ trách sự an toàn ở ngoài cung.

Kiểm Phi biết rõ những tình hình đó rồi, Bích Ba tiên tử đồng hỏi :

- Thừa Bang chủ, Bang chủ có cần người ở lại để đợi chờ Bang chủ sai bảo không?

Kiểm Phi vội đáp :

- Khỏi cần! Lúc nào có việc cần, ta sẽ bám gọi.

Bích Ba tiên tử rút lui xong, Kiểm Phi liền ngả lưng lên trên cái giường mềm mại và nhắm mắt nghỉ ngơi một hồi.

Sáng ngày hôm sau, Bích Ba tiên tử đem thức ăn sáng vào. Trước khi vào, nàng ta ở ngoài cửa khẽ bám cái chốt, giường của Kiểm Phi nằm ngủ liền có những tiếng nhạc rất du dương nổi lên.

Lúc ấy chàng đã dậy rồi, nghe thấy âm nhạc liền nói vọng ra :

- Cứ vào!

Một thiếu nữ trông rất khiêu gợi và xinh đẹp, tay như búp măng, bụng một cái mâm bạch ngọc, ông ẹo bước vào. Nàng trông thấy Kiểm Phi đã mặc một chiếc áo dài trắng, đang khoan tay mỉm cười nhìn mình. Nàng hồ thẹn khẽ vái chào một cái :

- Bang chủ dậy sớm thế?

Kiểm Phi vừa cười vừa đáp :

- Cô cũng dậy sớm thế!

Nói xong chàng chỉ vào mặt bàn và nói tiếp :

- Cô để thức ăn sáng của tôi lên mặt bàn được rồi!

Bích Ba tiên tử liếc chàng một cách tình tứ, vừa cười vừa đáp :

- Để thị nữ hầu hạ Bang chủ.

Kiểm Phi vừa cười vừa đáp :

- Khỏi cần! Cô nương cứ tự tiện ngồi xuống đi. Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện với nhau.

Bích Ba tiên tử liền đặt cái khay ngọc lên bàn, rồi ngồi cạnh hầu hạ Kiểm Phi, vừa cười vừa nói :

- Mời Bang chủ xơi lót dạ!

Kiểm Phi ngồi xuống bắt đầu hỏi chuyện nàng về những việc ở trong cung. Trong khi chuyện trò, chàng mới nhận thấy những Bích Ba tiên tử ở trong cung này đều đẹp vô cùng và võ công cao siêu khôn tả.

Những cao thủ thường của võ lâm có thể không địch nổi các nàng. Còn có một điểm khả ái nữa là bất cứ nàng Bích Ba tiên tử nào cũng giỏi thi, thơ, kỳ, phú, có thể nói là những tài tử của thế gian được.

Chàng vừa ăn sáng xong thì có người vào báo rằng :

- Có Phó bang chủ đến xin yết kiến.

Kiểm Phi liền bảo Bích Ba tiên tử dọn mâm, rồi xuống sảnh gặp Bào Dao.

Bào Dao cũng mặc áo trắng tinh, đang ngồi ở phòng khách chờ Bang chủ xuống lầu. Bào Dao vừa thấy Kiểm Phi xuống đã vội cung kính vái chào.

Lúc này đã trông thấy rõ mặt thực của Bào Dao, quả thật không hồ thẹn là Phấn Thiên Đồ PHu, hai mắt của y tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi, trên bộ mặt xấu xí lại hiện ra anh khí vào trong anh khí của y lại có vẻ sát khí.

Bào Dao nghiêm nghị vái chào và nói :

- Các thủ trưởng cao cấp của bốn bang đều tụ tập ở Bích Ba đường đợi chờ báỉ kiến Bang chủ, và có nhiều chuyện quan trọng xin Bang chủ giải quyết.

Kiểm Phi đáp :

- Được, chúng ta ra đi ngay.

Bào Dao dọn đường đi trước tiến thẳng ra Bích Ba đường. Khi ra tới nơi, Kiểm Phi thấy tất cả có mười tám người vừa già vừa trẻ đã ngồi chờ ở đó rồi. Ở giữa có một cái bàn, mỗi bên có ba ông già ngồi, ở chính giữa thì dành riêng cho Chánh, Phó bang chủ ngồi.

Kiểm Phi với Bào Dao ngồi xuống rồi mọi người mới dám ngồi. Sau khi ai nấy đều an tọa, Bào Dao liền đứng dậy tuyên bố rằng :

- Diên lễ Bang chủ nhậm chức bắt đầu!

Tiếp theo đó một người lớn tiếng nói :

- Kiểm nghiệm tín vật!

Bào Dao cung kính bảo Kiểm Phi :

- Xin Bang chủ để tín vật ở trên bàn!

Kiểm Phi liền để tín vật lên trên mặt bàn.

Các ông già ngồi ở hai bên liền truyền qua tay cho nhau xem, xong rồi trả lại cho Kiểm Phi. Người xướng ngôn lại lên tiếng :

- Giới thiệu!

Phó bang chủ lại đứng lên giới thiệu mọi người cho Kiểm Phi hay. Trong đó có bảy ông già là bộ hạ cũ của Bích Vân kiếm khách tức Long Điện, Phần Thiên, Vân Sinh, vân vân... Còn những người khác là con cháu của các vị ấy, tuy có đẹp có xấu, nhưng người nào người nấy đều anh tuấn vô cùng.

Giới thiệu xong thì bắt đầu thảo luận đến việc đại sự của bốn bang, bàn tán cả một buổi sáng mới giải tán. Bất cứ việc gì, Kiểm Phi cũng giải quyết một cách thích đáng ngay.

Nửa tháng sau, mọi công việc trong bang mới giải quyết xong xuôi. Hồ Phong với Biện Hồ đều được liệt vào Tiểu Phong Khoái Dao đội và cũng là thị vệ cận thân của Bang chủ. Việc trong bang Kiểm Phi đã hiểu biết hết và đồng thời những người cao cấp đối với chàng cũng đều thông cảm và cũng vì sự thông cảm đó mà ai nấy đều hết sức thán phục chàng.

Một tháng sau, các danh nhân cao cấp đều biết rõ lịch sử thảm khốc xưa kia của chàng, ai nấy đều khuyên chàng nên đem bang chúng ra giang hồ để giương danh của Bích Ba bang và trả thù hộ chàng nữa.

Sắp đến ngày tết Trung Thu, hôm đó trong hội khách sảnh Bích Ba cung tụ tập rất nhiều người, trong đó có cả Tứ đại kim cương, Phần Thiên Đồ Phu, Bích Ba Bát Long Vương, Cương Tiết Ngũ Kỵ Sĩ và Cung Phàm, Đội trưởng của Khoái Dao đội.

Ai nấy đều mặc quần áo trắng, vẻ mặt rất nghiêm nghị, Bào Dao từ từ đứng dậy lớn tiếng đáp :

- Theo ý của phó bốn toạ thì Bang chủ nên sớm dẫn ngay anh em bước chân vào giang hồ diệt trừ những kẻ bại hoại, một mặt trả thù cho cha mẹ Bang chủ, một mặt duy trì chính nghĩa của võ lâm và một mặt là cố gây dựng lại thanh oai ngày xưa của bốn bang nữa.

Y vừa nói xong, Phong Kim Cương, người bé nhỏ nhưng rất tráng kiện với giọng khàn khàn lên tiếng nói :

- Bốn tịch của tán thành ý kiến của Phó bang chủ! Phải giết cho chúng một trận gà bay chó chạy, để chúng biết nhân vật của Bang chủ chúng ta là người như thế nào!

Tiếp theo đó mọi người đều lên tiếng, mỗi người một câu nhưng ai nấy đều tán thành hết. Sau cùng, Kiểm Phi mới lên tiếng nói :

- Ba ngày sau chúng ta sẽ lên đường đi núi Mạc Phù để phó ước Trung Thu.

Thấy chàng tuyên bố như vậy, ai nấy đều vỗ tay kêu như sấm động. Bất cứ lão, ấu, ai nấy cũng đều hớn hờ vô cùng.

- Phó bang chủ xuất lĩnh Bích Ba Bát Long Vương Toàn Phong, Kim Cương Lưu Thiên, Cương Thiết Ngũ Kỵ Sĩ và Hồ Vân Sinh thì ở lại trấn thủ hộ trại. Còn bốn Bang chủ đem theo Phục Hồ Kim Cương Lôi Anh, Đồ Long Điện đi vào Trung Nguyên.

Chàng vừa nói xong, Phong Kim Cương đã vội đứng dậy lớn tiếng hỏi :

- Thưa Bang chủ, bốn tịch tuy già nhưng bảo đao chưa già! Tại sao không cho bốn tịch đi theo?

Tiếp theo đó Cương Thiết Ngũ Kỵ Sĩ cũng đứng dậy một lúc. Kim Kỵ Sĩ bỗng lên tiếng hỏi :

- Bốn tịch cũng vậy, Bang chủ đi chuyến này phải đem thật nhiều anh em theo mới được.

Kiểm Phi liền đứng dậy, ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp :

- Việc này...

Phần Thiên Đồ Phu Bào Dao cũng nói :

- Thưa Bang chủ, giang hồ phong vân hiểm ác và quỷ trá lắm, bốn toạ cũng khuyên Bang chủ nên đem nhiều anh em đi thì hơn.

Kiểm Phi suy nghĩ giây lát rồi đáp :

- Dù sao ta cũng phải coi trọng cái nhà này trước đã!

Mọi người đồng thanh đỡ lời :

- Nên trọng kim thể của Bang chủ trước...

Bàn đi tán lại, sau mới quyết định là Kiếm Phi với các người đi trước, còn Phong Kim Cương với Cương Thiết Ngũ Kỵ Sĩ theo sau. Mọi việc giải quyết xong xuôi, ai nấy mới giải tán. Theo sau chàng trước hết là hai người cao lớn vạm vỡ, hình dáng rất hung dữ, đó là Phục Hồ Kim Cương Lôi Anh với Đồ Long Kim Cương Long Điền, rồi đến Cung Phàm, Đội trưởng của Khoái Dao đội, trông rất anh tuấn và phía sau còn có Biện Hồ với Hồ Phong, cao lớn hùng vĩ. Tất cả hai mươi một người cùng ra đi tiến nhanh như gió.

Hồi 25 Máu ngập rừng già

Tuy là mùa thu nhưng tiết trời vẫn nóng bức, bốn bề đều yên lặng như tờ. Trên con đường cái, từ Thiểm Tây vào Giang Tây, cát bụi bay mù mịt, tiếng vó ngựa dồn dập như sấm động, một đội kỵ sĩ áo trắng, ngựa trắng trông rất oai vũ đang phóng chạy như bay. Người đi đầu trông rất anh tuấn, chính là Đặng Kiếm Phi, tân Bang chủ của Bích Ba bang.

Lúc ấy đang là chính ngọ, tiết trời nóng bức khiến cho ai nấy đều đổ mồ hôi nhễ nhại và khát nước khôn tả. Nhưng bọn người này không ai tỏ vẻ mệt nhọc hết. Đi được một quãng đường, Long Điện phi ngựa tiến lên đuổi theo Kiếm Phi và nói :

- Thưa Bang chủ, tối hôm nay chúng ta ngủ đêm ở Thiểm Tây hay là ở Thiên Hà Khẩu?

Kiếm Phi đáp :

- Hỏi các anh em xem có thấy mệt không?

Long Điện cười ha hả trả lời :

- Tất cả anh em dù có đi nửa tháng cũng không thấy mỏi mệt!

Kiếm Phi vừa cười vừa nói tiếp :

- Nếu vậy chúng ta đi tới Thiên Hà Khẩu rồi hãy ngừng chân!

Đi được một quãng, Lôi Anh bỗng phóng lên thưa với Kiếm Phi :

- Thưa Bang chủ, ở gần đây có một vườn cây, trong đó có một tửu điếm. Theo ý bốn tịc thì mong Bang chủ cho các anh em vào trong đó nghỉ chân.

Đồ Long Kim Cương cười ha hả, xen lời nói :

- Lão Lôi, chúng ta phải uống một bữa rượu mới được.

Lôi Anh lớn tiếng đáp :

- Ý của Bang chủ nghĩ sao?

Kiếm Phi vừa gật đầu vừa cười.

Cùng Phàm cũng phi ngựa tới, Kiếm Phi liền quay đầu lại bảo :

- Hạ lệnh cho các anh em xuống ngựa nghỉ ngơi.

Cùng Phàm liền quay lại dặn bảo các đội viên rằng :

- Mau vào trong rừng nghỉ ngơi!

Thế là toàn đội đều phóng ngựa vào trong rừng. Quả nhiên thấy có một tửu điếm ở đó. Kiếm Phi ra lệnh xong, xuống ngựa ở chỗ cách xa tửu điếm chừng mười trượng, để bụi bặm khỏi bay tung vào trong tửu điếm.

Tất cả mọi người xuống ngựa xong liền cột ngựa ở dưới gốc cây, giao cho hai đội viên gác, còn những người khác thì vào trong tửu điếm nghỉ ngơi.

Chủ điếm thấy nhiều khách tới như thế mừng rỡ vô cùng, vội ra nghênh đón. Tửu điếm đó không lớn lắm, mười mấy người vào ngồi đã chật ních.

Một lát sau, rượu và thức ăn được mang lên, ai nấy đều vui vẻ chuyện trò và ăn uống rất náo nhiệt. Các đội viên của Khoái Dao đội lần lượt thay nhau vào ăn uống.

Mọi người đang ăn uống thì bỗng có một đội viên đang canh gác chạy vào báo cáo :

- Ở trên đường cái, phía đằng xa có cát bụi mù mịt, hình như có hơn ba chục người đang cưỡi ngựa phi tới, xin Bang chủ định đoạt.

Mọi người nghe thấy đội viên báo cáo như vậy, ai nấy đều yên lặng lắng tai nghe.

Kiếm Phi đứng dậy, lớn tiếng nói :

- Các vị cứ tiếp tục dùng cơm rượu! Quý hồ lúc nào ta cũng phải cẩn thận đề phòng là được rồi!

Nói xong chàng lại bảo Cùng Phàm :

- Phải thêm hai người ra canh gác rồi hãy định đoạt sau!

Liền có hai đội viên được phái ra bên ngoài để tăng cường canh gác. Trong điếm, mọi người lại tiếp tục náo nhiệt như trước.

Cùng Phàm liền hỏi Kiếm Phi :

- Nếu những người mới tới đó có ác ý gì với chúng ta thì Bang chủ sẽ xử trí ra sao?

Kiếm Phi ngẫm nghĩ giây lát rồi hỏi các người :

- Chẳng hay các vị có ý kiến gì?

Long Điện vừa cầm chén rượu lớn lên uống một ngụm, rồi lên tiếng đáp :

- Chúng ta từ tổng trại ra đi tới giờ, có lẽ vì số người quá đông và quần áo lại khác thường, nên mới bị người theo dõi. Có lẽ bọn người này tới đây là có ác ý với chúng ta đây!

Lôi Anh cười ha hả, với giọng thô lỗ xen lời :

- Bọn chúng là cái quái gì! Nếu chúng tới thì đánh cho chúng một trận.

Kiểm Phi uống một hớp rượu rồi nói tiếp :

- Theo sự quan sát suốt dọc đường của bốn tọa thì đội này có lẽ là chủ lực của Thiết Hồng bang ở vùng Hồ Quảng cũng nên!

Cùng Phàm lên tiếng :

- Chẳng lẽ mấy ngày trước vì chúng đang chuẩn bị người ngựa nên chúng chưa dám khiêu khích chúng ta, rồi bây giờ chúng mới triệu tập đủ người và theo dõi chúng ta tới đây phải không?

Kiểm Phi gật đầu :

- Chính thế! Mấy năm gần đây Thiết Hồng bang trong khi phát triển các thế lực của chúng đã bị Nam trang, Bắc bảo uy hiếp cho nên chúng không thể nào để cho bang phái khác hoạt động ở trong phạm vi của chúng được.

Chàng đang nói thì đội viên canh gác đã vội chạy vào báo cáo :

- Đối phương có tất cả năm mươi người võ trang, đều mặc chiến y màu vàng và chỉ còn cách đây độ nửa dặm thôi!

Kiểm Phi đáp :

- Được, người hãy ra dò thám thêm xem sao?

Tên đội viên vâng lời đi luôn.

Kiểm Phi liền nói với Long Điện rằng :

- Đưa mười lạng vàng cho điểm chủ, phái hai anh em hộ tống chủ nhân đi tới chỗ an toàn rồi mau trở về!

Long Điện tuân theo lời chàng đưa vàng cho chủ điểm ngay. Lúc ấy chủ điểm hoảng sợ vô cùng. Long Điện phải giải thích cho y nghe, sau y mới nhận lời.

Một lát sau, tất cả mọi người ở trong điểm được đưa vào trong rừng đến một khu an toàn.

Lúc ấy tiếng vó ngựa kêu như sấm động đã vọng đến tai mọi người rồi. Tất cả các anh em đều yên lặng ngồi nghiêm nghị đợi kẻ địch tới.

Kiểm Phi lạnh lùng ra lệnh :

- Cùng Phàm ra ngoài cửa xem họ đã tới đâu rồi.

Cùng Phàm vâng lời đi ra ngoài cửa, đưa mắt nhìn rồi quay đầu lại nói :

- Đối phương có tất cả chừng năm mươi người, và tên nào tên nấy trông rất hung hăng, tất cả đều ăn vận quần áo màu vàng, trên ngực có thêu một sợi dây vòng như hình bán nguyệt màu đen, và còn cách đây chừng một trăm trượng thôi!

Kiểm Phi liền đứng dậy quát lớn :

- Sửa soạn chiến đấu!

Lúc ấy chàng phái thêm hai đội viên ra canh gác ở bên ngoài.

Các đội viên Khoái Dao đội vội cỡi áo trắng bên ngoài ra, bên trong là chiến y màu đỏ như lửa, bên lưng có đeo một thanh đao màu xanh biếc sáng lóe mắt. Trước ngực họ có thêu những sợi dây cong cong màu xanh biếc tựa làn sóng vậy. Mấy người ngồi chủ tịch cũng cỡi áo ngoài ra, chỉ có Kiểm Phi là vẫn mặc áo dài, sắc mặt rất điềm tĩnh, và đứng yên ở trong tử điểm. Động tác của mọi người nhanh chóng khôn tả, chỉ trong nháy mắt đã cởi hết áo ngoài ra để lộ bộ chiến y màu đỏ ra tức thì.

Kiểm Phi liền ra lệnh rằng :

- Rút lui ra ngoài tử điểm và cầm sẵn khí giới.

Tất cả mọi người đều rút đao và cầm sẵn trong tay, rồi nhảy ra ngoài khách điểm bố trí ở xung quanh rừng. Xong đâu đấy chàng tỏ vẻ lạnh nhạt và kiêu ngạo, đứng nghênh ngang ở trước cửa tử điểm.

Lúc ấy năm mươi người ngựa của đối phương đã tới chỗ cách tử điểm chừng mười trượng, liền ngừng lại bày trận ở đó.

Kiểm Phi nhìn về phía đó thấy ba người đứng hàng đầu là Mạc Dịch, Triệu Ân với một ông già mặt vàng khè. Mạc Dịch và Triệu Ân, đối với ông già mặt vàng đứng ở giữa chỗ đó, tỏ vẻ rất cung kính.

Kiểm Phi thấy vậy bụng bảo dạ rằng :

- “Lạ thật! Chẳng lẽ Thiết Hồng bang lại mời được cao thủ mới đến phụ trách nội ngoại Tam đường chăng? Bằng không Mạc Dịch với Triệu Ân sao lại được phái xuống đây?”

Lúc ấy Mạc Dịch với Triệu Ân đã trông thấy Kiểm Phi với mấy người khác đứng ở trước cửa, chúng liền rí tai ông già mặt vàng, khề nói vài câu. Ông già ấy bỗng ngừng mặt lên trời cười như điên như khùng, tiếng cười rất khó nghe. Cười xong y liền quát lớn :

- Đặng Kiểm Phi! Có khôn hồn thì đầu hàng ngay! Lão phu sẽ tha chết cho!

Kiểm Phi chỉ cười nhạt một tiếng chứ không thèm trả lời, nhưng Phục Hồ Kim Cương không sao chịu được, liền quát lớn :

- Nói tầm bậy!

Ông già lại ngừng mặt lên trời cười khà khà, rồi y giơ tay phải lên phát một cái, nhân viên của y gào thét la ó vang trời, và ở trên lưng ngựa phi xuống, múa đao kiếm xông lại tấn công liền.

Kiểm Phi cười nhạt một tiếng, rút Bích Vân kiếm ra khỏi bao, múa tít một vòng, rồi quát lớn :

- Tiến lên! Giết!

Lôi Anh, Long Điện, Cung Phàm đồng thanh quát lớn :

- Giết!

Toàn đội anh em liền xông lên tấn công như vũ như bão, máu tươi của kẻ địch bị bắn lên như mưa. Biện Hồ với Hồ Phong hai người đã tới cạnh Kiểm Phi chờ lệnh.

Kiểm Phi gật đầu nói :

- Hai người ra mà chém giết cho sướng tay đi!

Hai người liền vâng lời, rút khí giới ra xông vào trận đấu ngay.

Trận đấu khốc liệt khôn tả.

Bóng tia thấp thoáng một cái, Lôi Anh đã giận dữ tiến lên tấn công tới đâu là kẻ địch đổ máu và kêu la thảm khốc tới đó. Áo của quân địch đã đỏ lại càng đỏ thêm.

Mạc Địch thấy vậy vội chạy lại nghinh chiến. Y với Lôi Anh hai người cùng oai mãnh hết sức nên trận đấu kịch liệt khôn tả.

Triệu Ân cũng múa tít khí giới nhảy xổ lại tấn công Kiểm Phi.

Long Điện thấy vậy cười ha hả, xông lên đón đánh ngay.

“Bùng” một tiếng kêu thật lớn, Triệu Ân đã bị đẩy lùi ra ba bước, chân chưa đứng vững, Long Điện lại cười ha hả, xông lên tấn công. Trận đấu của hai người kịch liệt vô cùng.

Lúc ấy có một tiếng rú nghe rất rùng rợn, một bóng người vàng khè từ trên cao nhảy xuống, và nhắm đầu Kiểm Phi tấn công luôn.

Cung Phàm cười nhạt một tiếng, rút luôn thanh đao ra nhằm ông già vàng khè vừa nhảy xuống đó chém luôn, khí giới của hai người va chạm nhau nổ đom đóm lửa. Cung Phàm đã đón đánh ông già mặt vàng khè có võ công cao nhất của địch.

Kiểm Phi cười nhạt một tiếng nhảy lên trên cây cổ thụ gần đó la lớn :

- Đừng buông tha một kẻ địch nào hết!

Kiểm Phi đang đứng ở trên một cây cổ thụ xem xét tình hình, thấy đội viên trong Khoái Dao đội của mình người nào người nấy anh hùng khôn tả, võ nghệ cao cường, những cao thủ của giang hồ chưa chắc đã hơn được. Chàng lại nhìn Lôi Anh, thấy ông già râu bạc tóc bạc ấy, hai tay cầm hai cái chùy đồng, tấn công rất hăng khiến cho Triệu Ân chỉ có cách chống đỡ thôi, nhưng không sao phản công lại được.

Còn Long Điện đã rút vũ khí độc đáo ra đấu với Mạc Địch. Mạc Địch bị thế công của môn vũ khí hình răng cưa ấy tấn công đến nỗi tay chân cuống quýt, lui về phía sau liên tiếp. Chàng lại nhìn Cung Phàm thấy chàng ta sử dụng thanh đao đấu với cây Ô Long bổng của ông già mặt vàng khè, và hình như đã có vẻ đuối sức, nhưng y vẫn chưa chịu lép vế cứ múa tít thanh đao và mạo hiểm phản công lại.

Kiểm Phi đứng ở trên một cành cây nhỏ, xem tình thế ở bốn phương chung quanh một hồi, rồi bỗng ngừng mặt lên hú một tiếng thật dài, lớn tiếng bảo các thủ hạ rằng :

- Các anh em mau kết thúc trận đấu này, vì trước khi mặt trời lặn, chúng ta còn phải tới Thiên Hà Khẩu nghỉ ngơi!

Các anh em của Khoái Dao đội rất thông minh, nghe thấy lời nói của Kiểm Phi liền hiểu ngay là Bang chủ đã dặn bảo gì rồi.

Thật là hành động của các bang hội trên giang hồ đều lấy sự huyền bí làm đầu chốt, và những bang phái mới xuất đầu lộ diện càng không muốn để cho tên tuổi mình quá vang lừng, vì tiếng càng chóng lừng lẫy bao nhiêu càng bị những bang phái khác ghen tỵ kèn cựa bấy nhiêu.

Trừ phi bang hội ấy đã có tên tuổi từ lâu rồi, và cũng tự tin không ai dám quấy rối mình, dù có ai muốn làm khó dễ họ cũng không sợ, nên những bang hội ấy mới dám thêu nhãn hiệu của mình lên trên quần áo.

Tuy vậy, vẫn không có bang hội nào dám ở trước mặt kẻ địch tỏ lộ hành tung của mình hết, nhưng ở đây thì Kiểm Phi lại dám ngang nhiên tuyên bố trạm nghỉ chân thứ hai của mình là Thiên Hà Khẩu, như vậy có khác gì là bảo người của mình thế nào cũng đủ sức diệt được hết kẻ địch.

Và lời nói của Kiểm Phi cũng không khác gì những lá bùa thúc giục lấy mạng mấy chục người của Thiết Hồng bang?

Đội viên của Khoái đao liền hò reo vang trời tấn công mãnh liệt hơn trước.

Kiểm Phi rú lên một tiếng thật dài, nhún mình một cái, mượn sức cành cây vừa bật lên, người chàng đã phi lên trên cao năm trượng.

Chàng múa tít thanh Bích Vân kiếm giờ luôn thế “Vân Hải Nộ Đào” (sóng nổi dữ dội trên bề mây), thế thứ nhất của Bích Vân tam thức ra, chỉ thấy trên không sáng xanh, bóng kiếm hiện ra tứ phía, một luồng cuồng phong kiếm khí hình ở trên trời giáng xuống, nhằm ông già đang đấu với Cung Phàm tấn công luôn, mồm thì quát lớn :

- Cung Phàm, hãy lui sang bên tiếp ứng với các anh em khác.

Chàng vừa nói dứt thì vừa vặn ông già mặt vàng khè ấy, đang gạt thanh đao sang bên, và dùng cây Ô Long bổng nhắm đầu Cung Phàm tấn công xuống.

Kiểm Phi thấy vậy liền cười nhạt một tiếng, đưa mũi kiếm về phía đó. Ông già mặt vàng khè trông thấy ánh sáng kiếm loé mắt, hơi lạnh buốt xương, giạt mình kinh hãi, vội xoay người lại, đưa đầu gậy Ô Long bổng lên để phong tỏa, định gạt Bích Vân kiếm của Kiểm Phi sang bên.

Lúc ấy Cung Phàm đã cuống quýt toát mồ hôi ra như mưa, thấy Kiểm Phi hạ lệnh liền lớn tiếng đáp :

- Xin tuân lệnh!

Rồi y nhảy vào trong đám đông giúp các anh em trong đội của mình giết kẻ địch.

Kiểm Phi thấy ông già mặt vàng khè định dùng cây Ô Long bổng gạt kiếm của mình nên chàng đã quyết tâm giết kẻ địch này bằng thanh bảo kiếm ấy. Vì vậy chàng cười nhạt một tiếng, xoay người một vòng, dùng mũi chân đâm vào đầu cây gậy của địch và cứ thế mà đâm kiếm xuống.

Ông già mặt vàng khè chỉ thấy bóng trắng thấp thoáng, đầu gậy nặng như một khoảng núi muôn ngàn cân đè xuống, bất buột y phải chống xuống đất, cũng vì thế mà y đã để hở ở ngực một khoảng trống rất lớn. Y giạt mình kinh hãi, vội nằm xuống đất lăn đi mấy vòng ra ngoài xa để tránh né, Kiểm Phi thấy vậy cười nhạt và nói tiếp :

- Đi đi!

Chàng đưa theo trường kiếm, ánh sáng xanh khè rung động một cái, một tiếng kêu la thảm khốc vang lên, máu đỏ bắn tung tóe. Chàng đã lui ra ngoài xa hơn trượng, mũi kiếm của chàng đã có những giọt máu tươi nhỏ xuống. Còn trên mặt đất cây Ô Long bổng vẫn cắm sâu, đứng sừng sững ở đó mà ông già mặt vàng khè thì đang nằm co rúm trên mặt đất, máu ở ngực y phun ra như suối. Y chỉ co rúm giây phút, rồi duỗi chân hai cái đã chết tốt.

Lúc ấy cách chỗ Kiểm Phi không xa, lại có một tiếng kêu la thảm khốc vọng tới.

Kiểm Phi đưa mắt nhìn về phía đó, đã thấy Mạc Địch bị Long Điền chém thành hai mảnh, máu bắn tung tóe, ruột gan rơi xuống mặt đất trà trộn dưới cát. Như vậy, cuộc chiến này sắp sửa kết thúc đến nơi rồi. Lại có một tiếng kêu thảm khốc nữa vọng tới.

Kiểm Phi đưa mắt nhìn về phía ấy, thấy Triệu Ân đã bị một chùy của Lôi Anh đánh cho nát sọ, máu và óc bắn đầy người Lôi Anh.

Long Điền với Lôi Anh đã giết cường địch, liền rống lên một tiếng, xông vào trong đám đông giúp sức đội Khoái đao. Chỉ trong nháy mắt, mấy chục kẻ địch đã bị chém giết gần hết. Sau cùng thêm hai tên nữa xuống dưới âm ty trình diện Diêm Vương.

Biện Hồ với Hồ Phong, một người tay cầm búa, một người tay cầm côn sắt, mình dính đầy máu tươi, cùng tới trước mặt Kiểm Phi.

Cung Phàm, Lôi Anh, Long Điền cũng lần lượt tới trước mặt Bang chủ. Kiểm Phi liền bảo Long Điền rằng :

- Long Điền, hãy đi kiểm soát lại chiến trường xem sao!

Long Điền vâng lời đi ngay.

Y xuyên vào trong chiến trường kiểm soát những kẻ địch nằm ở dưới đất xem đã hoàn toàn chết chưa.

Kiểm Phi lại ra lệnh cho Cung Phàm :

- Cung Phàm, đi điều Triệu Ân xem bên ta bị tổn thất bao nhiêu?

Đột nhiên trong đấu trường có một tiếng kêu la thảm khốc vọng tới và nghe tiếng Long Điền lớn tiếng nói :

- Mi giả bộ chết phải không?

Kiểm Phi suy nghĩ ra được một kế, định bảo Long Điền đừng giết người đó, nhưng đã muộn rồi.

Sau tiếng la thảm thương đó, đã thấy Long Điền quay trở lại và nói :

- Báo cáo Bang chủ, toàn quân của đối phương đã bị tiêu diệt hết!

Kiểm Phi liền cười và bảo :

- Phái hai đội viên đi kiểm điểm chủ về. Chúng ta nghỉ ngơi ở đây một phen, ăn một bữa cơm tối thật no say rồi hãy lên đường sau.

Long Điền vâng lệnh đi luôn.

Cùng Phàm đã quay trở lại, cúi mình vái chào, nói :

- Thừa Bang chủ, bên mình có năm anh em bị thương nhẹ và hai bị thương nặng.

Kiểm Phi lại hỏi tiếp :

- Liệu những người bị thương nặng có thể hành động được không?

Cùng Phàm đáp :

- Vẫn có thể đi lại được.

- Lấy thuốc cứu thương đặc biệt rịt cho họ.

- Vâng!

Lôi Anh tròn tròn xoe đôi mắt lên, mắng chửi :

- Đồ vô dụng! Vẫn có thể hành động thì sao gọi là bị thương?

Cùng Phàm cung kính đáp :

- Trận đấu vừa rồi đáng lẽ các anh em không nên bị thương mới phải. Nhưng ngày hôm nay, vì các anh em phấn khởi quá cho nên mới có nhiều thất sót!

Kiểm Phi vừa cười vừa nói tiếp :

- Thôi đi đi! Truyền lệnh cho các anh em quét dọn chiến trường, xong hãy nghỉ ngơi chốc lát!

Chỉ trong nháy mắt, các đàn em của Khoái Dao đội vừa quét dọn sạch sẽ chiến trường và chôn hết những xác chết xong thì thức ăn và rượu cũng được dọn lên rồi.

Trận đấu đó, tuy bên địch không phải là đối thủ lý tưởng cho lắm, nhưng vừa mới ra tay đã đắc thắng, nên các anh em cũng thấy phấn khởi vô cùng, cho nên vừa trông thấy thức ăn và rượu đem lên, ai nấy đều vui vẻ ăn uống náo nhiệt vô cùng.

Mặt trời đã lặn về phía Tây, Kiểm Phi đã ra lệnh cho sửa soạn lên đường.

Các đội viên liền chuẩn bị xong đầu dây, lại mặc áo dài trắng vào, giấu khí giới đi, trông lại có vẻ thướt tha ngay. Long Điền liền ném hai nén bạc cho điểm chủ. Thế rồi các anh em rời khỏi khách điểm, lẳng lặng lên ngựa.

Kiểm Phi ra lệnh lên đường, Long Điền liền hô lớn :

- Đi!

Thế là chỉ còn lại có chủ nhân của khách điểm đứng ở trước cửa tiệm cúi mình vái chào thôi.

Hồi 26 Phó hội đêm Trung Thu

Trời tối dần, cả nhà cửa ở Thiên Hà Khẩu đã bắt đầu lên đèn. Trên đường cái có tiếng vó ngựa kêu như sấm động, một bọn người mặc áo dài trắng, cỡi ngựa trắng phi như bay tới.

Khi bọn người ngựa đó vào thị trấn Thiên Hà Khẩu, họ buông thông cương cho ngựa đi thông thả.

Cùng Phàm vâng lệnh Kiếm Phi đi trước để kiểm khách sạn. Chàng ta đi tới trước một khách sạn to lớn, trông có vẻ hào hoa, liền nhảy xuống đất.

Phổ kỵ vừa trông thấy một võ sĩ mặc áo dài trắng vội rụt ngay vào, không dám ra nữa.

Người chưởng quầy liền bước ra cửa vừa gặp Cùng Phàm đi vào trong điếm. Chàng ta chấp tay chào người chưởng quầy một cách rất lễ phép và hỏi :

- Chưởng quầy, nơi đây có nhiều phòng đủ để cho anh em tề đội ở trọ không?

Người chưởng quầy liền tươi cười đáp :

- Xin lỗi, xin lỗi, tề điếm khách đã chật ních cả rồi!

Y chưa nói dứt, Lôi Anh đã bước chân vào, nghe thấy nói không có phòng, liền trợn mắt lên quát bảo :

- Lão nào! Ai dám bảo là không có phòng nào?

Người chưởng quầy trông thấy Lôi Anh hung hăng như vậy đã hoảng sợ đến biến sắc mặt vội lui về phía sau và đáp :

- Thật... thật quả từ điếm không còn phòng...

Lôi Anh kêu “hừ” một tiếng rồi bước lên một bước, tóm cổ chưởng quầy lôi lên như xách một con gà và quát hỏi tiếp :

- Có phòng hay không?

Người chưởng quầy hoảng sợ đáp :

- Đại gia tha... tha chết cho... có, có phòng... có...

Lôi Anh để y xuống, cất tiếng cười ha hả như thanh la vỡ và nói tiếp :

- Lão phu đã sớm biết ngươi có phòng mà.

Lúc ấy Kiếm Phi và các người đã tới trước khách sạn và lần lượt xuống ngựa rồi.

Trong thực đường có một bàn khách đang ăn uống và chuyện trò vui vẻ, thấy tiếng quát và tiếng cười của Lôi Anh như bò rống, một người trong bọn mặt mũi hung ác, liền vỗ bàn một cái, bát đĩa chén trách đều bật tung lên và rơi xuống đất kêu “loảng xoảng”, mồm quát tháo chửi rủa :

- Lão già hôi thối ở đâu tới, lại dám lại nơi quăng đĩnh đầy công chúng mà quấy nhiễu hà hiếp người như thế!

Lôi Anh nghe thấy có tiếng người chửi mình, liền nổi giận, râu tóc dựng ngược, hét lớn :

- Thằng nào dám mắng chửi thế?

Đại hán kia cũng quát lớn :

- Mi dám chửi lão tử phải không?

Chửi xong, y nhảy ra tung quyền ấn công luôn.

Lôi Anh cười ha hả :

- Được, được, cái trò quyền cước trẻ con này của ngươi chỉ có thể đem về ôm vợ thì được thôi!

Đồng thời y giơ tay trái lên khê gạt và gõ một cái, đại hán nọ đã bị hất đi một vòng, bắn ra ngoài khách điếm rồi.

Lúc ấy Kiếm Phi với Long Điền bước chân vào, thấy vậy thuận tay đỡ đại hán ấy dậy, nhưng tay phải của đại hán ấy đã sưng như cái đầu, đau không kêu lên tiếng nào, và trán y đã toát mồ hôi lạnh như mưa rồi.

Kiếm Phi cầm tay y lên, khê rờ mó và vuốt một cái, cất giọng dịu dàng hỏi :

- Thế nào! Làm sao thế?

Đại hán nọ đáp :

- Lão già nọ...

Y vừa nói tới đó đã quay đầu lại nhìn, mới hay người đỡ mình dậy và cứu chữa mình là một thiếu niên mặc áo dài trắng. Y liền hậm hực mắng chửi :

- Các ngươi đều là cá mè một lứa!

Nói xong, y hất tay Kiếm Phi ra rồi quay trở về bàn ngồi. Mấy người đồng bọn của y định ra tay can thiệp nhưng thấy ông già nọ hung ác như vậy, liền hoảng sợ, ai nấy đều ngồi yên cả.

Các anh em trong đội đã tới hết, liền theo chưởng quầy vào bên trong.

Người chưởng quầy dành mấy căn phòng ở phía Tây cho họ ở.

Sáng hôm sau, mọi người vừa thức dậy đã sửa soạn lên đường ngay.

Trong khi đi đường dù có gặp khá nhiều những người tấn công lén, nhưng những người đó đều bị giải quyết một cách lẹ làng.

Danh tiếng của Bích Ba bang liền lan tràn đi khắp nơi ngay. Đồng thời lại có một cái tin rất kinh người đã lan tràn khắp giang hồ nữa. Tin đó là Bang chủ của Bích Ba bang ngày nay chính là Kim Húc lệnh chủ Đặng Kiếm Phi, đã có mấy lần làm chấn động giang hồ, có lúc đã bị Lục Thiệu tam quý đánh chết và vớt xuống sông.

Bích Ba bang cứ thế mà tiến thẳng không ai dám chọc ghẹo họ và họ cũng không trêu ghẹo ai, rồi họ tiến thẳng về phía núi Mạc Phù để phó ước cuộc hò hẹn trong ngày tết Trung Thu.

Tuy lần này Thiết Hồng bang chỉ hẹn ước Bích Ba bang, nhưng những nhân vật của các nơi, bao quát cả chín đại môn phái đều cử các cao thủ đến dự thính hội này.

Trận chém giết lớn lao này đang ngấm ngấm chờ đ. Ồi, Thiết Hồng bang đã sớm chuẩn bị mời rất nhiều đại sát tinh, lão ma đầu quy ẩn lâu năm, để đối địch với Bích Ba bang.

Đồng thời người ta lại đồn Tà Phong Bang chủ của Thiết Hồng bang đã kiếm được một người rất mạnh, và người đó là Sài Nho Tú Sĩ. Nhưng sự thật ra sao thì người ngoài chưa làm sao mà biết được.

Cũng theo lời đồn, thì tên đầu sỏ hắc đạo về hồi bốn mươi năm về trước là Phương Trần Thiên, và cũng là Lệnh chủ của võ lâm năm xưa chưa hề xuất hiện trong Thiết Hồng bang. Vì vậy người trên giang hồ đều kinh hoàng, vì họ sắp phải trải qua tai kiếp.

Bởi thế, ai nấy cũng đều chăm chú nhìn vào trận quyết chiến ở trên núi Mạc Phù vào hôm Tết Trung Thu.

oOo Ngày hôm Tết Trung Thu, mặt trời vừa lặn, trăng vừa ló dạng, dưới Quỷ sầu che lấy hết nên không ai trông thấy được đáy của khe núi ấy. Quỷ sầu giản, chỗ quảng trường đã thấy tụ tập mấy trăm võ lâm cao thủ.

Thiết Hồng bang yên chí phen này thế nào cũng đắc thắng cho nên chúng còn dựng nhà sàn để tiếp đãi các quý khách. Trong nhà sàn có Hắc Sát tam ma mặc quần áo xanh và Thượng Quan bảo Tứ lão mặc áo đại hồng, đang ngồi chững chạc ở đó rồi.

Ngoài ra, lại còn thêm mười mấy nhân vật, trông người nào người nấy khí sắc đều khác thường, chắc là quý khách của Thiết Hồng bang mới tới. Người đáng chú ý nhất lại là một nho sinh, mặc quần áo rách rưới, mặt gầy gò, ngồi ở ghế chủ tịch, trông rất kiêu ngạo.

Mọi người ước đoán lung tung, có người bảo người ấy là Ngũ Bộ Thất Hồn Phương Trần Thiên, nhưng lúc bấy giờ hãy còn sớm, các nhân vật chủ yếu của các bang phái chưa tới đầy đủ, vì vậy không ai dám xác định nho sinh ấy là Phương Trần Thiên.

Mặt trăng đã lên tới đỉnh núi. Người đến dự càng lúc càng đông. Trong nhà sàn khách, người đến dự cũng đông đảo hơn trước nhiều, còn bên nhà sàn chủ thì Tý Ngọ Truy Hồn Diêm Vương Đoạt Tà Phong, mặc áo võ sinh trông rất lịch sự, đã ngồi ở ghế giữa rồi. Hai người ngồi ở hai bên Tà Phong là Lục Thiệu Ma Quân với một ông già hình dáng kỳ dị.

Hai người này mặt mũi đều khiếm toàn, hình dáng khô khan, tóc vàng râu vàng, trông rất kinh khủng, nghe nói đó là Tinh Trúc Hải Song Yêu. Người ngồi phía bên phải của Song Yêu là ba người mặt mũi nhợt nhạt, trông như kẻ chết đuối vừa vớt lên, có lẽ chúng đeo mặt nạ da người nên không ai nhận ra được mặt chúng.

Phía sau của bảy người đó là mười mấy người đều là những nhân vật xưa nay giết người không biết chớp mắt. Cứ xem cách bố trí của Thiết Hồng bang thì hình như ngày hôm nay Thiết Hồng bang đã phát động hết mọi cao thủ ra dự cả rồi, nên chúng chỉ có thắng chứ không thể bại được.

Mặt trăng đã lên đỉnh đầu. Chung quanh Quỷ sầu giản đột nhiên có tiếng của sài lang kêu rú lên khắp tứ phía.

Tiếng sài lang hú ấy rùng rợn một cách kỳ lạ, khiến những người đang có mặt tại đó nghe thấy đều hoảng sợ đến rợn tóc gáy.

Tiếng hú ấy vừa dứt thì lối đi lên trên Quỷ sầu giản đã xuất hiện chừng hai mươi cái bóng trắng và chỉ trong nháy mắt đã lên tới đầu trường rồi.

Mọi người ở trên đỉnh núi đều xôn xao bàn tán và bảo :

- Bích Ba bang đã tới!

Không bao lâu, một đội võ sĩ áo trắng rất dũng mãnh hiên ngang xuất hiện ở trên đỉnh núi, và hiên ngang đi vào trong đầu trường.

Người đi đầu là Kim Húc lệnh chủ Đặng Kiếm Phi, rồi một đội hai mươi một người tiến thẳng vào trong đầu trường. Khi tới nơi đã xếp hàng ngang, Kiếm Phi rất anh tuấn, chấp tay chào bốn phương một vòng và nói :

- Các vị huynh đệ trưởng bối, ngày hôm nay đệ đến phó ước Thiết Hồng bang.

Nếu các người nào không phải là Tà Phong mời tới giúp sức, tại hạ xin mời những người ấy hãy lui ra ngoài xa trăm trượng để khỏi bị lỡ tay đá thương!

Mọi người đều xông xáo bàn tán, ai nấy đều cho Kiếm Phi là quá ngông cuồng một chút.

Kiếm Phi thấy mọi người bàn tán xông xáo, không chịu rút lui, liền lớn tiếng nói tiếp :

- Thưa quý vị, Thiết Hồng bang chủ đã mai phục rất nhiều đả thủ ở khắp chung quanh, chuẩn bị hễ thua trận là sẽ dùng bất cứ thủ đoạn gì chỉ cần người nhiều để đắc thắng nên tại hạ mới có thiện chí khuyên bảo như vậy, còn nghe hay không thì tùy ở nơi quý vị!

Chàng vừa nói dứt, trong đám đông đã có một văn sĩ áo xanh bước ra, lớn tiếng :

- Đặng huynh, từ khi cách biệt đến giờ vẫn mạnh giỏi đây chứ? Tiểu đệ đặc biệt đến đây giúp sức đây!

Kiếm Phi thấy người đó chính là Hàn phong kiếm Bạch Dật Phong, đệ nhất cao thủ của phái Hoa Sơn, võ công rất cao cường, và đối với mình rất nhiệt tâm, liền cười nói :

- Tiểu đệ xin cảm ơn huynh trước.

Chàng quay đầu lại nói với các anh em trong đội rằng :

- Vị này là Hàn Phong Kiếm Bạch đại hiệp đây!

Các anh em đều giơ tay lên chào Bạch Dật Phong.

Bạch Dật Phong ngắm nhìn từng người đội viên một, trong lòng kinh hãi thâm và bụng bảo dạ :

- “Không biết Kiếm Phi đã thâm nạp ở đâu được nhiều cao thủ của võ lâm như thế? Như vậy không biết ngày hôm nay mèo nào cắn mỉu nào?”

Lúc ấy những người đến dự khán đã bắt đầu lui sang bốn bên để trống một bãi đất rộng ở giữa.

Kiếm Phi hướng về Tà Phong, chấp tay chào và lớn tiếng nói :

- Xin chào Tà bang chủ!

Tà Phong cười gằn một tiếng và đáp :

- Đặng thiếu hiệp quả thật phi phạm!

Kiếm Phi cười nhạt, nói tiếp :

- Tà bang chủ tập trung các người của Bang chủ ở giữa đấu trường, rồi chúng ta sẽ tốc chiến tốc quyết với nhau một phen.

Thấy chàng nói như vậy, mọi người đều ngạc nhiên vô cùng.

Bạch Dật Phong rất trầm tĩnh đứng cạnh Kiếm Phi, lạnh lùng nói :

- Ý kiến này hay lắm!

Tà Phong càng mừng rỡ, nhưng y không để lộ ra mặt, giả bộ ngẫm nghĩ giây lát rồi mới chậm rãi đáp :

- Ý kiến của thiếu hiệp có phải... chúng ta hai bên giải quyết bằng một trận đấu phải không?

Kiếm Phi cười nhạt đáp :

- Không sớm thì chầy thế nào cũng có một trận hỗn chiến. Nếu tại hạ là ngài thì sẽ cho hết mọi cao thủ đang mai phục ở trong xó tối ra đây để giải quyết một phen sống mái cho khỏi phải chờ đợi mãi!

Tà Phong liền cười ha hả :

- Được! Chủ phải theo ý kiến khách! Nếu các hạ yêu cầu giải quyết bằng một trận đại chiến thì bản Bang chủ cũng không từ chối!

Y vừa nói xong, trong nhà sàn của chủ nhân đã có một mũi tên lửa bắn lên trên không, không khí chứa đầy sát khí.

Một lát sau, bóng người thấp thoáng, trong đấu trường xuất hiện thêm hai mươi mấy đại hán áo vàng, tên nào tên nấy tay chân nhanh nhẹn, tinh thần sung túc, chỉ trông bề ngoài cũng đủ biết chúng là những người có võ công cao siêu.

Trận đấu sắp bùng nổ đến nơi, Kiếm Phi cười ha hả :

- Tà Phong, ngài muốn dùng hai mươi người này mà muốn thắng được bên tại hạ thì quả thật là nằm mơ!

Tại hạ đã biết trước mặt quân hùng đây, ngài không dám gọi hết mọi người ra! Nhưng không sao đâu, lúc nào ngài muốn bổ túc thêm nhân lực cũng được!

Nói xong chàng quay đầu lại, lớn tiếng bảo các cao thủ của mình :

- Chuẩn bị chiến đấu!

Đồng thời chàng cởi áo dài trắng của mình ra, bên trong để lộ một bộ quần áo toàn đỏ, chỗ ngực có thêu những làn sóng xanh. Tất cả bộ hạ của chàng cũng ăn mặc như thế và người nào người nấy đều đeo đại đao nữa.

Tà Phong thấy Kiếm Phi đã chuẩn bị chiến đấu rồi, liền cười khi và nói :

- Tiểu tử quá ngông cuồng thật! Ngày hôm nay lão phu không để cho mi vãi máu trên đỉnh núi này thì mỗ thê sẽ không còn xuất hiện trên giang hồ nữa...

Nói tới đó, y lại ngừng mặt lên cười khả một hồi, tiếng cười của y nghe rất vang tai nhức óc.

Trong khi y cười thì các thủ hạ của Thiết Hồng bang đã rút khí giới ra, lẳng lẳng xua tay mấy cái, liền có những điểm sao mạnh như vũ bão, nhằm bọn người của Kiếm Phi bắn tới.

Kiếm Phi liền quát lớn :

- Giết!

Lôi Anh cũng lớn tiếng quát :

- Các anh em tiến lên, giết!

Thế là các bộ hạ múa tít thanh đại đao, gạt rơi những mũi tên như những điểm sao lạnh của bọn Thiết Hồng bang bắn tới.

Biện Hồ, Hồ Phong, người cầm búa, kẻ cầm thiết côn, theo sau Kiếm Phi.

Lôi Anh rút đôi đồng chùy ra xông vào trong đám đông của địch. Long Điền cũng rút khí giới dị hình như lưỡi cưa vậy, theo sau Lôi Anh xông vào tấn công địch tới tấp.

Phần Kiếm Phi và Tà Phong trong nháy mắt đã đấu qua hai mươi hiệp bắt phân thắng bại.

Kiếm Phi nghĩ thầm :

- “Bọn chúng còn mai phục một số rất đông theo quỷ thuật “Xa luân chiến” nếu ta kéo dài trận đấu, phần thảm bại ắt sẽ về tay ta, tốt hơn hết nên toàn lực tốc thắng sau đó sẽ hay”.

Thăm nghĩ xong, Kiếm Phi rú lên một tiếng huy động thanh Bích Vân kiếm lên.

Đã thấy muôn đạo ánh sáng màu xanh biếc chụp trùm lấy Tà Phong.

Tà Phong kinh hãi rống to, quay vòng bảo kiếm chống đỡ.

Qua năm hiệp nữa bấy giờ Tà Phong đã đuối sức, có vẻ chịu đựng không nổi, mồ hôi trên trán nhỏ ròng ròng như tắm. Lúc này y muốn trong lúc bại, hy vọng đánh lên được một thế để cầu thắng thôi.

Nhưng tay nghe thấy những tiếng kêu la gào thét thảm thương đã khiến tâm thần của y hỗn loạn. Lúc này y tưởng tượng như một chiếc thuyền đã mất hết chèo lái, đang đi trên mặt bể trong lúc mưa bão vậy.

Những áp lực ở chung quanh đè lên khiến y không sao thở được. Y yên chí thế nào rồi cũng bị chết dưới thanh Bích Vân kiếm của Kiếm Phi thôi.

Bỗng nhiên có tiếng cười nhạt nổi lên ở bên lề chiến trường. Nho sinh trung niên mặt nhợt nhạt, mặc quần áo rách rưới đã nhảy tới bên Kiếm Phi lúc này cũng không hay.

Kiếm Phi thấy vậy cũng phải kinh hãi thầm. Chàng liền giở thế thứ hai của Bích Vân tam thức ra.

Tà Phong cảm thấy hàng nghìn vạn lưỡi kiếm lạnh lùng, nhằm mình đâm tới.

Y hoảng sợ vô cùng, giở hết toàn lực ra chống đỡ.

Kiếm Phi liền cười khi một tiếng, và đổi sang thế kiếm khác nhằm đầu y chém xuống.

Tà Phong vội giơ song đoạt lên chống đỡ. Chỉ nghe thấy “coong” một tiếng, hồ khẩu tay của y đã bị nứt nẻ bắn máu tươi ra, khí huyết trong người rạo rực. Y liền nghĩ thầm :

- “Có lẽ phen này ta chết mất”.

Y đã thấy cổ họng mặn đắng và khạc ra một đồng máu tươi. Đồng thời y cảm thấy đầu vai đau nhức và bên tai còn nghe thấy một tiếng cười nhạt nữa. Người y như đăng vân giá vũ bay tung lên, rồi dần dần y không còn hay biết gì nữa cả.

Hãy nói Kiếm Phi vừa giở thế kiếm thứ ba ra tấn công Tà Phong và yên chí kẻ địch thế nào cũng bị hủy diệt dưới thanh kiếm của mình thì bỗng có một tiếng cười nhạt và một luồng kinh phong nhắm sau lưng mình lần ắt tới. Chàng thâu thế không kịp, vội xoay người một cái lưỡi kiếm đã lướt qua đầu vai của Tà Phong, và còn thuận tay chống đỡ luôn thế công kia.

Tiếp theo đó lại có một tiếng cười nhạt nữa, bóng trắng nọ đã tung mình lên và còn cấp theo Tà Phong đi như bay. Ngoài ra, lại có một cái cầu vòng màu lam sáng như điện nhanh vô cùng, bắn vào phía sau chàng.

Kiếm Phi vội nhảy ra ngoài xa năm trượng. Chàng vừa đứng xuống mặt đất lại có một luồng kinh phong mạnh khôn tả nhằm ngực mình đè tới, và luồng ánh sáng như cầu vòng màu lam kia cũng nhắm đầu chàng chém tới.

Hồi 27 Huyết tẩy Thiết Hồng bang

Kiểm Phi cả kinh vội giờ hết thân chân lực ra, múa song chưởng tấn công luôn mười tám chưởng một lúc, hai chân chàng lại còn móc và đá. Nhờ vậy luồng ánh sáng như cầu vòng màu lam kia chỉ còn cách chàng đã thoát ra khỏi được phạm vi nguy hiểm ấy.

Nói thì chậm lúc ấy trận đấu xảy ra rất nhanh, chỉ nghe thấy chưởng phong đôi bên va đụng nhau kêu đến “bùng” một tiếng, dưới đất ở chỗ đó đã bị đánh lõm thành một cái hố sâu hơn trước.

Kiểm Phi kinh hoảng đến toát mồ hôi lạnh ra, định thần nhìn kỹ mới hay nho sinh trung niên và một ông già gầy gò tay cầm một thanh trường kiếm màu lam đang ngơ ngác nhìn mình.

Bên tai chàng còn nghe thấy tiếng kêu la thảm khốc vọng tới, tựa như lưỡi đao sắc bén đâm vào tim mình vậy.

Vì tiếng kêu la đó rất quen thuộc, cho nên mỗi một lần có một người anh em nào bị tàn sát là tim chàng lại bị đã kích rất mạnh.

Chiến sự ở trong đấu trường đã diễn tiến đến trạng thái như điên như khùng rồi.

Kiểm Phi mặt lạnh lùng nhìn thẳng vào nho sinh trung niên với ông già gầy gò, rồi lớn tiếng nói :

- Võ công của hai vị quả thật kinh người! Mong hai vị cho biết tên tuổi để kiếm của tại hạ khỏi giết chết những kẻ vô danh!

Nho sinh trung niên cười the thé đáp :

- Lão phu là Ngũ Bộ Hồn Phương Trán Thiên! Nhỏ kia, hãy sửa soạn để chịu chết đi.

Y vừa nói xong đã múa quạt hóa thành mấy chục chiếc quạt, nhanh như điện chớp tấn công luôn mười thế.

Mỗi thế quạt của y đều nhằm những nơi tử huyệt của đối phương mà tấn công.

Kiểm Phi thấy vậy liền cười nhạt một tiếng khẽ nhún vai một cái, đã nhảy ra ngoài và khẽ hỏi tiếp :

- Thế còn vị này tên là gì?

Ông già gầy gò cười như điên như khùng đáp :

- Thằng nhỏ kia, ngươi đi hỏi ngay Diêm Vương sẽ biết tên họ của lão phu liền.

Nói xong y múa thanh kiếm thật nhanh, ánh sáng của kiếm hóa thành một cầu vòng màu lam nhấm tẩm huyết của Kiếm Phi đâm tới.

Kiểm Phi cười như nắc nẻ, đáp :

- Hay lắm! Hai người cùng xông lên một lúc để mỗi người phải đấu hai lần mới giết được hai người!

Chàng chưa nói dứt thì ánh sáng kiếm màu lam đã như sấm sét tấn công tới.

Chàng cười nhạt một tiếng múa tít thanh Bích Vân kiếm lên chống đỡ luôn.

“Coong coong coong”.

Sau một hồi kêu của tiếng khí giới va chạm nhau như vậy, bóng người nhảy ra rồi lại xông lên đấu tiếp, trận đấu kịch liệt vô cùng.

Đấu được mười hiệp, Kiếm Phi đã giờ thân pháp “Nhất Tuyến Phiêu Xa”, xuyên đi xuyên lại trong ánh sáng kiếm với bóng quạt, tha hồ cho thể công của đối phương lợi hại đến đâu cũng không sao đụng được vào người chàng mấy may.

Trận đấu giữa ba người càng lúc càng hay, người đứng ngoài trông thấy một luồng ánh sáng màu lam, một luồng bóng quạt màu trắng quay quẩn giữa luồng ánh sáng xanh, mà luồng ánh sáng nào cũng nhanh nhẹn vô cùng, xuyên đi xuyên lại như con thoi trên khung cửi vậy.

Đột nhiên có một tiếng rú thật dài và thất kêu thốt ở miệng Kiếm Phi, đã bắt đầu giờ Bích Vân tam thức ra đối phó.

Phương Trán Thiên với ông già gầy gò bỗng thấy kiếm của Kiếm Phi mạnh hơn trước nhiều, áp lực càng tăng thêm, có nhiều lúc đối phương tấn công tới phương nào mà chúng cũng không hay.

Chúng không còn biết đâu mà đề phòng, thật nguy hiểm khôn tả. Chúng tức giận vô cùng giờ hết công lực ra, bóng quạt với ánh sáng kiếm màu lam như hai tấm màn bao chặt lấy Kiếm Phi.

Ngờ đâu tha hồ áp lực của chúng lợi hại đến đâu vẫn không sao bao vây được Kiếm Phi. Trái lại còn bị từng đợt ánh sáng kiếm của chàng như nước thủy triều dồn dập vào hai người của chúng. Cả hai đều giật mình kinh hãi, đành phải giờ toàn lực ra để chống đỡ vậy.

Đột nhiên Kiếm Phi rú lên một tiếng thật lớn, kiếm của chàng hóa thành những đợt ánh sáng xanh bao vây chặt lấy hai người. Nho sinh với ông già chỉ cảm thấy áp lực ở bên ngoài càng lúc càng mạnh, đâu đâu cũng có ánh sáng kiếm xanh biếc, cả hai cũng như Tà Phong hồi nãy, tựa như đi trên chiếc thuyền mất hết chèo lái, đang ở trên mặt biển đầy bão táp vậy.

Phương Trán Thiên đột nhiên nghĩ tới một người, liền la lớn :

- Nguy tai, chạy mau! Đây là Bích Vân tam thức.

Y vội giở hết sức bình sinh ra, đẩy luôn mười tám chương và tấn công luôn hai mươi một thế quạt.

Ông già gầy gò nghe thấy mấy tiếng “Bích Vân tam thức” cũng giật mình kinh hãi, vội nhảy lên trên cao để tránh.

“Ùm ùm”.

Sau hai tiếng kêu thật lớn, Kiếm Phi đã xoay thế kiếm nhằm hai người nọ tấn công tới. Hai người ấy cả kinh, cùng nhảy về phía sau để rút lui.

Lại một tiếng kêu “ùm” nữa. Tiếp theo đó có hai tiếng kêu la “ôi chà” và “hự” rồi bóng người bay tung lên và máu phun tung tóe như mưa, cầu vòng lam là bay ra, cắm xuống mặt đất kêu đến “soẹt” một tiếng.

Chờ khi cát bụi yên lặng, mọi người thấy Kiếm Phi vẫn đứng yên chỗ cũ, mặt lạnh lùng, tay vẫn cầm Bích Vân kiếm, máu tươi dính trên lưỡi kiếm nhỏ xuống.

Trên mặt đất, người ta thấy ông già gầy gò ngực đã phanh ra, ruột gan bày cả ra bên ngoài, máu tươi lai láng khắp mặt đất. Còn Phương Trần Thiên thì mặt càng nhợt nhạt thêm, mồm cứ phun máu tươi ra liên tiếp. Y dậm chân một cái, vội cầm đầu chạy xuống dưới núi ngay.

Kiếm Phi ngó thấy vậy quát lớn :

- Nộp mạng cho ta!

Chàng vừa nói vừa múa tít thanh bảo kiếm, tung mình đuổi theo luôn...

Chàng bỗng nghe thấy Lôi Anh gào lên :

- Đồ khốn!

Chàng cả kinh vội quay người lại, thấy năm đại hán đều thuộc loại võ công hạng nhứt đang bao vây Lôi Anh, mà thủ hạ của mình thì cánh tay trái lại buông xuôi, máu chảy ra như suối, tấn công tới tấp. Nhưng Lôi Anh tay phải vẫn múa tít chiếc chùy đồng, mớ tóc trắng của y đã xổ ra, và người của y như điên như khùng phản công lại.

Tuy võ công của y cao cường thật, nhưng vì bị năm tên cao thủ vây đánh và người lại bị thương nặng, nên thể thức của y đã chậm chạp và hết sức nguy hiểm. Kiếm Phi thấy vậy quát lớn :

- Lôi Anh đừng sợ! Có ta tiếp đây!

Chàng liền múa tít thanh bảo kiếm, nhằm năm người mà đâm cho mỗi tên bốn kiếm một lúc.

Năm tên nọ bị uy hiếp, thể công của chúng không còn được kín đáo như trước nữa.

Lôi Anh thừa thế rống lên một tiếng, múa tít chiếc chùy đồng tấn công như vũ bão liên.

Kiếm Phi lại nói :

- Lôi Anh hãy nghỉ ngơi, để mỗ tiếp tay cho!

Lúc ấy kiếm quang và chưởng phong của chàng đã tấn công tới năm người nọ rồi.

Kiếm Phi cười ha hả mấy tiếng, giở luôn Bích Vân tam thức ra, chỉ thấy chàng đâm tiếp luôn mấy kiếm đã có mấy tiếng kêu la thảm khốc rồi, và máu tươi bắn ra như mưa. Trong khi một tên bị giết chết, bốn tên nọ đang kinh ngạc thì mỗi tên đã bị đâm luôn một kiếm.

Thế là cả bốn tên đó cùng kêu la thảm thiết một lúc, bóng người đỏ như lửa đã cùng đạo ánh sáng xanh lướt sang phía khác nhảy xổ vào đám đông rồi.

Lôi Anh đứng đó thấy vậy, lớn tiếng cười ha hả :

- Bang chủ lợi hại thật!

Y vừa nói tới đó thì y vừa thấy một tên thủ hạ của Thiết Hồng bang đang đuổi giết một tên đàn em trong Khoái Dao đội, tên đàn em lui lại bên cạnh y. Y liền múa chùy lên một cái tên nọ mới kêu được hai tiếng “ái chà” sợ đã vỡ làm đôi, ngã gục xuống chết tốt rồi.

Lôi Anh thấy đã giết được kẻ địch lại cả cười. Trong lúc y vừa nghỉ ngơi để lấy lại chân lực thì đã thấy Cùng Phàm đang khổ chiến với bốn tên đại hán thì y liền lớn tiếng nói :

- Có lão Lôi tới giúp đây!

Y múa cây chùy đồng nhằm tên đứng gần mình nhất tấn công luôn.

Chỉ nghe “bộp” một tiếng, tên nọ chưa kịp kêu la gì hết đã vỡ sọ ra chết rồi.

Mặt trăng đã sắp lặn hết, trên Quỷ sầu giản trận chém giết vẫn chưa kết thúc, máu chảy thành suối, xác chất thành đống, chân gãy, tay cụt, đầu đầu cũng có. Kẻ kêu rên, người mừng rỡ la lớn, hợp thành một bản tiền hành khúc rất tàn khốc.

Các anh em của Bích Ba bang đã đuổi sức dần, Kiếm Phi vội cởi áo dài ra, bên trong lộ ra bộ chiến y của Bang chủ. Bích Ba bang với thanh trường kiếm màu xanh, trong đêm khuya chàng tiến tới đâu là người ta

kinh hãi đến đó. Chàng nhờ có thân pháp “Nhất Tuyền Phiêu” với công lực thâm hậu và kiếm pháp rất huyền ảo đã nỗ lực chém giết để cứu vãn tình thế.

Các đàn em người nào người nấy đều mang thương tích hết, người bị té ngã nằm không cử động được cũng có những sáu bảy tên. Những xác nằm ngổn ngang trên mặt đất đã tới trên năm trăm, hễ sao nhãng một chút là dẫm phải xác kẻ địch liền.

Lúc này Kiếm Phi như một sát thần, nhưng trong nội tâm chàng thì lại trấn tĩnh hết sức. Chàng tính toán trận đấu ngày hôm nay, tuy có rút lui ngay bây giờ vẫn không thiệt thòi, vì tinh anh chủ lực của địch tối hôm nay đã tổn thất gần nửa. Còn về bên mình, các anh em trải qua một đêm chém giết bất cứ về thể xác hay tinh thần cũng đã mỏi mệt rồi, nếu bây giờ không rút lui, bên địch lại có thêm viện binh tới thì quả thật là hậu họa vô cùng.

Trong lúc chàng vừa chém giết vừa suy nghĩ thì đã có một tiếng rú thật dài vọng tới, chàng liền nghĩ thầm :

- “Nguy tai! Bên địch lại có thêm người tới, có lẽ bên ta...”

Chàng chưa nghĩ dứt, tiếng rú đó đột nhiên ngừng hẳn. Một bóng người vàng nhợt vừa cao vừa gầy đã ở trên không phi xuống.

Người đó vừa xuống tới đất, liền quát lớn :

- Kiếm Phi! Đại ca đến chậm một bước, xin lão đệ lượng thứ cho nhé!

Nói xong, người đó giơ hai tay có làn khói trắng tỏa ra và chộp luôn mấy tên cầm đao vừa xông tới.

Chỉ nghe thấy kêu “tách” một tiếng, mấy tên nọ chưa kịp nhìn kỹ đã ngã lăn ra đất chết tốt rồi.

Kiếm Phi định thần nhìn kỹ mới hay người đó là Bạch Cốt Thần Quân Hướng Thiên Sát, trong lòng cả mừng lớn tiếng nói :

- Đại ca, đối phương quá nhiều người, chúng vô sỉ lắm!

Chàng nói với Bạch Cốt Thần Quân như một đứa trẻ mong nhờ sự che chở của người đại ca.

Bạch Cốt Thần Quân cười ha hả mấy tiếng quái dị rồi đáp :

- Bọn giặc khốn nạn này! Được để lão phu thử môn Bạch Cốt thần công mới luyện gần đây xem kết quả như thế nào!

Ông ta vừa nói xong, người đã như một luồng khói vàng, xông vào đám đông. Ông ta đi đến đâu là có sương mù trắng tới đó, và có tiếng than khóc vọng lên tại đó liền.

Đang lúc ấy, trong đấu trường đột nhiên có một cao thủ của Thiết Hồng bang mới tới cười ha hả. Y vừa cười vừa đưa hai tay lên, tay y vẫn cầm thanh đao đã cong hết. Vừa lúc ấy Long Điền lướt qua cạnh, liền thuận tay chém cho y một nhát, máu tươi vọt lên, y liền ngã lăn ra chết liền.

Tiếp theo đó, người của Thiết Hồng bang còn có mấy người lại đều cười ha hả, cười đến khom lưng suốt tất thở mà cũng cười hoài, rồi tất cả những người của Thiết Hồng bang đều cười như thế hết.

Thực lực của chúng đã suy nhược hẳn, theo như những người khác thấy vậy đã ra lệnh rút lui rồi.

Kiếm Phi cảm thấy kỳ lạ, biết bên trong thế nào cũng có gì đây, chàng ra lệnh đình chỉ việc đuổi theo chém giết.

Ngờ đâu những người nọ vẫn tiếp tục cười, cười cho đến kiệt sức rồi cứ lăn lộn trên mặt đất hoài. Một lát sau tên nào tên nấy thất khiếu đều rỉ máu ra và chết luôn.

Các anh em của Bích Ba bang ngẩn người ra không hiểu tại sao hết.

Kiếm Phi nhìn Bạch Cốt Thần Quân hỏi :

- Hướng đại ca có phải là...

Hướng Thiên Sát vội xua tay đáp :

- Không, không phải ta! Lạ thật... lạ thật...

Trong lúc mọi người đang thắc mắc liền có tiếng cười ha hả ở dưới chân núi vọng lên và có một đôi ngựa đang tiến lên đỉnh núi. Người đi đầu là Chuồng môn Bách Độc môn bước tiến tới, vái chào Kiếm Phi rồi nói :

- Tiểu bối Dư Nhân vì có việc bận nên đến chậm một chút, xin tiên bối thứ lỗi cho.

Kiếm Phi vội đỡ y dậy và đáp :

- Dư Chuồng môn đừng có khách sáo như thế! Chúng ta đều là người nhà cả!

Nói xong chàng liền giới thiệu Dư Nhân với các bộ hạ của mình. Mọi người nói khách sáo với nhau vài câu. Kiếm Phi bỗng nghĩ ra một việc vội hỏi :

- Dư Chuồng môn, vừa rồi kẻ địch cười như điên như khùng mà chết...

Dư Nhân vừa cười vừa đáp :

- Đó là một thứ cát cười của bồn môn, vì Bách độc lệnh phù mắt tích đã lâu chúng tôi không sử dụng tới, bây giờ mới đem ra sử dụng.

Phục Hồ Kim Cương nghe nói liền cười ha hả, xin lời nói :

- Lợi hại thật! Nếu không phải là chúng cùng khoái chí mà chết như vậy thì chúng ta sẽ bị một chết cũng nên.

Một lời đó như nhắc nhở Kiếm Phi. Chàng liền hạ lệnh cho mọi người đi vào chỗ bóng cây nghỉ ngơi và phái người đi lấy nước để rửa sạch những vết máu dính trên áo, đồng thời còn bảo Long Điền :

- Long Điền, hãy phái mấy người đi quét dọn chiến trường. Chúng ta còn phải tiến thẳng tới sào huyệt của Thiết Hồng bang.

Đồ Long Kim Cương cung kính vâng lời, đáp :

- Xin tuân lệnh!

Nói xong, y quay mình định đi thì Dư Nhân lại lên tiếng :

- Việc quét dọn chiến trường xin giao cho anh em chúng tôi phụ trách, vì chúng tôi có thứ bột hóa xác.

Kiếm Phi gật đầu nhận lời đề cho thủ hạ của Dư Nhân quét dọn chiến trường. Khi chàng quay đầu nhìn lại chiến trường thì thấy xác nằm ngổn ngang máu chảy thành suối đến phải chau mày.

Lúc ấy Cung Phàm lại tới báo cáo rằng :

- Báo cáo Bang chủ, anh em trong đội hoàn toàn bị thương và có bốn người thiệt mạng.

Kiếm Phi rầu rĩ đáp :

- Đem xác của bốn anh em ấy đi chôn và lập bia kỷ niệm!

Cung Phàm vâng lời đi luôn.

Một lát sau, đã kiếm được xác của bốn người anh em trong Khoái Dao đội.

Dư Nhân liền ra lệnh cho bộ hạ dùng bột hóa xác, rắc vào thân của kẻ địch.

Một lát sau, mấy trăm cái xác ấy đều biến thành một đồng nước vàng và ngấm vào trong mặt đất hết.

Còn tất cả các anh em đều cảm thấy mỗi một vô cùng. Nhưng một lát sau, họ đã đào xong được một cái hố lớn, người nào người ấy rầu rĩ hết sức, hai mắt ứa lệ và đứng quanh cái hố để hành lễ chôn cất bốn người anh em kia.

Chờ tới khi lấp đất xong, Long Điền đã đem tới một tảng đá lớn và chôn ở trước mộ. Kiếm Phi khấn một hồi, rồi dùng ngón tay viết trên bia đá như sau :

“Bốn vị anh em ở nơi đây đã anh dũng tạo nên thắng lợi cho Bích Ba bang và đã hiến tới sức cuối cùng của mình! Hãy yên nghỉ đi, hỡi các anh em yêu quý, những vị anh hùng vĩ đại kia!”

Hạ khoản đề “Bích Ba bang toàn bộ anh em cùng bái. Năm tháng ngày...”

Toàn thể anh em khóc sụt sùi thương tiếc bốn người đó, vì họ đã sống với nhau hồi nhỏ, cùng học văn võ với nhau một lúc và cùng thành công. Không ngờ bây giờ sau một trận chiến đấu, âm dương cách biệt không bao giờ còn gặp được nhau nữa.

Tế lễ bốn người anh em ấy xong, các hội viên mới đi kiếm nước uống.

Dư Nhân vừa cười vừa nói :

- Khỏi cần phải đi tìm kiếm nữa, để tại hạ hướng dẫn quý vị đi lấy nước.

Kiếm Phi vừa cười vừa đỡ lời :

- Dư Chương môn chủ đáo thật!

Toàn đội anh em liền cởi áo trắng ra, theo Dư Nhân đi xuống dưới núi.

Trên núi trở lại yên tĩnh như xưa, không ai biết vừa rồi đã có một trận đấu kinh thiên như thế.

Hồi 28 Rửa sạch mối gia thù

Tại một nơi ở góc trời, mặt trời vừa mới mọc, ánh nắng xuyên qua rừng cây và chiếu vào một cánh đồng bằng lớn. Nơi đó có một con sông nhỏ, mặt sông rộng chừng hơn hai trượng, nhưng nước rất sâu và trong suốt, nên trông thấy cả cá đang bơi đi bơi lại.

Một đội chiến sĩ mỗi một đang uể oải đi tới. Khi tới bên bờ sông ai nấy đều nằm lăn ra đất nghỉ ngơi hết. Mặt trời đã mọc lên cao, các chiến sĩ mới khôi phục lại tinh lực, ai nấy đều vui vẻ nhảy xuống sông bơi lội. Những chiến y đỏ tươi kia không biết làm bằng thứ gì mà nước không ướt, nhưng còn những vết máu dính trên áo vừa vào nước đã tan liền, nước sông trong suốt như thế mà chỉ trong chốc lát đã thấy đỏ ngầu.

Kiểm Phi đã tắm rửa xong, liền ngồi xuống gốc cây cổ thụ ở trên bờ sông. Long Điền, Lôi Anh, Cung Phàm, Bạch Cốt Thần Quân các người đều quây quần nhau để bàn bạc về hành động sau này.

Vết thương ở trên cánh tay trái của Lôi Anh đã bắn bó rồi, nên y không còn đau đớn chút nào. Vừa ngồi xuống, y đã lên tiếng phát biểu ý kiến trước :

- Phò bôn tọa tán thành! Nhân trận đại thắng này, chúng ta tiến thẳng đến sào huyệt của Thiết Hồng bang tấn công cho chúng một trận toại bởi khiến gà bay chó nhảy mới thôi.

Bạch Cốt Thần Quân cười ha hả xen lời hỏi :

- Lão đệ, chẳng hay có cho ngu huynh gia nhập vào trong bang của các người không?

Kiểm Phi vừa cười vừa hỏi mọi người rằng :

- Chẳng hay quý vị nghĩ sao?

Dư Nhân cũng xen lời :

- Tiểu bối cũng xin gia nhập.

Mọi người đồng thanh đáp :

- Hoan nghinh!

Bạch Cốt Thần Quân phấn khởi vô cùng, vừa cười vừa nói :

- Nếu vậy bốn nhân tán thành! Chúng ta tiến thẳng tới Thiết Hồng bang.

Long Điền cũng cười và xen lời :

- Theo ý của tại hạ thì môn hạ đệ tử của Dư huynh không nên đi cùng. Chi bằng hãy trở về Bích Ba hồ huấn luyện một thời gian đã rồi hãy sớm hạ sơn chiến đấu!

Vừa rồi Dư Nhân đã trông thấy võ công của các đội quân, biết mười đại đệ tử môn hạ của mình rất kém xa, nên khiêm tốn đáp :

- Tại hạ cũng có ý ấy, nhưng không tiện lên tiếng dấy thôi!

Mọi người bàn định xong, nguyên đội người lại có Bạch Cốt Thần Quân với Dư Nhân thêm vào, cộng tất cả là mười chín người lên đường tiến thẳng về núi Thiết Hồng.

Mười đệ tử môn hạ của Dư Nhân bắt đầu trở về Bách Độc môn trước rồi triệu tập tất cả đệ tử cùng đi hồ Bích Ba để gia nhập Bích Ba bang.

Vì lần quyết định ấy, Bách Độc môn tuyệt tích trên giang hồ, nhưng Bích Ba bang lại thêm được một đội quân đa mưu túc trí và giỏi dùng độc vật.

Mấy người bàn tán xong, Cung Phàm bỗng lên tiếng nói :

- Không biết Phong Kim Cương các người đã lên đường chưa?

Kiểm Phi bấm đốt ngón tay một hồi rồi đáp :

- Ngày hôm nay đúng là ngày thứ năm mươi, kể từ khi chúng ta vào trong quan nội tới giờ, Phong Kim Cương với Cương Thiết Ngũ Kỵ Sĩ có lẽ đã vào đến Giang Nam rồi đây.

Cung Phàm lại nói tiếp :

- Tốt nhất là các người ấy tới kịp núi Thiết Hồng hội họp với chúng ta, bằng không với thực lực của chúng ta hiện thời có vẻ cô đơn và hơi yếu một chút.

Lôi Anh trợn mắt lên nhìn y mà mắng rằng :

- Đồ vô dụng! Cha mi hung hăng như thế nào mà sao mi tâm thường đến như vậy!

Cung Phàm cũng trợn mắt lên đáp :

- Lôi lão bá, dụng binh ta trọng ở chỗ biết người biết ta mới có thể bách chiến bách thắng, chứ thị ngu dũng thì dù có sức lật núi đi chăng nữa cũng vô ích thôi.

Lôi Anh thấy Cung Phàm nói như vậy thừa người ra không biết cãi như thế nào cho phải. Một lát sau, y mới vuốt bộ râu bạc nói tiếp :

- Được, được, tiểu tử ngươi nói có lý, ta chẳng thêm cãi với mi nữa!

Mọi người lại bàn tán thêm một hồi nữa.

Kiểm Phi liền hỏi Dư Nhân :

- Dư lão đệ, độc dược và ám khí của lão đệ mang theo có đủ dùng không?

Dư Nhân đáp :

- Đủ rồi, đủ rồi! Có tất cả một túi cát cười chừng hai nghìn hạt, một túi cát khóc cũng có chừng hai nghìn hạt, đạn lửa độc hai chục trái, còn nhiều thứ linh tinh nữa.

Lôi Anh lại xen lời hỏi :

- Cát cười là cái gì? Có bao nhiêu mà có thể làm cho bọn khốn nạn ấy cười chí chết?

Dư Nhân mỉm cười đáp :

- Hạt cát cười cũng to như hạt cát thường thôi, những người võ công tầm thường chỉ bị trúng một hạt cũng đủ làm cho họ cười chí chết rồi.

Lôi Anh thè lưỡi ra nói tiếp :

- Trời ơi! Cái trò này đáng sợ như thế cơ?

Lúc ấy mặt trời đã lên gần đỉnh đầu, mọi người cơm nước xong, nghỉ ngơi giây lát lại chuẩn bị lên đường.

Mười đệ tử của Bách Độc môn đều cáo từ đi về trước.

Dư Nhân, Bạch Cốt Thần Quân cũng thay bộ chiến y đỏ như lửa, bên ngoài khoác cái áo dài trắng tinh và đầu thì úp chụp một cái mặt nạ sài lang.

Kiểm Phi vừa ra lệnh tức thì toàn đội quân đã lên đường đi luôn.

Đi không bao lâu đã tới trước một ngôi miếu đồ nát. Vì ngựa của mọi người đã giấu ở trong đó nên họ vào bên trong lấy ngựa ra rồi cùng cỡi ngựa tiến thẳng về phía Nam.

Vì là chuyến đi ở trong đường núi, nên ngựa của mọi người đều là ngựa tốt, lựa chọn trong nghìn con mới lấy một. Bởi vậy, mười chín con ngựa dù đi trong đường núi khó đi như thế mà vẫn chạy như bay, đến lúc trời tối đã đi được mấy trăm dặm rồi.

Mọi người khi đi tới một khu rừng nhỏ, liền xuống ngựa, phái hai người ở lại đó trông coi, còn những người khác thì tiến thẳng vào trong núi sâu. Vì nơi đây là phía sau núi Thiết Hồng, chỉ cách núi ấy chừng ba mươi trượng thôi. Xa xa trông thấy khoảng núi đó như một cái cầu vòng ở trên trời vậy.

Mọi người đi được một quãng đường, Kiểm Phi vội ngừng bước, bảo mọi người rằng :

- Thiết Hồng bang, người nhiều thế mạnh, tất nhiên chúng phải phòng bị rất nghiêm ngặt. Nơi nhập khẩu sơn trại của chúng ở dưới tảng đá lớn kia, vậy chúng ta hãy chia làm bốn đường tiến vào rồi sẽ gặp nhau ở Tổng đàn.

Nói xong chàng liền chia đội người ra làm bốn toán. Cùng Phàm dẫn bốn anh em đi một đường, vượt theo phía sau mà vào. Lôi Anh dẫn bốn anh em tấn công vào phía bên phải còn chàng và các người thi tán công ở chính diện.

Mọi người tuân lệnh xong, liền cởi áo dài trắng ra và lên đường ngay.

Chờ ba toán kia đi khỏi, Kiểm Phi mới quay đầu lại bảo các người rằng :

- Chúng ta đi thôi!

Bốn cái bóng người đỏ như lửa, nhanh như sao sa, tiến thẳng lên trên đỉnh núi.

Lúc ấy mặt trời đã lặn, bốn bề đều tối dần. Trên đỉnh núi Thiết Hồng bang có khắc năm chữ thật lớn ở trên vách đá như sau :

“Thiết Hồng bang Tổng đàn”.

Nhưng ở cái cửa lớn, dưới vách đá đó không có một bóng người nào canh gác.

Nếu bảo kẻ địch không phải vì hoảng sợ mà bỏ chạy thì thế nào chúng cũng đã phòng bị rất nghiêm ngặt rồi. Một lát sau, bỗng có một bóng người đỏ hồng, nhanh như điện chớp, xuyên qua cửa lớn của Tổng đàn Thiết Hồng bang. Tiếp theo đó, có bóng thứ hai rồi thứ ba và thứ tư đều vào lối cửa chính.

Trong Tổng đàn tối om như mực, không có một bóng người nào hết. Bốn người đó đã đi tới quảng trường ở trước đại sảnh của Tổng đàn. Ngó nhìn qua loa một chút, Kiểm Phi liền cười nhạt một tiếng và nói :

- Đốt!

Chàng vừa nói dứt thì trong bóng tối đã có tiếng cười nhạt vọng ra. Tiếng cười nhạt ấy nghe rất rùng rợn.

Tiếp theo đó lại có tiếng người đồng thanh nói :

- Thiên đường có lối, các ngươi không đi, địa ngục không ngõ, các ngươi lại tự chui đầu vào! Hi hi, các ngươi đã tới rồi thì đừng có hòng ra khỏi nơi đây!

Tiếng nói đó vừa dứt lại có tiếng cười ha hả hoài.

Bạch Cốt Thần Quân không sao nhịn được, lẳng lặng tiến thẳng về phía đó, giơ tay lên tấn công hai chuông, liền có hai luồng gió trắng nhắm nơi đó tấn công tới.

“Bùng bùng”

Cát bụi bay tung, nhà cửa lung lay như sắp đổ, một cái bóng đen ở trong xó tối giữa cát bụi mù mịt phi ra. Bạch Cốt Thần Quân cười nhạt một tiếng, vội đuổi theo tấn công tiếp. Một hơi bị tấn công luôn mười bảy chương một lúc, cái bóng đen nọ bỗng nhảy lên trên cao năm thước, rồi xoay bồ đầu xuống, đưa hai tay nhắm đầu ông ta đè mạnh. Đồng thời Kiếm Phi lại quát lớn một tiếng :

- Xông vào!

Ba cái bóng đỏ chia làm ba mặt xông vào tấn công luôn. Bên trong liền có những ám khí mau như châu chấu nhắm ba người bắn tới.

Kiếm Phi lớn tiếng cả cười và rút Bích Vân kiếm múa tít, liền có một luồng cầu vòng xanh quay như chong chóng, khiến tất cả những ám khí ấy bắn ngược vào trong nhà.

Bỗng nhiên bên trong có năm người tay cầm cung nỏ, nhảy ra bao vây lấy Kiếm Phi.

Kiếm Phi cười nhạt một tiếng, giở Long Phụng cương khí ra, người chàng uốn éo như một con rắn, chỉ thoáng cái đã lướt tới trước mặt năm người kia liền.

Năm người nọ cả kinh, đồng thanh quát lớn một tiếng rồi rút đao ra nhắm đầu và người Kiếm Phi chém luôn.

Kiếm Phi thấy vậy cười nhạt một tiếng, và nói :

- Các người muốn chết phải không?

Chàng rung động thanh Bích Vân kiếm một cái, liền tỏa ra mấy chục điểm hào quang nhắm ba người ở bên phải tấn công luôn. Đồng thời chàng co hữu chương lên công luôn một thế. Chương phong của chàng mạnh khôn tả, và ra tay lại nhanh nữa, khiến kẻ địch không sao ngờ được. Cả năm còn đang ngơ ngác nhìn chàng thì kiếm quang và chương phong đã lần áp tới người chúng rồi.

Chỉ nghe thấy mấy tiếng kêu “coong coong coong”, ba thanh đao của ba tên đứng ở bên phải đã bị chặt gãy làm đôi. Đồng thời có hai tiếng kêu “bùng bùng” cả năm tên đều rú lên, tiếng kêu nghe rất thảm khốc rồi cả năm đều bị bắn tung lên mái nhà và rớt xuống đất chết tót.

Kiếm Phi giết xong năm kẻ địch, không chần chừ gì cả vội quay người lướt về phía bên trái. Bỗng có ba bóng đen ở bên dưới nhảy lên mái nhà đuổi theo chàng và quát lớn :

- Đứng lại!

Chàng quay đầu lại nhìn thấy ba ông già đầu tóc bạc phơ đang đuổi theo tới. Mặt chàng lộ sát khí nhìn ba người đó.

Ông già đi đầu tay cầm một cái ống điều, cười một tiếng rồi múa ống điều nhắm người chàng điem tới, mồm thì lạnh lùng nói :

- Lão phu là lão đại của Mạnh Sơn tam kiệt...

Y chưa nói dứt, Kiếm Phi đã như một làn khói và cũng như một cái bóng ma lướt tới trước mặt chúng rồi. Mạnh Sơn tam kiệt thật sự là Mạnh Sơn tam quý, có tiếng là hung dữ nhất trong võ lâm, võ công cũng khá cao siêu. Chúng thấy Kiếm Phi không nói năng gì hết mà chỉ lướt tới. Chúng đều kinh hãi thâm và lớn tiếng nói :

- Chúng ta sát cánh nhau tấn công đi!

Chúng chưa nói dứt thì lão đại đã múa ống điều nhắm các nơi đại huyệt của Kiếm Phi điem luôn. Đồng thời hai tên kia cũng múa hai thứ khí giới xông lên tấn công vào hai bên hông Kiếm Phi.

Kiếm Phi cười nhạt một tiếng, rung động thanh Bích Vân kiếm, một làn bóng kiếm xanh biếc và kiếm khí kêu “veo veo” nhắm ba người đó phản công luôn.

Mạnh Sơn tam quý cả kinh, vội rút lui và đồng thanh la lớn :

- Tên này cứng...

Chúng mới kêu được nửa câu thì Kiếm Phi đã cười nhạt và tay phải quay tít thanh kiếm. Tiếp theo đó có tiếng kêu “ôi chà”, máu tươi đã bắn ra tung tóe. Tam quý đều ngã lăn long lóc ở trên mái nhà rồi rớt xuống dưới đất ngay.

Lúc ấy Bạch Cốt Thần Quân đã giở thân pháp nhanh như ma quỷ và môn Bạch Cốt thần công ra khỏi chiến với một ông già gầy gò.

Ông già nội lực rất thâm hậu, nhưng y chẳng nói chẳng rằng ra chương mạnh như trời long đất lở, bóng chương như mưa rào nhắm người Bạch Cốt Thần Quân tấn công tới.

Bạch Cốt Thần Quân tức giận khôn tả, ngừng mặt lên trời rú lên một tiếng thật dài, sắc mặt của ông ta đột nhiên biến thành trắng nhạt. Người ông ta gầy gò như que củi, nhưng hai cánh tay của ông ta dài gấp đôi, chìa ra chộp vào mặt ông già kia luôn.

Ông già nọ cả kinh la lớn :

- Bạch Cốt thần công...

Y vội chắp hai bàn tay lại, xoa một cái rồi đẩy mạnh ra, mồm thì quát lớn :

- Đệ Nhất Tuyền rút lui!

Chưởng phong của y nóng hồi nhắm chưởng lực của Bạch Cốt Thần Quân đẩy tới.

Một tiếng “bùng” thật lớn, tiếp theo đó lại có tiếng kêu “ầm”, mái nhà đã đổ sập, cát bụi bay mù mịt tức thì.

Ông già nọ rú lên một tiếng rất thảm khốc, mồm phun máu tươi và người bị bắn về phía sau.

Bạch Cốt Thần Quân lại quát lớn :

- Để lại tính mạng người ở đây!

Rồi ông ta vội đuổi theo ngay.

Ông già nọ lại quay đầu lại, phun luôn máu tươi vào mặt Bạch Cốt Thần Quân.

Máu tươi của y tựa như một làn mưa máu bắn tới, đó là Bích huyết tiễn, đã nổi tiếng trong võ lâm. Nếu không tới lúc định tâm cùng chết với kẻ địch thì không ai dám dùng tới môn ấy cả.

Bạch Cốt Thần Quân thấy vậy cười ha hả, nhún chân một cái người đã nhảy lên cao hai trượng và vận sức vào trong tay chờ ông già nọ quay người lại thì mạng là tấn công liền.

Quả nhiên ông già nọ vừa phun Bích huyết tiễn ra xong liền rú lên một tiếng như điên như khùng rồi quay người lại nhắm Bạch Cốt Thần Quân mà giơ chưởng lên tấn công luôn.

Bạch Cốt Thần Quân cười khà một tiếng, xoay người một cái và ra tay nhanh vô cùng, tấn công vào đầu vào mặt ông già nọ hai chưởng liền. Chỉ nghe thấy “bùng bùng” hai tiếng, ông già nọ đã thấy người giá lạnh như băng, bắn ra ngoài xa hai trượng chết liền.

Lúc ấy trên đỉnh núi cao nhất của Thiết Hồng bang, đã có tiếng chuông báo động rồi sau lại có thêm tiếng kêu la chém giết vọng tới. Đồng thời lại có những ngọn lửa bốc lên, thế là một trận đại chiến và một trận đại sát phạt đã mở màn. Kiếm Phi đã ngừng mặt lên trời rú lên một tiếng thật dài. Tiếng rú của chàng đã chấn động cả khắp chung quanh núi. Tiếng rú chưa dứt, chàng đã múa thanh bảo kiếm tiến thẳng vào trong đại đường.

Đằng sau núi, tiếng chửi rủa chém giết của Lôi Anh kêu như sấm động vang lên.

Đồng thời cũng có tiếng cười như điên như khùng của Long Điền vọng tới nữa. Thế là tiếng kêu la chém giết tiếng cười, tiếng quát tháo, xen lẫn với tiếng kêu rú thảm khốc và cùng ngọn lửa bốc cháy lan khắp cả đỉnh núi Thiết Hồng.

Người trong Thiết Hồng bang đoán chắc đôi phương thế nào cũng tới nhưng không ngờ hôm nay kẻ địch đã tới rồi và tới một cách quá nhanh như vậy, nên chúng không kịp đề phòng mới bị thảm bại như thế. Nhưng người của Bích Ba bang dù sao cũng chỉ có mười chín người tất cả, dù hunh mãnh đến đâu, dù cao siêu đến đâu cũng không sao diệt hết được các đệ tử của Thiết Hồng bang.

Lúc ấy trên đại sảnh máu chảy lai láng, ngọn lửa bốc cao đầu và chân tay cụt lủn long lóc, trận đấu này thảm khốc không thể tưởng tượng được.

Dư Nhân đi đến đâu là các thủ hạ và người đến giúp sức cho Thiết Hồng bang không khóc thì cười tới đó. Chúng đã mất hết cả sức chiến đấu, nên người của Bích Ba bang giải quyết chúng một cách rất dễ dàng.

Lúc ấy đã là canh ba, lửa trên Thiết Hồng sơn bốc cao chọc trời, bóng người chạy đi chạy lại như điên như khùng, ánh sáng đao kiếm lóe mắt, khiến trăng sao trên trời cũng phải ảm đạm.

Đột nhiên dưới Thiết Hồng sơn bỗng có một tiếng lang hú rất dài và rất thê lương vọng lên, từng tiếng một rót vào tai mọi người và tiếng kêu đó làm cho anh em Bích Ba bang càng hăng hái thêm.

Lôi Anh múa tít đôi chùy ngẩng mặt lên trời hú lên một tiếng như thế.

Cùng Phàm mình dính đầy máu phi thân tới trước mặt Kiếm Phi hỏi rằng :

- Thưa Bang chủ, Phong Kim Cương với Ngũ Kỵ Sĩ đã tới và đánh tiếng hỏi Bang chủ có cho phép họ xông lên không?

Kiếm Phi gật đầu đáp :

- Mời họ lên.

Cùng Phàm vừa cười vừa vâng lời, liền ngẩng mặt lên rú mấy tiếng lang hú như thế để trả lời những người ở dưới chân núi.

Kiếm Phi thấy người y máu tươi nhỏ từng giọt xuống như vậy mà vẻ mặt phấn khởi vô cùng, nên chàng cảm khái hết sức, bụng bảo dạ :

- “Họ đều là những hiệp sĩ cao quý hết!”

Cùng Phàm xông lại múa tít thanh đao xông vào trong đám đông chém giết tiếp.

Kiểm Phi liền kiếm một chỗ rất cao đứng lên trên đó đợi chờ Phong Kim Cương với Cương Thiết Ngũ Kỵ Sĩ tới.

Quả nhiên một lát sau, tiếng rú đã tới trước cửa Tổng đàn Thiết Hồng bang rồi.

- Các anh em già trẻ, đừng có giết chết kẻ địch để nhường lão họ Lâu này một ít, để lão sướng tay một chút.

Tiếng nói đó vừa dứt, mọi người đã thấy sáu cái bóng người đỏ như lửa múa tít thanh đao sáng như mây chiếc bánh xe và như vũ bão xông thẳng vào Tổng đàn, người đi đầu chính là Phong Kim Cương Lâu Thiên, đầu tóc bạc phơ, tay phải múa đại đao, tay trái múa chùy, đi tới đâu là kẻ địch hãi sợ tới đó, phía sau y là năm kỵ sĩ oai phong lẫm lẫm.

Sáu người đó cùng xông tới trước mặt Kiểm Phi cung kính vái chào :

- Bái kiến Bang chủ.

Kiểm Phi xua tay đáp :

- Miễn lễ.

Tiếp theo đó chàng lại đưa mắt nhìn vào trong đấu trường rồi nói với sáu người kia rằng :

- Hiện giờ tình hình rất bất lợi cho bên chúng ta, các người cứ ra tay chém giết đi, không cần phải nương tay gì hết.

Ra lệnh cho sáu người nọ xong, chàng như con chim đại bàng bay thẳng vào chỗ đám đông đâm chém lia lịa.

Lâu Thiên liền rống lên một tiếng và ra lệnh cho Ngũ Kỵ Sĩ rằng :

- Các anh em tiến lên.

Y vừa ra lệnh xong liền múa đao múa chùy, mồm cười ha hả xông chém giết kẻ địch luôn.

Ngũ kỵ sĩ cũng tay đao tay chùy xông lên giết kẻ địch theo.

Người của Bích Ba bang thấy có quân tiếp viện tới càng hăng hái thêm, trái lại kẻ địch lại cứ lui về phía sau tới tấp.

Kiểm Phi múa thanh bảo kiếm ở trong đám đông xông đi xông lại chém giết, nhưng chàng phát giác thấy đối phương tuy võ công khá cao, nhưng đều là người lạ mặt cả, chàng thắc mắc vô cùng và cũng không hiểu đối phương mời đâu được những cao thủ đến giúp như thế, tuy vậy chàng vẫn không thể nương tay được, vì nếu chàng không giết bọn người lạ mặt này thì họ cũng giết lại chàng. Trận đấu khốc liệt ấy đã bắt đầu chậm dần, chỉ còn một số ít là vẫn liều mạng đấu chí chết thôi.

Hồi 29 Hận thù chồng chất

Sáng ngày hôm sau, trên đỉnh núi Thiết Hồng chỉ còn lại những xác chết nằm ngổn ngang ở trên đồng gạch ngói đổ nát, máu tươi lai láng khắp nơi hòa lẫn những mùi tanh hôi với mùi khét lẹt bốc lên, khiến ai cũng phải buồn nôn muốn ọe.

Một đội chiến sĩ áo đỏ trên đỉnh núi từ từ rút khỏi Thiết Hồng Sơn, ai nấy đã trở vào trong rừng chỗ giấu ngựa để nghỉ ngơi và đi tìm nước uống cùng tắm rửa.

Một lát sau mấy người thừa lệnh đi tìm nước đã về báo cáo ở phía sau rừng đó không xa có một hồ nước trong suốt trông thấy cả cá bơi lội.

Kiểm Phi liền ra lệnh cho các anh em lần lượt lên ngựa tiến thẳng về phía hồ nước ấy, đi được ba dặm đã tới bờ hồ rồi.

Hồ ấy rộng hơn bốn trượng, dài hơn ngàn trượng, nước trong như nước suối, anh em của toàn đội đều nhảy xuống dưới hồ tắm rửa và đùa giỡn, còn Kiểm Phi vẫn ở trên bờ cau mày nghĩ ngợi :

- Tại sao không thấy bọn Ngũ Bộ Thất Hồn Phương Trần Thiên, mà ngay cả Tà Phong, Bang chủ của Thiết Hồng bang cũng vắng nốt, chẳng lẽ chúng còn có sào huyệt khác chăng? Hay là âm mưu của Sài Nho Tú Sĩ đã phát động rồi và chúng đã ở trên giang hồ hoạt động rồi chăng?

Chàng không dám xác định, nhưng chàng chắc bọn chúng âm mưu hoạt động, không sớm thì chầy cũng thực hiện và mình cũng không sao tránh khỏi một trận quyết chiến, chưa biết chừng lúc ấy tất cả anh em của Bích Ba bang đều phải động viên hết cũng nên, nếu Tà Phong đi theo Sài Nho Tú Sĩ thật, thì vấn đề này phiền phức lắm lắm chứ chẳng không?

Mặt trời đã mọc lên cao, Kiểm Phi ra lệnh cho toàn đội ở đó nghỉ ngơi, chờ trời tối mới lên đường.

Trong ngày hôm đó trên giang hồ có một tin kinh người đồn đãi khắp mọi nơi, cuộc hẹn ước của Thiết Hồng bang với Kim Húc lệnh chủ đã thi hành vào trong đêm Trung Thu, trận đấu đó Thiết Hồng bang đại bại chết hơn năm trăm người mà đối phương chỉ có hai mươi người thôi.

Tối hôm mười sáu toàn đội Bích Ba bang lại tấn công Tổng đàn của Thiết Hồng bang ở trên núi Thiết Hồng, tất cả cao thủ của Thiết Hồng bang đều bị chém giết hết, không còn một người nào sống sót, thủ đoạn của Bích Ba bang có một không hai.

Thế là trên giang hồ lại xao động, các nhân sĩ có lòng của các nơi đều lo âu khôn tả, chỉ sợ trận tai kiếp sắp tới nơi và một số người lại cho là chỉ có Bích Ba bang mới có thể diệt nổi tai kiếp đó thôi...

Ngày hôm đó các anh em Bích Ba bang nghỉ ngơi và chơi đùa ở trên bờ hồ tại phía sau núi của Thiết Hồng bang, đợi đến khi trời sắp tối họ mới bắt đầu lên đường. Mục tiêu của họ là Hắc Sát trang ở trên núi Thiên Mục, tại tỉnh Triết Giang.

Kiểm Phi đã quyết định phá hủy Hắc Sát trang rồi sẽ đi dò thăm lai lịch thân thế của mình và xem cha mẹ mình đang ở đâu.

Tiếp theo đó chàng lại quyết định đi Thượng Quan báo trả thù cho sư phụ.

Nghĩ tới Hắc Sát trang với Thượng Quan báo chàng liên tưởng đến Trần Du Du và Thượng Quan Lộ Châu hai người, chàng so sánh hai nàng, thấy nàng nào cũng có sở trường và sở đoản. Nói về sắc đẹp thì một người là Tây Thi, một người là Chiêu Quân, cả hai đều là tiên nữ hạ phàm, đẹp không thể tưởng tượng được. Còn nói về tính nết thì Thượng Quan Lộ Châu phải cái điều ngoa, còn Trần Du Du lại quá thâm độc.

Lúc ấy hình bóng của Lý Hồng lại hiện lên trên óc chàng, nghĩ đến Lý Hồng chàng lại nghĩ thầm :

- “Con nhỏ này thâm đáng thật, ta còn nghĩ đến nó làm chi?”

Nhưng chàng càng không nghĩ đến nàng ta thì hình bóng của nàng lại càng hiện lên hoài, vì lúc ấy chàng với mọi người đang vượt qua những ngọn núi cho nên đi mãi tới nửa đêm, đội quân thiện chiến này đã đi sâu vào trong dãy núi trùng trùng điệp điệp.

Đột nhiên có một tiếng rú thảm khóc ở sau mấy khoảng núi vọng tới tai các người.

Nhất là Kiểm Phi nghe tiếng kêu ấy, đặc biệt rung mình hơn mọi người, vì chàng cảm thấy tiếng kêu đó là của một người hình như không muốn chết thốt ra, và cũng hình như đang bị một sức mạnh đè nén, mà không sao phản kháng nổi.

Nghe thấy tiếng rú ấy, ai nấy đều động lòng nghĩa hiệp, riêng Kiểm Phi thì nghe thấy tiếng kêu đó rất quen thuộc, nhưng chàng không nhớ ra được đó là tiếng của ai?

Chàng liền giơ tay ra hiệu bảo toàn đội hãy ngừng chân, rồi quay đầu lại bảo Long Điền rằng :

- Ngươi cứ dẫn đội quân đi tiếp, để mình bốn Bang chủ đi tới nơi có tiếng kêu xem sao, rồi bốn Bang chủ sẽ quay trở lại theo các người.

Long Điền hỏi :

- Có cần một hai người chúng tôi đi theo Bang chủ không?

Bạch Cốt Thần Quân với Lôi Anh đồng thanh xen lời nói :

- Đề cho chúng tôi hai người theo nhé?

Kiểm Phi vừa cười vừa đáp :

- Khỏi cần, nếu có việc gì một mình ta cũng đủ đối phó rồi.

Nói xong, chàng nhún chân một cái đã ra khỏi lưng ngựa phi lên trên cao, mồm thì nói tiếp :

- Các người cứ tiếp tục đi đi, tạm do Long Điền phụ trách lãnh đội.

Tiếng nói vừa dứt, người chàng đã mất dạng trong bóng tối.

Tiếng vó ngựa kêu như sấm động, các anh em của Bích Ba bang do Long Điền thống lãnh vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Kiểm Phi giở hết tốc lực thân pháp Long Vân Độn ra, người chàng đi nhanh như gió, quần áo bay phất phới, trong nháy mắt chàng đã vượt qua bốn khoảng núi.

Khi vượt qua khỏi núi thứ năm, chàng thấy trước mặt có một cánh đồng bằng.

Cánh đồng bằng này tựa như một thung lũng, chung quanh đều có núi cao vây kín.

Chàng vừa ở trên đỉnh núi phi xuống đã thấy hai cái bóng đen ở trong bìa một khu rừng phi lên.

Đồng thời chàng lại nghe thấy có tiếng người nói vọng tới :

- Sư phụ, y có phải là... sư phụ của Kim Húc lệnh chủ không?

Trời ơi! Đó chính là tiếng nói của Lý Hồng. Tiếp theo đó chàng lại nghe thấy tiếng của Vân Sơn thần ni đáp :

- Những ma đầu này đáng lẽ phải chết từ sớm kia rồi. Hồng nhi, từ nay trở đi sư phụ cấm con không được gần với tiểu tử ấy.

Lý Hồng ai oán đáp :

- Sư phụ, chàng... Hồng nhi... không... không... không theo chàng nữa.

Tiếng nói của hai người càng ngày càng xa và khuất dần trong xó tối.

Kiểm Phi chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, suýt tí nữa thì chết giấc. Chàng vội ngừng chân lại định thần, lẩm bẩm nói :

- Không... không... không có lẽ là sư phụ của ta, có bao giờ sư phụ của ta lại xuống núi.

Chàng không tin Kim Mộng Hùng, sư phụ của mình đã bị người giết hại, nhưng trông đầu óc chàng lại thấy hình bóng của sư phụ, một ông già đầu tóc bạc phơ trông rất tội nghiệp, một nửa người vì bị hai sư huynh tàn sát đang nằm trên vũng máu và rên rỉ kêu la như sắp chết vậy.

Chàng vội phi thân tới bên bìa rừng, thấy mấy cái xác chồng chất ở trên mặt đất, chàng đoán chắc vừa rồi nơi đây thế nào cũng có một trận kịch chiến xảy ra. Chàng tới gần những cái xác đó, chàng càng đi càng chậm lại, vì chàng sợ phát giác xác của sư phụ mình trong đồng xác ấy, vì thế mà chàng không dám tới gần nữa.

Bỗng nghe thấy một tiếng rên rỉ quen thuộc, chàng đột nhiên rùng mình một cái, nước mắt ứa ra. Chàng thấy rõ ràng trong đồng xác có tiếng người kêu rên.

-... Phi nhi... con...hiện giờ... ở đâu... lão muốn gặp...mặt con... ồ không, không...

ta không trông thấy gì hết... Phi nhi... ta chỉ muốn rờ mặt con và mẹ của con thôi... Trời ơi... sao trời lại không công bằng như thế... Phi nhi... người của... Cửu Thiên đạo cung muốn giết... giết con đây, Sài Nho Tú Sĩ... muốn giết con. Trời ơi, ta không muốn chết vội...

Ông ta ở dưới đất đang gượng bò dậy, nhưng chỉ thấy ông ta run lẩy bẩy chứ không sao đi được.

Kiểm Phi không ngờ sư phụ mình bị người vây đánh, nhưng chàng không dám lên tiếng, chàng sợ mình đột nhiên xuất hiện như vậy, sư phụ của mình sẽ cảm động quá rồi chịu đựng không nổi.

Tuy vậy, chàng vẫn từ từ đi tới trước mặt ông già.

Lúc ấy Kiểm Phi đã trông thấy rõ lão hiệp Kim Mộng Hùng nằm ở trong đồng máu, chân tay bị chặt cụt hết, mặt dính đầy máu trông rất thê thảm.

Tới khi Kiểm Phi đã đến cạnh ông ta, ông ta mắt ngơ ngác nói tiếp :

- Trời... lão... đã nghe thấy rồi... đúng là tiếng chân của tử thần. Lão không muốn chết, lão không muốn chết vội, lão còn muốn gặp Phi nhi...

Kiểm Phi không sao nhìn được nữa, nước mắt ràn rụa, từ từ cúi đầu xuống dùng nội công khẽ nói vào tai ông già nọ rằng :

- Sư phụ... con là... Phi nhi... đã về tới đây.

Kim Mộng Hùng nghe thấy tiếng nói của chàng, phấn chấn vô cùng, vội hỏi :

- Có thật... là Phi nhi... đấy không?

Mắt bên phải của ông ta chỉ là một cái lỗ chảy máu, chứ không còn thấy con ngươi đâu nữa, nước mắt ở trong đó nhỏ rùng rùng xuống.

Kiểm Phi móc túi lấy thuốc bỏ vào miệng cho ông ta, chàng khẽ dí mặt mình vào mặt Kim Mộng Hùng và nói :

- Sư phụ... ai đã thương... sư phụ như thế này?

- Phi nhi, sư phụ nghe nói con ở trên giang hồ được nổi danh trong lòng rất mừng rỡ. Không ngờ khi tới Lục Thiêu Sơn nghe nói con bị Lục Thiêu Ma Quân giết hại, ta đau lòng vô cùng liền thân chinh xuống núi để phục thù cho con. Ngờ đâu lúc tới Giang Nam ta hay tin con tái xuất sơn, ta muốn gặp mặt con, không ngờ bị người Cửu Thiên đạo cung theo dõi, sau nghe nói Sài Nho Tú Sĩ tái xuất thế, định ra tay giết hại con...

Sau sư phụ gặp chúng ở nơi đây, hai mươi mấy cao thủ định giết ta để dụ con tới, cho nên... Phi nhi từ giờ trở đi... con phải cẩn thận... Bây giờ khỏi cần phải lý đến sư phụ nữa... Phi nhi...

Chưa nói hết câu chót ông ta đã ra người thiên cổ. Kiểm Phi đau lòng vô cùng, lớn tiếng khóc và kêu gào :

- Sư phụ, sư phụ... sư phụ...

Nước mắt của chàng cứ thế trào ra như mưa.

Hồi lâu chàng mới ngừng khóc ngẩng đầu lên nhìn trăng, mặt lộ sát khí, nghiêng răng mím môi nói :

- Sư phụ linh thiêng xin phù hộ cho Phi nhi giết sạch kẻ thù trả mối thù hận ngày hôm nay!

Nói xong chàng lại cúi đầu xuống nhìn thấy tay chân của ông ta bị chặt cụt hết, và người cũng bị chém nhiều nhất, trông thấy rât thảm khốc, chàng lại nức nở khóc.

Nghĩ đến thầy trò Lý Hồng, chàng nghiêng răng :

- Nếu thầy trò Lý Hồng ra tay cứu viện cầm cự với kẻ địch chốc lát, như vậy có phải là ta tới kịp không? Và sư phụ ta đâu đến nỗi bị chết một cách thảm thương như thế này!

Hừ, không những hai thầy trò nàng thấy chết không cứu mà còn bảo sư phụ ta đáng chết nữa, thầy trò nàng mới thật đáng chết. Lần sau bắt gặp, ta nhất định không buông tha chúng, nhất là Vân Sơn thần ni đáng chém đáng giết lắm.

Chàng lại nghiêng răng nghĩ tiếp :

- Còn Cửu Thiên đạo cung với Sài Nho Tú Sĩ cũng đáng chết hết...

Lúc ấy trong đầu chàng lại hiện ra một bức tranh đẫm máu và chàng thấy mấy tên hung đồ đang lăn lộn trên vũng máu kêu la gào khóc, nhận tội sám hối. Chàng khoái chí cười ha hả, tiếng cười của chàng khiến những chim chóc ở trong rừng đều kinh hoảng bay tứ tung. Tiếng cười của chàng nhỏ dần, sau cùng biến thành tiếng nức nở, mồm chàng lẩm bẩm nói :

- Sư phụ! Con phải báo thù, con phải phục hận...

Nói tới đó chàng âm xác của Kim Mộng Hùng lên đi nhanh như bay, chàng lên tới khoảng núi cao, nhất định chôn xác sư phụ mình ở trên khoảng núi cao ấy, vì chàng biết tính của sư phụ mình thích như thế.

Không bao lâu, chàng đã lên tới trên đỉnh núi thật cao, trên ấy gió lạnh như những lưỡi dao sắc bén thổi vào mặt đau như cắt. Ngờ đâu chàng vừa lên tới ngọn cao nhất thì đã có một luồng chưởng phong mạnh khôn tả nhằm ngực chàng lần ất tới.

Lúc này Kiểm Phi chứa đầy uất hận và đau đớn, chàng không nghĩ đến trên đỉnh núi cao này có người ẩn núp mà ra tay đánh lên mình như vậy, nhưng dù đối phương ra tay nhanh đến đâu, khi chàng hay biết chỉ nhún chân một cái người đã tung lên trên cao mấy trượng, nhờ đó tránh được chưởng phong của địch.

Chàng lơ lửng trên không, cúi đầu nhìn xuống đã trông thấy có năm người ăn mặc khác nhau, mặt đều bịt bằng một miếng vải, và mắt của người nào người nấy lóng lánh như những ngọn đèn tỏ, đủ thấy năm người này đều là những tay cao thủ phi thường.

Chàng kêu khổ lắm, hai tay vẫn ôm chặt lấy xác của sư phụ. Nếu lúc này buông tay ra, xác của Kim Mộng Hùng thế nào cũng rơi xuống đất, chàng không muốn bỏ rơi xác của sư phụ mình như thế.

Nhưng trên đỉnh núi chỉ rộng chừng mười trượng thôi, và đã bị năm người đó chiếm hết rồi, nếu muốn hạ chân xuống thì phải giữ thế công thật mạnh đẩy lui năm người đó ra mới được.

Lúc này người chàng đã từ từ hạ xuống bên dưới, năm kẻ địch bỗng cười nhạt một tiếng, hai tên đứng gần chàng nhất đã cùng giữ chưởng lên nhằm các yếu huyệt lớn ở dưới người chàng tấn công luôn.

Kiểm Phi cười nhạt, bỗng chân đạp một cái thật mạnh, người đã bắn theo ra ngoài năm thước. Tiếp theo đó hai chân của chàng đá luôn hai mươi một cái một lúc. Chàng ra chân quá nhanh, khiến năm người nọ ngạc nhiên vô cùng và thấy chàng không những tránh được thế công của hai người kia lại còn đạp lui được ba người khác.

Kiểm Phi vừa hạ chân xuống đất liền xoay người một vòng và dùng hai chân đá ngay vào người đứng gần đó, nhưng năm kẻ địch ấy là những tay cao thủ giàu kinh nghiệm chiến đấu, chúng vừa cười nhạt và ra tay phải một lúc. Thế chưởng của chúng như vũ bão nhằm các đại huyệt của Kiểm Phi tấn công tới tấp. Kiểm Phi thấy vậy kinh hãi thâm, biết đâu như vậy mình chỉ có lép vế thôi, nên chàng vội quát lớn :

- Ngừng tay!

Năm người nọ ngạc nhiên vô cùng, người đứng đầu bọn béo lùn, cười the thé hỏi :

- Tiểu tử ngươi còn trần trời gì thì mau nói cho bọn ta nghe đi.

Kiểm Phi cười nhạt đáp :

- Sao các hạ không dám cho tại hạ trông thấy bộ mặt thật.

Người đó lại cười giọng quái dị một hồi rồi đáp :

- Tiểu tử, ngươi chưa đủ tư cách trông thấy mặt của ta.

Kiểm Phi tức giận khôn tả, nhưng vẻ mặt vẫn thản nhiên lạnh lùng nói tiếp :

- Xưa nay kiếm của bọn Bang chủ không giết những kẻ vô danh, mau báo danh cho bọn Bang chủ nghe đi.

Lúc ấy chàng vẫn còn ôm xác Kim Mộng Hùng, một người bịt mặt thú hai cười nhạt xen lời nói :

- Ngày này sang năm là ngày giỗ đầu tiên của ngươi đó.

Kiểm Phi ngừng mặt lên cả cười, tiếng cười của chàng lạnh như băng, khiến mọi người đều phải kinh hãi thâm.

Chàng vừa cười dứt lại nói tiếp :

- Hừ! Các ngươi muốn tử đầu đó chăng?

Người bịt mặt gật đầu :

- Phải! Nhưng đêm nay ngươi sẽ vui thây trên mộ tràng này.

Hắn quát lên một tiếng hiệu lệnh, lập tức năm đạo hàn quang chớp tới phủ vây Kiểm Phi, tử ảnh lẫn tròn.

Trải qua hai mươi hiệp Kiểm Phi đã giở hết tuyệt công nhưng không sao thoát khỏi vòng vây của năm người lạ mặt bởi trên tay chàng vướng bận sự phụ.

Đang trong tình thế nguy cấp, bỗng Kiểm Phi hét lên một tiếng tợn sấm, đạo thanh quang chớp ngay người bịt mặt.

Hắn hú lên một tiếng xẹt qua một trượng tránh khỏi đạo Kiếm Ảnh khiếp hồn.

Như một làn khói, Kiểm Phi bắn mình lên cao rồi rơi tòm xuống dòng sông dưới chân núi.

Kiểm Phi chìm ngay xuống nước không còn trông thấy tăm dạng đâu nữa. Người bịt mặt phóng xuống nhìn, cất tiếng cười ha hả :

- Gã đã chết rồi...

Sau đó bọn họ kéo đi mất dạng.

Khi nổi lên trên mặt nước, Kiểm Phi ngừng đầu mới hay nơi đó là một tuyệt địa, xung quanh đều là núi đá. Cái đầm này không khác gì là một cái giếng thiên nhiên.

Vách đá ở khắp chung quanh mọc đầy rêu cỏ, chàng ngừng đầu nhìn lên trên cao, chỉ trông thấy trời, nhưng những vách núi ở bốn bên đều cao trên sáu mươi trượng và thẳng tuột như vậy thì làm sao mà leo lên được.

Chàng nản chí vô cùng, thở dài một tiếng, nhìn xác của sự phụ nằm cạnh mình, rồi chàng ngồi xếp bằng tròn điều hơi vận tức. Một lát sau chân khí và nội lực đã khôi phục dần. Không biết đã trải qua bao nhiêu lâu, trên đỉnh đầu của chàng đã có sương mù trắng bốc lên, hai lỗ mũi của chàng cũng có hai cây ngọc trụ thậm thọt, có khi chảy xuống tậ dưới ngực.

Lại qua một thời gian nữa, chàng mở to đôi mắt, đôi ngươi của chàng tia ra hai luồng ánh sáng kinh người. Chàng ngừng đầu nhìn lên trên thấy trời đã sáng tỏ, bụng bảo dạ rằng :

- “Cả đêm không thấy ta về, chắc các anh em trong Bích Ba bang thế nào cũng nóng lòng sốt ruột, nhưng chúng có biết đâu Bang chủ của chúng hiện đang bị giam giữ ở nơi đây”.

Nghĩ đến những việc ở bên ngoài, chàng nóng lòng khôn tả. Vì thế chàng mới ngó nhìn xung quanh để tìm lối thoát. Nhìn một hồi, chàng rầu rĩ và thất vọng vô cùng.

Nhưng chàng lại bỗng tùm tùm cười vì chàng đã phát giác cách chỗ chàng đang ngồi tám thước có một cái hang động, cửa hang đã bị che lấp bởi cây cỏ và gai mây mọc um tùm.

Tuy chàng chưa thể xác định được hang động ấy có thể giúp mình thoát khỏi được nơi tuyệt địa này hay không, nhưng trong lúc bất đắc dĩ này, thấy có cái hang động ấy, thế nào cũng phải nhảy lên coi thử xem đã. Chàng rất cẩn thận, ôm xác của sự phụ lên, nhún chân một cái, người đã phi thân lên trên cửa động rồi.

Cửa hang cách mặt nước rất cao, cho nên trong hang rất khô ráo. Chàng gạt cỏ và gai góc sang hai bên rồi lững thững bước vào bụng bảo dạ rằng :

- “Nơi đây chắc không phải là tuyệt địa nữa!”

Nhưng chàng đi sâu vào mười mấy bước lại thất vọng ngay.

Thì ra hang động ấy tuy rất rộng, nhưng không sâu mấy, vì chàng đã trông thấy đáy động rồi. Chàng thở dài một tiếng uể oải ngồi xuống nhìn xác Kim Mộng Hùng khấn thầm :

- “Sư phụ linh thiêng xin phù hộ cho đệ tử dò ra được gia thế và trả thù cho sư phụ”.

Những chuyện xưa lại hiện ra trước đầu óc chàng. Chàng nhận thấy mình không thể chết được vì còn nhiều việc lớn đang đợi chờ mình giải quyết. Nhưng bây giờ có cách gì ra khỏi nơi đây không. Chàng cực lực trấn tĩnh tâm thần, vận chân khí cho chuyển khắp người một hồi. Sau khi vận khí rồi, chàng thấy mạnh vô cùng, và rút cục chàng quyết định chôn xác Kiếm Phi ở trong hang động này.

Sau khi chôn sư phụ rồi, chàng khấn vái một hồi mới bắt đầu luyện võ. Chàng bỗng nghĩ ra được một vấn đề và bụng bảo dạ rằng :

- “Khi ta ở trong Lang Hú cốc, lão tiên bối ấy cho ta một viên ngọc, bên trong chẳng như ẩn hiện một pho chương pháp là gì? Tại sao ta không đem ra xem, may ra học thêm được một pho chương vô địch cũng chưa biết chừng”.

Nghĩ đoạn chàng lấy viên ngọc ấy ra ngắm nhìn và thương thức. Chàng thấy bên trong có một đám mây, và giữa đám mây như có một con rồng đang múa lộn. Chàng cứ trở mắt nhìn không cử động chút nào.

Một lát sau chàng hớn hờ đứng dậy rồi luyện từng thế, từng thức một. Rút cục, chàng lại bỏ viên ngọc đó vào túi rồi hớn hờ đi tới trước mộ của Kim Mộng Hùng vái lạy và nói :

- Sư phụ, Phi nhi phải ra khỏi nơi đây! Xin sư phụ hãy yên nghỉ ở chốn này. Phi nhi thế nào cũng trả thù cho sư phụ.

Nói xong chàng đi ra ngoài cửa động, ngừng đầu nhìn lên phía trên một hồi, rồi nhún chân một cái, người đã bắn lên phía trên. Khi sắp hết đà, chàng bỗng xoay người một cái, song chương đã chéo ngang một thế, chương phong của chàng cứ xoay tít và lần áp ra bên ngoài, người của chàng tựa như một con rồng bay lượn trên mây. Chỉ trong nháy mắt đã lên tới trên đỉnh núi rồi.

Chàng đứng trên đỉnh núi thở dài một tiếng và lầm bầm nói :

- Pho quyền pháp ta mới học được có thể không đánh được kẻ địch, nhưng không biết nên gọi pho chương này tên là gì?

Chàng suy nghĩ một hồi rồi gật đầu nói tiếp :

- Phải rồi, Long Vân cửu thức! Ta nên gọi nó là “Long Vân cửu thức” vậy.

Chàng đưa mắt nhìn chung quanh cảm khái vô cùng, ngừng mắt lên trời rú lên một tiếng thật dài để cho nguôi cơn giận. Đột nhiên chàng thấy một bóng người nho nhỏ đang đi ở bên một cánh đồng bằng tại chân núi. Chàng nhìn kỹ thấy người đó hơi giống Lý Hồng, liền kêu “hừ” một tiếng nhủ thầm :

- “Người còn ở đây làm chi? Chẳng lẽ miếng kiếm ta chẳng? Hừ!”

Chàng vừa nghĩ vừa phi thân xuống dưới đồng bằng. Càng xuống càng gần, chàng đã trông thấy rõ chính là Lý Hồng thật.

Một lát sau chàng đã đứng ở trước mặt Lý Hồng rồi.

Lý Hồng chỉ cảm thấy một luồng khí nhanh như một mũi tên ở trên đỉnh núi cao bắn xuống, chỉ trong nháy mắt đã tới trước mặt mình, mà người đó lại chính là Kiếm Phi, người mà mình vẫn ngày đêm thương nhớ, nên nàng mừng rỡ vô cùng, mặt tươi như hoa nở, cứ ngăn người ra nhìn chàng.

Kiếm Phi thấy thái độ của nàng như vậy, trông ngực đập rất mạnh, bụng bảo dạ :

- “Nàng quả thật là một thiếu nữ xinh đẹp và đa tình”.

Vì vậy nét mặt của chàng đã thấy dịu nhiều, Lý Hồng liền u oán hỏi :

- Đặng công tử... vẫn mạnh đấy chứ?

Kiếm Phi mỉm cười đáp :

- Vẫn được như thường, cảm ơn cô nương.

Chàng đối với nàng vừa yêu lại vừa hận, nên hai người cứ lảng lảng đứng yên. Một hồi lâu Lý Hồng mới lên tiếng nói trước :

- Công tử... có phải... vì sư phụ mà tới đây không?

Kiếm Phi lạnh lùng đáp :

- Việc của tại hạ không dám phiền đến cô nương hỏi tới!

Lý Hồng lại cúi đầu xuống, tỏ vẻ u oán. Sau cùng nàng nghiêng răng, mím môi khẽ nói tiếp :

- Bây giờ công tử định đi đâu thế?

Kiểm Phi đáp :

- Núi Thiên Mục!
- Cho tôi đi cùng nhé?
- Tại sao?

Lý Hồng ngừng mặt nhìn chàng, hai má đỏ bừng, bẽn lẽn đáp :

- Vì... vì... tôi cũng muốn lên núi Thiên Mục.

Kiểm Phi nghe nói liền rùng mình một cái, chàng biết Lý Hồng rất yêu mình, nhưng chàng lại không muốn nhận tình yêu ấy. Tuy chàng yêu nàng thật, nhưng chàng lại không muốn nhìn nhận. Hai người lại đứng yên như hồi nãy. Lý Hồng u oán nói tiếp :

- Nếu công tử không muốn đi cùng với tôi thì tôi đi một mình vậy.

Kiểm Phi kêu “hừ” một tiếng, đang định nói mĩa nàng ta mấy câu thì bỗng nghe thấy đằng sau có tiếng động rất khẽ. Chàng vội quay người lại nhìn liền thấy một công tử anh tuấn, ăn mặc rất xa hoa, áo màu vàng nhạt và cái quạt cầm ở nơi tay cũng màu vàng nhạt nốt. Người đó chính là Đà Sơn công tử Hoàng Cái Vũ. Y tùm tùm cười, đi tới gần Lý Hồng, lạnh lùng hỏi :

- Hồng muội! Tại sao lại bỏ ngu huynh mà đi như vậy?

Hình như y không coi Kiểm Phi vào đâu hết, nên y chả thèm nhìn vào chàng. Lý Hồng đưa mắt liếc nhìn vào Kiểm Phi một cái, rồi đột nhiên lộ sát khí, sầm nét mặt xuống lạnh lùng trả lời tên nọ rằng :

- Vì ta ghét ngươi!

Đà Sơn công tử cười ha hả, lại tiến lên hai bước, với giọng lạnh lùng hỏi tiếp :

- Vì thế mà cô hẹn với tên giá áo túi cơm này ở đây để lén lút gặp gỡ nhau phải không?

Y vừa nói vừa đưa mắt lườm Kiểm Phi.

Kiểm Phi đang lúc tức giận, nay lại thấy Đà Sơn công tử tỏ vẻ kiêu ngạo như vậy trong lòng đã không vui, đồng thời tuy chàng không muốn nhìn nhận là mình yêu Lý Hồng nhưng chàng lại bỗng dưng nổi ghen, nên rất ghét những người đàn ông nói chuyện như thế với Lý Hồng. Hoàng hồ Đà Sơn công tử này lại công nhiên nói nhục mình như thế, cho nên chàng cười nhạt mấy tiếng rồi hỏi lại :

- Họ Hoàng kia, có lẽ ngươi không muốn sống nữa phải không?

Hoàng Cái Vũ tức Đà Sơn công tử nghe thấy chàng nói như vậy kinh ngạc vô cùng, vội quay đầu lại nhìn chàng một hồi rồi cứ cười the the và nói tiếp :

- Ngươi giả bộ cũng khá đấy, và cũng có một chút can đảm thật! Nhưng so sánh với bốn công tử thì... he he...

Y cười một hồi rồi mặt đột nhiên biến sắc, lạnh lùng nói tiếp :

- Tiểu tử, nếu ngươi rời khỏi nơi đây ngay, bốn công tử đặc biệt ban ơn tha chết cho ngươi phen này!

Kiểm Phi thấy y nói như thế tức giận không sao chịu nổi, cười nhạt một tiếng và trả lời :

- Ngươi khéo nói dóc thật! Nhưng ngươi phải biết ngày hôm nay kẻ yêu cầu người khác tha chết cho lại không là ta mà là nhà ngươi, ngươi có biết không?

Hoàng Cái Vũ lại tiến lên, tiếng cười ngông cuồng và kêu ngạo mà hỏi tiếp :

- Vậy tiểu tử kia, ngươi có biết bốn công tử là ai không?

Kiểm Phi tỏ vẻ khinh thị, bĩu môi đáp :

- Ta không có thì giờ đi dò hỏi những hạng người như ngươi vậy!

Đà Sơn công tử thấy chàng khinh mình như thế, nổi cơn lòi đĩnh, liền quát lớn :

- Ngươi nói như vậy, ngươi không sao thoát chết nữa!

Y vừa nói dứt đã nhẹ nhàng như tà lá khô lướt tới tay múa cái quạt màu vàng chọt nhằm ba nơi đại huyệt của Kiểm Phi đánh luôn.

Y ra tay đã mạnh, thế công lại quái dị khôn tả, có thể nói là ít có người trên giang hồ bằng được y.

Kiểm Phi kêu “hừ” một tiếng, vẫn cứ đứng yên chờ quạt đối phương sắp tấn công tới người mình mới bước sang bên một bước để tránh né rồi giơ tay ra nhanh như điện chớp nhằm cổ tay phải của đối thủ chop luôn.

Đà Sơn công tử kêu “ồ” một tiếng rồi nói tiếp :

- Không ngờ tiểu tử này cũng có một vài miếng võ đấy!

Nói xong, y xoay tay tránh né, không để cho tay của Kiểm Phi bắt trúng, rồi thuận thế múa cây quạt như vũ bão nhằm người địch thủ tấn công tới tấp, đồng thời mồm thì cười nhạt và quát tiếp :

- Thử xem ngươi có tài ba gì chống đỡ nổi thế quạt của bốn công tử này không?

Y tưởng nếu giờ thế quạt này ra, tuy chưa dùng toàn lực để tấn công, nhưng đối phương thế nào cũng không đỡ được và ngã lăn ra đất liền, có ngờ đâu Kiểm Phi bỗng kêu “hừ” một tiếng rồi múa tít song

chương, khiến kẻ địch tưởng như chàng có mấy tay một lúc.

Chàng đẩy mạnh về phía trước để chống đỡ thế quạt lợi hại của đối thủ, đồng thời chàng còn dùng tay trái tấn công luôn mười tám chương một lúc nữa. Chàng ra tay quá nhanh khiến đối thủ với Lý Hồng không sao trông thấy hình bóng của chàng đâu hết.

Đà Sơn công tử thấy vậy, mặt biến sắc vội quát hỏi :

- Mau báo danh cho bọn công tử hay?

Kiểm Phi thùng thảng đáp :

- Đặng Kiểm Phi!

Đà Sơn công tử hơi biến sắc mặt, nhưng lại cười và nói tiếp :

- Hay lắm, bọn công tử đang định đi kiếm người!

Nói xong y xông lại tấn công càng nhanh và mạnh hơn trước nhiều. Kiểm Phi thấy vậy cũng kinh hãi thâm và bụng bảo dạ rằng :

- “Võ công của tên Đà Sơn công tử này hơi giống võ công của Lang Hú cốc chủ”.

Chàng vừa nghĩ vừa quay người nhanh như chong chóng và giở “Nhất Tuyến Phiêu” thân pháp ra cứ xuyên đi xuyên lại ở trong bóng quạt, đồng thời chàng còn giở những thế công lợi hại vô cùng ra nữa.

Đầu được một hồi, Đà Sơn công tử đột nhiên quát lớn một tiếng, giở nội lực ra phản công, định bao vây Kiểm Phi vào giữa, nhưng khi y đã giở hết mười hai thành công nội lực ra tấn công rồi mà vẫn không ăn thua gì. Lúc ấy y mới bắt đầu kinh hãi thâm.

Thì ra y đã cảm thấy chương thế của y tuy lợi hại, gió quạt tuy lạnh lùng, thế công bao trùm rất lớn, nhưng tựa như một hòn đá bị đông bột cuộn chặt, tha hồ y tấn công nhanh và mạnh, rốt cuộc vẫn cứ như hòn đá nằm yên trong đông bột vậy.

Lý Hồng đứng cách đó sắc mặt biến động luôn luôn và nàng đã rút sẵn thanh Ngân Phách kiếm ra cầm ở trong tay để đợi chờ, nếu Kiểm Phi bị nguy hiểm là xông vào giúp sức. tuy nàng đứng cách xa trận đấu mấy trượng mà tà áo của nàng vẫn bị chương phong của Kiểm Phi đẩy tới bay phất phới.

Đầu tới hiệp thứ năm mươi, Kiểm Phi thấy võ công của Đà Sơn công tử quả thật giỏi hơn những tay cao thủ khác, thảo nào mà y chẳng ngông cuồng như thế? Đột nhiên chàng nghĩ ra một kế, bụng bảo dạ :

- “Sao ta không nhân dịp này đem Long Vân cửu thức ra thử xem oai lực của nó như thế nào?”

Nghĩ đoạn, chàng đã tung mình nhảy lên trên cao, giở song chương ra múa tít, trông như một đám mây bảo vệ lấy một con rồng đang bay lượn vậy.

Đà Sơn công tử thấy tình thế của mình rất bất lợi, phải cố hết sức múa cái quạt lên chống đỡ, nhưng càng đấu y càng thấy bị lép vế dần. Đột nhiên y lại nghe thấy tiếng nói của Kiểm Phi như rót vào trong tai :

- Trong ba hiệp thôi, ta bắt ngươi phải vứt quạt đi ngay!

Đà Sơn công tử nghe thấy Kiểm Phi nói như thế cả kinh thất sắc, cố giở tuyệt kỹ ra, nan quạt nhằm trước ngực của Kiểm Phi mà đâm tới.

Kiểm Phi thấy vậy cười ha hả, bỗng hạ thân xuống, vận chương như núi tấn công vào yếu huyệt ở đơn điền của Hoàng Cái Vũ luôn.

Hoàng Cái Vũ bỗng thân quạt lại rồi biến thành hai luồng cuồng phong, nhằm hai bên hông của Kiểm Phi tấn công tới.

Kiểm Phi xoay người một cái, hóa chương thành chộp. Hoàng Cái Vũ giở hữu chương lên chống đỡ thế chộp của đối thủ. “Ừm”, “hự” tiếp theo đó lại có một tiếng kêu rất thảm khốc nữa, rồi hai người rẽ sang hai bên.

Lý Hồng đã thấy Đà Sơn công tử mặt nhợt nhạt lui về phía sau năm bước mới đứng vững, hai mắt nhắm nghiền và phun ra một bùm máu tươi, còn hai tay thì trống không.

Nàng quay đầu lại nhìn Kiểm Phi, thấy chàng vẫn đứng yên chỗ cũ, mặt lạnh lùng, đôi ngươi tia ra hai luồng ánh sáng, tay phải cầm chiếc quạt màu vàng trông rất oai nghi.

Chàng lạnh lùng lên tiếng hỏi :

- Có phải phụ thân của các hạ là Đà Sơn chủ Hoàng Quái Thiên phải không?

Đà Sơn công tử thở hổn hển một hồi, ngẩng đầu lên nhìn, trong lòng hậm hực vô cùng, đáp :

- Bọn công tử đã bị ngươi đánh bại rồi, còn biết nói năng gì nữa? Ngươi muốn làm gì thì cứ việc ra tay đi!

Kiểm Phi lạnh lùng nói tiếp :

- Nếu các hạ không sợ “Phân Cân Thố Cốt Tảo Hồn thủ” thì tại hạ đành phải thử thách một phen vậy.

Đà Sơn công tử nghe thấy Kiểm Phi nói đến môn thủ pháp ấy kinh hãi vô cùng, vội hỏi lại :

- Có việc gì, ngươi cứ hỏi đi?

- Hoàng Quá Thiên là người thế nào của các hạ?

Đà Sơn công tử đáp :

- Gia phụ!

- Ta tưởng Đà Sơn chủ là ai mà tiếng tăm lừng lẫy như thế! Bây giờ mới biết là Hoàng Quá Thiên, việc ác gì cũng dám làm! Vậy ngươi hãy về báo cho cha ngươi biết và bảo trong nửa năm là cùng, thế nào ta cũng đến Đà Sơn thăm y và quét sạch cửa ngõ của bốn môn.

Nói xong, chàng ném luôn cái quạt trả lại cho Đà Sơn công tử.

- Lúc ấy bốn công tử sẽ ở trên Đà Sơn đợi chờ...

- Ta cũng biết ngươi không còn mặt mũi nào ở đất Trung Nguyên này nữa, vậy đi đi! Nếu lần sau còn gặp ta lần thứ hai thì đừng có hòng được bình an như thế này.

Đà Sơn công tử đau lòng vô cùng, y mang theo võ công kỳ lạ vào Trung Nguyên tưởng phen này thế nào cũng thành vô địch thiên hạ, tiếng tăm lừng lẫy khắp giang hồ, ngờ đâu lại bị thua và bị nhục nhã như vậy, nên nhất thời y cứ đứng ngẩn người ra, không còn biết Kiếm Phi đang nói gì với mình nữa.

Kiếm Phi thấy đối phương như mất hồn vía, biết y đang nghĩ ngợi gì, liền quát lớn :

- Trung Nguyên này người tài ba nhiều lắm, chứ còn những người như ngươi vào Trung Nguyên này thì có nghĩa lý gì đâu? Mau bước đi!

Đà Sơn công tử hậm hực lườm chàng với Lý Hồng một cái rồi quay mình đi luôn.

Hồi 30 Tái ngộ mỹ nhân

Đà Sơn công tử đi xa rồi, Lý Hồng mới tiến lên nói :

- Người ấy đáng ghét lắm!

Kiểm Phi nghe thấy nàng nói như thế sức nghĩ đến chuyện ở dưới chân núi Bạch đầu tại Yến Sơn, chàng lại hậm hực kêu “hừ” một tiếng và lạnh lùng hỏi :

- Cô nương chả yêu y là gì?

Lý Hồng nghe nói ngán người ra, nhưng nàng là một thiếu nữ thông minh tuyệt đỉnh, chỉ nghĩ một chút là đã biết Kiểm Phi nói như thế là ám chỉ việc gì rồi, nàng liền cúi đầu xuống u oán đáp :

- Tiểu muội xưa nay không yêu một ai cả!

Kiểm Phi thấy nàng rầu rĩ như vậy lại động lòng thương, chỉ muốn chạy lại ôm chặt nàng và an ủi vài câu, nhưng vì lòng kiêu ngạo với sự tự tin của một người đàn ông đã ngăn cản không cho chàng làm như thế, nên chàng chỉ nhún vai một cái, lạnh lùng nói tiếp :

- Chưa chắc!

Lý Hồng vội cãi :

- Quả thật không có gì, tiểu muội không có gì mà!

- Ở chân núi Bạch đầu tại khu Yến Sơn, cô nương đi với ai thế?

- Nếu công tử muốn tôi nói, tôi xin nói cho công tử nghe vậy.

Nói xong nàng kêu “hừ” một tiếng rồi cúi đầu xuống, thung thảng nói tiếp :

- Ai bảo công tử cứ hóa trang lung tung, làm cho tiểu muội chả còn biết ai với ai cả?

Về mặt nhu mì và ai oán của nàng khiến Kiểm Phi cảm thấy khoan khoái vô cùng, nhưng chàng vẫn cố giữ bình tĩnh hỏi tiếp :

- Tôi vì tránh kẻ thù nên bắt buộc phải hóa trang như thế nếu cô yêu người thì cả cần phải vịn vào cớ đó!

Hiển nhiên giọng nói của chàng không còn gay gắt như trước, Lý Hồng mắt đỏ ngầu, lệ chảy quanh như muốn khóc, và hỏi tiếp :

- Tôi... tôi lại tưởng... y là hóa thân của công tử.

Kiểm Phi nghe tới đó vô cùng sững sốt, nhưng vẫn lạnh lùng :

- Thế sao cô nương không nhìn kỹ?

Lý Hồng không sao nhìn được nữa, vội đáp :

- Vì... tôi quá yêu công tử, vì tôi...

Nói tới đó nàng không sao nói được nữa, hai má đỏ bừng, quay đầu chạy ngay vào trong rừng.

Kiểm Phi kêu “ồ” một tiếng, vội đuổi theo ngay.

Trong rừng bốn bề yên tĩnh, người ta chỉ thấy có Lý Hồng nằm tựa vào lòng Kiểm Phi, nũng nịu nói :

- Kiểm... Phi... anh ác lắm!...

Kiểm Phi mặt đỏ bừng, khẽ nói :

- Hồng muội, chẳng hay cô nương có cho phép tôi gọi như thế không?

Lý Hồng hồ thẹn gật đầu và khẽ đáp :

- Ai bảo không, anh đáng là anh của em lắm!

Kiểm Phi cảm động vô cùng, không sao nhìn được. Hai đôi môi của hai người liền quyện vào nhau. Lúc ấy chàng chỉ cảm thấy trống ngực đập rất mạnh, khí huyết trong người rạo rực vô cùng. Đây là lần đầu tiên chàng được nếm mùi yêu. Chàng còn cảm thấy sung sướng một cách không sao tả rõ được. Còn Lý Hồng khẽ kêu “hử hử”, người không còn một chút hơi sức nào, nằm yên trong lòng chàng. Tiếp theo đó hai người ôm chặt lấy nhau, dần dần cả hai quên hết mọi việc ở trên thế gian này và chỉ thấy tiếng trống ngực đang hòa nhịp với nhau thôi.

Một lát sau Lý Hồng lại khẽ hỏi :

- Phi đại ca, từ giờ trở đi, đại ca không rời khỏi em nữa chứ?

- Hồng muội, từ nay trở đi, hiền muội là vợ của Kiểm Phi này, chúng ta không bao giờ rời khỏi nhau nữa.

- Đại ca, em yêu anh, yêu từ lâu kia rồi.

Lý Hồng bỗng thấy Kiểm Phi ngán người ra suy nghĩ vội hỏi tiếp :

- Phi đại ca nghĩ ngợi gì thế? Có thể nói cho tiểu muội hay được không?

- Ta đang nghĩ... ta đang nghĩ chuyện vừa rồi.

- Anh tệ lắm.

- Người vợ yêu quý của anh, anh không bao giờ rời em nữa!

Ánh trăng sáng chiếu vào mặt hai người, Lý Hồng bẽn lẽn hỏi lại :

- Đại ca không lừa dối em đấy chứ?

Kiểm Phi liền giơ tay phải lên và nói :

- Có mặt trăng với trời xanh làm chứng cho, nếu anh phụ bạc em thì...

Lý Hồng vội ôm chặt lấy cổ chàng và hôn luôn vào miệng chàng không cho nói thêm. Một hồi lâu nàng mới khẽ nói :

- Ai khiến anh thề? Em tin anh rồi!

Thế rồi hai người ở trong rừng âu yếm và chuyện trò với nhau cho tới khi trời sáng tỏ. Lúc đó hai người mới đứng dậy ra khỏi rừng, trông mặt cả hai đều tươi tỉnh. Lý Hồng đưa hai tay vuốt tóc rồi khẽ nói :

- Đại ca trông tóc em có bù rối không?

Kiểm Phi vừa cười vừa hỏi lại :

- Có phải hiền muội muốn bảo ngu huynh bắt chước đàn bà con gái chải đầu lại cho hiền muội không?

- Ai bảo với đại ca là tiểu muội muốn bắt đại ca chải đầu nào? Người ta chỉ hỏi mình có thể thôi.

Nói xong nàng giơ tay lên vuốt tóc và nói :

- Chúng ta đi thôi!

Hai người liền ra khỏi khu núi ấy và tiến thẳng về phía Thiên Mục sơn. Trên đường đi, Kiểm Phi đã kiếm được một con ngựa trắng rất tốt, còn Lý Hồng trở lại nhà nông dân lấy hai con ngựa đỏ, rồi cả hai tiều thẳng vào trong đất An Huy.

Lúc ấy mặt trời sắp lên, người đi lại đường cái rất đông đúc, có hai nam nữ vừa anh tuấn vừa xinh đẹp, người cỡi ngựa trắng, người cỡi ngựa đỏ như là Tiên Đồng Ngọc Nữ giáng thế đi vào trong thành.

Những người qua đường trông thấy hai người liền ngừng chân lại ngấm nhìn vào trầm trồ khen ngợi.

Bên cạnh đường, dưới một gốc cây cổ thụ có ba người, mặt rất hung ác đang ngồi ở đó. Ba người đều là đạo sĩ, thân hình gầy gò. Họ ngồi ở đó được nửa ngày rồi, nhưng họ ngồi lâu như thế mà mắt không hề chớp cái nào. Khi Kiểm Phi với Lý Hồng đi qua mặt chúng thì một đạo sĩ trong bọn chúng vội híp mắt lại, đôi ngươi tia ra hai luồng ánh sáng vàng. Đạo sĩ bên trái khẽ nói :

- Tên họ đã tới đây!

Y vừa nói dứt đã nghe thấy một tiếng cười nhạt, lạnh lùng như một mũi tên sắc bén bắn vào tai chúng. Cả ba đều mở to đôi mắt ra nhìn. Kiểm Phi với Lý Hồng vẫn vừa cười vừa nói, thung thủng đi vào trong thành.

Chờ tới khi hai người vào tới cửa thành thì đạo sĩ ngồi bên phải liền lên tiếng :

- Thằng nhỏ này có lẽ khó đối phó lắm!

Đạo sĩ ngồi giữa lạnh lùng đỡ lời :

- Để trời tối đã rồi hãy nói chuyện sau.

Đạo sĩ bên phải lại nói tiếp :

- Con nhỏ trông cũng khá xinh đẹp đấy!

Đại sĩ bên trái đưa mắt nhìn đạo sĩ họ một cái, tùm tùm cười rồi cả ba cùng nhắm mắt lại.

Một lát sau đạo nhân ngồi ở giữa lại trợn to đôi mắt lên và nói :

- Lão nhị hãy vào trong thành thăm dò thật hư ra sao để giúp các đàn em vì sợ chúng làm không nổi.

Đạo sĩ bên trái liền vâng lời đứng dậy, nhặt cây quả trượng để bên cạnh rồi lững thững đi vào trong thành liền.

Hãy nói Kiểm Phi với Lý Hồng đi vào trong thành, tiến tới khách sạn Phúc Lai.

Một tên phở kỵ đã vội chạy ra nghinh đón. Lý Hồng nói với Kiểm Phi rằng :

- Đại ca, chúng ta vào trong khách sạn này nghỉ chân nhé!

Kiểm Phi gật đầu, cả hai đều xuống ngựa đi vào trong điếm.

Tên phở kỵ thấy hai người ăn mặc lịch sự như vậy, liền chào hỏi rất lễ phép và nói :

- Tướng công với cô nương vào trọ trong khách sạn này sạch sẽ và rộng rãi lắm, lại có những món ăn ngon nữa.

Kiểm Phi với Lý Hồng trao ngựa cho phở kỵ dắt vào trong chuồng. Một tên phở kỵ thứ hai liền đưa hai người lên trên lầu.

Hai người lựa hai căn phòng sát vách nhau. Tên phở kỵ chờ hai người ngồi xuống, giở thực đơn và nói tiếp :

- Mời đại gia chọn món ăn!

Kiểm Phi vừa cười vừa bảo Lý Hồng rằng :

- Hiền muội muốn ăn gì thì bảo đi!

Lý Hồng lườm chàng một cái và đáp :

- Đại ca lựa chọn đi!

Kiểm Phi vừa cười vừa bảo phổ ky rằng :

- Chú xem có món gì ngon thì làm mấy món và đem rượu ngon lên cho chúng tôi!

Tên phổ ky vừa cười vừa gật đầu và rút lui.

Hai người đứng bên cửa sổ nhìn xem phong cảnh, bỗng Kiểm Phi thở dài một tiếng. Lý Hồng ngạc nhiên hỏi chàng tại sao lại thở dài, Kiểm Phi đáp :

- Làm thế nào mà giải quyết được hết mọi oán thù thật sung sướng biết bao.

Lúc ấy phổ ky đã đem thức ăn và rượu vào. Hai người liền ngồi ăn uống. Ăn xong, Kiểm Phi đưa Lý Hồng về phòng và khẽ dặn bảo rằng :

- Chưa biết chừng đâu sẽ có người đến quấy nhiễu. Hiền muội phải cẩn thận và nhớ đừng lúc nào rời khỏi ngu huynh hết.

Lý Hồng gật đầu vâng lời. Chàng hôn lên má nàng một cái rồi quay về phòng ngủ luôn.

Kiểm Phi nghĩ đến những người đã gặp gỡ ở trên đường thì chỉ có ba lão đạo sĩ là đáng nghi hơn hết. Nhưng chàng không nghĩ ra được ba người đó là người của môn phái nào? Chàng lại nghĩ thầm :

- “Chả lẽ chúng là người của Cửu Thiên đạo cung chăng?”

Nhưng chàng không hiểu tại sao Cửu Thiên đạo cung lại có thù với mình mà cứ đôi ba phen đến tầm thù như thế là nghĩa lý gì. Sau cùng chàng quyết định bất cứ ai, hễ tới quấy nhiễu là chàng sẽ cho chúng một bài học liền. Chàng ngồi ở trên giường vận nội công điều khí, một lát sau tinh thần đã được sung túc rồi.

Không bao lâu trống đã điểm canh ba, Kiểm Phi vội vận nhỏ ngọn đèn rồi lấy chăn cuộn thành hình người để trên giường. Xong đâu đấy chàng mở cửa sổ nhảy ra bên ngoài phi thân lên trên mái nhà, nằm phục ở trên nóc.

Một lát sau, bỗng có ba cái bóng đen phi tới nhanh như bóng ma vậy, chỉ thoáng cái đã tới trước khách sạn.

Kiểm Phi đưa mắt nhìn, nhận ra ba cái bóng đen vừa tới chính là ba đạo sĩ gầy gò mà mình đã gặp hồi ban ngày. Ba đạo sĩ ấy vừa tới nơi, phi thân lên nóc nhà nhìn chung quanh một lượt, rồi chúng rón rén đi tới chỗ phòng của Kiểm Phi và Lý Hồng.

Người đi trước chính là người đứng đầu của ba đạo sĩ, chỉ giơ tay ra hiệu một cái, y đã tung mình nhảy lên đeo lơ lửng dưới mái hiên liền, còn một tên nữa thì lên tới trước cửa phòng của Lý Hồng. Cứ xem hành động của ba tên đó thì đủ thấy Kiểm Phi đoán không sai, võ công của chúng đã luyện tới mức thượng thặng, thuộc vào hạng cao thủ hạng nhất rồi.

Còn một tên đạo sĩ ngồi xồm ở chỗ cách chàng không xa, đang đưa mắt nhìn khắp chung quanh. Hai tên đạo sĩ ở dưới mái hiên vẫy tay ra hiệu cho nhau một cái, rồi cùng đẩy cửa sổ ra, nhảy vào trong phòng.

Đúng lúc ấy, Kiểm Phi đã giờ hết toàn lực và khinh công tuyệt đỉnh ra, lướt tới phía sau đạo sĩ đang ngồi canh gác, dùng giọng rất khẽ lạnh lùng nói :

- Bạn này!

Đạo sĩ nọ giật mình kinh hãi, giơ trái tay ra phía sau tấn công thì yếu huyệt ở dưới xương sống của y đã bị điểm trúng, mình mẩy tê tái ngã lăn ra ngay. Kiểm Phi vội túm lấy cổ của y, nhẹ nhàng lướt ra phía ngoài phòng của Lý Hồng và nhảy ngay luôn vào trong phòng.

Chàng thấy đạo sĩ nọ đang đứng ngăn người ra, nhưng không thấy Lý Hồng đây hết, chàng liền cười nhạt một tiếng. Đạo sĩ nọ vội quay người lại, vừa thuận tay ném luôn một vật gì sáng như điện vậy, nhưng Kiểm Phi đã vút một cái bóng đen vào người y.

“Bốp” một tiếng kêu rất khê, máu tươi đã bắn ra tung tóe, nhưng cái bóng đen ấy vẫn chưa hết đà, cứ bắn thẳng vào người của đạo sĩ nọ...

Đạo sĩ trông thấy rõ phi tiêu của mình đã trúng vào người của sư huynh chứ không phải trúng vào kẻ địch, liền hoảng sợ ngăn người ra gọi :

- Nhị sư huynh!

Y vừa giơ tay ra đỡ lấy cái bóng đen thì đã có một luồng bóng trắng lơ lờ lướt nhanh như điện chớp và chạy quanh người y. Y cảm thấy mình mẩy tê liệt rồi ngã lăn ra mặt đất tức thì.

Kiểm Phi giơ tay ra khẽ đỡ rồi đặt xác của y xuống đất.

Lúc ấy ngoài cửa sổ bỗng có tiếng thất thanh kêu la của Lý Hồng vọng vào :

- Phi... đại... ca...

Tiếng kêu thế đã bay rất xa, Kiểm Phi giật mình kinh hãi, bụng bảo dạ rằng :

- “Lạ thật! Sao Hồng muội lại lọt vào tay đối phương như thế?”

Nhưng thời gian không để cho chàng suy nghĩ nhiều, chàng đã nhanh như một làn khói nhảy lên trên mái nhà tìm kiếm. Chàng đã thấy một cái bóng đen nhanh như điện chớp đi về phía Tây bắc.

Hồi 31 Bích Vân kiếm tung hoành

Kiểm Phi không suy nghĩ gì hết, giờ hết tốc lực khinh công ra đuổi về phía Tây bắc liền.

Cái bóng đen kia cũng nhanh khôn tả, chỉ thoáng cái đã ra khỏi thành rồi.

Lúc ấy Kiếm Phi đuổi theo chỉ còn cách đối phương chừng hơn mười trượng và chàng đã trông thấy rõ người đó chính là một trong ba đạo sĩ, còn Lý Hồng thì đang mê man bất tỉnh nằm ở trong tay y.

Không bao lâu, hai người đã chạy vào trong khu núi cách thành trì mấy chục trượng rồi, phía đằng trước có một ngôi chùa đồ sộ. Kiếm Phi vội nín hơi lấy sức nhảy vọt lên trên không, lướt qua trước đạo sĩ rồi hạ chân xuống. Đạo sĩ nọ cười nhạt một tiếng, cứ nhắm thẳng ngôi chùa đồ sộ ấy mà chạy vào.

Trong lúc Kiếm Phi sắp nhảy xuống đầu đạo nhân thì trên đỉnh chùa bỗng có một đạo hào quang màu đỏ và sáng rực nhằm đầu Kiếm Phi bắn tới. Chàng cả kinh, vội giơ song chưởng lên nhắm cái bóng đen ấy tấn công luôn mười mấy thế một lúc. Sau một tiếng kêu “bùng”, bóng người nọ bay tung sang bên cạnh sâu vào một thân cây cổ thụ cách đó mấy chục trượng.

Tên đạo sĩ xách Lý Hồng chạy không ngờ Kiếm Phi lại bị người bên mình tấn công như thế mà còn rảnh tay tấn công lại mình cho nên y mới không kịp đề phòng và bị Kiếm Phi đá luôn một lúc hai mươi một đá. Chờ cho tới khi phát giác thì y đã bị chân chàng đá trúng mông đít đánh “bộp”, và y kêu “hự” một tiếng, người bị bắn tung ra xa bảy tám bước và ngã lăn ra đất.

Lý Hồng cũng bị bắn ra ngoài xa hơn trượng. Lúc ấy trong chùa lại có mười mấy đạo sĩ xông ra. Kiếm Phi đã lướt tới cạnh Lý Hồng, thấy người nàng dính đầy bụi bặm, hai mắt nhắm nghiền. Chàng đau lòng vô cùng, vội ôm nàng lên, dùng tay điểm vào yếu huyệt của nàng. Nàng kêu “ôi chà” mấy tiếng, hai mắt liền mở ngay ra.

Nàng tay mình đang nằm trong tay Kiếm Phi và còn nghe thấy người yêu trầm giọng nói :

- Hiền muội phải cẩn thận mới được!

Lý Hồng vừa tỉnh táo, đưa mắt nhìn khắp chung quanh, thấy Kiếm Phi đang đứng ở cạnh mình, nàng đứng phắt ngay dậy, vội rút kiếm ra khỏi bao, tay trái phủi bụi bặm trên người. Tình cảnh lúc đó thật là rùng rợn, trong khu rừng ở chung quanh thỉnh thoảng có mấy tiếng cú kêu vọng ra nghe rất kinh khủng, lại thêm mấy tên đạo sĩ mặt gầy gò, trông rất hung ác đang bao vây hai người.

Tên đạo sĩ nào cũng trở mặt lên nhìn hai người, con ngươi của chúng tia ra hai luồng ánh sáng vàng và lóng lánh. Kiếm Phi cười nhạt một tiếng, chấp tay chào và hỏi :

- Ngày hôm nay quý vị dụ Đặng mỗ tới đây làm gì thế?

Đạo sĩ đứng giữa lùn và bé nhỏ hơn hết, bước lên một bên cười nhạt đáp :

- Các đạo gia đây là đệ tử của Cửu Thiên đạo cung phái muốn mời người đi yết kiến Giáo chủ!

Kiểm Phi cười nhạt nói :

- Thị mạnh ép khách như thế này chưa chắc tại hạ đã đi!

Lão đạo sĩ vẻ mặt vẫn lạnh lùng và nói tiếp :

- Bất cứ các hạ ưng thuận hay không hôm nay chỉ có hai đường cho các hạ thôi, một là đi, hai là chết!

Kiểm Phi tức giận thẳm, cười nhạt một tiếng và nói tiếp :

- Vị nào tự tin có đủ tài ba thì cứ việc ra đây mà cưỡng ép tại hạ đi!

Nói xong, chàng vận khí vào toàn thân, chuẩn bị đối phó với đại địch.

Chàng biết mười mấy người đó võ công không phải tầm thường nếu ra tay đấu thật sự mình cũng phải cẩn thận lắm mới được, cho nên bề ngoài chàng làm như ung dung nhưng sự thật chàng đã quan sát từng ly từng tí, và ở chung quanh đó mười mấy trượng đều ở dưới phạm vi tấn công của chúng.

Lý Hồng mặt lộ sát khí, quát lớn :

- Bọn tặc đạo sĩ kia, có tài cứ tấn công thật sự, hà tất phải lén lút tấn công trộm làm chi?

Đạo sĩ đứng giữa lùn lì đáp :

- Không cho các ngươi ném chút đau khổ thì các ngươi vẫn chưa biết Cửu Thiên đạo cung lợi hại như thế nào!

Nói xong, y rút trường kiếm ra, cả mười mấy đạo sĩ kia cũng đều rút kiếm theo.

Kiểm Phi khẽ dặn Lý Hồng rằng :

- Hiền muội đừng có cách xa ngu huynh. Hãy lấy thủ làm công nghe chưa!

Chàng vừa nói xong, đạo sĩ nọ đã hú lên một tiếng rất kinh khủng, múa kiếm xông lại tấn công liền. Đồng thời mấy thanh kiếm của các đạo sĩ nọ, ở bốn mặt tám phương cũng tấn công tới một lúc.

Lý Hồng liền hét lên một tiếng, múa kiếm xông lên chống đỡ luôn.

Ngân Phách kiếm biến thành trăm nghìn đạo ánh sáng bạc, nhằm vòng kiếm quang nọ mà tấn công lia lịa. Kiếm Phi giờ song chương lên tấn công, chương phong của chàng hóa thành một hàng rào tường bằng hơi đẩy mạnh tới bọn đạo sĩ.

Trận đấu rất kịch liệt, bóng kiếm của bọn đạo sĩ như nghìn vạn đạo hàn quang phi tới.

Thân hình của Kiếm Phi tựa như một cái bóng ma cứ phi đi phi lại trong những khe hở của làn kiếm quang bên địch, đồng thời chàng tấn công cũng rất lợi hại.

Còn Lý Hồng thì bị ba đạo sĩ bao vây cứ phải khổ chiến hoài. Ngân Phách kiếm của nàng phong tỏa đường kiếm của kẻ địch và thỉnh thoảng lại còn phản công rất lợi hại nữa.

Trận đấu càng ngày càng kịch liệt, người của Kiếm Phi càng quay càng nhanh, song chương của chàng tấn công khắp lượt các đạo sĩ bao vây quanh mình. Đồng thời chàng còn thỉnh thoảng để ý đến Lý Hồng.

Các đạo sĩ của Cửu Thiên đạo cung phái tới càng đấu càng hoảng sợ. Chúng tưởng tượng cái bóng ma của địch lúc nào cũng ở bên cạnh mình, và tha hồ cho thể kiếm của mình lợi hại như thế nào mà cũng không sao đâm trúng vào người của kẻ địch.

Thậm chí chúng còn hoài nghi người đang đấu với chúng không phải là văn sĩ yếu ớt hồi nãy, mà chúng lại tưởng đó là một cái bóng ma, vì chúng rõ ràng đã trông thấy kiếm của mình đâm trúng hắc hòi, nhưng nhìn kỹ thì như đâm vào chỗ trống không.

Dần dần trước mặt của các đạo sĩ chỗ nào cũng thấy bóng của Kiếm Phi xuất hiện, từ một biến thành hai, từ hai biến thành bốn, sau cùng bất cứ chỗ nào cũng thấy hình bóng của chàng.

Riêng Kiếm Phi, chàng không biết bọn đạo sĩ này là hạng người như thế nào của Cửu Thiên đạo cung, nhưng thấy công lực của chúng cao siêu hơn những cao thủ của giang hồ nhiều, nếu bọn người này chỉ thuộc vào hạng thứ nhì, thứ ba của Cửu Thiên đạo cung thì thực lực của chúng không thể coi thường được.

Một lát sau bỗng có một tiếng kêu rú thảm khóc vọng lên và máu tươi bắn tung tóe.

Các đạo sĩ đang kinh ngạc thì tiếng kêu rú lại nổi lên tiếp và tiếng người té ngã cứ kêu “lộp bộp” hoài, máu tươi cũng bắn tung lên như mưa.

Còn bên Lý Hồng vì nhờ ảnh hưởng phía bên này, nên nàng thắng trận cũng rất nhanh, chỉ trong nháy mắt nàng đã giết được hai đạo sĩ rồi. Trong lúc các đạo sĩ đang thảm bại có mười cái bóng nữa phi tới, mà người nào cũng là đạo sĩ hết. Nhưng những đạo sĩ này ăn mặc rất lịch sự, cử chỉ chậm chạp như những phú ông vậy. Khi chúng tới nơi chỉ đứng yên, hai mắt thì nhìn mọi cử chỉ của Kiếm Phi.

Lúc ấy lại có hai đạo sĩ bị Kiếm Phi giết chết và đạo sĩ đấu với Lý Hồng đã thấy uể oải, chỉ còn chống đỡ thôi chứ không sao phản công lại được.

Hai đạo sĩ ăn mặc lịch sự nhẹ nhàng nhảy vào trong đấu trường. Một tên với giọng rất quái dị hỏi :

- Họ Đặng kia, người giết đã đủ chưa?

Đồng thời chúng giờ bốn chương lên, nhằm song chương của Kiếm Phi mà tấn công tới kêu đến “bùng” một tiếng, cát bụi bay tứ tung và cây cỏ đều ngã gục.

Hai đạo sĩ nọ nhẹ nhàng lướt ra ngoài hơn trượng, dáng điệu trông rất đẹp, tựa như lướt trên gió vậy, còn Kiếm Phi thì thấy đầu óc choáng váng, khí huyết rạo rực, vội lui về phía sau hai bước mới đứng vững. Chàng kinh hãi vô cùng, bụng bảo dạ rằng :

- “Không ngờ đối phương ra tay một cách ung dung như thế mà mình đã bị thương ngầm rồi, có lẽ đêm nay hung nhiều cát ít”.

Nhưng phần hai đạo sĩ ấy là hai tay cao thủ thượng thặng của Cửu Thiên đạo cung. Hai người liên tay đánh và đã giờ mười thành công lực ra mà còn bị đẩy lui ra ngoài xa hơn trượng, đầu óc choáng váng, chịu không nổi. Vì vậy bọn đạo sĩ mới tới này định hạ Kiếm Phi cũng không phải là chuyện dễ.

Hai tên đạo sĩ nọ liền ngấm ngầm vận công điều khí để chữa thương, còn tám tên nữa đều kinh ngạc vô cùng.

Lúc ấy mọi người đã ngừng tay hết, Lý Hồng mồ hôi nhễ nhại đầu tóc bù rối, thở hổn hển, lại gần hỏi Kiếm Phi rằng :

- Đại ca có... bị thương không?

Kiếm Phi dịu giọng đáp :

- Không, hiền muội cứ yên tâm!

Tuy vậy, Lý Hồng vẫn lo âu hết sức. Dưới ánh sáng trăng, nàng trông thấy mặt chàng nhợt nhạt, đang nghiêng răng mím môi mà cười, nàng đau lòng vô cùng, nói tiếp :

- Đại ca nghỉ ngơi giây lát để tiểu muội chống đỡ chúng một trận nhé!

Kiếm Phi gượng cười, dùng truyền âm nhập mật đáp :

- Khởi cần, hiền muội phải biết chúng tấn công rất mãnh liệt, hiền muội mau vận công điều khí để chuẩn bị đi.

Quả nhiên Lý Hồng không nói nữa mà ngậm ngậm điều hơi vận khí, chuẩn bị đấu thí mạng với kẻ địch. Lúc ấy bốn bề đều yên lặng như tờ, thỉnh thoảng có vài tiếng thở dài thôi. Các đạo sĩ của Cửu Thiên đạo cung hình như đang đợi chờ ai tới vậy. Chúng cứ trở mắt lên nhìn Kiếm Phi thôi, chứ không nói năng gì hết.

Một lát sau, ở phía đằng xa có tiếng rú vọng tới. Một trong mười đạo sĩ ăn mặc lịch sự vừa tới sau đó liền rú lên một tiếng thật dài để trả lời. Đồng thời y đi tới gần Kiếm Phi giờ chuông lên nhằm các đại huyệt của chàng mà điểm luôn.

Tuy Kiếm Phi đã chuẩn bị trước, nhưng chàng không ngờ đối phương và họa với tiếng rú đằng xa đã tấn công mình liền. Chàng giật mình kinh hãi, vội bước chéo sang bên, giờ tả chuông đẩy ra một luồng gió mạnh để bảo vệ lấy mình với Lý Hồng, chuông phong của hai người va đụng nhau, cả hai cùng lui về phía sau mấy bước.

Tiếp theo đó lại có hai bóng người nhanh vô cùng phi tới trước mặt Kiếm Phi, giờ chuông lên tấn công Kiếm Phi với Lý Hồng hai người.

Lý Hồng thị có bảo kiếm cứ múa tít thanh kiếm lên bảo vệ toàn thân.

Lúc ấy trong đấu trường lại có thêm một đạo sĩ vừa gầy vừa cao xuất hiện.

Lão đạo sĩ đó vừa xuất hiện đã cười nhạt và nói :

- Tiến lên! Phải bắt sống vì Giáo chủ muốn thân hành mổ bụng y.

Những tên đạo sĩ đối với đạo sĩ già này rất cung kính. Chúng đồng thanh vâng lời và xông lại bao vây Kiếm Phi với Lý Hồng.

Kiếm Phi thấy vậy cả kinh, vì thấy chuông lực của đối phương rất mạnh và bao vây quanh mình. Chàng liền quát lớn một tiếng, giờ Long Phụng cương khí đẩy ra.

Khắp chung quanh người chàng đều có những sức lực rất dẻo dai nhưng vẫn bị đẩy sang bốn bên.

Sau những tiếng kêu “ùm ùm”, dưới đất đã bị lõm thành một cái hố sâu, áp lực của bốn bên đã thấy nhẹ hẳn. Chàng vội rút Kim Húc thần kiếm ra khiến ai nấy đều bị lóa mắt. Trong đấu trường như có một mặt trời vừa hiện lên vậy. Đồng thời Lý Hồng cũng hét lớn một tiếng, múa tít thanh kiếm bạc, thế là song kiếm hợp bích như trăm ngàn con rồng vàng rồng bạc múa lượn chung quanh bọn đạo sĩ.

Một lát sau, tiếng kêu la thảm khóc vọng lên, những làn mưa máu bay tung tóe, từng tên đạo sĩ một, hoặc bị gãy tay hoặc bị gãy chân, hoặc bị đâm thủng người đã ngã tứ tung.

Lão đạo sĩ đứng cạnh đó cười nhạt một tiếng, vì y đã nhận rõ tình hình của đôi bên rồi. Y vội rút thanh kiếm ra xông lên tấn công luôn.

Kiếm Phi thấy hào quang sáng lóe ra hơi lạnh buốt xương, chàng liền múa tít thanh thần kiếm lên ngăn cản. Đột nhiên chàng nghe Lý Hồng quát lớn :

- Tặc tử giỏi thật!

Nàng vừa quát vừa nhắm phía bên trái tấn công.

Kiếm Phi thấy vậy quát lớn :

- Hồng muội, đừng có đi xa!

Kiểm quang của đôi bên đã va đụng nhau kêu đến “coong” một tiếng. Kiếm Phi vội lui về phía sau ba bước để ý nhìn xem Kim Húc thần kiếm thấy không hề sút mẻ gì cả.

Đang lúc ấy lại có ba đạo kiếm quang nhằm sau lưng và bụng chàng đâm tới.

Chàng cười nhạt một tiếng, múa tít thần kiếm gạt ngay. Trận đấu lại kịch liệt như hồi nãy. Bốn lão đạo sĩ đang tiền hô hậu ứng, một người bịt mặt cao lớn vạm vỡ lẳng lặng xuất hiện ở cửa chùa. Không một ai để ý đến người y cả và y cũng không can thiệp vào đấu trường, cứ đứng yên mà xem thôi.

Kiểm Phi cảm thấy ngoại lực đè mạnh như núi lấn áp tới khiến chàng có vẻ như địch không nổi, nhưng chàng vẫn thần dũng như thường, thế kiếm của chàng cũng không hề loạn xạ chút nào. Đồng thời tay trái của chàng cũng không chịu để yên, thỉnh thoảng tấn công những kẻ địch đứng gần.

Chàng lại đưa mắt nhìn Lý Hồng thấy bốn đạo sĩ vây đánh nàng, mà nàng cứ nghiêng răng mím môi chống đỡ, mồ hôi toát ra như mưa, kiếm quang của nàng chỉ có thể bảo vệ quanh nàng ba thước thôi. Đột nhiên một đạo sĩ nhắm mặt nàng đâm tới, nàng lẹ làng dùng thế Tá Trảm Nam Sơn (chém chéo núi Nam) chém chéo xuống.

Ngờ đâu, đạo sĩ nọ đã múa tít thanh kiếm thành sáu bông hoa bạc úp chụp lấy người Lý Hồng, đồng thời ba thanh kiếm khác lạ ở ba nơi khác nhau đâm tới, nếu nàng chưa mệt mỏi vẫn có thể dùng thế Húc Nhân Đồng Thăng để tránh được mấy thế công đó, đồng thời còn phản công được kẻ địch là khác.

Nhưng bây giờ nàng không thể chống lại được bốn thế công của kẻ địch một lúc như vậy. Nàng hoảng sợ vô cùng nhưng nàng chưa kịp suy nghĩ cách đối phó thì đã có tiếng kêu “leng keng”, thanh kiếm đã rời khỏi tay nàng rồi, nàng thất kinh la lớn :

- Đại ca...

Nàng chưa kêu xong thì đã thấy mình mảy tê tái và té lăn ra đất ngay.

Bốn đạo sĩ cùng ngẩng đầu lên nhìn năm người đứng ở trước cửa miếu rồi cùng bỗng Lý Hồng đưa đến trước mặt đạo sĩ bịt mắt. Chỉ thấy đạo sĩ ấy khẽ gạt đầu một cái và chỉ tay vào Kiếm Phi.

Bốn đạo sĩ nọ cùng cung kính vâng lời rồi xông lại vây đánh Kiếm Phi.

Kiếm Phi đang đấu với mấy đạo sĩ đã cảm thấy mệt nhọc rồi bây giờ lại còn lo âu cho Lý Hồng rồi lại bị thêm bốn kẻ địch đến bao vây. Vì thế, kiếm thế của chàng cũng loạn dần và phạm vi càng lúc càng thu hẹp lại, mồ hôi trên trán nhỏ ròng xuống như mưa. Đạo sĩ bịt mắt đứng cạnh đó vẫn cười nhạt một tiếng và nói :

- Bắt đi!

Bốn đạo sĩ đứng cạnh y lại rút trường kiếm ra xông lên vây đánh tiếp.

Lúc ấy Kiếm Phi ra tay càng chậm và chàng đã cảm thấy tuyệt vọng rồi, nhưng nghĩ lại gia hận, sư thù và trách nhiệm phục bang rất nặng nề, mình không thể nào chết được.

Vì vậy bỗng có một sức lực kỳ lạ từ trong người chàng toát ra. Chàng giở “Nhất Tuyến Phiêu” thân pháp với Long Phụng cương khí ra sử dụng cùng một lúc. Đồng thời lại có một luồng ánh sáng xanh vọt lên nữa, chàng đã rút thanh Bích Vân kiếm ra khỏi vỏ.

Vì chàng đã giở toàn lực ra trong hoàn cảnh tuyệt vọng này mong chuyển bại thành thắng để tìm lối thoát, nhưng người của đối phương quá nhiều và tên nào tên nấy đều là hảo thủ đáng kể, khi nào chúng lại chịu để cho chàng thoát thân?

Hồi 32 Lực chiến quần hùng

Kiểm Phi cảm thấy những làn sóng kiếm ở bên ngoài trùng trùng điệp điệp đè nén tới, dưới tình thế này, chàng chỉ còn có cách là bảo thủ thôi. Chàng giở “Nhất Tuyền Phiêu” thân pháp ra và hai tay cầm hai thanh bảo kiếm Kim Húc và Bích Vân kiếm múa tít. Chàng cảm thấy mình tựa như đang đi trên chiếc thuyền lênh đênh trước sóng gió. Đấu được mấy trăm hiệp rồi, chàng thủ nhiều hơn công, mồ hôi trên trán đã toát ra, cử động chậm dần.

Đạo sĩ bịt mặt thân hình vạm vờ đứng cạnh đó cười và nói :

- Đặng Kiếm Phi, không ngờ ngươi cũng thất bại hôm nay.

Kiểm Phi nghe nói đau lòng vô cùng, nhưng chàng lại có một cảm giác khác là nghe giọng nói của người ấy có vẻ quen thuộc lắm, nhưng hoàn cảnh không cho phép chàng suy nghĩ xem người đó là ai. Chàng phần nộ nên lại múa tít thanh bảo kiếm như vũ bão.

“Ồi.”

Một tiếng kêu thảm khóc vọng lên, đã có một kẻ địch bị mất đầu, người bắn ra ngoài xa. Các người khác đồng thanh quát lên rồi xông lại tấn công tới tấp, chứ không một người nào tỏ vẻ hoảng sợ hết.

Kiểm Phi giở toàn lực ra kháng cự. Chàng liền ngấm ngấm vùn chân lực vào toàn thân để khôi phục lại hơi sức.

Lúc ấy, tất cả những đạo sĩ có mặt tại đó đều xông lại bao vây chàng, nên oai lực màn kiếm của địch càng mạnh hơn trước.

Kiểm Phi điều khí một hồi, liền rung động hai cổ tay thật mạnh, thốt ra một tiếng rú như long ngâm hồ tiêu.

Người của chàng cũng theo luồng ánh sáng của hai thanh bảo kiếm Kim, Bích mà quay nhanh một vòng “keng keng, coong coong...”

Sau một hồi tiếng kêu ấy vọng ra, mấy điểm sao lạnh bắn nhanh sang tứ phía, kiếm của bọn đạo sĩ đã có bốn năm thanh bị chàng chém gãy.

Tiếp theo đó, lại có hai tiếng kêu rú thảm khóc, thì lại có hai đạo sĩ nữa bị Kiếm Phi giết chết, tay chân bị chém gãy, bẳng tung ra bên ngoài.

Kiểm Phi lại giở toàn lực sử dụng “Nhất Tuyền Phiêu” thân pháp đi nhanh như gió chạy vòng quanh đấu trường, song kiếm của chàng cùng phản công một lúc, lợi hại khôn tả. Chỉ trong nháy mắt chàng đã giành lại thế thắng. Đôi bên vẫn tiếp tục đấu với nhau còn Lý Hồng thì nằm lặng trước mặt lão đạo sĩ kia. Phía sau đạo sĩ bịt mặt còn có hai đạo sĩ tóc bạc, lưng đeo hai thanh trường kiếm kỳ cổ, đang đứng yên xem trận đấu.

Đạo sĩ bịt mặt thấy Kiếm Phi lấy lại được thắng thế vội quay lại bảo hai đạo sĩ tóc bạc đứng ở phía sau rặng :

- Tiến lên! Bất cứ sống hay chết cũng hạ cho được y mới thôi!

Hai đạo sĩ nọ cung kính đáp :

- Vâng!

Cả hai tên đạo sĩ già ấy vội rút kiếm ra rồi cùng nhảy lại tấn công Kiếm Phi luôn.

Lúc ấy Kiếm Phi đang giở thế “Kim Long Thổ Lộ” (rồng vàng phun khói ngũ sắc) tay phải giở thế “Nhất Bích Tứ Thùy” (một hòn ngọc chiếu sáng bốn góc) vừa đẩy làn kiếm quang bốn bên, thì đột nhiên cảm thấy áp lực nặng hơn trước nhiều và hai đạo ánh sáng nhanh như điện chớp bao vây lấy chàng. Đồng thời hai luồng ánh sáng kiếm cứ nhắm các nơi yếu hiểm của mình mà đâm tới.

Lúc ấy chàng đã giở hết chân lực ra rồi, muốn thân thể lại cũng không được liền cười nhạt một tiếng, thanh Kim Húc thân kiếm của chàng đã vội thu lại thế KimLong Thổ Lộ đột nhiên hóa thành “Thiên Giáng Kim Thụy” (trời giáng ánh sáng vàng) như ở trên không bỗng có muôn vạn luồng ánh sáng vàng nhắm các đạo sĩ úp chụp xuống. Sau một tiếng kêu “coong” đã có kiếm gãy, người bay, trong trận đấu lại hỗn loạn ngay.

Mọi người đều ngừng tay lại và đứng yên nhưng vẫn bao Kiếm Phi ở giữa và cứ chăm chú nhìn vào mặt chàng. Lúc ấy bốn bề yên lặng như tờ, dù một cái kim rớt xuống ai ai cũng đều nghe thấy.

Đạo sĩ bịt mặt bỗng cười nhạt một tiếng, khễ giơ tay lên định đè xuống. Kiếm Phi thấy vậy thét lớn một tiếng, đột nhiên lui về phía sau mấy bước và phi thân nhảy bỏ lại chỗ đạo sĩ bịt mặt ngay.

Ngờ đâu động tác của chàng nhanh như thế mà các đạo sĩ bao vây chung quanh cũng không chậm chút nào. Trong lúc người chàng vừa nhảy lên thì đã có mười mấy ánh sáng lạnh hóa thành một làn trường kiếm nhắm chàng đè mạnh xuống.

Vì muốn cứu Lý Hồng thoát nạn, Kiếm Phi không nghĩ đến sự an nguy của mình, chàng đã giở toàn lực ra thi thố. Chàng hét lớn một tiếng, uốn éo người một cái tựa như một con rắn nhỏ với hai luồng hơi lạnh rất lợi hại, nhắm mắt kiếm của đối phương phản công luôn. Chỉ nghe thấy mấy tiếng kêu “coong coong coong coong...” bóng người bay tung lên, hai đại hào quang một vàng một xanh vọt lên trời tức thì.

Đạo sĩ to lớn vạm vỡ và bịt mặt cười như điên như khùng một hồi, liền múa song chưởng xông vào trận đấu tấn công Kiếm Phi luôn, đồng thời mồm y thì quát lớn :

- Đào tẩu ư?

Nói xong, y quay người lại, đang định bỗng Lý Hồng nằm ở dưới đất lên...

Đột nhiên trên nóc đình chùa có giọng nói khàn khàn quát lớn :

- Đồ chó má, lão tử đã tới đây!

Một bóng người múa hai đạo ô quang, mồm thì thốt ra những tiếng hú sài lang và nhắm đầu đạo sĩ bịt mặt tấn công xuống.

Đạo sĩ bịt mặt kêu “ồ” một tiếng, giơ trái tay lên chống đỡ thế công của đối thủ vừa ra tay một cách đột ngột ấy. Chỉ nghe thấy “bùng” một tiếng, đã có bóng người rớt xuống đất liền.

Thì ra người đó chính là Phục Hồ Kim Cương Lôi Anh.

Y vừa xuống tới mặt đất đã quát lớn :

- Bang chủ đừng lo, mỗ Lôi Anh đã tới đây.

Y vừa nói vừa múa títt đôi chùy nhằm đạo sĩ bịt mặt tấn công tới tấp.

Tiếp theo đó chung quanh ngôi chùa hoặc xa hoặc gần đều có tiếng sài lang nổi lên, lúc nhanh lúc chậm, dồn dập vọng tới, và hình như đã bao vây chặt lấy ngôi chùa đồ nát này rồi.

Đạo sĩ bịt mặt thấy vậy giật mình kinh hãi, bụng bảo dạ rằng :

- “Ồ! Người của Bích Ba bang đã tới!”

Nghĩ như vậy, y liền quát lớn :

- Rút lui!

Nói xong, y cúi xuống ôm ngang người Lý Hồng rồi nhảy lên, mồm thì quát lớn :

- Đặng Kiếm Phi, lúc nào trên núi Cửu Thiên ta cũng ở trong Cửu Thiên đạo cung đợi chờ ngươi đến chỉ giáo!

Nói xong y tung mình nhảy lên ngay, còn các đạo sĩ bộ hạ của y đang định rút lui, thì trong rừng ở gần đó đã có hai tiếng cười vọng tới. Đồng thời một đạo quang như điện xẹt nhằm đạo sĩ tấn công tới, còn một bóng người khác thì giơ tay ra cướp lấy Lý Hồng.

Đạo sĩ bịt mặt cười the thé, người ở trên không bỗng quay trở lại tay trái thì giơ người của Lý Hồng lên để chống đỡ, ánh sáng đạo vừa tấn công tới bắt buộc đối phương phải thu đao lại. Nhờ vậy mà y đã lui tới cạnh khu rừng rồi.

Thì ra hai người xông lại tấn công đạo sĩ bịt mặt ấy chính là Lâu Thiên với Long Điền.

Lâu Thiên thấy địch thủ dùng Lý Hồng để chống đỡ, tức giận vô cùng, liền quát lớn tiếng :

- Đồ không biết xấu hổ...

Y đang ở trên không bỗng lượn một vòng, mồm lại quát tiếp :

- Đạo sĩ kia, ngươi chạy đi đâu?

Y vừa quát tháo vừa đuổi theo tấn công đạo sĩ bịt mặt kia luôn.

Đạo sĩ bịt mặt cười giọng quái dị và nói :

- Trở về đi!

Y vừa nói vừa chấp tay lại đẩy mạnh một cái, liền có một luồng cuồng phong đẩy mạnh vào người của Lâu Thiên. Tuy giật mình kinh hãi thán, nhưng tính của Lâu Thiên rất bướng bỉnh, bất cứ dù là núi đao hay vạc dầu, y cũng không bao giờ chịu rút lui cả.

Vì vậy y cũng rống lên một tiếng rất quái dị, múa títt thanh đao nhằm song chưởng của đối phương chém luôn. Đồng thời y cũng giơ tả chưởng lên đẩy mạnh một thế, mồm thì quát lớn :

- Không biết ai bị lui đây...

Lại có một tiếng kêu “bùng”, Lâu Thiên ở trên không bị cuồng phong của địch đẩy mạnh lộn đi một vòng và học máu tươi ra, nhưng chân của y vừa chạm tới mặt đất, y liền nhảy xổ lại liền.

Lúc ấy các đạo sĩ của Cửu Thiên đạo cung đã lần lượt vào trong rừng, đồng thời Kiếm Phi bảo mọi người rằng :

- Khỏi cần phải đuổi nữa!

Long Điền đã cướp được Lý Hồng đem tới trước mặt Kiếm Phi vái chào và nói :

- Thưa Bang chủ, nằng...

Kiểm Phi thấy Lý Hồng mê man bất tỉnh liền cau mày lại đáp :

- Hình như nàng đã bị một môn chương phong rất kỳ lạ đánh trúng thì phải!

Chàng vừa nói vừa thăm mạch cho nàng, quả thấy mạch của nàng khác thường và có vẻ như bị trúng độc vậy.

Lúc ấy khắp chung quanh đã có tiếng vó ngựa dồn dập vọng tới, các đệ tử của Bích Ba bang cứ theo phía có tiếng sải lang thú mà tìm tới. Chỉ trong nháy mắt, tất cả mọi người đã tụ tập trước ngôi chùa cổ đồ nát rồi.

Mọi người trông thấy Bang chủ vẻ mặt nghiêm nghị đứng tại đó, ai nấy vội xuống ngựa đứng yên.

Kiểm Phi xem đi xem lại mạch cho Lý Hồng một hồi, rồi hậm hực nói :

- Hừ! Thủ đoạn của tên ấy ác độc thật!

Nói xong chàng móc túi lấy ra một lọ thuốc nhỏ nhỏ bỏ một viên vào mồm Lý Hồng. Bọn Lâu Thiên các người không biết y thuật, vội hỏi :

- Thưa Bang chủ, biết làm sao bây giờ?

Kiểm Phi kêu “hừ” một tiếng và đáp :

- Thứ chướng này nếu để cho ta hai tháng đi kiếm thuốc về chế biến thì có thể chữa khỏi được.

Lâu Thiên vội hỏi tiếp :

- Biết làm sao bây giờ?

Kiểm Phi trầm giọng đáp :

- Thứ độc chướng này ba ngày sau mới bộc phát, nhưng vừa rồi ta cho nàng uống linh dược đặc chế của bốn bang, có thể giữ được chất độc này không cho bộc phát ra ngoài.

Long Điền cũng xen lời nói :

- Thảo nào vừa rồi lúc mới rút lui, y mới nói như thế đoán chắc chúng ta thế nào cũng kiếm y.

Cùng Phàm cũng lớn tiếng nói :

- Chỉ bằng chúng ta đánh đến tận sào huyệt của y trước rồi hãy nói chuyện sau.

Lúc ấy năm kỵ sĩ cũng chạy tới, đồng thanh nói :

- Phải, chúng ta nên đi đánh phá núi Cửu Cung bắt buộc chúng phải đưa thuốc giải ra.

Kiểm Phi gật đầu đáp :

- Hay lắm! Chỉ có một cách đó thôi!

Thế rồi toàn đội lên ngựa tiến thẳng về núi Cửu Cung.

Một ngày sau, các người đã đi khỏi khu núi và tiến vào thành, liền vào trọ trong một khách sạn, Kiểm Phi nói với Long Điền rằng :

- Người làm thế nào đi mua được một chiếc xe lộng lẫy, thân xe phải kiên cố, trong xe có bố trí một chiếc giường nệm nằm cho dễ chịu, bốn Bang chủ tin chắc Hồng muội thế nào cũng cần phải nghỉ ngơi.

Long Điền vâng lời đi ngay. Kiểm Phi rầu rĩ đứng trước Lý Hồng, thấy nàng hai mắt nhắm nghiền, hơi thở rất mạnh nhưng lại ngắn, chàng liền lâm bầm tự nói :

- Hồng muội cứ yên tâm, ngu huynh thế nào cũng lấy được thuốc cứu chữa cho Hồng muội.

Nói xong, chàng nhìn thẳng vào bộ mặt đáng yêu của nàng nhưng nàng vẫn nằm yên không cử động và hình như không nghe thấy lời nói của chàng vậy. Kiểm Phi thấy nàng bị trúng độc nặng như vậy, tuy từ đây đi Cửu Cung không xa lắm nhưng cũng mấy ngày đường, nếu lúc ấy mà thắng không nổi đối phương, kiếm không ra thuốc giải, thì chẳng những toi công một phen mà nàng bị mất mạng cũng không chừng.

Chàng nghỉ ngơi như vậy, liền khoanh tay đi đi lại lại trong phòng hoài, rồi lâm bầm :

- Trên Cửu Thiên đạo cung có nhiều cao thủ lắm, về điều này hồi nãy ta đã biết rồi. Chuyến đi này tuy bên ta có người võ nghệ cao cường, nhưng nếu đối phương cứ liều chết đấu thì có phải là bên mình thiệt thòi nhiều không? Vả lại chúng ta không thuộc địa thế như vậy, chúng ta bị bất lợi trước.

Nghĩ đi nghĩ lại, sau cùng chàng mới quyết định được một kế hoạch.

Nghĩ đoạn, chàng vỗ tay một cái, Biện Hồ đã chạy lại cung kính hỏi :

- Sư phụ có việc gì dặn bảo thế?

Kiểm Phi đáp :

- Dặn họ bữa cơm tối nay ăn ở trong khách sạn và bảo các người biết, ta có vùng muốn thương lượng với mọi người.

Biện Hồ cung kính đáp :

- Vâng!

Rồi y quay mình đi ra bên ngoài, dặn bảo phổ ký và đi báo cho mọi người hay biết tức thì.

Kiểm Phi nghỉ ngơi giây lát thì Long Điền vào báo đã mua được xe ngựa và sửa soạn xuống. Tiếp theo đó, phổ ky cũng vào thừa cơm nước đã dọn trong một căn phòng nhỏ. Chàng liền đi sang phòng đó thì gặp ngay Bạch Cốt Thần Quân, Cương Thiết Ngũ Kỵ Sĩ, vân vân, tất cả mười một người đều có đủ mặt. Mọi người thấy Kiểm Phi vừa tới nơi, liền đứng một cách cung kính, đồng thanh chào :

- Kính chào Bang chủ!

Kiểm Phi mỉm cười đáp :

- Mời các vị hãy an tọa!

Mọi người ngồi xuống, Kiểm Phi bưng chén rượu lên, lớn tiếng nói :

- Cảm ơn Bang chủ!

Ai nấy đều uống cạn luôn chén rượu ấy.

Chờ mọi người uống xong, Kiểm Phi lại hỏi Cung Phàm rằng :

- Bốn bề đã hoàn toàn phong tỏa nghiêm mật chưa?

- Khắp chung quanh phòng này đều trống không hết, và đều do anh em trong đội canh phòng cả rồi.

Kiểm Phi vừa cười vừa nói tiếp :

- Hay lắm!

Nói xong chàng ho một tiếng lại nói tiếp :

- Các vị có biết tại sao tại hạ lại giữ các vị ở đây không?

Mọi người đều im lặng, tỏ vẻ không hiểu.

Kiểm Phi lại nói tiếp :

- Phen này chúng ta đi núi Cửu Cung, về phương diện thiên thời, địa thế thì đều bất lợi cho chúng ta hết.

Nói tới đó, chàng ngừng giây lát đưa mắt nhìn mọi người một lượt và lại nói tiếp :

- Còn một điểm tối quan trọng là chúng ta còn bị hạn chế về thời gian.

Long Điền lên tiếng hỏi :

- Tại sao?

Kiểm Phi cau mày lại đáp :

- Vì Lý cô nương trúng phải độc chuồng cần nội trong mười ngày phải chữa khỏi, bằng không nàng sẽ bị nguy nan.

Bạch Cốt Thần Quân lại xen lời nói :

- Nếu vậy chúng ta có nên nghĩ cách tấn công thế nào để mong khi tới nơi chỉ tấn công một cái là hạ nổi Cửu Thiên đạo cung ngay?

Kiểm Phi gật đầu đáp :

- Đó là nguyên nhân mà tại hạ mời quý vị vào xơi cơm tại đây.

Lôi Anh lại lên tiếng :

- Bốn tịch đề nghị cứ việc tấn công thẳng, giết cho chúng gà què không còn, như vậy không còn sợ chúng không đưa thuốc giải cho ta.

Lâu Thiên cười ha hả và đỡ lời :

- Bốn tịch tán thành kế hoạch này Long Điền cũng lên tiếng :

- Theo ý của bốn tịch thì làm như thế không tiện.

Kiểm Phi gật đầu lại hỏi :

- Long lão anh hùng, theo ý của lão anh hùng thì nên làm như thế nào?

Long Điền đáp :

- Theo ý của bốn tịch thì người của Cửu Thiên đạo cung không phải là tầm thường.

Nếu quyết tử chiến, thì dù có giết chúng cũng chưa chắc đã lấy được thuốc giải.

Kiểm Phi đưa mắt nhìn mọi người, rồi hỏi :

- Thế nào? Theo ý các vị thì nên tấn công như thế nào?

Bạch Cốt Thần Quân lại nói tiếp :

- Theo ý của bốn tịch thì lần tấn công này, chúng ta có hai mục đích. Mục đích thứ nhất lấy thuốc giải để cứu Lý cô nương thoát chết, mục đích thứ hai là đánh bại Cửu Thiên đạo cung, kiểm ra nguyên nhân tại sao chúng lại gây hấn với bốn bang rồi sẽ ra tay đối phó.

Cung Phàm với Long Điền tán thành trước, Bạch Dật Phong cũng lên tiếng nói rằng :

- Tội của Cửu Thiên đạo cung không thể tha thứ được, chúng ta phải giết sạch chúng đi!

Lâu Thiên và Ngũ Kỵ Sĩ đều đồng thanh nói :

- Phải! Phải lắm!

Bạch Cốt Thần Quân lại nói tiếp :

- Cho nên chúng ta cần phải chia làm hai đạo binh, đạo thứ nhất, chúng ta lấy trộm được thuốc giải rồi quay lại hợp với đạo thứ hai do đường chính tấn công vào trong Cửu Thiên đạo cung, rồi giết sạch bọn đạo sĩ ở trong đó.

Nói tới đó, ông ta ngừng giây lát, lại nói tiếp :

- Kế này có hai điểm hay, điểm thứ nhất, chúng ta thế nào cũng lấy được thuốc giải, điểm thứ hai, đội quân của chúng ta trước sau có thể giúp đỡ lẫn nhau không sợ đối phương giở trò xảo quyệt đối phó.

Long Điền cười ha hả nói :

- Kế này hay lắm, bốn tịc tán thành!

Bạch Dật Phong cũng hớn hờ xen lời nói :

- Có lý lắm! Như vậy chúng ta không còn e đối phương không thúc thủ chịu trời nữa.

Kim Kỵ Sĩ cũng một mình đứng lên phát biểu ý kiến :

- Bốn tịc nhận thấy thì giờ rất cấp bách, tất cả kế hoạch phải quyết định ngay trong đêm nay, và quyết định xong thì phải bắt tay hành động tức thì. Như vậy mới có thể ah. được địch thủ.

Kiểm Phi gật đầu, vừa cười vừa đáp :

- Bốn tọa cũng tán thành ý kiến ấy.

Lâu Thiên với Lôi Anh đồng thời lên tiếng nói :

- Bốn tịc xin đánh trận đầu để lập công.

Kiểm Phi vừa cười vừa ra lệnh :

- Thiên Sát, Dật Phong, Long Điền với bốn tọa đi trước một bước. Còn các người khác thì bảo vệ Lý Hồng và do Lôi Anh điều khiển.

Lâu Thiên trợn ngược mắt lên hỏi :

- Bang chủ, chẳng lẽ bốn tịc không thể đi trước một bước hay sao?

Kiểm Phi đáp :

- Lâu lão theo sau rồi tấn công vào cửa chính, như vậy chẳng khoái hơn là đánh lên hay sao?

Lâu Thiên la lên :

- Không! Không! Bốn tịc bắt giặc cũng tài lắm.

Thấy y nói vậy ai nấy đều cười ồ, tiếp theo đó mọi người vui vẻ ăn uống cho đến khi tàn tiệc rồi ai nấy đều đi nghỉ ngơi.

Đêm hôm ấy bình yên vô sự. Sáng sớm hôm sau, một chiếc xe ngựa lộng lẫy do tám con ngựa trắng tinh kéo đã đậu ở trước cửa khách sạn.

Kiểm Phi, Dật Phong, Thiên Sát, Long Điền, bốn người nhân lúc trời chưa sáng tỏ, ra roi quất cho ngựa chạy thật nhanh đi, theo sau là một đội nhân mã tiến về phía Cửu Cung sơn.

Hồi 33 Quyết vào hang hổ

Trời đã tối sầm, màn đêm bao phủ xuống. Dưới ánh trăng sáng, núi Cửu Cung như một con thú dữ đang nằm phục trong bóng tối, trông rất rùng rợn. Bọn Kiếm Phi các người đã lên tới trên đèo, ngừng giây lát rồi lại tiến thẳng vào trong bóng tối.

Lần thứ hai, những bóng đen ấy xuất hiện trên đỉnh núi. Nhờ có ánh sáng, người ta nhận thấy bọn người đi đêm này đều mặc áo trắng, và cũng chính là bọn Kiếm Phi dẫn Bạch Cốt Thần Quân, Bạch Dật Phong, Long Điền và Cung Phàm bốn người lên Cửu Thiên đạo cung trên Cửu Cung sơn để lấy trộm thuốc giải độc.

Kiếm Phi và các người lướt trên đỉnh núi ngấm nhìn rồi chàng giơ tay chỉ vào một ngọn núi thật cao. Sau đó bọn họ đều giở khinh công ra tiến thẳng về phía núi ấy. Không bao lâu, họ đã lên tới đỉnh núi ấy rồi.

Ngọn núi này cao chọc trời, mây bao phủ chung quanh. Kiếm Phi với bốn người đứng ở trên đỉnh, gió thổi tà áo của họ bay phấp phới.

Chàng trông thấy trong đám sương mù như ẩn như hiện có một tòa nhà rất lớn.

Bạch Cốt Thần Quân liền chỉ tay về phía tòa nhà đó và nói lớn :

- Chính Đạo Cung của chúng ở nơi kia rồi!

Kiếm Phi gật đầu, ngấm nghĩ giây lát rồi đáp :

- Đây chính là Cửu Thiên đạo cung rồi nhưng địa thế rất hiểm ác, phen này chúng ta rất khó thành công.

Long Điền đỡ lời :

- Chúng ta cứ rón rén đi tới, một mặt dò xét, một mặt nghĩ cách đối phó.

Bạch Cốt Thần Quân cũng tán thành và lên tiếng nói :

- Phải, chúng ta hãy tới đó rồi hãy nói chuyện sau!

Kiếm Phi gật đầu, phẩy tay ra hiệu một cái, năm người đã như năm cái bóng ma tiến thẳng về phía đỉnh núi ấy.

Những tuyệt vách của đỉnh núi ấy hiểm trở phi thường chỉ có một bên là để lên xuống thôi, còn ba mặt kia đều là vách núi thẳng tuột, đến chim chóc cũng khó mà bay qua được. Nhưng Kiếm Phi và các người đều là cao thủ hạng nhất trong võ lâm, vách núi trơn tuột ấy không thể làm khó được năm người ấy.

Lúc ấy trong Cửu Thiên đạo cung đã hoàn toàn giới bị rồi, đầu đầu cũng có chòi canh ngấm, mà Đạo Cung lại tối om như mực, không thấy thấp một ngọn đèn lửa nào hết. Năm người vừa lên tới nơi nghe thấy có tiếng người nói rất khế vọng tới :

- ... Từ khi tân Quan chủ đến nhậm chức đến giờ, hình như trong cung này xảy ra lắm chuyện lời thôi và lúc nào cũng thấy gay cấn hết sức.

Lại có một giọng thứ hai lên tiếng :

- Nghe nói tân Quan chủ năm xưa có một kẻ thù rất lợi hại. Gần đây hình như đôi bên đã đấu với nhau một trận rồi, và hình như chúng ta đã bị thua trận, nhưng đối phương cũng không hơn gì chúng ta.

- Ô, thật thế à?

- Tất nhiên là chuyện thật, khi nào đệ lại nói dối huynh.

- Sao lão đệ lại rõ chuyện ấy?

- Đại ca khỏi cần biết tới điều đó, cứ biết lời nói của đệ không sai là được rồi.

- Này lão Trần, tại sao lần này Quan chủ về tới, không ai trông thấy qua hình bóng của ông ta cả?

- Có lẽ việc gì xảy ra rồi cũng nên, bằng không tân Quan chủ nghiêm nghị như thế, mà sao mấy ngày liền không thấy ra ngoài xem xét công ăn việc làm của anh em?

Lúc ấy lại có một giọng nói rất âm thầm nổi lên ở cạnh hai tên nọ :

- Quan chủ của các người ở đâu thế?

Tiếp theo đó, người ta nghe thấy hai tiếng kêu “hự hự”. Sau đó lại có tiếng người lạnh lùng nói tiếp :

- Tiểu tử dám đùa giỡn với lão gia phải không? Biết điều thì mau nói Quan chủ của các người ở đâu?

Yên lặng một lúc, lại có tiếng người nói tiếp :

- Người bảo người không biết, phải không?

- Không biết!

- Không biết!

- Hự!

- Hự!

Tiếp theo đó là tiếng ngã lăn ra đất của một người. Hiển nhiên đã có một người bị giết chết rồi.

Giọng nói lạnh lùng kia lại tiếp :

- Người có biết không?

- Tôi...

- Đừng có nói lời thôi!

- Tôi biết.

- Ở đâu?

- Ở... ở chỗ đằng kia kìa!

- Nói bậy! Tất nhiên lão gia cũng biết là y ở đằng đó, nhưng ở phòng nào? Lầu nào? Người khôn hồn thì nói đi!

- Vâng, vâng ở trên lầu ấy...

- Có phải ở trên lầu về phía sau đạo quan không?

- Vâng.

- Được, người hãy nằm nghỉ một lát nhé.

Sau đó, mấy bóng đen nhẹ nhàng tiến vào phía sau đạo quan.

Đang lúc ấy lại có tiếng người khẽ quát hỏi :

- Ai đó?

- Tôi đây!

Người vừa trả lời câu “Tôi đây” chưa dứt lời, đã phi thân tới gần người lên tiếng hỏi rồi. Người nọ hỏi tiếp :

- Người là ai?

- Là cha người.

- Cái gì hả?

Người ấy mới hỏi lại một câu đã té ngã tức thì.

Sau đó lại có một bóng người nhanh như điện chớp chạy thẳng vào trong đạo quan.

Trong bóng tối đã có một người múa thanh đơn đao nhảy ra quát hỏi :

- Ai thế?

- Tuần tiểu đây!

- Tuần tiểu ư?

- Phải!

- Tuần tiểu gì mà lại tuần tiểu đi trở vào trong đạo quan như thế này?

- Thì mỗi quay trở về là để kiểm soát người đây.

- Người là ai? Có nói thật không đấy?

Người vừa hỏi vừa giơ đao lên thì người nọ đã xông lên tấn công liền.

Người kia chưa kịp kêu đã té ngã và đã có một luồng khói đen lướt vào trong góc nhà rồi biến mất.

Trong góc tối có một đại hán nằm yên, bên cạnh có để một thanh đao.

Lúc bấy giờ trong Cửu Thiên đạo cung chưa phát giác có kẻ địch đến tấn công.

Trong bóng tối lại có người khẽ nói :

- Nhị ca, đệ nhận thấy đêm nay có lẽ nguy hiểm lắm chưa biết chừng có người đã đột nhập vào trong đạo quan rồi.

Lại có tiếng người khẽ đáp :

- Sao bỗng dưng hiền đệ lại có cảm giác như thế?

- Vừa rồi tiểu đệ hình như trông thấy trên một chòi canh có ánh đao thấp thoáng.

- Chỉ nói bậy nào!

- Sao lại không thể có được? Nếu không tại sao hai ngày hôm nay cấp trên lại ra lệnh canh gác cả ngày lẫn đêm như vậy?

- Đó có lẽ chỉ để phòng đấy thôi.

- Đề phòng ư? Nếu vậy đôi phương phải lợi hại lắm nên Quan chủ của chúng ta mới ra lệnh đề phòng cẩn mật như thế. Nghe nói đối phương là Bang chủ của cái gì Bích Ba bang đấy, và cũng nghe nói mặt và hình dáng của y thấy giống hệt võ lâm Lệnh chủ Lã Phàm khi xưa.

- Có thật thế không?

- Không những là thật mà võ công của y lại rất kỳ lạ, ngay cả Ngũ Bộ Thất Hồn Phương Trấn Thiên mà cũng bị y đánh bại nữa đấy.

- Ô, thật thế à?

- Đề không nói dối đâu. Võ công của y cao siêu lắm, đã phá tan sào huyệt của Thiết Hồng bang và cả Tỷ Ngộ Truy Hồn Diêm Vương Thiếp Tà Phong suýt tí nữa cũng bị người ta lấy mất đầu.

- Nhưng hiền đệ nên biết chúng ta thì khác, chưa chắc y đã làm gì nổi chúng ta đâu?

- Chưa chắc!

- Tại sao?

- Trong đương kim võ lâm, Cửu Thiên đạo cung của chúng ta địa vị cao siêu lắm, lại thêm gần đây Sài Nho Tú Sĩ tái xuất hiện, vì y là bạn thân của lão Quan chủ, cho nên y mới phái người đến đây mời Quan chủ của chúng ta gia nhập liên minh, nghe nói Quan chủ đang suy xét về vấn đề này. Nếu đôi bên liên hiệp thì thế nào cũng quét sạch được các môn phái của giang hồ, đứng đầu võ lâm. Như vậy thì Bích Ba bang làm gì nỗi chúng ta nào?

- Ủ, nhị ca nói rất có lý...

Y vừa nói tới đó, đột nhiên thấy một cái đầu sài lang trắng trông rất rợn xuất hiện đằng sau chúng. Tiếp theo đó lại có giọng nói lạnh lùng và rợn rợn rót vào tai chúng rằng :

- Này, Quan chủ của các người ở đâu?

Hai người nọ giật mình kinh hãi, vừa quay người lại giờ chuông lên tấn công ngay.

- Hự!

Một tiếng cười nhạt nổi lên phía đằng sau, hai tên ấy thân hình mềm nhũn từ từ ngã lăn ra đất ngay.

Người xuất hiện trước mặt chúng là một người dong dong cao, đầu đội một cái mũ sài lang trắng, mình mặc áo dài trắng, chúng biết đã lọt vào tay người rồi, nên không dám kêu la nửa lời. Lúc ấy người nọ lạnh lùng lên tiếng :

- Các người muốn giở trò gì? Không sợ ta hạ độc thủ làm các người sống dở chết dở hay sao?

Hai người này lẳng lặng gật đầu. Người nọ lại hỏi tiếp :

- Quan chủ các người ở đâu?

- Ở trên lầu phía sau đạo quan.

- Nơi luyện đơn dược của y đâu? Và có hay không?

- Có, nhưng chúng tôi không biết ở đâu.

- Có thật không biết không?

- Hự!

- Có lẽ ở trong phòng ngủ của Quan chủ, nhưng tốt hơn hết, anh hùng hỏi người trên lầu thì dễ hơn.

- Thôi được, phiền hai vị nằm đây chốc lát!

- Oái!

- Oái!

Một luồng khói nhợt xuất hiện, người áo trắng đã biến mất.

Lúc ấy lại có ba bóng người tề tựu ở trước lầu. Ba người ấy với người nọ giơ tay ra hiệu dặn nhau, rồi mọi người đi một ngã, nhưng trong mấy người đó không có Kiếm Phi.

Họ chia nhau lướt xuống dưới lầu. Bạch Cốt Thần Quân đã trông thấy rõ hai người ẩn núp dưới góc lầu, chỗ chòi canh ngầm. Ông ta lẳng lặng đi tới phía sau hai người đó, lại nghe thấy một người nói :

- Tiểu Hồ, hình như có bóng người lướt qua, chả lẽ có người ngoài đột nhập chăng...

Người tên là Tiểu Hồ khẽ đáp :

- Tôi cũng cảm giác ấy...

Bạch Cốt Thần Quân ở phía sau chúng vội đỡ lời :

- Để lão chúng thật cảm giác ấy hộ cho các người.

Hai người nọ ngạc nhiên vô cùng, chưa kịp quay lại thì đã bị điểm trúng yếu huyệt, nhưng chúng đã cố rống lên một tiếng :

- Có thích khách!

Nhưng tiếng kêu của chúng rất khẽ, Bạch Cốt Thần Quân liền cười nhạt và hỏi tiếp :

- Khôn hồn trả lời lão mấy vấn đề, lão phu sẽ tha chết cho.

Hai người nọ chỉ kêu “hự” một tiếng thôi, chứ chẳng nói chẳng rằng, Bạch Cốt Thần Quân lại hỏi tiếp :

- Phòng luyện đơn của Quan chủ ở đâu?... muốn sống thì nói mau!...

Bạch Cốt Thần Quân thấy chúng không chịu nói, liền cười nhạt, giơ tay khẽ búng vào tên đứng bên trái một cái.

Tên ấy chỉ kêu “hự” một tiếng, người đã đỏ như lửa và sung húp liền. Nhưng y vẫn không chịu nói, mặt mũi chân tay của y đã rỏ ra từng giọt máu tươi, y đau đến đổi co rúm người lại và những giọt máu tươi ấy cứ tiếp tục nhỏ ra hoài.

Bạch Cốt Thần Quân lại hỏi tiếp :

- Thế nào? Đã chịu nói chưa?

Người bên phải đã hoảng sợ đến toát mồ hôi lạnh, nên y với giọng run run khẽ nói :

- Tại... phòng ngủ của Quan chủ nhưng đó cũng chỉ là phỏng đoán đầy thôi, không biết có đúng sự thật hay không.

Bạch Cốt Thần Quân lại lạnh lùng nói tiếp :

- Được, chắc người cũng không dám lừa lão phu đâu.

Nói xong ông ta giơ tay búng một cái, tên đại hán đứng bên trái chỉ kêu “hự” một tiếng, rồi người tia ra rất nhiều máu tươi, hai mắt nhắm nghiền, ngã gục xuống chết tốt.

Bạch Cốt Thần Quân lại hỏi tên thứ hai tiếp :

- Phòng ngủ của Quan chủ đâu?

Tên này thấy vừa rồi bạn của y vừa chết một cách rất thảm khốc nên liền đáp :

- Tại... phòng tây hiên ở trong lớp nhà thứ ba.

- Được, người hãy nằm nghỉ giây lát đã.

Nói xong, Bạch Cốt Thần Quân điếm vào yếu huyệt ngũ một cái, tên nọ liền ngáp và ngủ ngay.

Bạch Cốt Thần Quân đến lớp nhà thứ ba, ba người kia cũng lần lượt vào tới nơi.

Trong luú thân hình của bốn người biến mất trong bóng tối thì một cái bóng đen trong góc nhà bước ra, đi tới chỗ người vừa bị điếm chết, liền có hai bóng đen khác khiêng người chết đi và bóng đen còn lại giải huyệt cho tên bị điếm huyệt ngũ.

Người nọ ngáp một cái, mở mắt ra liền, kinh ngạc quỳ xuống.

- Quan chủ, tiểu nhân đã thất xuất...

Cái bóng đen nọ cười nhạt một tiếng đáp :

- Đi xuống nhà dưới, đây không phải lỗi của người.

Tên nọ liền đứng dậy và đi liền.

Lúc ấy Quan chủ bảo một đạo sĩ đứng cạnh rằng :

- Ra lệnh cho rút hết những người tuần tiểu ở khắp chung quanh.

Đạo sĩ nọ cung kính vâng lời và vội vàng đi xuống dưới lầu, chạy quanh một vòng.

Lúc ấy hai mươi mấy đạo sĩ thân hình và thủ pháp rất lanh lẹ, như hai mươi mấy cái u hồn đều xuất hiện hết, chỉ xem thân pháp của chúng cũng đủ biết chúng toàn là những người có võ công cực kỳ cao.

Hai mươi mấy tên ấy đến sau Quan chủ đứng yên, không nói năng gì hết.

Bốn bề yên lặng như tờ, Quan chủ vẫn bị mặt bằng khăn đen, nhưng bọn đạo sĩ kia chỉ trông đôi mắt của Quan chủ cũng đủ biết y tức giận khôn tả và đang nhìn thẳng vào trong nhà.

Hồi 34 Quân hùng thọ khổn

Lúc ấy bọn Bạch Cốt Thần Quân mấy người đã nhanh vào đến trong phòng, thân hình của họ nhanh như một luồng gió, nhẹ như một sợi bông tiến thẳng vào, trong viện này có một căn phòng đang có người thăm thì chuyện trò.

Bạch Cốt Thần Quân lướt tới cửa sổ đang nhìn vào bên trong, thấy có một đạo sĩ cao lớn vạm vỡ đang ngồi xoay lưng ra cửa, tay cầm một cái hộp gấm đang khê đặn một lão đạo sĩ rằng :

- Hộp thuốc giải này Quan chủ giao cho đệ tử và bảo chuyển lại lão đạo trưởng trông coi. Ông ta còn bảo kẻ địch đêm nay tới đây mục đích chỉ vì hộp thuốc giải này.

Lão đạo sĩ ấy đang ngồi tựa trên một cái sập vải gấm rất lớn, mở to hai mắt nhìn rồi lạnh lùng nói ra ngoài cửa sổ rằng :

- Quý khách ở xa tới, sao không vào đây trò chuyện?

Bạch Cốt Thần Quân giật mình kinh hãi, bụng bảo dạ rằng :

- “Lão đạo sĩ này lợi hại thật...”

Nghĩ đoạn, ông ta liền cười nhạt một tiếng rồi nhanh nhẹn nhảy vào trong phòng.

Đồng thời Bạch Dật Phong, Cung Phàm, Long Điền như mấy cái bóng ma cùng tiến thẳng vào trong phòng.

Lão đạo sĩ thấy mấy người phi thân vào liền cười hí hí :

- Hay lắm! Hay lắm! Khách đã tới nhiều, hí hí...

Bốn người vào tới trong phòng đều đứng yên, lão đạo sĩ như nghĩ ra việc gì, mặt lộ vẻ hoài nghi, vì y thấy Cung Phàm đeo một thanh đao cong và người nào cũng đeo mặt nạ sải lang trắng, nên y cứ ngơ ngác nhìn bốn người hoài.

Bạch Cốt Thần Quân liền lên tiếng hỏi :

- Hình như đạo trưởng có việc gì muốn chỉ giáo phải không?

Lão đạo sĩ thờ dãi một tiếng rồi thủng thẳng hỏi :

- Các vị có phải là người của Bích Ba hồ ở núi Chung Nam tới đây không?

Mọi người nghe thấy đạo sĩ hỏi như thế đều ngạc nhiên, vì người trên giang hồ tuy biết gần đây có Bích Ba bang nổi lên thật, nhưng không ai biết Tổng đàn ở đâu, như vậy bốn người không kinh ngạc sao được? Nhưng người nào người nấy đều lão luyện giang hồ, khi nào vì một lời hỏi của đối phương mà sợ hãi, cho nên Long Điền vội đáp :

- Đạo trưởng sành lắm! Phải! Tại hạ và các người ở Bích Ba hồ tới đây cầu linh dược, chẳng lẽ đạo trưởng không nể mặt anh em nhỏ hay sao?

Lão đạo sĩ liền dịu nét mặt, với giọng ôn tồn nói tiếp :

- Đến đây cầu linh dược, hướng hồ lại là người của Bích Vân kiếm khách, tiểu đạo đâu dám không đưa thuốc giải cho quý vị, nhưng quý vị nào đã vào chốn mai phục trùng trùng này, ai ai cũng khó thoát thân được lắm.

Nói xong y đưa hồ lô thuốc giải cho Bạch Cốt Thần Quân.

Người giàu kinh nghiệm như Bạch Cốt Thần Quân, nay thấy đối phương đưa thuốc giải cho mình một cách quá dễ dàng như vậy, cũng phải ngạc nhiên hết sức, không biết nên xử trí như thế nào cho phải, riêng có Bạch Dật Phong đã tiến lên một bước đỡ lấy hộp thuốc giải và đáp :

- Dám hỏi đạo trưởng với Bích Vân kiếm khách có liên can đặc biệt gì, mà lúc này tại nơi đây lại chịu giúp đỡ chúng tôi như thế?

Lão đạo sĩ khê thờ dãi một tiếng rồi đáp :

- Hơn ba mươi năm về trước, tiểu đạo vào núi hái thuốc bị một rắn độc cắn phải, may được Bích Vân kiếm khách đi qua thấy vậy cứu cho thoát chết, nên đến bây giờ cũng còn ghi nhớ và chỉ mong trả được cái ơn ấy...

Long Điền lạnh lùng xen lời nói :

- Có người tới đó!

Mọi người lắng tai nghe, quả thật có tiếng gió động tà áo nghe phân phật. Lão đạo sĩ nghiêm nét mặt lại, nói tiếp :

- Quan chủ của Cửu Thiên đạo cung ngày nay là sư diệt của tiểu đạo. Năm trước y vào hậu cung, vì liên tiếp gặp những sự kỳ ngộ và được tể sư huynh đặc biệt cung chiêu, cho nên võ công của y mới tiến bộ nhanh chóng như thế. Gần đây tể sư huynh đột nhiên tuyên bố nhường ngôi Quan chủ cho y và còn tể sư huynh thì một mình đi ngoài vân du. Gần đây vì sư diệt lại tuyên bố là y đã phát giác kẻ thù lớn nhất của y ở đâu rồi, và phải đem toàn lực của môn cung ra đối phó. Lúc ấy tiểu đạo không ngờ kẻ thù của y lại là

các vị hào hiệp ở Bích Ba hồ, nên mới nhận lời, không ngờ trên đời lại có những sự lạ lùng như thế. Việc đã xảy ra như vậy, bần đạo đành phải đứng ra bên ngoài, không giúp bên nào cả.

Nói xong, lão đạo sĩ chào mọi người một cái rồi vượt qua cửa sổ đi luôn. Y vừa qua cửa sổ thì Bạch Dật Phong đã kêu gọi :

- Xin đạo trưởng ngừng bước!...

Nhưng lão đạo sĩ đã quyết tâm không giúp hai cả, và võ công của ông ta lại cao siêu, nên lời nói của Bạch Dật Phong chưa dứt thì ông ta đã đi mất dạng rồi.

Bạch Cốt Thần Quân nghĩ ra được một kế, khẽ nói :

- Chúng ta mau lui ra khỏi nơi đây ngay!

Lúc ấy bỗng có tiếng kêu “lách cách” rất khẽ, ánh sáng tối om hắt, những cửa sổ ở bốn vách đều vụt mất tích, bốn bề tối đen như mực.

Long Điền trái tay nhắm chỗ có cửa sổ tấn công một chưởng kêu đến “bùng” một tiếng, lúc ấy y mới hay vách tường cứng rắn như vậy. Tiếp theo đó lại có những tiếng kêu “soẹt soẹt”, bốn bên khe liền có những điểm sao lạnh nhanh như mưa nhằm mọi người bắn tới.

Cùng Phàm múa tit thanh đao, liền đó có những tiếng kêu “leng keng”, tất cả những ám khí ở bốn bên bắn tới liền biến thành sắt vụn rớt xuống đất ngay.

Long Điền trầm giọng nói :

- Chúng ta phải nghĩ cách thoát khỏi mới được.

Bạch Dật Phong liền nói :

- Tôi chắc muốn ra khỏi nơi đây cũng không phải là chuyện dễ đâu.

Bạch Cốt Thần Quân lạnh lùng xen lời nói :

- Theo lão phu, chúng còn giờ thêm trò khác ra nữa, chứ không phải bấy nhiêu thôi đâu.

Cùng Phàm trầm giọng nói tiếp :

- Không biết hiện giờ Bang chủ ở đâu? Không biết có gặp kẻ địch như chúng ta.

Long Điền vội đỡ lời.

- Bang chủ mưu trí hơn người, quyết không ngu xuẩn như chúng ta mà bị mắc hạm đối phương như thế này đâu.

Bạch Cốt Thần Quân ngẫm nghĩ giây lát và nói tiếp :

- Có lẽ nơi đây là một cái hộp gang có gió thông hơi cũng nên.

Ông ta vừa nói dứt thì trên đỉnh đầu có tiếng người khẽ nói :

- Cần thận.

Bốn người vội đứng nép vào bốn bên vách, đồng thời Bạch Cốt Thần Quân còn quát lớn :

- Nước độc!

Bốn người liền giơ bốn chưởng lên đánh vào những nước từ bên trên chảy xuống.

Lúc ấy trong phòng mùi tanh hôi bốc lên khó ngửi hết sức mà những vòi nước độc vẫn cứ tiếp tục chảy xuống. Chỉ trong chốc lát, khắp phòng đã dính đầy nước độc.

Bốn người dùng chưởng phong đẩy những nước độc ở bên trên chảy xuống nhưng thấy những vòi nước độc đó cứ tiếp tục phun xuống hoài, khiến bốn người cuống cả chân tay lên.

Đột nhiên ngoài phòng có tiếng cười nhạt vọng vào, tiếp theo đó lại có giọng rất lạnh lùng nói :

- Các vị sắp có tuồng hay trình diễn đây.

Tiếng nói ấy từ trên đỉnh phóng vọng xuống, nhưng không biết rõ từ một phương hướng nào? Tiếng nói vừa dứt thì có tiếng kêu “cách” một tiếng “sè sẻ” rất khẽ, bốn bên vách đột nhiên có vô số lỗ hồng nho nhỏ lộ ra, nước độc ở trong lỗ hồng ấy nhanh như mũi tên bắn vào.

Long Điền thấy vậy quát lớn một tiếng :

- Tập trung!

Cả bốn người đều tập trung đứng ở giữa căn phòng, lưng sát lưng nhau, giơ chưởng ra tấn công về phía những lỗ hồng để cho những nước độc không bắn vào người mình được.

Tuy những vòi nước độc đó đã bị bốn người đẩy bắn sang tứ phía, không sao bắn được vào thân của họ, nhưng nước ở dưới đất càng ngày càng nhiều. Bốn người đều lo âu vô cùng, không biết đối phó với những nước ở dưới đất bằng cách nào.

Đang lúc ấy lại có tiếng “phì phì”, trên đỉnh đầu lại có nước đen chảy xuống, đồng thời bốn bên vách lại có khói trắng phun ra.

Bạch Cốt Thần Quân thấy vậy cả kinh, vội giơ tay áo lên phe phẩy mấy cái đẩy những làn khói trắng và thuốc độc sang một bên, và mồm thì quát lớn :

- Cần thận khói trắng có độc đấy!

Y vừa lên tiếng nói, mũi đã ngửi thấy mùi thơm và hơi độc ấy đã bốc lên trên óc liền, khiến ông ta loạng choạng đứng không vững, ngã lảo ra đất tức thì.

Cùng Phàm vừa thấy sự tình xảy ra như vậy, liền xoay người qua, đưa tay xốc lấy Thần Quân và dìu ông ta đứng dậy.

Trong lúc bốn người đang lâm vào tình trạng tuyệt vọng thì trên nóc phòng đột nhiên có mấy tiếng kêu “hự hự...” và hình như có mấy thân hình người ngã lảo long lốc từ trên mái nhà rơi xuống đất.

Tiếp đó trên nóc phòng vụt mở toang một khoảng trống và có tiếng của Kiếm Phi vọng xuống :

- Mau hãy thoát ra khỏi nơi đây!

Cùng Phàm mừng rỡ lên tiếng :

- Bang chủ đã đến cứu chúng ta.

Dứt lời ôm chặt lấy Bạch Cốt Thần Quân và tung mình lên trên nóc, theo sau Cùng Phàm là Bạch Dật Phong và Long Điền hai người.

Kiểm Phi thoáng nhìn sắc mặt của Thần Quân liền vội bảo :

- Thần Quân huynh hãy mau vận sức dồn độc khí ra ngay đi, kéo dài lâu...

Chàng nói chưa dứt lời thì đã có mấy đạo sĩ nhảy lên mái nhà đứng vây quanh bọn chàng. Trong số mấy người đạo sĩ đó có một đạo sĩ vạm vỡ bịt mắt.

Đạo sĩ bịt mắt có vẻ đặc ý, ngạo nghễ lên tiếng :

- Kiếm Phi! Nơi này sẽ là mồ chôn của ngươi đó!

Kiểm Phi khinh thường đáp :

- Phải nói là của ngươi mới đúng hơn.

Đạo sĩ bịt mắt cười gằn một tiếng, tay trái đưa lên không vẫy một cái ra hiệu, liền có nhiều đạo sĩ của Cửu Thiên đạo cung từ bốn phía xuất hiện và cùng tiến lại, thân pháp cực kỳ mau lẹ, chứng tỏ họ đều là những cao thủ trong võ lâm. Đồng thời tay mặt của vị đạo sĩ vạm vỡ đưa lên kéo tấm vải bịt xuống, miệng quát lớn :

- Kiếm Phi! Có còn nhớ ta là ai không?

Kiểm Phi ngạc nhiên khẽ thốt :

- Vạn Thích! Té ra là huynh...

Đạo sĩ bịt mắt chính là Vạn Thích, cất giọng cười như quỷ khóc rồi chỉ tay vào Kiếm Phi ra lệnh cho các đạo sĩ :

- Giết hết cả bọn này... không được để cho một người nào sống sót.

Mệnh lệnh của Vạn Thích vừa thốt ra xong thì có mấy đạo sĩ tuốt trường kiếm ra, xông thẳng vào bọn Kiếm Phi.

Long Điền ồ ồ la to :

- Muốn chết thì lão cho chết.

Thế là một trận quyết đấu đã phát động ở ngay trên mái nhà. Bóng người thấp thoáng qua lại và ánh đao kiếm chiếu sáng loang loáng.

Cùng Phàm vì sử dụng Loạn nguyệt đao, hề thấy kẻ địch là đâm, chém, còn Kiếm Phi thì dùng Bích Vân kiếm múa tít đến nỗi mưa gió không sao lọt được. Bốn người bảo vệ Bạch Cốt Thần Quân, đang ngồi điều hơi vận khí để dồn nọc độc ra khỏi người. Tiếng kêu la thảm khóc nổi lên, những luồng mưa máu bắn tung khắp nóc nhà nhưng bọn đạo sĩ càng tới càng đông, chúng bao vây chặt lấy bốn người.

Một tiếng canh sau, bốn người đã thấm mệt, mồ hôi trên mặt toát ra, bốn cái mặt nạ sài lang trắng cũng dính rất nhiều máu tươi và áp lực bên ngoài vẫn tiếp tục đè nặng tới.

Cửu Thiên đạo cung ngoài những người đang đấu ở đó võ công rất cao cường ra, lại còn có những đạo sĩ đứng cạnh đó xem, võ nghệ cũng không kém.

Vạn Thích đắc chí cười vang và nói :

- Hà hà! Đặng Kiếm Phi! Lần này dù có muốn sống thì thật khó hơn là lên trời.

Nói xong y múa trường kiếm cùng mười tên đạo sĩ xông ngay vào trận đấu.

Đột nhiên có một bóng trắng phi lên và có tiếng người lạnh lùng nói :

- Chưa chắc!

Lại có mấy tiếng kêu la thảm khóc, mưa máu lại bắn lên tung tóe. Bạch Cốt Thần Quân giở Bạch Cốt trảo đã lâu không sử dụng tới xông vào trận đấu.

Áp lực chung quanh càng nặng thêm, Kiếm Phi liền lớn tiếng hỏi :

- Thiên Sát huynh, đã mạnh rồi đấy chứ.

Bạch Cốt Thần Quân cũng lên tiếng đáp :

- Như thường rồi, cảm ơn Bang chủ!

Kiểm Phi ngẩng đầu lên nhìn trời, rú lên một tiếng sài lang hú, nghe rất rùng rợn.

Bốn người nọ cũng giở toàn lực ra tấn công. Thế là bên phe chàng lại chiếm ưu thế ngay.

Đột nhiên trong khu núi Cửu Cung bỗng có tiếng lang hú rất rầu rĩ. Long Điền liền hú lên như tiếng hổ gầm :

- Lại đây! Phên này các ngươi sẽ chết hết!

Y lại ngẩng đầu lên rú một tiếng sài lang hú, cũng rùng rợn hơn.

Vạn Thích cười quái dị một tiếng rồi nói :

- Chúng ta hãy diệt những tên này đi trước, rồi hãy giết mấy tên kia sau!

Y giơ trường kiếm lên ra hiệu một cái, tất cả các đạo sĩ đứng ở đó liền xông vào trong trận đấu. Thế là trên mái nhà đã có hơn ba mươi đạo sĩ bao vây năm người.

Đấu được một hồi lâu, năm người hình như đã thấm mệt. Đột nhiên Kiếm Phi quát lớn :

- Xông xuống.

Kiểm của chàng hóa thành một đạo ánh sáng xanh, nhằm dưới nhà phi thân xuống.

Tiếp theo đó Bạch Cốt Thần Quân, Bạch Dật Phong, Cung Phàm các người cũng nhảy xuống theo Kiếm Phi và mọi người xông vào trong đám đông. Dưới ánh sáng lập lòe, bóng người thấp thoáng, tiếng kêu la thảm khốc cứ vọng lên luôn luôn, máu tươi càng bắn ra càng nhiều.

Cánh tay trái của Bạch Dật Phong đã bị thương nặng, Cung Phàm cũng bị thương nhưng nhiệm vụ mọi người là dù còn đến giọt máu cuối cùng cũng phải đánh lại kẻ địch.

Kiểm Phi giở toàn lực ra sử dụng Bích Vân tam thức, đồng thời tay trái thì múa thanh Kim Húc thần kiếm phát huy đến hết oai lực, ánh sáng kiếm xanh và vàng của chàng tới đâu là đối phương chết tới đó.

Nên dù đối phương võ công cao siêu đến đâu, người nhiều đến đâu cũng không làm gì nổi chàng. Nhưng rồi Kiếm Phi cũng thấy mỗi mệt dần...

Bỗng đằng xa có tiếng hú rất dài vọng tới, các anh em của Bích Ba bang đã giở hết lực khinh công tới cứu viện nhưng ít nhất họ cũng còn ở ngoài xa mười dặm mà bọn Vạn Thích đang giở hết toàn lực ra dồn ép thật là nguy vô cùng...

Hồi 35 Oán thù vạn kiếp

Kiểm Phi thấy tình thế bất lợi cho mình, liền múa tít cả Bích Vân kiếm lẫn Kim Húc thần kiếm rồi tung mình nhảy lên trên không, lượn đi mấy vòng hóa thành án sáng vàng và xanh nhằm tứ phía chém xuống. Chàng đã giở Vân Long cửu thức ra định giết sạch kẻ địch này.

Quả nhiên Vạn Thích không phải là người thường, y thấy vậy cả kinh, vội quát bảo bọn đạo sĩ :

- Hãy cẩn thận!

Nói xong y cũng múa trường kiếm xông lên chống đỡ. Sau những tiếng kêu “coong, coong” và đom đóm lửa bắn tung tóe, hai cái bóng người đã thấy bắn ra hai bên. Kiếm Phi lại hú lên một tiếng, ánh sáng vàng và ánh sáng xanh lại bắn vào bọn đạo sĩ. Tiếng kêu la thảm khóc lại nổi lên tứ phía, máu tươi bắn ra càng nhiều.

Lại có một tiếng sài lang hú rất thê thảm vọng tới. Tiếp theo đó, bốn mặt đều có sài lang hú dồn dập, đã thấy anh em của Bích Ba bang đã tới nơi cứu viện rồi.

Vạn Thích cứ theo dõi Kiếm Phi hoài. Lúc này y đột nhiên quát lớn, múa kiếm hóa thành một đạo kiếm quang, nhằm Bạch Dật Phong đâm tới.

Lúc ấy Bạch Dật Phong bị mười mấy đạo sĩ bao vây, mười mấy thanh kiếm đang nhắm các nơi yếu huyệt đâm tới. Y với một thanh kiếm đỡ đông chống tây, nay bỗng lại có một luồng ánh sáng loé mắt đâm tới. Y giật mình kinh hãi, vội giơ kiếm lên chống đỡ.

Chỉ nghe “coong” một tiếng, tiếp theo đó một tiếng kêu thảm khóc, người y đã dính đầy máu, loạng choạng lui về phía sau. Đột nhiên có tiếng kêu thật lớn, trường kiếm cùng giơ cả lên, rồi lại nhắm người y đâm tới. Y giận dữ rống lên một tiếng, ngã lăn ra đất.

Vạn Thích đã hạ xong Bạch Dật Phong định quay lại tấn công Bạch Cốt Thần Quân đang kịch chiến với các tên đạo sĩ.

Lúc ấy Bạch Cốt Thần Quân đang dùng Bạch Cốt trảo và Bạch Cốt thần công khổ chiến với mười mấy tên đạo sĩ, thấy Bạch Dật Phong chết một cách thê thảm như vậy, ông ta liền múa tít hai cánh tay có khói trắng bốc lên nghi ngút, liền có hai đạo sĩ nằm gục chết tại chỗ.

Vạn Thích thấy vậy liền múa kiếm xông lại nhằm Bạch Cốt Thần Quân đâm luôn.

Bạch Cốt Thần Quân cười nhạt một tiếng, xoay người một vòng tránh khỏi ba thế kiếm của đối phương rồi giơ tay ra lôi một cái, người quay đi một vòng đã núp sau lưng một đạo sĩ, tay ông ta còn tấn công ra một thế rất mạnh. Thế quay và thế tránh né của ông ta khiến ai nấy cũng phải ngạc nhiên. Đạo sĩ nọ không kịp đề phòng, kinh hãi chạy lên về phía trước thì vừa lúc thanh kiếm sáng quắc đâm tới. Y chưa kịp la một tiếng nào thì ngực đã bị đâm thủng, máu bắn ra tung tóe.

Bạch Cốt Thần Quân thấy vậy liền la lên :

- Ác độc thật!

Nói xong, ông ta giơ hai tay ra, gạt hai thanh trường kiếm vừa đâm tới. Đồng thời dùng Bạch Cốt trảo nhằm Vạn Thích tấn công.

Vạn Thích thấy vậy cười quái dị một tiếng, múa kiếm nhằm ngực ông ta đâm tới.

Ông ta cũng cười nhạt một tiếng và đáp :

- Lão phu không mắc hờm đâu!

Ông ta vừa nói vừa lướt sang bên, thuận tay đâm vào một đạo sĩ khác.

Lúc ấy, một tiếng kêu la thảm khóc nổi lên tứ phía trước cung.

Tiếp theo đó, tiếng sài lang nổi lên, bốn bóng trắng đã lẹ làng lướt nhanh vào.

Cùng Phàm thấy như vậy cười như điên như dại, múa tít thanh đao xông lên, hai cái bóng đen đã bắn tung ra. Long Điền cũng cả cười một hồi, múa thanh Tỷ long đao sáng vàng tới đâu thì máu phun ra tới đó, rồi rống lên thật lớn, nói rằng :

- Các anh em hãy xông lên chém giết đi!

Tiếp theo đó, bóng người tung hoành, ánh sáng đao thấp thoáng, mười mấy cái bóng như thiên thần hạ trần ở bốn phía tam mặt xông tới. Thế là máu tươi của bọn đạo sĩ chảy ra như suối, tiếng kêu la thảm khóc, hòa thành một nhạc điệu đưa đám tang.

Kiểm Phi liền hăng hái hơn trước, giết chết một tên đạo sĩ ở phía sau tấn công tới, rồi ngẩng mặt lên trời rú lên một tiếng. Tiếng rú của chàng chưa dứt thì người chàng đã nhanh như điện chớp tiến tới trước mặt Vạn Thích rồi.

Lúc ấy, Vạn Thích đã như điên cuồng, không ngờ Bích Ba bang lại mạnh đến thế!

Y yên chí phen này thế nào bên mình cũng nắm chắc phần thắng trong tay, ngờ đâu bây giờ toàn quân lại sắp bị tiêu diệt đến nơi, nên y mới lớn tiếng cả cười, múa trường kiếm xông lên chống đỡ hai thanh kiếm vàng và xanh của đối thủ.

Đôi bên vừa va đụng nhau, trận đấu kịch liệt liền khai diễn.

Lúc này Vạn Thích mới biết Kiếm Phi lợi hại, cảm thấy áp lực của bốn bên đè nén xuống quả thực kinh người. Người y hình như bị trôi lên đèn trên bề mặt không bờ bến, càng ngày ánh sáng vàng với xanh càng sáng rực, áp lực ở bốn bên càng nặng nề hơn hết.

Y đã giở đến mười thành chân lực ra rồi mà vẫn không chống cự nổi. Y định phá thủng một mặt để mong thoát thân. Đang lúc ấy thì y đã nghe có tiếng cười rất dài rót vào tai và giọng nói của Kiếm Phi vang lên như tiếng chuông nói :

- Phen này bốn Bang chủ không sao tha thứ cho các hạ được nữa.

Nhưng tiếng nói đó vừa dứt thì Vạn Thích lại cảm thấy áp lực bỗng nhẹ hẳn, y mừng rỡ khôn tả vội tung mình nhảy lên, bỗng thấy khí hải huyết tê tái, chân khí bài tiết, chân tay mình mấy không còn hơi sức nữa. Y cảm thấy người nhẹ nhõm và như bị người ở phía sau xách cổ áo lôi lên rồi vượt qua mái nhà đi luôn.

Khi ra tới ngoài đạo cung, y mở mắt ra nhìn thấy bốn võ sĩ mặc áo trắng đầu đeo mặt nạ sài lang, tay cầm đao cong đang canh giữ một chiếc xe ngựa lồng lầy, y lại nghe thấy Kiếm Phi nói tiếp :

- Hiện giờ chân lực của các hạ đã bị tẩn mác hết rồi. Nề mặt chúng ta kết nghĩa với nhau một phen, tại hạ tha chết cho các hạ, thôi đi đi.

Lúc này Vạn Thích mới biết mình đã khổ công tu luyện được môn võ công tuyệt kỹ, nhưng bây giờ đã bị phế hết, y đau lòng khôn tả, nghênh ngang đứng dậy.

Lúc ấy bốn võ sĩ áo trắng đã cúi mình vái chào Kiếm Phi một cái.

Kiếm Phi chỉ khẽ nhún chân, người đã nhảy tới cạnh xe ngựa ngó đầu nhìn vào bên trong, thấy Lý Hồng vẫn còn nằm yên ở trong đó, hình như mê man chưa tỉnh, chàng liền thở dài một tiếng và nói :

- Hồng muội, cũng may trời không phụ người có lòng.

Đột nhiên một võ sĩ áo trắng quát lớn :

- Người dám...

Chàng vội quay đầu lại nhìn thấy một thanh đoản đao đã cắm vào ngực của Vạn Thích rồi. Đối thủ đi loạng choạng bước về phía trước một bước, hai mắt tròn tròn xoe găng sức nói :

- Họ Đặng kia, mối thù này của chúng ta để tới đời sau hãy thanh toán vậy.

Nói tới đó y đã ngã lảo ra đất liền, mũi đao đã đâm thủng ra phía sau lưng của y, máu tươi chảy lai láng.

Kiếm Phi thấy vậy rầu rĩ nói :

- Việc này không thể trách được mỗ.

Lúc bấy giờ trong Cửu Thiên đạo cung chỉ còn một vài tiếng kêu thảm thiết vọng ra thôi. Kiếm Phi liền ngừng mặt lên trời, rú một tiếng thưa dài, tiếng rú của chàng chưa dứt đã có anh em của Bích Ba bang ở trong Đạo Cung phi ra, chỉ thoáng cái tất cả mọi người đều ra tới hết, và đứng nghiêm chỉnh ở trước mặt Kiếm Phi. Phía sau họ còn có một số đạo sĩ mình dính đầy máu tươi đang chạy theo ra.

Kiếm Phi thấy vậy lạnh lùng nói :

- Đứng yên!

Lâu Thiên vội la lớn :

- Đứng yên!

Tiếng la của y thực là vang trời động đất, các đạo sĩ đều kinh hãi đứng yên ngay.

Kiếm Phi lạnh lùng nói tiếp :

- Quý vị có biết không? Nguyên nhân chủ yếu của lần sát kiếp này là do Quan chủ của các vị với tại hạ có một tư thù. Từ nay trở đi ân oán của đôi bên đã dứt khoát, mong từ giờ trở đi các vị nên theo đạo chính mà làm người, thôi quý vị đi vào đi.

Bọn đạo sĩ ngăn người ra giấy lát rồi tất cả đều vái chào Kiếm Phi một lạy mới lui vào trong quan, chỉ còn lại hai lão đạo sĩ thùng thình tiến tới.

Lúc ấy Biện Hồ oai phong lẫm lẫm, đứng trước đạo quan không xa, thấy hai đạo sĩ tiến lên như vậy liền cười nhạt hỏi :

- Các người muốn làm gì thế?

Hai người cùng vái chào và nói :

- Đặng Bang chủ với tề quan là ân hay là oán đến giờ vẫn chưa rõ rệt. Nhưng từ nay trở đi, tề quan quyết không can thiệp vào thị phi của giang hồ nữa.

Nói tới đó hai người cùng dừng lời.

Đạo sĩ đứng bên phải lại nói tiếp :

- Nếu thí chủ các người có việc muốn mượn tể quan dùng, xin cứ tự tiện, lão đạo có việc bận không thể nào tiếp đãi được nữa.

Nói xong, y chắp hai tay vái một cái rồi quay người đi vào trong đạo quan tức thì.

Lúc ấy Long Điền đi tới trước mặt Kiêm Phi cung kính vái chào, hai tay đưa cái hộp gấm lên đưa cho chàng và nói :

- Thưa Bang chủ, đây là thuốc giải.

Kiểm Phi thận trọng mở nắp hộp ra, chàng ngửi thấy mùi rất thơm tho và ngửi xong đầu óc tỉnh táo khôn tả liền gật đầu đáp :

- Phải, đây chính là thuốc giải.

Mọi người thấy chàng thử thuốc như vậy đều kính phục y đạo của chàng rất cao minh, chàng quay đầu lại mở tấm màn cửa chiếc xe nhìn Lý Hồng rồi nói với mọi người.

- Tốt hơn hết đem nạng vào trong quan cứu chữa thì hơn.

Biện Hồ với Hồ Phong vội đi vào trong đạo quan, một lát sau cả hai lại bước ra và thưa.

- Đã nói với họ, họ bằng lòng cho mượn căn phòng rồi.

Kiểm Phi liền bồng Lý Hồng đi vào trong đạo quan.

Lúc ấy đã có một tiểu đạo đồng quét dọn sẵn một căn phòng. Kiêm Phi ẵm Lý Hồng vào, khẽ đặt nạng nằm lên trên sập. Cung Phàm, Long Điền, Lôi Anh đều đi quét dọn chiến trường. Kiêm Phi liền bảo Cương Thiết Ngũ Kỵ Sĩ :

- Các người ở ngoài phòng hộ pháp cho bốn tọa.

Năm người vâng lời đi ra ngay, Kiêm Phi lại dặn bảo Lâu Thiên với Bạch Cốt Thần Quân :

- Hai vị hãy ở trong phòng giúp tôi một tay.

Lâu Thiên với Bạch Cốt Thần Quân vâng lời ở lại trong phòng ngay. Kiêm Phi từ từ đi tới trước sập lấy thuốc giải ra cho Lý Hồng uống, rồi chàng đỡ nạng ngồi dậy. Chàng ngồi ở phía sau nạng để tay trái vào yếu huyệt sau lưng của nạng rồi dùng hai ngón tay phải, khẽ gõ mấy cái.

Lâu Thiên với Bạch Cốt Thần Quân đứng cạnh đó vẽ mặt rất gay gắt cẩn thận và chăm chú phòng bị.

Một lát sau trên người của Kiêm Phi đã có những làn khói trắng bốc lên. Tiếp theo đó, trên người của Lý Hồng lại có hắc khí bốc lên, sắc mặt của nạng hồng hào dần, mồ hôi đã bắt đầu nhễ nhại, cả Kiêm Phi cũng vậy.

Lâu Thiên thấy vậy vội chạy lại để một bàn tay lên mạch môn huyệt của Kiêm Phi rồi dồn chân lực của mình sang cho chàng.

Kiểm Phi thấy Lâu Thiên thông minh như vậy liền mỉm cười tỏ ý cảm ơn.

Vì Kiêm Phi đã kịch chiến một hồi, sau lại đấu với Vạn Thích một trận đã dùng sức quá nhiều, nên bây giờ chàng mới đuối sức như thế. Chàng quá yêu Lý Hồng nên đã giở hết nội lực ra giúp nạng. Lâu Thiên không kịp thời giúp chàng một tay thì chưa biết chừng phen này chàng nguy tai mất.

Một lát sau hình như hắc khí ở người Lý Hồng đã hết, Kiêm Phi giơ tay phải lên phất một cái, liền có một luồng khói bốc lên úp chụp lên hắc khí của Lý Hồng bốc ra và đã ngưng tụ lại. Chỉ trong nháy mắt làn khói trắng cũng dần dần xâm nhập vào trong người của Kiêm Phi. Mặt của Lâu Thiên cũng vã mồ hôi ra, đủ thấy y đã dùng sức quá nhiều.

Trong phòng yên lặng như tờ, Lý Hồng vẫn nằm yên chưa hề tỉnh lại. Kiêm Phi sắc mặt nhợt nhạt ngồi yên không cử động, hai lỗ mũi của chàng có hai cây bạch khí thò ra dần. Lâu Thiên mặt đã hồng hào đang ngồi vận hơi điều tức, chỉ có Bạch Cốt Thần Quân ngồi lẳng lẳng tại đó đưa mắt nhìn khắp chung quanh đề canh gác cho Kiêm Phi, Lâu Thiên và Lý Hồng.

Nếu lúc này có người ra tay tấn công Bạch Cốt Thần Quân không ra tay ngăn cản thì Kiêm Phi ba người thế nào cũng bị người đó giết chết ngay tại chỗ. Cho nên bên ngoài đã có năm kỵ sĩ phòng vệ rồi mà Bạch Cốt Thần Quân vẫn không yên tâm mà nhìn khắp chung quanh là thế.

Đột nhiên có một tiếng hú thật dài và nghe rất kinh khủng ở đằng xa vọng tới.

Hồi 36 Lưỡng hồ tranh hùng

Lúc ấy trời đã sáng tỏ dần, trong núi Cửu Cung bỗng có một tiếng rú nghe rất rùng rợn vọng tới nơi, khiến ai nghe cũng phải kinh hoàng.

Tiếng rú ấy thế nào cũng phải có nguyên nhân, nếu người rú đó tới đây không phải gây hấn với Cửu Thiên đạo cung thì cũng tới kiếm bọn người của Bích Ba bang, nên ai nấy đều gây cấn hết sức, nhất là Bạch Cốt Thần Quân nghe thấy tiếng rú ấy lại càng phải đề phòng thêm, ông ta đã vận hết thần công ra chuẩn bị, hề có động tĩnh gì là không tiếc tay cùng tiếc thân đấu với kẻ địch chí chết thì thôi.

Tiếng rú ấy dứt rồi bốn bề lại yên lặng như tờ, yên lặng đến nỗi cả tiếng hô hấp của mọi người cũng nghe thấy, không khí ở bốn mặt tám phương nặng nề đè xuống.

Bạch Cốt Thần Quân chú ý đến từng động tĩnh một ở chung quanh, các anh em của Bích Ba bang ở ngoài cửa cũng hết sức cẩn thận canh gác.

Lại có một tiếng rú thực dài và thê thảm nổi lên ở chỗ rất gần, nghe tiếng rú ấy cũng đủ biết người đó công lực rất cao siêu, không phải là những tay cao thủ thường.

Bạch Cốt Thần Quân rùng mình đánh thót một cái, đưa mắt vào trong phòng thấy ba người vẫn ngồi yên không cử động, ông ta lại nhìn ra cửa sổ và cửa phòng để đề phòng. Bỗng có một tiếng kêu rất quái dị :

- Bọn tiểu yêu các ngươi làm gì thế?

Nghe giọng nói đúng là tiếng của Lôi Anh và đủ biết kẻ địch tới nhiều người chứ không phải một.

Tiếp theo đó lại có tiếng cười the thé và tiếng người nói vọng vào :

- Gọi họ Đặng ra đây trả lời!

Có tiếng của Cung Phàm trả lời :

- Các hạ hãy báo danh cho chúng ta nghe đã.

Tiếng người the thé lại nói tiếp :

- Các ngươi là cái thá quái gì mà dám hỏi tên tuổi của ta?

Lôi Anh lại tiếp :

- Các ngươi táo gan thật, dám tới đây quấy nhiễu phải không?

Bỗng một giọng nói nghe rất rắn rỏi và lạnh lùng đáp :

- Nếu ngươi không gọi họ Đặng ra đây trả lời thì đừng có trách lão phu vô lễ.

Cung Phàm cười ha hả đáp :

- Nếu các hạ không báo danh trước thì ngày hôm nay đừng hòng mở được cửa này.

Hai bên cứ cãi vã nhau như vậy ở ngoài cửa cung, tiếp theo đó tiếng người cười the thé lại nói :

- Đụng có nói những lời thừa ấy, có mau gọi Kiếm Phi ra đây tạ tội và lãnh cái chết không?

Lôi Anh lớn giọng quát lớn :

- Tiểu tử giỏi thật, muốn chết phải không?

Y chưa nói dứt đã có tiếng kêu “bùng” thực lớn và tiếng kêu “hự hự” hai tiếng.

Cung Phàm cười ha hả nói tiếp :

- Giỏi, kẻ cũng tài ba đấy, hãy ném bảo đao của bọn Đội trưởng đã.

Lúc ấy ngoài cửa cung tiếng gió kêu vù vù nổi lên liên tiếp, người nói giọng cứng cỏi và lạnh lùng lại lên tiếng nói tiếp :

- Ra tay nặng một chút, hãy giết tên này rồi nói chuyện sau.

Tiếp theo đó tiếng gió động càng nhanh và càng mạnh hơn trước, đủ thấy trận đánh kịch liệt như thế nào rồi.

Lúc đó các đội viên, đội quân đều ra cửa quan đứng xem trận đấu.

Hãy nói Kiếm Phi vẫn ngồi yên ở trên sập, hai cây ngọc trụ ở hai lỗ mũi của chàng thò ra đã to như hai cánh tay trẻ con và cứ thập thò hoài.

Đột nhiên hai cây ngọc trụ ấy thu cả vào trong lỗ mũi của chàng, chàng mở mắt ra nhìn Lâu Thiên một cái, lúc ấy Lâu Thiên cũng mở mắt ra cười rồi cùng đứng dậy.

Bạch Cốt Thần Quân thấy vậy mới thờ hất ra một tiếng.

Kiếm Phi đưa mắt nhìn Lý Hồng rồi bảo với Bạch Cốt Thần Quân và Lâu Thiên rằng :

- Hai vị làm ơn bảo hộ Lý cô nương cho.

Hai người cung kính vâng lời, Kiếm Phi liền đẩy cửa đi ra ngoài phòng.

Ngũ Kỵ Sĩ đang ráo riết bảo vệ, thấy Kiếm Phi ra cả năm cúi đầu chào, chàng khẽ cười và an ủi năm người rằng :

- Hôm nay đã khiến quý vị vất vả một phen.

Kim kỵ sĩ là người đứng đầu Ngũ kỵ sĩ nghe nói liền cung kính vái chào và nói :

- Kẻ địch có bốn người tất cả, hai người hiện đang đấu với Đội trưởng và Lôi đại ca còn hai người nữa đứng ở ngoài.

Kiểm Phi liền hỏi :

- Chúng tới đây làm chi?

- Lúc chúng đến chỉ bảo muốn kiếm Bang chủ để trả thù thôi.

Kiểm Phi cười hi hi đáp :

- Chúng ta mau đi ra ngoài kia.

Nói xong chàng thung thủng đi ra ngoài đạo quan, năm kỵ sĩ theo sau. Sáu người đi trông rất chậm, nhưng sự thực chỉ nháy mắt đã ra tới ngoài cửa đạo quan rồi.

Lúc ấy trên quảng trường ở ngoài đạo quan đang có tiếng gió kêu vù vù, cát bụi bay mù mịt. Lôi Anh, Cùng Phàm đang đấu với hai người tóc bạc ăn mặc rất lịch sự, trận đấu kịch liệt ác độc khôn tả.

Còn phía bên kia là Đà Sơn công tử Hoàng Cái Vũ với một ông già tóc bạc ăn mặc rất xa hoa, thân hình cao vạm vỡ trông rất gian xảo.

Hoàng Cái Vũ vừa nhìn thấy Kiểm Phi bước ra đã cười nhạt mấy tiếng nói :

- Đặng Kiểm Phi, ngày chết của ngươi đã tới rồi.

Kiểm Phi không trả lời đưa mắt nhìn trận đấu một cái, mặt liền biến sắc rồi quát lớn :

- Lôi Anh, Cùng Phàm mau lui ngay.

Hai người vâng lời lui ngay về phía sau, Kiểm Phi mỉm cười nói tiếp :

- Hai người hãy nghỉ ngơi giây lát đi!

Đồng thời chàng dùng truyền âm nhập mật dặn bảo hai người tiếp :

- Mau vào bên trong bảo vệ lấy Lý Hồng cô nương để khỏi bị người ta bắt cóc.

Hai người cung kính vâng lời đi vào trong đạo quan ngay.

Kiểm Phi lạnh lùng nhìn Đà Sơn công tử và hỏi :

- Ngày hôm nay các hạ tới đây có việc gì thế?

Hoàng Cái Vũ ngăn người ra giây lát rồi cười hi hi đáp :

- Ngày hôm nay bốn công tử tới đây để lấy lại món nợ mà trời trao phó cho.

Kiểm Phi kêu ồ một tiếng và hỏi tiếp :

- Chẳng hay các hạ mời những nhân vật đặc biệt nào đến đỡ đầu cho đây?

Nói xong, chàng lại nhìn chung quanh, mặt tỏ vẻ thất vọng và lạnh lùng nói tiếp :

- Tại hạ không thấy một nhân vật đặc biệt xuất sắc nào có thể chống nổi một thế đánh của tại hạ, thôi mời các vị về nhà đi.

Lúc ấy ông già tóc bạc đứng cạnh Hoàng Cái Vũ liền cười nhạt một tiếng và nói :

- Lão phu chưa thấy một tiêu tử nào lại ngông cuồng đến như vậy.

Giọng nói của ông già vừa cứng rắn vừa lạnh lùng khiến ai nghe thấy cũng phải giật mình kinh hãi.

Kiểm Phi cười nhạt một tiếng và nói tiếp :

- Các hạ hãy cho biết tên tuổi để tại hạ xem các hạ có đủ tư cách để đứng đây nói chuyện không?

Hai ông già đứng ở một bên nghe thấy chàng nói như thế bỗng tiến lên một bước quát lớn :

- Cam mô, trước mặt Sơn chủ mà ngươi dám ngông cuồng như thế à?

Kiểm Phi đột nhiên cười lớn :

- Hoàng Quá Thiên, nếu ngươi không tới ta cũng sẽ đến Đà Sơn gặp ngươi.

Nói xong, chàng giơ tay trái lên tung một cái, đã có một đạo hồng quang như một sợi dây thắp thoáng và kêu đánh bốp một tiếng rất khê, một cái quạt nhỏ màu tía hồng đã cầm ngay ở trước mặt Đà Sơn công tử liền.

Hoàng Quá Thiên trông thấy cái quạt nan, mặt liền biến sắc, vội đổi sắc mặt cười gằn một tiếng và nói :

- Hà hà, không ngờ các hạ là môn hạ của y.

Kiểm Phi dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng đáp :

- Đừng có nói nhiều, ngày hôm nay ta phải thay mặt nghĩa phụ ta quét sạch cửa ngõ.

Hoàng Quá Thiên ngừng mặt lên trời cười nhạt mấy tiếng đáp :

- Ngay chủ nhân của cái quạt này thân chinh đến đây cũng không làm gì nổi lão phu, huống hồ là ngươi.

Nói xong y cười nhạt hoài.

Đang lúc ấy lại có một tiếng cười nhạt rót vào tai mọi người, tiếp theo đó tiếng nói lạnh lùng vọng tới :

- Hừ, hừ, dù lão phu thân chinh đến đây cũng không làm gì nổi ngươi ư? Hừ... hừ...

Mọi người nhìn theo về phía cây cổ thụ, liền thấy một cái bóng xanh rất nhẹ nhàng phi tới. Khi bóng xanh đó tới gần mọi người mới hay là một ông già mặc áo dài xanh người gầy gò, mặt thon thon.

Kiểm Phi vừa trông thấy ông già đó, mừng rỡ khôn tả vội nhảy xổ lại kêu gọi :

- Nghĩa phụ... nghĩa phụ...

Ông già áo xanh tùm tùm cười, mặt lộ vẻ an ủi với giọng rất ôn tồn đáp :

- Phi nhi...

Hai cha con tay nắm tay nhau và nhìn mặt nhau hồi lâu không nói nửa lời, cả hai cùng ứa nước mắt ra, đủ thấy hai cha con thương nhau đến thế nào.

Đà Sơn chủ ngăn người ra giấy lát rồi cười nhạt nói :

- Nếu không có việc gì thì lão phu cáo lui trước.

Hoàng Cái Vũ thấy vậy ngăn người ra ngạc nhiên vô cùng, mồm ấp úng hỏi :

- Cha...Còn Lý Hồng thì sao...

Hoàng Quá Thiên trợn mắt lên khế quát mắng con trai rằng :

- Đồ vô dụng!

Năm xưa là Phiến Ma, ngày nay là Lang Hú cốc chủ, ông già áo xanh khế buông tay Kiểm Phi ra, hiền từ nói :

- Phi nhi, để cha diệt trừ tên phản đồ nghịch sư này trước rồi hãy nói chuyện với con sau.

Kiểm Phi lắc đầu đáp :

- Không, cha để cho con được thi hành lời hứa năm xưa.

Lang Hú cốc chủ vừa cười vừa đáp :

- Không, Hoàng Quá Thiên ngày nay không phải là Hoàng Quá Thiên ngày xưa nữa, để cha đối phó với y.

Kiểm Phi tiến lên một bước vừa cười vừa đỡ lời :

- Cha, chẳng lẽ cha lại để cho con bội tín hay sao?

Lang Hú cốc chủ ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp :

- Thôi được, con nên cẩn thận nhé!

Hoàng Quá Thiên xưa kia vì sợ Phiến Ma cho nên mới phải lẩn trốn ra ngoài biên cương, khổ tâm ẩn tu không vào Trung Nguyên là thế. Bây giờ tuy đã cách biệt lâu năm, nhưng nghĩ đến trận kịch chiến của hai thầy trò, y hãy còn kinh hoảng nên chưa chỉ y đã sợ hãi là thế.

Lúc ấy Kiểm Phi đã vội đòi ra đấu với y mà Phiến Ma lại bằng lòng nên y mừng rỡ khôn tả. Nhưng y vẫn cố làm vẻ bình tĩnh lạnh lùng nói :

- Tiểu tử ngươi đứng sang một bên đi, ngươi không phải là đối thủ của lão phu đâu.

Kiểm Phi cười ha hả :

- Nếu trong năm mươi hiệp mà tại hạ không giết được ngươi thì dang hai tay dâng đầu lên cho ngươi ngay, và tất cả mọi ân oán đều xóa bỏ.

Mọi người nghe thấy chàng nói như thế đều rung mình kinh hãi, vì Đà Sơn chủ có phải là người tầm thường đâu mà chàng đã bảo chỉ trong năm mươi hiệp đã giết chết y được, như vậy thực là quá ngông cuồng một chút.

Lang Hú cốc chủ cũng kinh hãi hết sức vội buột miệng nói :

- Phi nhi...

Tiếp theo đó ông ta nghiêm nét mặt lại nói tiếp :

- Thôi được con phải cẩn thận đấy nhé.

Nói xong ông ta cười và cổ võ chàng.

Lúc ấy Hoàng Quá Thiên lại cười khinh một tiếng rồi nói :

- Được, nếu trong năm mươi hiệp lão phu bị ngươi đánh bại thì từ nay trở đi phái Đà Sơn sẽ vĩnh viễn tuân lệnh ngươi.

Lời nói của y không khác gì y đã nói rõ, nếu y thua phái Đà Sơn sẽ là thuộc hạ của Kiểm Phi.

Nói xong, y cười vẻ đắc ý quay tay một cái, trong tay đã có một cái quạt ngay.

Trong quạt của y bỗng có một làn ánh sáng bạc tỏa ra, y đã múa tít cây quạt rồi, mồm thì cười nhạt nói :

- Tiểu tử giờ khí giới ra đi.

Kiểm Phi cười vẻ kiêu ngạo, rút luôn thanh Bích Vân kiếm ra khỏi bao, trận đấu này của hai người khác hẳn những trận đấu khác nên cả hai cùng thận trọng hết sức.

Đà Sơn chủ Hoàng Quá Thiên giơ cái quạt lên rồi thung thủng đi quanh Kiểm Phi một vòng.

Kiểm Phi vẫn cầm trường kiếm, hai chân cứ đứng yên không khác gì một tòa núi sắt vậy. Mọi người thấy không khí nặng hết sức, trống ngực đập mạnh rất mạnh và hai mắt cứ trở lên nhìn vào đầu trường. Kiểm Phi đứng yên không hề cử động chút nào, còn Đà Sơn chủ thì càng đi càng nhanh, sau cùng chỉ còn thấy

một luồng ánh sáng bạc chạy vòng quanh Kiếm Phi thôi chứ không trông thấy thân hình của y đâu hết. Thế rồi luồng ánh sáng xanh bắt đầu tỏa lên, một xanh một bạc vừa đụng với nhau.

Sau ba mươi hiệp, trong trận đấu bỗng có một tiếng kêu “ùm” rất lớn, cát bụi bay mù mịt, kinh phong mạnh khôn tả. Hai cao thủ này vừa lui về phía sau đã nhảy tới, nhưng dưới mặt đất đã có thêm một cái hố sâu.

Đang lúc ấy lại có một tiếng rú kêu thật dài, một đạo ánh sáng xanh bốc lên chọc trời, tiếp theo đó ánh sáng bạc của cái quạt cũng đuổi theo ngay.

Đạo bạch quang bắn lên rất nhanh, rồi đột nhiên lan ra thành một đám mây xanh úp chụp xuống luồng ánh sáng bạc của cái quạt kia. “Ừm”, lại một tiếng kêu thật lớn, ánh sáng vàng bị hất trở lên, ánh sáng bạc bị rút xuống dưới. Lúc ấy Kiếm Phi đã giữ Vân Long cửu thức, Nhất Tuyền Phiêu, với Bích Vân tam thức ra, những thế kiếm như vũ bão nhằm đầu Hoàng Quá Thiên đánh úp xuống.

Lúc ấy đã tới hiệp thứ bốn mươi một rồi, Hoàng Quá Thiên bỗng rung động cái quạt hóa thành nghìn vạn quạt và tựa như pháo cây bông bắn thẳng lên. Đột nhiên trong màn kiếm quang ở bên trên bỗng có một luồng ánh sáng xanh bắn ra. Hoàng Quá Thiên không kịp đề phòng, thấy vậy cả kinh thất sắc.

Trong lúc kinh hoàng, y vội giữ toàn lực nhảy sang bên trái năm trượng nhưng đạo ánh sáng xanh như một đàn châu chấu bay qua cánh đồng, cứ đuổi theo sát.

Đà Sơn chủ nghiêng răng mím môi, đưa trái tay về phía sau, ném cái quạt bạc hóa thành cầu vòng bạc, nhằm Kiếm Phi bắn tới, còn y chấp hai bàn tay lại, dồn kinh lực đẩy ra một thế bỗng có hai luồng máu tanh đỏ hỏn như hai thanh sắt thiêu hồng ở gan bàn tay của y bắn ra.

“Ừm, ừm” sau mấy tiếng kêu thực lớn, lại có tiếng kêu “soẹt, soẹt, soẹt”, bóng người thấp thoáng. Hoàng Quá Thiên đã bị bắn ra ngoài xa mười trượng, còn Kiếm Phi thì vẫn hiên ngang cầm kiếm đứng yên tại chỗ, áo dài trắng của chàng cũng dính đầy máu, cánh tay trái có vết thương to bằng ngón tay, máu tươi đang nhỏ dòng.

Thắng bại đã phân biệt, Đà Sơn công tử liền lớn tiếng kêu gọi :

- Cha...

Y vội chạy lại ôm lấy Hoàng Quá Thiên mà khóc lóc, gọi tiếp :

- Cha ơi! Cha...

Lang Hú cốc chủ cũng phi thân tới cạnh Kiếm Phi giờ tay ra vỗ một cái, điểm huyết cầm máu cho chàng và nói :

- Phi nhi, không sao chứ?

Kiếm Phi mặt nhợt nhạt, gượng cười đáp :

- Không sao, con đã giết chết y rồi!

Đà Sơn công tử liền đứng dậy, cúi đầu vái chào Kiếm Phi và nói :

- Các hạ ban ơn cho, Hoàng Cái Vũ này không bao giờ quên được.

Nói xong, y liền bỗng xác Hoàng Quá Thiên rồi cùng hai ông già nọ lớn bước đi luôn.

Lang Hú cốc chủ với giọng dịu dàng nói với Kiếm Phi :

- Phi nhi, con hãy đi vào trong đạo quan nghỉ ngơi giây lát! Nghĩa phụ còn có việc này muốn nói với con.

Ông ta vừa nói tới đó, bỗng đưa mắt nhìn vào cây cổ thụ ở cách đó hơn mười trượng mà quát hỏi :

- Ai kia! Sao lại lén lút như thế?

Đằng sau thân cây có tiếng cười ha hả và có ba bóng người phi thân lên, người đi giữa giờ tay lên ném một đạo bạch quang vào mặt Kiếm Phi, đồng thời ba người đó đã quay mình chạy ngay vào rừng biến mất.

Lang Hú cốc chủ thấy vậy liền giờ tay ra bắt, mới hay đó là một tờ giấy trắng. Ông ta cũng phải kinh hãi thâm, bụng bảo dạ rằng :

- “Công lực của người này cũng thâm hậu thực”.

Nghĩ đoạn ông ta cầm tờ giấy lên xem, thấy bên trên có viết :

“Mười ngày sau xin mời đến Đoạn Thiên Nhai ở sau dãy núi Cửu Cung để nói chuyện”.

Dưới ký tên Sài Nho Tú Sĩ và Ngũ Bộ Thất Hồn.

Đủ thấy lá thư đó là thư khiêu chiến công khai, Lang Hú cốc chủ cười nhặt một tiếng đưa thư cho Kiếm Phi. Chàng xem qua tờ giấy rồi nói :

- Hay lắm! Nhon dịp này để tổng kết chuyện của họ cho xong.

Nói xong mọi người cùng đi vào trong quan nghỉ ngơi.

Hồi 37 Trận đại huyết chiến cuối cùng

Mọi người đã vào trong đạo quan nghỉ ngơi rồi, Kiếm Phi liền cho người mời vị chủ trì ra.

Một lát sau, một đạo sĩ râu tóc bạc phơ cung kính bước ra, Kiếm Phi liền chấp tay chào và hỏi :

- Anh em tề bang muốn ở nhờ đây mười mấy ngày, chẳng hay lão chủ trì có cho phép không?

Lão đạo sĩ hai mắt nhấp nháy rồi khẽ đáp :

- Thí chủ ở lại trong tề bang, bản đạo rất hoan nghênh. Nhưng vì mấy ngày gần đây, núi Cửu Cung có rất nhiều nhân vật võ lâm xuất hiện, hình như sắp có một việc gì quan trọng xảy ra vậy, cho nên nếu lúc ấy có chuyện gì xảy ra, tề bang không dám cam đoan về sự an toàn của các anh em trong quý bang.

Kiếm Phi mỉm cười đáp :

- Về điểm ấy thì không dám phiền đến đạo trưởng phải bận lòng, chỉ có việc ăn ngủ của anh em chúng tôi thì phiền đạo trưởng giúp cho một chút. Còn sự an toàn ở trong đạo quan này thì đã có anh em chúng tôi chịu trách nhiệm.

Lão đạo sĩ gật đầu vâng lời.

Kiếm Phi lại nói tiếp :

- Nếu đạo trưởng có việc thì xin cứ tự tiện.

Lão đạo sĩ liền cáo lui. Kiếm Phi dặn các anh em giúp hộ các đạo sĩ quét dọn những xác người chết và tàn tích của trận đấu vừa rồi. Lần kịch chiến ở Cửu Thiên đạo cung này, anh em của đội Khoái Dao lại bị hy sinh mất thêm ba người, và đau lòng nhất là Bạch Dật Phong bị thương nặng mà chết, còn những anh em khác bị thương nặng hay nhẹ đều được Lang Hú cốc chủ với Kiếm Phi cứu chữa, chỉ trong hai ba ngày là lành mạnh ngay.

Đồng thời trong mấy ngày đó, mọi người lại cẩn thận vận công điều khí để chuẩn bị ứng phó với trận quyết chiến sắp tới. Trận đấu này sẽ lại đại huyết kiếp chấn kinh võ lâm, anh em Bích Ba bang, nếu đối phó không khéo, có thể toàn quân bị tiêu diệt hết chứ không sai. Nên ngoài sự luyện tập võ công ra, đêm nào Kiếm Phi cũng thân chinh luyện tập Tiểu Phong loan nguyệt đao trận cho họ.

Ngày giờ trôi qua rất nhanh, sáng sớm ngày thứ tám, Lang Hú cốc chủ lấy trong bọc ra một quyển “Hồi Úc Giang Hồ tập” trao cho Kiếm Phi :

- Tiểu hài nhi! Người hãy đọc quyển bí thư này sẽ biết rõ phụ thân người là ai và nhân vật nào là kẻ gia thù.

Kiếm Phi cầm lấy quyển “Hồi Úc Giang Hồ tập” mở ra lật từng trang đọc. Được một lúc, chàng kêu lên :

- Lã Phàm là... phụ thân con.... Sài Nho Tú Sĩ là kẻ đại thù.

Bấy giờ Lý Hồng cũng vừa khỏi bệnh nghe Kiếm Phi kêu to, nàng kinh hãi :

- Phi ca... chuyện gì thế?

Kiếm Phi đưa cho Lý Hồng đọc. Nàng nghiêng răng :

- Phi ca, chúng ta giết sạch bọn này...

Tối hôm đó, chàng truyền lệnh ra tất cả anh em trong bang ngoài việc canh gác ra, còn thì tập hợp ở trong phòng của chàng để cùng thương lượng cách đối địch.

Trải qua một thời gian khá lâu, mọi người thương lượng mãi mới miễn cưỡng quyết định một kế hoạch.

Ngày hôm sau, mọi người lại đem chiến lược ấy ra bàn tán một hồi nữa, rồi ai nấy mới chuẩn bị đi lên đường.

Lúc ấy ai nấy đều cảm thấy phấn khởi và cũng hồi hộp nữa.

Họ biết trận chiến đấu quyết định này, nếu thắng thì Bích Ba bang sẽ trở nên một bang lớn nhất trong giang hồ, nếu bại thì khỏi cần nói, ai nấy sẽ bị toi mạng trên núi Cửu Cung. Theo sự ước đoán sơ lược thì cao thủ của kẻ địch ít nhất cũng năm mươi người, như vậy ít nhất mỗi người của Bích Ba bang phải đối phó trên ba tay cao thủ, bằng không sẽ bị toi mạng liền.

Thời gian trôi qua rất chậm, mãi mãi mới đến sáng ngày hôm thứ mười, trời vừa tang tảng sáng các anh em Bích Ba bang đã bắt đầu lên đường, còn những người bị thương thì nằm lại đó tịnh dưỡng. Tất cả hơn hai mươi người đều mặc áo dài trắng bên ngoài.

Trong hai mươi mấy người, chỉ có Lang Hú cốc chủ là vẫn mặc áo xanh bên ngoài thôi, còn những người khác đều mặc áo trắng hết. Hành động các người đều nhanh nhẹn khôn tả, ai nấy đều kiểm soát lại vũ khí của mình một hồi rồi đứng yên đợi lệnh. Tất cả sửa soạn xong, Kiếm Phi liền ra lệnh lên đường ngay.

Thế là hai mươi mấy người, nhanh như tên chạy thẳng vào trong dãy núi Vạn Sơn.

Đoạt Mệnh nhai ở ngay giữa khu núi Cửu Cung, mọi người đi như hai mươi mấy luồng ánh sáng bạc tiến thẳng về phía đó.

Trời sáng tỏ dần, mặt trời đã mọc lên cao, mọi người đã trông thấy rõ Đoạt Mệnh nhai. Lúc ấy ở trên đỉnh nhai đã thấy tụ tập trên sáu mươi người. Những người ấy đều là những cao thủ của võ lâm hết.

Trong những người ấy có hòa thượng, có nam nữ, lão ấu, họ đứng thành mấy tốp, có tốp ngồi, có tốp đứng, và đang lẳng lẳng chờ đợi.

Trong bọn người đó có một người cao lớn vạm vỡ, mặt mũi xấu xí, mình mặc áo nho sinh màu vàng, hai mắt nhắm lại, ngồi trên mặt đất, tóc và râu của y bù rối, màu sắc đã vàng khè nên không sao biết được y tuổi chừng bao nhiêu.

Nhìn qua thì hình như y đang ngồi ở trên một màn khói vàng nhạt vậy. Nếu nhìn kỹ mới phát hiện chung quanh y có một làn hơi nhạt tỏa ra che lấp. Lúc ấy y đang ngồi nhập định bỗng mở to hai mắt ra, đôi ngươi tia ra hai luồng ánh sáng đỏ. Y mở mắt ra nhìn, người ta mới biết đôi ngươi của y đỏ hồng, trông rất kinh khủng, rồi y cười nhạt một tiếng và nói :

- Tới rồi!

Mọi người nghe thấy y nói đều mở mắt ra ngó nhìn khắp chung quanh, nhưng không thấy một hình bóng của người nào hết.

Lúc ấy lại có một giọng nói rất lạnh lùng lên tiếng :

- Phải, tới rồi!

Người lên tiếng nói đó là Ngũ Bộ Thất Hồn Phương Trần Thiên.

Lại một lát sau, có thêm mười mấy người nữa gật đầu, tỏ vẻ là đã biết có đối phương tới.

Người mặc áo vàng liền cười nhạt một tiếng và nói tiếp :

- Lão phu sẽ khiến cho chúng chết không có chỗ chôn cho mà coi!

Một lát sau ở chỗ đèo dốc đã có hai mươi mấy võ sĩ áo trắng xuất hiện. Người đó liền kêu “ủa” một tiếng và nói tiếp :

- Quả nhiên có cả Phiến Ma cũng theo chúng tới.

Ngũ Bộ Thất Hồn cười nhạt một tiếng, nhưng không phê bình.

Hắc Sát trang chủ Trần Tinh giơ tay lên vuốt bộ râu dê và nói tiếp :

- Mặc Phiến Ma với chả Phiến Ma, chúng ta cũng sẽ tiêu diệt được chúng hết!

Người mặc áo vàng cười nhạt một tiếng, nói tiếp :

- Khỏi cần bằng hữu ra tay, nhưng dù bằng hữu có ra tay, đâu đã chắc địch được Phiến Ma!

Trần Tinh ngẩn người ra, nhưng đã cười ngay được, và hỏi tiếp :

- Chẳng lẽ Sài Nho lão tiền bối lại còn sợ y hay sao?

Người đó chính là Sài Nho Tú Sĩ khét tiếng là âm độc và hung tàn.

Sài Nho Tú Sĩ cười khì một tiếng và đáp :

- Lão sẽ có cách thắng nổi y, còn lão đệ thì chưa đủ sức!

Thượng Quan Hùng là Bảo chủ của Thượng Quan bảo đứng cạnh Trần Tinh liền xen lời nói :

- Nhị đệ...

Trên trán của y có một vết sẹo lớn và đỏ hồng, lúc này lại càng bóng bẩy thêm.

Sài Nho Tú Sĩ lại đưa mắt nhìn lên đỉnh núi một cái, đắc trí, vừa cười vừa nói tiếp :

- Ngày hôm nay chúng ta đại tàn sát một trận cho thực sướng tay.

Mọi người nghe thấy y nói như thế đều tùm tùm cười.

Lúc ấy trên đèo đã có một bọn người hùng dũng đi lên, người nào người ấy đều ăn mặc áo dài trắng. Người đi đầu chính là Kiếm Phi, Bang chủ của Bích Ba bang, trông rất trẻ trung và anh tuấn khôn tả (vì cha Kiếm Phi họ Lã nên từ nay trở đi chàng lấy lại họ của mình là Lã).

Người đi sát cánh với chàng là Phiến Ma xưa kia, và là Lang Hú cốc chủ ngày nay.

Người vận áo đại hồng, ngoài khoác một cái áo choàng màu hồng đi ở bên trái chàng là Vân Sơn Phi Phụng Ngân Phách Hàn Lý Hồng. Phía sau ba người là Biện Hồ với Hồ Phong, võ công của hai người này hiện giờ được Kiếm Phi dạy bảo cho, đã luyện tới mức thượng thừa, có thể ngang tài với Đội trưởng của Khoái Dao đội Cung Phàm rồi.

Sau đó đến mọi người là Cương Thiết Ngũ Kỵ Sĩ, sau Cung Phàm có mười hai người đội viên của Khoái Dao đội, tất cả hai mươi lăm người thừng thừng đi lên trên đỉnh núi.

Bước đi của họ trông rất chậm chạp, nhưng sự thực tốc độ nhanh không thể tưởng tượng được. Những khí thế của họ rất oai hùng, khiến bất cứ người nào trong võ lâm trông thấy cũng phải kinh hãi.

Khi lên tới trên đỉnh núi, Kiếm Phi ngừng chân lại, mọi người đều ngừng chân theo.

Lý Hồng lộ vẻ kinh ngạc, mồm mấp máy dùng trường âm nhập mật khẽ nói với Kiếm Phi :

- Anh Phi, nơi đây tụ tập nhiều người như thế, đa số là những kẻ hung ác khét tiếng trong hắc đạo từ hồi mấy chục năm về trước.

Kiểm Phi cười khi và hỏi lại :

- Sao? Em Hồng, em sợ ư?

Lý Hồng bĩu môi đáp :

- Em sợ gì chúng!

Trên đỉnh núi đa số mọi người cũng đều cùng khinh, nhưng nụ cười của mọi người chỉ thoáng cái thôi, ai nấy đều tỏ vẻ nghiêm nghị ngay, vẫn biết bọn chúng người nào người nấy đều khét tiếng trên giang hồ lâu năm, nhưng trong mắt của chúng đã trông thấy rõ hai mươi lăm người vừa tới đó, không ngờ người nào người nấy đều là những nhân vật phi thường cả.

Lúc ấy Kiểm Phi chấp tay chào mọi người rồi lớn tiếng hỏi :

- Vị nào là chủ nhân của cuộc đấu ngày hôm nay thế?

Tiếng nói tuy rất ôn tồn nhưng khi lọt vào tai kẻ địch, tên nào tên nấy trống ngực đều đập mạnh khôn tả. Có một số người phải vận công tĩnh tâm để cho khỏi kinh hoảng.

Sài Nho Tú Sĩ cười nhạt đáp :

- Chính lão phu đây!

Tiếng nói của y vừa dứt, thì y giống hệt một con sài lang, đã phi thân tới trước mặt Kiểm Phi và chấp tay chào. Kiểm Phi liền lên tiếng hỏi tiếp :

- Có phải các hạ đã viết thiệp mời bốn Bang chủ tới đây...

Nói tới chữ “đây”, chàng có ý kéo dài để đợi chờ đối phương trả lời.

Sài Nho Tú Sĩ liền cười như điên như khùng đáp :

- Ý của lão phu là muốn lấy được tính mạng của quý vị.

Kiểm Phi sắc mặt lạnh lùng hỏi tiếp :

- Chẳng hay bằng hữu định lấy bằng cách nào?

Sài Nho Tú Sĩ lại cười như điên như khùng đáp :

- Có hai con đường để cho các ngươi đi. Một là chịu khuất phục bầu lão phu làm chủ để trừng trị thiên hạ vô lâm. Hai là các ngươi sẽ chịu chết tại nơi đây. Đó, tùy ý các ngươi muốn lựa chọn cách nào cũng được.

Lang Hú cốc chủ đứng cạnh Kiểm Phi, ho gần một tiếng rồi xen lời nói :

- Không ngờ vắng mặt có mấy chục năm mà Sài Nho huynh đã coi thiên hạ nhỏ đến như vậy.

Sài Nho Tú Sĩ đưa mắt lườm ông ta một cái rồi đáp :

- Kể cả ngươi nữa.

Lang Hú cốc chủ chỉ tùm tùm cười và nói tiếp :

- Sài Nho huynh, có lẽ ngôi báu “Thiên hạ lệnh chủ” đã quyến rũ Sài Nho huynh một cách quá say mê rồi.

Sài Nho Tú Sĩ cười ghê rợn :

- Đừng có nói nhiều lời thừa, trước khi mặt trời mọc lên trên đỉnh đầu, còn có đủ thì giờ để cho các ngươi suy nghĩ, đây là ân huệ cuối cùng...

Y chưa nói dứt, Kiểm Phi đã lạnh như băng :

- Chớ nhiều lời, câu trả lời của chúng ta chỉ có một chữ thôi.

Mấy chục người nghe thấy Kiểm Phi nói như vậy đều ngẩn người ra.

Sài Nho Tú Sĩ xưa nay vẫn có tiếng là người độc ác lừng danh và cũng không hay nói, không hiểu tại sao ngày hôm nay y lại khác thường, biết chữ mà Kiểm Phi trả lời đó là chữ gì rồi, nhưng y vẫn còn lên tiếng gạn hỏi :

- Câu trả lời của ngươi là gì? Lão phu chỉ mong ngươi nên nghĩ kỹ đi thì hơn.

Kiểm Phi cười ha hả đáp :

- Câu trả lời của ta là... không Chữ “không” vừa thốt ra, trên sân trường khăn trương cực độ.

Tiếp theo đó Kiểm Phi quát lớn :

- Còn có một phương pháp nữa có thể thỏa hiệp được.

Sài Nho Tú Sĩ ngẩn người ra, Kiểm Phi bỗng nhìn thẳng vào mặt y rồi đưa mắt liếc nhìn khắp chung quanh một lượt và nói tiếp :

- Các vị có thể toàn thân rút lui được rồi, hay là thay đổi hẳn tác phong trước kia là cái tà quy chánh, bằng không ta sẽ giết hết các ngươi.

Thấy chàng nói như vậy ai nấy đều biến sắc mặt. Chúng không ngờ trên đỉnh núi này bên chúng có hơn sáu chục người mà không dọa nạt nổi bọn Kiểm Phi chỉ có hai mươi mấy người thôi.

Sài Nho Tú Sĩ càng tức giận thêm, tóc trên đầu của y hầu như dựng ngược, rồi y cười khà :

- Được, được lắm...

Kiểm Phi lạnh lùng phẩy tay một cái.

Các anh em của Bích Ba bang rất nhanh nhẹn cởi luôn cái áo dài trắng ở ngoài ra, bên trong của mọi người đều là áo chiến y màu đỏ như lửa. Tiếp theo đó lại có những tiếng kêu loảng xoảng, thì ra hai mươi lăm người cùng rút khí giới ra một lúc.

Đột nhiên có một tiếng rú nghe rất dịu dàng như tiếng phượng hoàng hót ở đằng xa vọng tới. Mọi người nghe thấy tiếng rú ấy đều xôn xao bàn tán, không hiểu tại sao còn ai sẽ tới như vậy.

Có người khẽ hỏi :

- Chả lẽ Mỹ kiếm khách Lã Phàm còn chưa chết ư?

Tiếng nói đó vừa dứt đã có bóng người xuất hiện.

Giữa Kiểm Phi và Sài Nho Tú Sĩ đã có một người trung niên anh tuấn và nho nhã, khí vũ lại hiên ngang khôn tả.

Người đó xuất hiện, vẻ mặt rất hiên từ nhìn Kiểm Phi từ từ cười.

Tất cả những người bên địch đều thất thanh kinh hãi la lớn :

- Ô! Lã Phàm!

- Y chưa chết!

- Mỹ kiếm khách...

Kiểm Phi lớn tiếng kêu gọi :

- Cha...

Nước mắt của chàng đã nhỏ giọt xuống, chàng lớn bước tiến lên, giơ hai tay ôm chặt lấy người cha mà chàng vẫn nhớ nhung.

Đột nhiên Sài Nho Tú Sĩ cười như ma hú :

- Được, được, cha con các người cùng lên tấn công một lúc đi.

Nói xong, y bỗng giơ tay lên ra đầu, liền có hai luồng kinh phong nhanh như hai mũi tên nhằm nơi trọng huyệt của Kiểm Phi bắn tới.

Mỹ kiếm khách Lã Phàm trầm giọng quát lớn, giơ một chưởng lên, liền có một luồng kinh phong phát ra chống đỡ luồng kinh phong của Sài Nho Tú Sĩ tức thì.

Đột nhiên có tiếng quát lớn :

- Cha, để con tiêu diệt y nhé!

Kiểm Phi chưa nói dứt, đã xông lại tấn công Sài Nho Tú Sĩ tức thì.

Lã Phàm thấy vậy ngăn người ra thì có tiếng kêu “bùng” vang trời đất.

Hai cái bóng của Kiểm Phi với Sài Nho Tú Sĩ hai người vừa chia nhau ra lại ghép vào liền. Mọi người chỉ thấy một đạo ánh sáng xanh quay tít, bóng người thấp thoáng và mấy chục đạo hào quang như một cây cầu vòng bắn tới.

Lã Phàm thấy vậy cười một tiếng thục dài rồi quát lớn :

- Phương Trần Thiên, chúng ta đấu chơi với nhau một phen nào.

Ông ta vừa nói dứt, đã múa kiếm xông lại tấn công Phương Trần Thiên tức thì.

Đang lúc ấy Phục Hồ Kim Lôi Anh cũng múa đôi chùy gang, Long Điền thì rút khí giới kỳ lạ ra, Lâu Thiên thì dùng song chưởng, Bạch Cốt Thân Quân thì dùng Bạch Cốt trảo xông vào mặt trận tấn công địch tới tấp.

Lúc ấy Ngũ Kỵ Sĩ cũng lớn tiếng cười, ai nấy cũng rút song đoản, thương và kiếm ra xông lên hỗn chiến.

Cùng Phàm giơ con dao cong tiến dẫn các anh em của Khoái Dao đội múa tít thành một cái lưỡi quang rộng chừng năm trượng và cũng như một làn sóng lớn nhằm kẻ địch áo đảo tới.

Lang Hú cộc chủ lấy cái quạt màu tía dài hơn thước ra cũng công lên tấn công kẻ địch.

Lý Hồng rút Ngân Phách kiếm ra khỏi bao, tiến lên đứng ở phía sau Kiểm Phi áp trận cho chàng, nhưng đã có một giọng rất thô nói :

- Con nhỏ kia, để đại gia tiếp ngươi sung sướng một phen nhé!

Người đó chưa nói dứt, đã xông lại tấn công Lý Hồng ngay. Lý Hồng nghe thấy đối phương nói như vậy tức giận khôn tả cũng múa tít thanh kiếm xông lên phản công tới tấp.

Chỉ trong nháy mắt trận đấu kinh thiên động địa trăm năm hiếm thấy một lần đã mở màn, quả thực kịch liệt khôn tả, có thể nói là thiên sầu địa thảm, hàng trăm người đánh nhau tủa bụi, người đứng bên ngoài xem không sao phân biệt ra người của bên nào nữa. Vì người nào người nấy đều là võ lâm cao thủ hạng nhất lúc bấy giờ.

Trận đấu càng hăng, tiếng hò reo chém giết lẫn tiếng khí giới va đụng nhau thực là khốc liệt. Mặt trời dần dần mọc lên cao, càng chiếu sáng bao nhiêu tiếng kêu la càng thảm khốc bấy nhiêu, máu tươi bắn ra như mưa làm ướt cả đỉnh núi ấy. Dần dần trên mặt đất lại có thêm rất nhiều những tay chân bị chém gãy, không bao lâu máu còn nhỏ dòng xuống sườn núi. Lại còn có những bị đánh lẫn từ trên đỉnh núi rớt xuống nữa.

Mặt trời đã xế dần về tây, các khe núi đã có đầy máu tươi, chảy ròng xuống, còn các anh em của Bích Ba bang nhờ có đao trận và kiếm trận nên đã lập một kỳ công, bị thương và chết rất ít, khiến ai cũng không thể tưởng tượng.

Lúc ấy trong trận chỉ còn lại có mười kẻ địch thôi. Phương Trấn Thiên đã bị Lã Phàm chém một nhát kiếm rớt xuống dưới vực thẳm.

Trần Tinh, Thượng Quan Hùng, Tà Phong các người đều bị Ngũ Kỵ Sĩ và ba vị Kim Cương với Bạch Cốt Thần Quân giết chết, còn có một số người tự thị võ công cao cường không chịu hợp tác với người khác đều bị đao chém vong mạng.

Đột nhiên có một tiếng rống lên như điên :

- Đi về gặp sư tổ nhà ngươi đi...

- Ôi chà!

Máu tươi bắn tung lên, Lôi Anh vừa quát vừa múa cây chùy đánh chết luôn một kẻ địch, còn tay trái của lão hiệp cũng đã bị một vết thương khá nặng, máu cứ nhỏ ròng xuống dưới tay. Trong đao trận của đội Khoái Dao lại có hai tiếng kêu thảm khốc vọng lên.

Bóng người càng thưa thớt dần, bên địch kẻ chết nằm gục xuống tại chỗ, kẻ nhát gan bỏ chạy, kẻ bị thương không còn hơi sức đâu mà cầm cự cũng ngã lẫn ra đó, trên đỉnh núi không còn lại bao nhiêu người nữa.

Lúc ấy chỉ còn lại Sài Nho Tú Sĩ đang kịch chiến với Kiếm Phi thôi.

Tất cả anh em của Bích Ba bang hầu như người nào người nấy đều mang thương tích hết. Nhưng Lôi Anh với Biện Hồ hai người vì quá dũng mãnh nên bị thương nặng đến không cử động được nữa, còn các người khác thì vẫn hùng hồn đứng quanh đó xem trận đấu.

Lần này tuy Lý Hồng phải đối phó với ba kẻ địch, nhưng nhờ đã có mọi người che chở cho nên nàng vẫn cảm thấy chưa đủ sức, dù ba kẻ địch đó đã bị nàng giết sạch.

Lúc ấy Lã Phàm có mặt tại đây nên nàng không nói nửa lời, chỉ chăm chú nhìn vào trận đấu thôi.

Đột nhiên hai người ở trong trận đấu, giáp nhau lại, liền kêu rú quái lạ và tiếng kêu la thảm khốc vọng lên, một cái bóng người cao lớn vạm vỡ đã thấy bắn tung lên cao liền.

Long Điền cười ha hả, giơ tay lên chém một cái, liền có một đạo ánh sáng tía như một con rồng bay lượn lên trên không và va đụng vào bóng người kia tức thì.

- Trời!

Sau một tiếng kêu thảm khốc đó, mưa máu ở trên không bắn tung tóe xuống, thân hình của Sài Nho Tú Sĩ đã bị khí giới kỳ lạ của Long Điền chém trúng, rồi cả thân người cùng cây khí giới đó rơi xuống đất một lúc.

Thật không hổ danh là một ma đầu đã từng làm cho hai phái hắc bạch đạo trong giới võ lâm kinh sợ trước đây, Sài Nho Tú Sĩ mặc dù trúng phải một chiêu của Kiếm Phi rồi bị Long Điền bồi thêm một đao nhưng rồi Sài Nho Tú Sĩ chỉ lão đảo mấy cái thì đã gượng đứng ngay lên, đưa tay điểm nhanh vào huyết đạo để ngăn máu dừng chảy nữa.

Thủ pháp tự chữa thương thật nhanh như chớp, rồi đồng thời trong lúc Long Điền còn ngạc nhiên kinh khiếp, Sài Nho Tú Sĩ đã thét lên một tiếng chấn động cả mọi người, vận dụng hết cương khí vào song chưởng đánh ra, một nhắm vào Kiếm Phi và một đánh thẳng vào Long Điền.

Thế chưởng đã đưa ra, nhưng chẳng thấy hình bóng gì cả. Kiếm Phi vừa ngạc nhiên trông qua đã biết lão ta sử dụng đến độc chưởng cuối cùng, chàng vội lách mình qua đứng án ngữ trước Long Điền rồi đưa tả chưởng lên đỡ ngay.

“Bùng...”

“Hự...”

Sau tiếng kêu “hự”, bóng lão ma đầu hắc đạo lão đảo lùi ra sau rồi ngã vật xuống.

Lúc ấy Kiếm Phi đang đứng ngăn người ra ở giữa trận đấu, tay cầm trường kiếm buông xuôi xuống, chỉ nghe thấy tiếng kêu “soẹt” một tiếng, thanh Bích Vân kiếm đã cắm sâu vào mặt đá hơn ba thước, người chàng cũng từ từ té xuống.

Một loạt tiếng hô to :

- Phi nhi...
- Anh Phi...
- Bang chủ...

Sau mấy tiếng kêu la ấy lại có mấy bóng người chạy cả lại ở giữa đấu trường để vực Kiếm Phi dậy.

Lã Phàm ôm chàng ứa nước mắt ra.

Lý Hồng cũng ngồi cạnh đó khóc ròng.

Lang Hú cốc chủ vội chuẩn mạch cho chàng, hồi lâu mặt có vẻ hớn hờ nói :

- Không sao, chắc chắn sẽ cứu chữa được.

Hai mươi mấy đôi mắt cứ chăm chú nhìn vào Kiếm Phi không chớp, bây giờ họ nghe thấy Lang Hú cốc chủ nói như vậy, ai nấy đều thở hắt ra một cái, rồi mặt lộ vẻ vui tươi ngay.

Lã Phàm bồng Kiếm Phi đi từng bước một xuống khỏi khoảng núi ấy, mọi người từ từ theo sau, chỉ trong chốc lát đã mất dạng mọi người ngay.

Trên đỉnh núi chỉ còn lại những xác chết, những người bị thương nặng nằm rên rỉ, những chân tay què gãy rơi bừa bãi lẫn với máu chảy lan tràn mặt cỏ.

Những người ấy bị giết chết thảm khốc như vậy cũng không đáng tiếc chút nào, vì chúng có chết thì trong võ lâm mới được bình yên và thiên hạ mới được hưởng thái bình.